Marco De Franchi

CONDAMNAREA CELOR VII

Marco De Franchi

CONDAMNAREA CELOR VII

Original: *La condanna dei viventi* (2022)

Traducere din limba italiană și note de:
GIORGIANA-MONICA IORGA

virtual-project.eu

2023

„Văd în tine doi lupi, care se luptă și se sfâșie unul pe celălalt”.
„Care va răzbi dintre cei doi?”
„Cel pe care l-ai hrănit mai bine”.

Dialog apocrif între Sfântul Filip Neri și Caravaggio

„De aceea, iată, vin zile, zice Domnul, când nu se va mai zice Tofet și valea Ben-Hinom, ci se va zice Valea Măcelului”.

Ieremia 7:32[1]

MOARTEA ESTE DEZGOLITĂ

1.

Copilul alerga pe marginea drumului asemenea unui animal speriat în toiul nopții. Îi amintea bărbatului din mașină de bine-cunoscuta fotografie a lui Kim, fetița vietnameză care fugea disperată în timp ce napalmul îi ardea pielea. Dar nu se aflau în Vietnam, ci pe drumul expres 74, zis și Maremmana[2], care pe acea porțiune mărginea culmile prăpăstioase ale unui sat numit Sorano, cu luminile sale pâlpâind în noapte, înainte de a traversa șesul din împrejurimile orașului Grosseto. Bărbatul se asigură că nu venea nicio altă mașină din spate și încetini cu grijă, oprindu-și Toyota Highlander lângă peretele stâncos. Zona din jur nu era luminată decât de farurile mașinii sale. Copilul își continuă cursa, dispărând dincolo de curba pe lângă care tocmai trecuse șoferul. Bărbatul coborî din mașină și porni pe urmele lui. Nu mai avusese timp să-și ia vesta galbenă reflectorizantă și se ruga să nu mai treacă alte vehicule. Tocmai în locul acela drumul se îngusta, iar dacă o mașină ar fi ieșit brusc din curba spre care se îndreptase copilul, n-ar mai fi avut timp să frâneze.

Copilul părea cu adevărat îngrozit, iar bărbatului îi era teamă că dacă l-ar fi strigat s-ar fi speriat și mai mult, poate chiar ar fi fost în stare să intre în pădure, unde s-ar fi pierdut în hățiș. Odată ajuns acolo, ar fi fost de negăsit.

Pesemne că băiețelul era epuizat. Îl ajunse din urmă în numai câteva minute și îl opri.

— Stai! îi ordonă gâfâind.

Privea șocat brațul dezgolit, slab și înghețat pe care tocmai îl înșfăcase, când băiatul se răsuci și-l mușcă de mână. Bărbatul țipă de durere, dar își reprimă instinctul de a-l împinge. În schimb, îl îmbrățișă, într-un efort de a domoli avalanșa de pumni și picioare, și-i șopti:

— Încetează, liniștește-te, te rog! Vreau să te ajut. Nu vreau decât să te ajut!

Băiatul strigă niște fraze de neînțeles, își roti ochii și apoi leșină în brațele lui.

Chiar în clipa aceea opri o altă mașină, care îi încadră ca într-o scenă cu lumina pătrunzătoare a farurilor. Bărbatul rămase nemișcat, conștient de impresia pe care i-o lăsa șoferului imaginea aceea. Un necunoscut robust, masiv care ținea la pieptul său trupul neînsuflețit al unui copil de zece – doisprezece ani, complet dezbrăcat.

2.

Mașina era un Subaru mare albastru-deschis, un plămân pe patru roți, așa cum îl numise Angelo Zucca, asistentul care îi era șofer. Valentina ar fi preferat ceva mai puțin bătător la ochi. Însă darurile din partea familiei nu se discută, iar familia sa era Serviciul Central Operativ din cadrul Poliției Naționale.

Călătoria fusese scurtă. Mai puțin de două ore, dacă punem la socoteală și jumătatea de oră necesară pentru a ieși din traficul de pe centura Romei. Valentina profitase de timpul acesta ca să analizeze pe laptop informațiile primite la plecare. Erau destul de puține, probabil insuficiente pentru solicitarea intervenției SCO, însă directorul, Giuseppe Falcone, fusese ferm:

— Te vei ocupa tu de acest caz, nu unul dintre subalternii tăi. N-am încredere în responsabilul echipei mobile din Grosseto, există riscul să fi subevaluat cazul. Trebuie să vedem cât mai repede dacă într-adevăr este nevoie de intervenția noastră. În caz contrar, saluți, faci stânga împrejur și te întorci imediat!

Valentina executase ordinul, ca de fiecare dată.

Fata care îi aștepta la intrarea în sediul poliției era minionă, firavă, cu o claie de păr negru creț.

— Doamna comisar Medici? o întrebă în timp ce-i strângea mâna. Fără a-i oferi ocazia să răspundă, adăugă: Eu sunt inspectorul Blasi. Roberta Blasi. Mă bucur să vă cunosc!

Strângerea de mână a lui Blasi, spre deosebire de aspectul său fizic, era energică. Ochii îi străluceau.

Angelo Zucca se prezentă, cu obișnuitul său aer indiferent, apoi Blasi le făcu semn s-o urmeze în secția de poliție.

— Infracțiunile contra persoanei nu sunt de competența mea, le explică în timp ce treceau pe lângă corpul de gardă, în același timp făcându-i semn

ofițerului de la intrare că nu era nevoie ca nou-veniții să se legitimeze. Dar, dacă nu vă deranjează, vă voi prezenta eu cazul.

— Nu sunteți dumneavoastră cea care se ocupă de investigații? întrebă Valentina surprinsă când intrau în biroul echipei mobile.

Blasi se îmbujoră.

— Povestea asta nu e de competența echipei mele. Dar noi eram în tură atunci când am fost solicitați, așa că am intervenit primii… Nu știm încă foarte clar despre ce este vorba. Mulți dintre cei de aici nu cred că a fost o sechestrare de minor în adevăratul sens al cuvântului.

— Și dumneavoastră?

— Eu încă nu știu ce să cred.

— Bine! zise brusc Valentina, deranjată de cheia facilă în care fusese abordată situația. Atunci, explicați-mi ce s-a întâmplat cât mai clar puteți.

Angelo Zucca profită de situație și, cu un surâs enigmatic ascuns de barba stufoasă, se așeză pe marginea unui birou. Avea o mare experiență în cadrul Serviciului Operativ, iar atitudinea lui s-ar fi putut traduce astfel: „Nu vă enervați, doamnă comisar, ăștia nu-s decât niște polițiști de provincie, n-avem ce să le facem!” Valentina cunoștea bine mecanismul acela psihologic: de fiecare dată când specialiștii SCO se interpuneau într-o investigație declanșată de polițiștii „din partea locului”, aceștia din urmă manifestau un soi de neîncredere și adesea începea o adevărată competiție pentru rezolvarea cazului. Numai că pe ea nu o interesa o astfel de competiție. Sarcina ei era să intervină atunci când primea ordin, să stabilească dacă Serviciul Operativ avea motive temeinice de a lua parte la investigații și să plece cât mai repede cu putință. Avea atât de mult de muncă din urmă, încât nu-și permitea să piardă timpul cu jocurile politice ale anchetatorilor.

— După cum știți, copilul se numește Fosco Agnelli, începu inspectorul Blasi. În decembrie va împlini doisprezece ani. O fire vioaie, dar și cu probleme. Un caracter dificil. A dispărut ieri după-amiază din Sorano, un sat cu nici trei mii de locuitori, unde toată lumea se cunoaște cu toată lumea. A plecat de la școală la ora 13 fix, dar n-a mai ajuns acasă. Am verificat, și nu sunt mai mult de șase sute de metri. E imposibil să se fi rătăcit, mai ales pentru unul ca el, un localnic. Luisa Marini, mama lui, îl aștepta cu masa de prânz și i-a anunțat imediat dispariția. Tatăl, de care este despărțită, locuiește în Franța. L-am contactat de îndată, însă, evident,

nu știa nimic despre cele petrecute. După cum v-am semnalat, aseară, cu puțin înainte de miezul nopții, copilul a fost găsit la câțiva kilometri de sat. S-a intersectat cu el reprezentantul unei companii farmaceutice care se întorcea acasă pe șoseaua Maremmana… este drumul care face legătura între lacul Bolsena și mare. Trebuie să menționez că are destul de multe curbe și traversează întreaga zonă. Copilul era gol, fără haine și încălțăminte. Fugea pe drum, țipând ca un posedat.

Polițista tăcu, iar Valentina întrezări cu surprindere semnele unei înduioșări sincere în privirea ei.

O atitudine neobișnuită pentru o profesionistă care trebuie să mai fi întâlnit astfel de cazuri.

— Bietul copilaș, zise Blasi peste câteva clipe, cine știe prin ce-o fi trecut! Mare noroc că n-a fost lovit de vreo mașină.

Valentina dădu din cap aprobator. Dintr-un motiv necunoscut, acea dovadă neașteptată de compasiune o tulburase.

— Toate acestea ni le-ați comunicat deja, spuse. Sper că mai sunt și alte informații. Ați menționat că este un copil-problemă?

— Într-adevăr. Despărțirea părinților să-i nu a fost chiar floare la ureche, iar băiatul cu siguranță a avut de suferit. Este tratat de un psiholog și… a mai fugit și altă dată de acasă.

Valentina avu un moment de reflecție. Poate că în spatele acelei dispariții nu era niciun mister, iar drumul ei până acolo fusese inutil. Deși găsirea băiatului fără haine reprezenta un detaliu demn de atenție.

— Presupun că a avut parte de un control medical.

— Sigur! Blasi își consultă notițele de pe o foaie, dar era evident că nu avea nevoie de ele. În afară de șocul suferit, se prezintă într-o stare fizică bună. În perioada aceasta nu e foarte frig, astfel că nu s-a găsit niciun semn de hipotermie. Ipoteza de lucru este că a stat la adăpost pe undeva până cu puțin timp înainte de a fi găsit. Nicio urmă de traumă ori violență. A fost supus unui control medical de rutină: analize de sânge, urină, electrocardiogramă, tot ce era necesar, iar acum așteptăm rezultatele.

— Nu prezintă semne de iritație în gât? întrebă Valentina. Acesta este efectul eterului, știați?

Fata dădu din cap aprobator, întorcându-i privirea cu o intensitate care nu-i scăpă Valentinei.

— Nu are nicio problemă cu gâtul. Și eu m-am gândit la eter, doamnă

comisar, spuse cu însuflețire. Medicul nu l-a exclus, dar vrea să aștepte rezultatele analizelor înainte de a se pronunța. Afirmă că, la prima vedere, nu sunt indicii ale administrării unor substanțe narcotice. Cert este că, așa cum vă spuneam, Fosco a mai dispărut și altă dată de acasă, și aici nimeni nu crede să fi fost vorba despre altceva.

— Dar de data asta a fost găsit în pielea goală și speriat. S-a mai întâmplat și altă dată la fel?

— Cu siguranță, nu! răspunse Blasi, continuând s-o fixeze cu privirea ca și cum ar fi cântărit dacă se putea încrede în comisar.

Nu era nicio îndoială, fata aceea aștepta niște răspunsuri.

— Îmi imaginez că l-ați interogat serios pe bărbatul care l-a găsit.

— Chiar în noaptea aceasta, eu însămi. L-am pus în situația de a se simți sub presiune, dar a reacționat foarte bine. Se numește Saverio Genovesi, este reprezentant farmaceutic și se întorcea acasă când l-a zărit pe Fosco. E un om cumsecade, fără antecedente penale. El era și mai speriat decât băiatul. Blasi aruncă o privire în spate ca să se asigure că n-o auzea nimeni înainte de a continua: Este o chestiune delicată, iar șeful meu este circumspect. Nu consideră că este vorba despre un caz grav, spune că a informat SCO doar pentru că așa prevede procedura. Dar până când nu ies la iveală elemente care să indice o sechestrare sau violențe de ordin sexual, nu are de gând să investească alte resurse. Vreau să zic, în afară de mine. Dar…

— Dar?

— Dar eu cred că Fosco Agnelli a pățit ceva. Și aș vrea să știu ce anume.

Blasi părea hotărâtă, dar, din experiență, Valentina știa că adesea polițiștii exagerează cazurile de care se ocupă pentru a-și demonstra competența. Uneori, se poate întâmpla dacă ești femeie, iar superiorul tău are tendința de a-ți încredința numai anchetele pe care nu le-a vrut nimeni sau cele care sunt de nerezolvat. Poate că responsabilul acelei echipe mobile apreciase corect situația ori poate o subevaluase. Oftă. Îi revenea ei sarcina de a găsi răspunsul.

— Cred că ați vorbit deja cu Fosco, nu-i așa?

— Doar pe scurt. Pentru adevăratul interogatoriu, vă așteptam pe dumneavoastră, zise tânăra fără să-și plece privirea.

— Corect.

Din punctul acela de vedere, Blasi acționase corespunzător. Informațiile relatate la prima mână de către un martor, fie el și minor, sunt adesea cruciale. Iar Valentina era sigură că inspectoarea Blasi încercase să-i smulgă lui Fosco chiar și cel mai mic detaliu pentru a înțelege ce se petrecuse. Pe de altă parte, era ceva straniu în atitudinea polițistei. Poate că fata era neliniștită din simplul motiv că superiorul său îi trasase o sarcină de lucru pe care nu și-o dorise. Astfel, o ipoteză schițată eronat ar fi fost de ajuns ca întreaga vină să cadă pe umerii ei. Cel mai mic semn de superficialitate i-ar fi adus înfierarea. În schimb, dacă la interogatoriul lui Fosco Agnelli ar fi participat și o persoană cu mai multă autoritate, responsabilitatea ar fi fost împărțită.

Mai era un motiv însă, intuia Valentina.

O scrută cu și mai multă atenție pe inspectoarea Blasi. Era convinsă că aceasta nu-i relatase totul. Cu siguranță, discuția pe care o avusese cu copilul fusese de natură s-o uimească. Poate că băiatul îi destăinuise ceva ce o făcea să stea ca pe ghimpi. O informație importantă, pe care polițista voia s-o audă și Valentina cu urechile sale. Ceva ce ea însăși nu îndrăznea să-i povestească.

— Bine, hotărî ea, să mergem să-l cunoaștem pe Fosco!

3.

Lui Fosco Agnelli îi fusese repartizat un salon din unitatea spitalicească de la periferia orașului Grosseto. Un salon dublu doar pentru el. Se impunea să rămână în izolare nu doar din cauza stării sale psihice, ci mai cu seamă pentru că nu se știa ce se petrecuse cu el. Măcar din punctul acesta de vedere, procedura fusese respectată. Dispariția unui copil, fie și numai pentru câteva ore, activase codul roșu prevăzut în cazul violențelor de natură sexuală sau al relelor tratamente, urmând să intervină Parchetul specializat în investigarea infracțiunilor cu victime minore din Florența și serviciul de asistență socială. Dacă se constata că nu se petrecuse nicio infracțiune, autoritatea judiciară ar fi clasat imediat cazul. În caz contrar, situația se complica pentru toți cei implicați.

— De fapt, explică inspectorul Blasi în timp ce urcau la etajul al treilea, am fost nevoită să insist pentru a i se găsi un loc aici, la spital.

Valentina era din ce în ce mai surprinsă.

— Ce vreți să spuneți?

Roberta Blasi se opri din mers. Îmbujorarea îi colora tenul, dar de data aceasta cauza nu o mai reprezenta stânjeneala, ci mai degrabă un soi de agitație.

— Pot să fiu sinceră cu dumneavoastră?

— Cu tine, nu cu dumneavoastră! o corectă Valentina, permițându-i o familiaritate la care Blasi poate că nu se aștepta.

În fond, tânăra îi făcea o impresie plăcută. În ciuda abordării neconvenționale a procedurilor, Valentina intuia că frustrarea fetei putea fi canalizată într-o direcție bună și că, dacă ar fi încurajat-o, în scurt timp ar fi obținut răspunsurile așteptate.

Roberta Blasi încuviință din cap.

— După cum ți-am spus, am schimbat câteva cuvinte cu Fosco, azi-noapte.

— Ai făcut bine.

Iată cum începeau să apară detaliile.

— Fosco a reușit să-mi relateze ceva, printre suspine. Un lucru care m-a lăsat perplexă… I l-am comunicat șefului, dar el i-a minimalizat importanța. „Toanele unui băiat cu probleme psihice care n-a vrut decât să-i facă în ciudă maică-sii”, acestea au fost cuvintele sale. Cei care-l cunosc pe copil susțin că îi stă în fire să facă una ca asta. Continuă cu toții s-o vadă ca pe o fugă a unui răsfățat, în ciuda faptului că a rătăcit pe câmpuri gol pușcă. Furioasă, Blasi clătină din cap. Gol, mă înțelegi? Ca și cum ar fi cel mai firesc lucru pe lumea asta.

— Nu este, ai dreptate.

— Sigur! Se spune că, pentru a le atrage atenția adulților, copiii sunt în stare de orice. Chiar și să se dezbrace de haine și să umble singuri noaptea prin pădure. Numai că relatările lui… nu mi s-au părut deloc a fi invențiile unui copil cu dereglări psihice. Iar comportamentul său… în fine, dacă și tu vei fi de părere că nu sunt decât niște născociri, atunci o să accept. O să mă înclin în fața experienței superioare și-o să mă opresc.

De fapt, nu. Nu s-ar fi oprit, Valentina ar fi fost gata să parieze.

— Dar ce ți-a povestit, mai precis? Ce i s-a întâmplat?

Roberta Blasi făcu semn cu bărbia spre ușa în fața căreia se opriseră.

— Este aici, înăuntru. Cred că e mai bine să auzi din gura lui.

4.

Era întins pe pat, acoperit cu un cearșaf tras până la bărbie. Ochii îi erau închiși, iar sprâncenele, arcuite și încruntate, dovadă a somnului agitat. Dintr-o perfuzie îi curgea în vene o soluție incoloră. Părul bogat, negru se arăta rebel la pieptănat. Arăta mai mic decât ar fi trebuit la cei doisprezece ani ai săi.

Femeia așezată lângă el nu putea fi decât mama sa. O demonstrau linia profilului, conturul negru al sprâncenelor, părul ei, la fel de rebel, și, mai ales, poziția corpului. Își ținea mâna peste cearșaf, pe trupul fiului, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu avea să dispară din nou. Pe chipul ei se citeau nenumăratele ore de veghe și griji.

În cameră se mai afla și o femeie de vârstă nedefinită, cu ochi senini și părul cărunt prins într-o coadă lungă. Probabil, așa cum era necesar în astfel de cazuri, psihologul pentru minori.

Roberta Blasi făcu prezentările în șoaptă.

— Comisarul Medici și adjunctul său, Zucca, au venit de la Roma. Dumneaei este Luisa, mama lui Fosco, iar doamna doctor Manigrasso este specializată în psihologia copilului. A fost recomandată de către judecător.

În timp ce Valentina și Zucca dădeau mâna cu cele două femei, băiatul deschise ochii.

În clipa aceea, Valentina aproape că reuși să-i simtă durerea și frica. Încă i se putea citi suferința întipărită în adâncul privirii dezorientate.

Manigrasso i se adresă băiatului, fără a se apropia de el.

— Bună, Fosco! Cum te simți?

Copilul rămase nemișcat, exprimându-se doar prin intermediul ochilor, care îi săgetară pe rând pe toți cei din încăpere, apoi o luară de la capăt. Era ceva sălbatic în mișcarea învolburată a acelor mărgeluțe negre.

Cu un gest aproape imperceptibil din cap, Valentina o îndemnă pe doctorița Manigrasso să continue.

— Fosco, ai văzut că este și mama ta aici? Te bucuri că este alături de noi?

Fosco se întoarse către mama lui; pentru întâia dată, privirea i se opri din mișcările frenetice. Femeia îi strânse și mai tare mâna.

Valentina intui care erau intențiile specialistei. Voia ca întreaga atenție a

băiatului să fie concentrată asupra mamei lui. Nu doar pentru a-l încuraja, ci și ca să evalueze legătura afectivă dintre cei doi. Nu era neobișnuit ca fuga unui minor să fi fost cauzată de relele tratamente aplicate de propria familie, iar adesea mamele erau la fel de vinovate ca și tații.

Îmblânzit, copilul își dezlipi ochii de pe mama lui doar cât să-i transmită o confirmare doctoriței Manigrasso. Aceasta zâmbi.

— Știu, te simți în siguranță alături de ea, nu-i așa?

Aceeași confirmare.

— Domnii aceștia ar vrea să-ți adreseze câteva întrebări. Le răspunzi doar dacă te simți în stare. Este în regulă?

Fosco se gândi o clipă, apoi răspunse:

— Da!

Doctorița le făcu semn polițiștilor că puteau începe. Blasi o întrebă pe Valentina:

— Îmi permiteți?

Ea încuviință. Inspectoarea menționase că stabilise deja o legătură cu băiatul, așa că era mai bine să reia din punctul acela.

— Fosco, îți amintești de mine? i se adresă Blasi. Am stat puțin de vorbă azi-noapte. Te-ai descurcat foarte bine când mi-ai povestit prin ce-ai trecut, de aceea aș vrea să le povestești și domnilor acestora. Sunt niște polițiști importanți, care au venit de la Roma special pentru tine.

Atenția fețișoarei lui albe se concentră acum asupra nou-veniților, însă nu-și schimbă expresia.

— Ai putea, Fosco? șopti Blasi. Poți să le spui și lor ce ți s-a întâmplat?

La semnul timid de încuviințare, Valentina înaintă un pas către el, dar copilul se retrase, strângând marginea cearșafului ca să se acopere mai bine. Mama se încordă, străfulgerând-o cu privirea. Valentina evaluă atitudinea acesteia. O mamă gata să-și apere fiul oricând și oriunde. Așadar, nu acolo se ascundea problema.

— Nu-ți fie teamă! zise Valentina, care încerca să-și găsească tonul cel mai cald cu putință. Vezi bine că este și mama ta mereu aici, gata să te îmbrățișeze și să te apere, nu-i așa?

Fosco aprobă distrat, ca și cum informația aceea ar fi fost de prisos. Dar mâna cu care strânsese cearșaful se relaxă.

— Ce vreți să știți?

Vocea nu-i tremura. În condiții normale, ar fi fost un copil sigur pe sine.

Poate chiar în stare să se prefacă.
— Ce ți s-a întâmplat ieri. Ce i-ai povestit deja colegei mele. Cu toții erau foarte îngrijorați pentru tine.
— Știu. Îmi pare rău!
— Acum nu mai contează. Te-ai întors acasă și suntem toți foarte bucuroși. Însă te întreb: ai putea să ne ajuți să reconstituim ziua ta de ieri? Te simți în stare? Ne-ar ajuta mult.
— Bine, zise el, dar își strânse buzele.
— Să începem cu momentul plecării de la școală. Îți amintești la ce oră a fost?
— Eram la matematică, ultima lecție… N-a lipsit niciun profesor. Ora unu. Întotdeauna plec la unu.
— Ți-ai salutat colegii, așa bănuiesc.
— Da.
— Apoi?
— Am pornit spre casă. O bucată de drum am mers cu Marcello, un prieten. Locuiește lângă școală. După aceea mi-am continuat drumul singur.
— Ca de obicei?
— Ca de obicei.
— Și ai ajuns acasă… când? La cât timp după ce ai plecat de la școală?
Fosco îi aruncă o privire mamei.
— Nu știu. Zece minute?
— Mi se pare un interval rezonabil, aprobă Valentina. Să știi că te descurci grozav. Și ce s-a întâmplat după aceea?
— Era un domn. Cel care mi-a făcut puțin rău…
Un curent de aer rece ca gheața. Valentina îl simți până în măduva oaselor. Fusese o senzație atât de veridică, încât se uită spre fereastră ca să se asigure că era închisă.
— Un domn… repetă Blasi, ca pentru a-l încuraja să continue.
Valentina își întoarse privirea ca să analizeze chipul băiatului.
— Cel cu părul alb, zise acesta cu ochii la tânăra polițistă. Ți-am spus.
— Cine…? întrebă cu grijă Valentina, dar copilul nu le acorda nicio atenție adulților din încăpere: se uita concentrat la marginea cearșafului, ca și cum ar fi căutat niște semne invizibile pentru ceilalți.
— Nu-mi amintesc prea multe. Era în fața casei, cu o furgonetă…

mare… Ce ciudat că nu ai văzut-o și tu, mamă! Era parcată pe stradă. Puteai s-o vezi bine de la fereastra bucătăriei. Era verde-închis. Când am ajuns, bărbatul a coborât imediat, ca și cum mă așteptase. Mi-a zis ceva…

— Te-a salutat? Îl cunoșteai? întrebă Valentina.

— Nu. Nu-l mai văzusem niciodată. Nu-mi aduc aminte ce mi-a spus…

— S-a apropiat? îi sugeră Valentina. I-ai văzut chipul?

— Da. Dar nici pe acela nu-l țin minte. Numai părul. Foarte alb și lung… și zâmbetul lui. Un zâmbet lung, întins de la un obraz la celălalt… un zâmbet urât. Apoi, probabil că am adormit, dar nu știu cum. Iar după aceea m-am trezit în furgonetă… în jur era liniște, totul neclintit. Eram culcat și mă durea capul și… și iartă-mă, mamă, dar n-aveam…

Se întrerupse, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Gata, gata, murmură mama.

— Nu aveai hainele pe tine, îi termină Valentina fraza. Dar nu e vina ta. Noi știm că nu e vina ta.

— Da? Puștiul trase zgomotos aer pe nări, uimit de iertarea primită. Eu nu-mi aduc aminte să mi le fi scos… Mi-era frig când m-am trezit.

Scrâșnetul din dinți al mamei se auzi clar în liniștea deplină care se instalase.

— Mai erai în furgonetă când te-ai trezit? întrebă Valentina peste câteva momente.

Fosco se încruntă.

— De fapt, nu era chiar o furgonetă. Nu ca aceea a lui Ginetto cu care transportă fier vechi… Asta era închisă, fără geamuri.

— O dubă, interveni Blasi. Nu-i așa, Fosco? Fără geamuri. Mai târziu o să-ți arăt câteva fotografii, poate vei reuși să recunoști modelul… Dar acum mergi mai departe. Spune-le ce mi-ai zis și mie. Povestește-le tot.

— Sigur. M-am trezit în dubă… eram întins pe un pat pliant, știi, mamă? Cum e cel pe care i-l dăm lui Tonino când vine în vizită, cu un schelet din fier care se strânge… Era prea scurt, fiindcă picioarele îmi atârnau.

Pe buze îi înflori un surâs timid care o făcu pe mamă să ofteze.

— Îți amintești ceva despre duba aceea? întrebă Valentina. Cum era înăuntru? Era suficientă lumină?

— Era noapte, dar nu era foarte întuneric, pentru că reușeam să văd. Iar deasupra… în jurul meu… își scutură capul ca pentru a se descotorosi de ceața care-l sufoca. Erau niște… chipuri. Chipuri care mă priveau…

— Chipuri?

— Chipuri tăcute. Atât de multe. Mă priveau…

Îl cuprinse un tremur frenetic, iar mama suspină încă o dată.

— Fosco, explică puțin mai clar, îi șopti Valentina evitând privirea femeii; spera că firul amintirilor nu se rupsese. Vrei să spui, pe pereții dubei? Chipuri pe pereți?

— Da! Peste tot.

— Să fi fost niște fotografii, Fosco? Fotografii ale unor chipuri cu care era tapetat interiorul dubei?

Băiatul confirmă, de parcă ar fi tras și el aceeași concluzie.

— Da, poate că erau fotografii. Mă speriau. Erau lipite peste tot, chiar și pe tavan. Îmi dădeau amețeli…

— Bine, zise Valentina asimilând informația. Și după aceea ce-ai făcut?

Fosco se uită din nou la Roberta Blasi. Între cei doi părea să se desfășoare un dialog tacit de la care ceilalți erau excluși.

— Fosco, ce-ai făcut după aceea? repetă nedumerită Valentina.

— Am fugit.

— Cum?

— Ușa dubei era deschisă, pe acolo intra lumina pe care o văzusem. Am coborât. Ne găseam într-un spațiu închis… avea pereți înalți, iar în fața mea era o ușă mare, precum cele de la grajduri, prin care intra lumina lunii. Puteam vedea copacii…

— Și ce-ai făcut, mai precis? Ai coborât din dubă și ai luat-o la fugă?

— Așa voiam să fac, da… însă l-am văzut.

— Pe cine?

În momentul acela, ochii lui Fosco stăruiau asupra unui loc pe care niciunul dintre cei prezenți nu-l putea vedea.

— Stătea într-un colț al grajdului, întors cu spatele la mine… La început, am crezut că făcea pipi. Dar spunea ceva, șușotea… M-am gândit că se ruga. Știu că pare ciudat, dar mi-am adus aminte de ceva ce ne-a explicat profesorul de religie, când ne-a spus că la Ierusalim, evreii și musulmanii se roagă cu capul sprijinit de un zid sfânt. Părea să facă la fel ca ei… Dar nu se legăna. Șușotea și avea fața întoarsă către zid. Oricum, era cu spatele la mine și nu mă vedea. Atunci am luat-o la fugă. În cele din urmă, m-am trezit în pădurea de acolo… și am continuat să fug… am fugit chiar dacă mă dureau picioarele.

Trase cearșaful și îi arătă picioarele. Erau bandajate, iar pe fețe se vedeau pete de tinctură de iod.

Comisarul se uită la Angelo Zucca, neclintit lângă ușă. Polițistul tremura, stăpânindu-și cu greu furia. Sunt unele situații pe care nu le poți suporta nici măcar după zeci de ani de carieră.

Valentina se întoarse spre copil, făcând efortul de a părea stăpână pe sine.

— Îți mai amintești altceva?

Pe chipul lui Fosco se citea strădania. Nu putea fi deloc plăcut să exploreze acel colț al memoriei.

Încă mai vibra schimbul intens de priviri dintre el și Blasi. Se întoarse apoi către fereastră, sub care se afla un alt pat, în așteptarea următorului pacient. Lăsând impresia că era pe punctul să izbucnească în plâns, rămase cu ochii ațintiți la perna și cearșafurile imaculate.

— Îmi amintesc de lumina lunii… răspunse după câteva momente, holbându-se în continuare la patul gol. Și pădurea… Iar când m-am întors ca să văd dacă mă urmărea, am văzut niște ruine lângă grajdul în care era ascunsă duba… păreau a fi ale unei case.

— Bravo! Ai o memorie bună. Ești grozav, Fosco!

Acum privirea copilului se mută de la patul de lângă fereastră la Valentina. Brusc, deveni agitat, neliniștit.

— Nu! Nu sunt.

— Poftim?

— Nu sunt grozav… sunt un laș…

Își privi mâinile. O lacrimă se desprinse din ochii săi atât de negri.

Valentina se întoarse către Blasi, care părea împietrită. Liniștea care se așternuse ocrotea secretul pe care Fosco i-l dezvăluise doar tinerei polițiste. Acum, Valentina era sigură că aceasta nu se înșelase. Dar ce putea fi atât de îngrozitor, încât copilul nu mai voia să repete?

Privi și ea patul gol. Un salon în cadrul secției de pediatrie. Un pat dotat pentru un copil precum Fosco. Așteptând să găzduiască un pacient asemenea lui.

În acel moment înțelese.

Îi transmise lui Blasi un mesaj silențios, mișcându-și doar buzele. *La asta te refereai?* Roberta Blasi dădu din cap ușor.

Valentina i se adresă din nou băiatului:

— Mai era un alt copil, nu-i așa? Un alt copil împreună cu tine, în dubă.

Fosco Agnelli își înălță capul. Acum lacrimile îi curgeau fără oprire pe obrajii îmbujorați de amintiri și de frică.

— Da, răspunse. Un alt copil. A rămas acolo, singur. L-am părăsit… I l-am lăsat omului cu părul alb…

5.

În afara salonului, pe coridorul cu pereți în culori pastelate, învăluit de lumină și animat de sunetele specifice spitalului, o parte dintre umbrele care se îngrămădiseră în cameră se risipiră. Totuși, cuvintele și tonul vocii lui Fosco Agnelli continuau să răsune în mintea Valentinei. Și în sufletul ei, trebui s-o recunoască.

Blasi și Zucca păreau la fel de răvășiți ca și ea.

Ultimele fraze ale copilului, deși întrerupte de suspine, fuseseră clare, nelăsând posibilitatea vreunei înțelegeri greșite.

— Era întins lângă mine. La început, aproape că nu-l văzusem, din cauza chipurilor acelea care mă fixau, a fricii și a durerii de cap… După aceea am coborât din pat și i-am atins vârful piciorului. Era rece. Iar când m-am aplecat, am crezut că doarme.

— Ai încercat să-l trezești?

— Da. Nu. Nu prea. Mă speria. Era gol, la fel ca mine, și atât de neclintit, atât de țeapăn. Voiam să-l strig, dar îmi era teamă să nu mă audă omul cu părul alb. Dar l-am atins. Era rece ca gheața… Părea ireal.

— Apoi?

— V-am spus deja. Când mi-am dat seama că nu se trezea, am fugit. Copilul a rămas acolo. Era mort, nu-i așa?

Restul povestirii nu mai scosese la iveală alte detalii. Ceea ce auzise era suficient. Poate chiar prea mult.

Comisarul se pregătea să le ceară părerile celorlalți doi, când ușa salonului în care se odihnea Fosco se deschise din nou și li se alătură doctorița Manigrasso. Mâna îi tremura vizibil când o întinse către Valentina.

— Îmi cer scuze, nu știu dacă este important, îi spuse dându-i un ghemotoc de hârtie. Am observat că Fosco ținea ceva în pumn. M-a făcut curioasă și l-am rugat să-mi arate. L-am întrebat de unde luase hârtia și de

ce o strângea atât de tare. Mi-a spus doar că se trezise cu ea în mână. Asistentele mi-au confirmat că o avea când a fost adus aici, noaptea trecută, și nu a vrut cu niciun chip s-o lase deoparte, nici măcar în timpul analizelor. Și-o trecea dintr-un pumn în altul și continua să o strângă. Nu i s-a părut nimănui ceva în neregulă. Cred că este vorba despre un fel de reflex defensiv… Un fetiș care să-i alunge frica. Nu-i cunosc precis semnificația, dar m-am gândit că poate v-ar fi util.

Blasi clătină din cap.

— Fir-ar să fie, cum de n-am băgat de seamă…

Valentina se uită la bucata de hârtie. Nu era decât o foaie mototolită, de un albastru intens. Poate un fragment de cer, ori poate marea. Fără vreun înțeles ascuns. Cu excepția faptului că Fosco o ținuse ore întregi în pumn.

6.

Convorbirea telefonică se derulase conform așteptărilor. Falcone nu era de acord cu decizia ei de a rămâne peste noapte la Grosseto, dar nu făcu o dramă din atâta lucru. Valentina îi explică motivele care o determinaseră să-și prelungească misiunea cu cel puțin o zi. Relatarea micului Fosco ar fi putut fi rodul unei imaginații înfloritoare, cel puțin în primă instanță. Duba, camera întunecoasă în care fusese ascuns, cel de-al doilea copil, probabil mort. Bărbatul care-l lăsase singur, îngăduindu-i să fugă. Totul era mult prea detaliat și în același timp complicat, greu de descâlcit.

Senzația Valentinei era însă alta.

Spaima din ochii lui Fosco era autentică, iar lacrimile sale erau sincere. Deși era incontestabil un copil dificil, după cum o confirmase și Manigrasso, chiar și psihologa fusese impresionată de intensitatea trăirilor pe care le exprimase puștiul. Și, oricum ar fi stat lucrurile, niciun detaliu nu trebuia tratat cu indiferență, aceasta era una dintre primele reguli pe care le învățase comisarul. Cel puțin era de preferat să aștepte rezultatul analizelor medicale.

— Dar nu-ți lua prea mult avânt, o sfătui comandantul cu accentul său tărăgănat, tipic pentru Catania. Adună toate informațiile de care ai nevoie, însă după aceea, dacă nu sunt elemente noi, lasă-i pe cei din echipa mobilă să se ocupe. Comandantul, oricât ar fi fost de superficial și de arogant, era

un carierist desăvârșit și se afla în grațiile șefului poliției. În încheiere îi spuse: încearcă să te întorci cât mai repede cu putință, pentru că nu duci lipsă de muncă nici aici.

Valentina îi mulțumi, dar în gând îl înjură. Îi displăcea profund felul acela de a se spăla pe mâini. În definitiv, el o trimisese acolo.

Lucra de numai doi ani la Serviciul Central Operativ, unde se ocupa de infracțiuni contra persoanei. Cu precădere, copii și femei. Dar nu fusese alegerea ei. Comandantul o considerase cea mai potrivită doar pentru că, în urmă cu câțiva ani, pe când era o tânără agentă repartizată la echipa mobilă din Milano, rezolvase cazul unui asasin de prostituate care fusese luni de-a rândul pe prima pagină a ziarelor, pe toate canalele de televiziune și de *social media.* Din acel moment, cariera sa luase avânt. Într-un context național de combatere a violenței la adresa femeilor, curseseră elogiile, premiile, promovarea și ulterior transferul la SCO, în Roma, deopotrivă orașul ei natal și sediul celui mai prestigios departament din poliție. Cu siguranță, nu se putea plânge.

Unii insinuaseră că succesul ei se datora în parte frumuseții sale. Era nevoie de o femeie pe post de vector de imagine, dar una care să fi știut să și practice meseria de polițist: ochii verzi și părul blond lung rezolvaseră restul. Valentina încerca să nu-și bată prea mult capul, ci să mizeze totul pe competența ei. Cu toate acestea, uneori îi era greu să îndure comportamentul unor colegi, de parcă ar fi fost nevoită să demonstreze în fiecare zi, spre deosebire de ei, că-și merita funcția.

Munca o absorbea întru totul. La treizeci și doi de ani, avea o carieră asigurată și un viitor luminos, fără vreo obligație de familie sau relație amoroasă. Situația aceea îi oferea o mare stabilitate emoțională, lucru care-i convenea de minune. Ducea o viață dedicată exclusiv muncii, și din acest motiv, o putea considera împlinită.

Încercă să adoarmă, hotărâtă ca a doua zi dimineața să pună capăt acelei povești asupra căreia, așa cum spunea Falcone, nu merita să se concentreze.

Totuși, ceva o frământa. Ceva ce îi alungă liniștea nopții.

Îl visă pe Fosco, un vis încețoșat. Băiatul striga că era un laș pentru că lăsase un alt copil să moară. Striga că bărbatul cu părul alb nu-și terminase treaba și încă îl mai căuta. Striga că îi era frică. Striga că Valentina nu-l crezuse.

Se trezi cu ecoul strigătelor care îi mai răsunau în urechi și îi sfâșiau inima. Și nu mai putu să adoarmă la loc.

7.

În dimineața aceea, inspectorul Blasi veni la hotelul unde Valentina și Zucca luau micul-dejun.

— Noutăți importante! exclamă cu voce ridicată, atrăgând atenția celorlalți clienți. Își domoli tonul și adăugă: Am identificat locul unde s-a trezit Fosco și de unde a fugit. Mergem să-l vedem?

La puțin timp după aceea parcurgeau drumul național îngust și sinuos de-a lungul căruia fusese găsit Fosco și pe care acum Angelo Zucca îl înfrunta cam imprudent, în spatele unei alte mașini a echipei mobile.

— E vorba despre un fânar, le spuse Roberta Blasi. Mai sunt și câteva anexe ale exploatației agricole și ruinele unei vechi gospodării de țară, dar ce a descris Fosco era șura pentru fân.

— Presupun că nu a fost ușor de localizat, zise Valentina.

— Un echipaj de-ale noastre a cercetat zona și a găsit locul… Dar știau ce trebuie să caute.

— Fără ajutorul tău?

Blasi răspunse cu o urmă de stânjeneală:

— De fapt, șefa echipajului de patrulare este iubita mea… I-am transmis descrierea făcută de Fosco, așa că a putut să-și facă o idee. Cunoștea deja un loc asemănător… E foarte isteață.

Zucca îi aruncă Valentinei o privire cu înțeles. „Știam eu că fata asta e lesbiană”. I-ar fi făcut o deosebită plăcere să-i dea un pumn în față, dar nu era cazul să-l perturbe de la condus. Intenționa totuși să o lase pe mai târziu.

— Dar mai este o noutate, una mai importantă și, ca să fiu sinceră, cam ciudată, spuse Blasi de pe bancheta din spate a mașinii. Am primit rezultatele analizelor lui Fosco. Medicul era stupefiat când ni le-a transmis.

— De ce?

— A găsit urme de benzodiazepină în sânge, în cantități destul de mari. Așadar, nicio urmă de eter, ci un cocktail de medicamente psihotrope dintre cele mai puternice: restoril, xanax, valium și altele asemenea. Probabil i s-

au administrat prin inhalare, cloroformul n-ar fi avut un efect așa de rapid.

Dacă polițista nu părea deranjată de viteza cu care Zucca intra în curbe, Valentinei mișcarea aceea sinuoasă și continuă îi provoca greață.

— Așadar, acum suntem siguri, fu comentariul său, ca și cum ar fi încadrat piesele de puzzle în imaginea de ansamblu. Fosco a fost drogat. N-a inventat nimic.

— Exact!

Valentina înțelegea entuziasmul inspectorului Blasi. Descoperirea făcută îi confirma toate suspiciunile de până atunci.

— Însă, interveni Zucca, fără nici cea mai mică intenție de a încetini sau de a-și dezlipi ochii de pe mașina din fața lor, cu un astfel de cocktail-bombă precum cel pe care l-ai descris, cum de s-a trezit atât de repede? Ar fi trebuit să doarmă buștean!

— Va trebui să analizăm cu mai multă atenție timpii, spuse Valentina, gândindu-se că faptul că răpitorul își pierduse atât de ușor prada era un detaliu care nu se potrivea cu restul. De ce era atât de stupefiat medicul? întrebă apoi.

— De fapt, mai este și altceva. Poate că benzodiazepina a fost inhalată, după cum spuneam, dar în dimineața aceasta o asistentă, mai atentă decât celelalte, a găsit urma unei înțepături la baza gâtului băiatului. Era aproape invizibilă și nimeni n-o sesizase. Nici Fosco și nici mama lui nu-și amintesc să fi avut așa ceva înainte. E posibil ca pe acolo să-i fi fost injectată una dintre substanțele găsite în sânge și urină, a cărei prezență medicul nu și-o poate explica.

— Despre ce este vorba? întrebă Valentina.

— Așteaptă s-o citesc, are un nume greoi… Glu-ta-ral-de-hi-dă… Glutaraldehidă de 2%… într-adevăr, un rezultat neobișnuit.

— De ce?

— Mi-a explicat medicul. Este un compus organic folosit pentru distrugerea bacteriilor, un dezinfectant. Din câte am înțeles, este un derivat al formalinei care, odată ingerat, este foarte periculos. Dacă ar fi avut o concentrație mai mare ar fi fost fatal pentru Fosco.

— Poate făcea parte din cocktailul de substanțe narcotice.

— Cu siguranță nu, nu este un medicament psihotrop. Potrivit medicului, nu prezintă potențialitate anestezică.

Situația aceea reprezenta o anomalie și, prin urmare, un indiciu

important, se gândi Valentina. Un detaliu concret de la care se putea porni. În plus, ca să-și procure acele substanțe, răpitorul avea nevoie de rețete medicale. Un aspect care nu restrângea cu mult pistele, dar de care trebuia să se țină seama. Poate că făptașul lucra în mediul sanitar. O ipoteză de luat în calcul.

În timp ce descindeau la vechea fermă, Valentina evaluă opțiunile pe care le avea la dispoziție.

Nu mai era niciun dubiu acum că Fosco Agnelli fusese cu adevărat răpit. Oricine ar fi făcut-o avea un plan. Utilizarea acelor substanțe sugera că nu voia să-l ucidă, cel puțin nu imediat. Dar unde îl ducea? Și copilul gol și rece de lângă el? Dacă nu-l născocise Fosco, era greu de găsit o legătură logică. Însă era cât se poate de neliniștitoare ipoteza existenței unui pedofil care nu se mulțumea cu o singură victimă odată și era într-atât de organizat încât să pună la cale o dublă răpire.

Cugetă. Puștiul zisese că la coborârea din dubă se trezise într-o construcție care, după descriere, ar fi putut fi un grânar sau o fostă anexă de fermă. Un loc spațios și gol, cu pământ pe jos. Probabil era chiar șura pe care o descoperise Blasi. În acel moment, răpitorul său se îndepărtase din motive necunoscute, iar Fosco profitase de ocazie ca să fugă. Dacă evenimentele se desfășuraseră astfel, bărbatul care-l drogase trebuia să fi fost foarte sigur că nici el și nici al doilea copil nu puteau să se trezească. Dar, surprinzător, la Fosco substanțele își încetaseră efectul mai devreme, încă un lucru care trebuia lămurit.

În afara contradicțiilor care rămâneau de clarificat, declarațiile lui Fosco Agnelli, oricât ar fi fost de influențate de vârstă și de șocul suferit, fuseseră precise și amănunțite. Singurul aspect pe care Valentina nu-l putea înțelege cu ușurință era prezența celui de-al doilea băiat, aparent mort. Cu o seară înainte solicitase departamentului de resort să-i pună la dispoziție lista minorilor dispăruți în ultimele săptămâni în condiții asemănătoare, la nivelul întregii țări, însă verificările nu dăduseră niciun rezultat, în condițiile în care dispariția unui minor nu poate fi ținută ascunsă.

Mai era și bucata de hârtie găsită în mâna copilului. Dacă fragmentul provenea din interiorul dubei, trebuiau să-i acorde cea mai mare atenție. Valentina își schiță în minte planul anchetei, convinsă că povestea era mai complicată decât un simplu – și, desigur, absolut odios – caz de pedofilie.

Intuia că în spatele acelei povești se ascundea alta, mai amplă, sumbră și

probabil înspăimântătoare.

Cea mai urgentă problemă era să evite minimalizarea și clasarea cazului. Știa că întrebările pe care și le punea aveau nevoie de răspunsuri concrete și mai ales rapide. Precum și de un dram de curaj. În fața unui tablou atât de confuz și încă incert, nu toți polițiștii pe care-i cunoștea ar fi riscat să se implice într-o anchetă aprofundată.

Dar ea era hotărâtă să meargă până la capăt. Cel care îl răpise pe Fosco Agnelli umbla încă liber, și foarte posibil ținea sechestrat un alt copil.

— Am ajuns, anunță Roberta Blasi, întrerupându-i astfel gândurile.

Mașina viră spre un terasament puțin vizibil, un drum îngust din pământ și noroi care ducea către luminișul din pădurea de alături. Numai cineva care cunoștea foarte bine zona ar fi putut să se aventureze acolo, se gândi Valentina impunându-și să rețină acea observație.

În capăt, dincolo de hățișul de stejari și tufișuri de strugurii-ursului, se zăreau semnalele luminoase albastre ale celeilalte mașini care îi aștepta.

8.

În fața lor se deschidea o rariște semicirculară în mijlocul căreia se ridicau două construcții abandonate. Prima era o șură mare prin a cărei ușă deschisă se zărea interiorul gol. Alături se vedeau o fântână și rămășițele unei construcții din lemn mai mici, poate o magazie pentru unelte. Pe vremuri, acolo trebuie să fi fost clădirea principală a unei ferme, din care nu rămăseseră decât niște ruine și grinzi înnegrite.

— Tocmai datorită acestor rămășițe ale gospodăriei am putut nimeri, spuse Roberta în timp ce Zucca oprea în spatele celeilalte mașini. Descrierea lui Fosco a fost precisă. Altfel, în zona aceasta mlăștinoasă, atât de întinsă, ar fi fost ca și cum am fi căutat acul în carul cu fân.

Valentina coborî, îi salută cu un gest pe agenții echipei de patrulare și se apropie de magazie. Era o construcție din lemn menită să adăpostească paiele, fânul, dar și uneltele agricole. În spatele ei era o pădurice de stejari dincolo de care se întindeau câmpuri, odinioară cultivate, dar acum pline de buruieni.

Blasi își făcuse temele: locul era părăsit de cel puțin douăzeci de ani. În trecut fusese o întreprindere agricolă administrată de localnicii care cultivau

floarea-soarelui. Clădirea principală și o parte dintre anexe fuseseră distruse de un incendiu, rămânând doar șura. Proprietarii erau în vârstă, iar copiii lor hotărâseră să plece din sat și din locul acela blestemat. Nu încercase nimeni să mai construiască ceva. Curând, localnicii uitaseră de cele câteva ziduri distruse. Când își mai aminteau, era pentru a povesti că locul era bântuit de fantome. Nu mergeau acolo nici măcar toxicomanii ca să-și facă dozele. Era prea departe de sat și, în anumite privințe, era prea multă liniște în jur.

Da, ascunzișul ideal. Faptul că bărbatul acela îl găsise și-l alesese indica premeditarea și planificarea atentă a faptelor sale.

Când Valentina se opri în cadrul ușii larg deschise a șurii, o izbi un miros puternic de putred. Înăuntru nu se zărea niciun indiciu care să sugereze că, până în urmă cu câteva ore, construcția adăpostise un vehicul. O dubă.

La prima vedere, nu era mare lucru de găsit acolo. Peste câteva minute, în timp ce echipa de cercetare era ocupată să fotografieze și să caute centimetru cu centimetru, Roberta Blasi se apropie de comisar.

— Mulțumesc, spuse.

Valentina zâmbi, fără a înțelege clar la ce se referea; nu avu însă răgazul s-o întrebe, căci telefonul mobil îi sună zgomotos în buzunar.

Vocea comandantului era stinsă. Până ca acesta să-și încheie fraza, Valentina simți cum i se ridică părul pe ceafă.

— Mai este încă unul, zise Falcone. A mai fost răpit un copil. De data asta avem și cadavrul.

DISPĂRUT

9.

De fiecare dată când fiul lui rămânea acasă, fie pentru că nu simțea prea bine, fie pentru că era în vacanță sau din oricare alt motiv, îi era practic imposibil să scrie. Nu era vina copilului, căci Andrea era suficient de autonom încât să se descurce.

Problema era doar în mintea lui Gianni Venturi, care, de cum și-l imagina pe băiat singur în camera lui, în fața televizorului sau în bucătărie, simțea impulsul de a se asigura că totul e în regulă.

Când se așeza în fața laptopului Mac, îl copleșea grija de a controla dacă nu cumva băiatul se sufoca fără zgomot în patul său ori dacă nu era cuprins de un plâns mut, dureros, fiind incapabil, din cine știe ce pricină, să-i ceară ajutorul tatălui. În acele momente, lui Gianni i se părea că timpul pe care ar fi trebuit să-l dedice scrisului era acaparat de îndatoririle părintești.

Poate pentru că Andrea își petrecuse copilăria prin spitale, cu internări de urgență, diagnostice confuze și un parcurs mereu dificil. La vârsta de cinci ani fusese diagnosticat cu tetralogia Fallot, o malformație congenitală care, dacă era identificată în primele luni de viață, avea șanse mari de vindecare. O descoperiseră târziu, după câteva crize de cianoză care numai printr-un miracol nu avuseseră un deznodământ fatal. Anii următori fuseseră marcați de intervenții chirurgicale și de un tratament riguros și chinuitor.

În cele din urmă, Andrea părea că reușise să învingă boala, deși fragilitatea cauzată de aceasta plana încă asupra fiecărui minut din viața sa, împingându-i pe părinții lui să se agațe de firul subțire al unei spaime continue. Tocmai spaima aceea îl mâna pe Gianni către nevoia obsedantă de a controla fiecare moment pe care-l petrecea cu Andrea când Maria nu era acasă.

Indiferent de situație, ori de câte ori Andrea nu mergea la școală, iar soția lui era de tură la spital, Gianni nu reușea să scrie un rând. În ziua aceea, ultimul capitol al romanului său părea sortit să rămână în suspensie,

căci pagina de pe ecranul computerului era în continuare albă.

Andrea rămăsese acasă din cauza unei greve a profesorilor, despre care copilul își anunțase tatăl în ajun, fără a-și ascunde satisfacția. Era aproape ora nouă dimineața, și Andrea era încă în pat. Gianni îi aruncase o privire cu numai cinci minute în urmă, bucurându-se de privilegiul de a-l vedea dormind; fără a-l deranja, îi contemplase părul creț și negru care era precum o pată de cerneală pe fața de pernă imaculată, nasul care ieșea de sub tivul păturii și ochii minunați, acum închiși, dar sigur deschiși spre un vis fantastic.

Fu surprins de soneria de la intrare. În timp ce se ducea să deschidă, întrebându-se cine putea să fie la ora aceea și sperând că sunetul prelung nu-i trezise fiul, Gianni continuă să se gândească intens la pagina albă care îl aștepta.

10.

Crima se petrecuse la Volterra, la mai puțin de o sută de kilometri de zona unde locuia Fosco Agnelli. Poate că acest detaliu era suficient pentru a corela cele două cazuri. Când Falcone îi ordonă să se grăbească într-acolo, primul gând al Valentinei fu că băiatul răpit în orașul etrusc era tocmai cel pe care Fosco îl văzuse în duba în care se trezise.

„Era mort, nu-i așa?”

Ar fi fost însă cu neputință. Dispariția lui Andrea Venturi și asasinarea tatălui avuseseră loc în dimineața aceea, la două zile după răpirea lui Fosco.

Pe drum către Volterra, cu un Angelo Zucca mai tăcut ca de obicei, Valentina continuă să-și verifice pe tabletă toate informațiile pe care le primea de la SCO.

Numele victimei era Gianni Venturi, în vârstă de patruzeci de ani. Ca o ironie a sorții, era scriitor de romane polițiste. În dimineața aceea, cineva se prezentase la ușa casei lui și îl înjunghiase. Nu avusese loc nicio luptă. Cinci lovituri de cuțit aplicate cu sălbăticie. Bărbatul murise pe loc, prăbușindu-se în mijlocul vestibulului. La momentul atacului, soția, asistentă medicală, era la serviciu. Unicul fiu, Andrea, în vârstă de doisprezece ani, rămas acasă din cauza unei greve a profesorilor, dispăruse.

Andrea. Doisprezece ani. Ca și Fosco. După cea a tatălui, fotografia lui

se încărcă pe ecranul tabletei de opt inci alături de alte informații.

Valentina privi chipul copilului și îi telefonă imediat colegului de la Roma care îi trimitea documentele.

— Vezi că ați greșit! Mi-ați trimis iar fotografia lui Fosco Agnelli. Cred că ați confundat cele două dosare.

Funcționarul îi răspunse pe un ton glacial:

— Imaginile pe care ți le-am trimis sunt ale lui Andrea Venturi. Ți le-am dat exact așa cum le-am primit de la comisariatul din Volterra.

Valentina privi iarăși fotografia: ochii negri, părul negru creț și moale care-i încadra chipul grăsuliu, cu o nuanță deschisă a tenului. Sprâncene stufoase, cu formă proeminentă.

Andrea Venturi, smuls familiei cu numai câteva ore în urmă și al cărui tată fusese ucis, era sosia celui de-o vârstă cu el, Fosco Agnelli.

11.

De când lucra la SCO, Valentina avusese rar ocazia de a-și testa abilitățile de investigator. O zi obișnuită începea în biroul de la etajul al patrulea, în clădirea unde-și avea sediul divizia a doua din cadrul Serviciului Central Operativ, pe strada Tuscolana. Prima oră și-o petrecea sortând rapoarte, informări și sesizări ale echipelor mobile, comunicate de la minister, memorandumuri și circulare interne, iar în a doua oră se afla în sala de ședințe pentru un briefing cu ceilalți funcționari și comandantul. Apoi începea adevărata muncă. Dacă ar fi trebuit să-i explice unui necunoscător, nu ar fi știut prea bine cu ce să înceapă.

— Rezolvăm niște enigme, îl auzise spunând odată pe un coleg mai în vârstă. Analizăm, descompunem și recompunem cercetările care se desfășoară pe teren. Căutăm breșele. Identificăm fracturile logice. Scoatem în evidență argumentele valide. Ținem legătura cu investigatorii din teritoriu pentru a-i coordona. Propunem piste. Uneori, intervenim noi înșine.

Concret, Valentina știa că rolul SCO era să le întindă nervii polițiștilor implicați în diverse anchete, cu scopul de a obține rezultate mai bune și mai rapide față de cele pe care cei din teritoriu le-ar fi obținut și singuri. O

contribuție utilă și totuși nu imperios necesară. Așa funcționa mașinăria de ani de zile. Iar ea, una peste alta, avea un loc comod acolo.

Totuși, munca de investigație adevărată era cu totul altceva.

Aceea se derula pe stradă, într-un strâns contact cu victimele, pe trotuarele pătate de sânge și în locuințele devenite scene ale violenței. Investigațiile autentice nu făceau casă bună cu birocrația. Investigațiile aveau propria culoare, roșie, reprezentau sudoare și durere. Ceva ce nu trăise de prea multă vreme.

Ziua aceea era diferită. Cazurile celor doi copii dispăruți o împingeau spre o implicare directă. Poate prea repede. Se întreba dacă avea să se ridice la nivelul așteptărilor, dacă nu avea să regrete lungimea prea mare a tunelului în care intra, direct proporțională cu intensitatea durerii.

Se găsea în fața unei vilișoare cu parter și etaj, simplă, cu o grădină bine îngrijită și o alee care, de la poarta proaspăt vopsită, ducea drept spre ușa de la intrare. Nuanțele roșietice ale asfințitului reflectate de pavajul de granit se amestecau cu urmele de sânge duse până în stradă de cei care călcaseră pe ele, probabil asasinul sau polițiștii ori paramedicii fără băgare de seamă. Ușa pe care era prinsă plăcuța din alamă cu numele VENTURI-SINAGRA era larg deschisă. Înăuntru, întunericul dens era luminat din când în când de blițurile aparatelor de fotografiat ale celor de la Criminalistică. Agenții îmbrăcați în salopete albe din hârtie se mișcau în liniște, parcă mai pioși decât în fața altor scenarii îngrozitoare. Acolo murise un om. Dar mai ales, de acolo dispăruse un copil. O răpire care nu lăsa loc multor speranțe, toți erau conștienți de asta.

Valentina stătea neclintită la marginea scenei pe care se derulau toate acele imagini, alături de Zucca. Și el observase asemănarea dintre cei doi copii, ceea ce nu făcea decât să-i sporească temerile.

În spatele lor se adunau curioșii, alături de reprezentanții presei scrise și ai televiziunilor. Știrea se răspândise cu repeziciune. Strada era aglomerată de mașini, unele cu farurile aprinse. Luminile albastre intermitente arătau ca niște talismane care-și pierduseră puterile.

Casa, izolată față de celelalte locuințe, se afla pe o străduță parțial asfaltată care ducea spre nord, spre colinele care străjuiau priveliștea, și apoi spre est, către drumul național care, printre serpentine și copaci, ajungea la Volterra, la mai puțin de doi kilometri. Aceea era zona numită Zambra, cufundată în penumbră și liniște atunci când moartea nu o agresa

zgomotos.

O femeie tocmai ieșea din casă, alături de un bărbat mai în vârstă, voinic, cu care vorbea ferm. Ambii purtau, nu cu prea multă naturalețe, salopete din hârtie albă cu sigla poliției și erau atenți să ocolească pata mare și rotundă de sânge, din ce în ce mai puțin vizibilă în lumina asfințitului.

Valentina sesiză rumoarea crescândă în jurul ei. Auzi cuvintele unui reporter care se adresa publicului său invizibil:

— … iat-o pe doamna comisar Lucchesi alături de procurorul…

Valentina făcu un pas în direcția femeii care închidea poarta în urma ei.

— Siria Lucchesi? Eu sunt Valentina Medici…

Lucchesi era coordonatoarea echipei mobile din Pisa, în jurisdicția căreia intra și zona Volterra. Era înaltă și slabă, cu părul foarte scurt, cărunt la tâmple, care o făcea să pară mai în vârstă. Însă nu putea avea mai mult de vreo patruzeci de ani.

— Da, te așteptam! Din câte văd, ați ajuns foarte repede…

— Șoferul nostru și-a dat toată silința, zise Valentina cu o privire spre Zucca, schițând un zâmbet. Și, oricum, eram în zonă.

Lucchesi nu-i ceru detalii. Valentina se întrebă dacă aflase de dispariția lui Fosco Agnelli și dacă făcuse legătura între cele două cazuri. Probabil că nu. Nu, cum ar fi putut? Asemănarea dintre cei doi copii nu fusese făcută publică.

— Bine, zise Lucchesi. Îți fac cunoștință cu domnul procuror Giorgianni, șeful Parchetului din Pisa.

Bărbatul îi strânse Valentinei mâna, apoi lui Zucca, aflat cu un pas în spate.

— Mă bucur că SCO se interesează atât de repede de caz, zise magistratul. Nu vă ascund că sunt îngrijorat… Sunt ani de zile de când în această provincie nu s-a mai petrecut un asasinat atât de violent. Apoi plecarea copilului de acasă… Trebuie să-l găsim cât mai repede cu putință.

— Domnul procuror nu vrea, pentru moment, să se vorbească de o răpire, explică Lucchesi. Este prematur și nu ar face decât să atragă curiozitatea pentru morbid a presei. În definitiv, se prea poate ca băiatul să fi plecat singur după uciderea tatălui, din simplul motiv că era răvășit… Nu avem încă suficiente elemente ca să excludem vreo ipoteză.

— Și nu vrem să avem de-a face cu presiuni excesive înainte de a

înțelege ceva din toată această situație, adăugă Giorgianni pe tonul unuia obișnuit să dea ordine.

Valentina dădu din cap aprobator. Înțelegea strategia, dar i se părea inutilă. În viziunea ei, era o iluzie că micul Venturi n-ar fi fost răpit de ucigașul tatălui său; ar fi trebuit să acționeze pe acea pistă fără întârziere.

Dar ea se afla sub influența cazului Fosco Agnelli. Evită să-și facă auzită ipoteza, așteptând un moment mai prielnic. Acum nu voia decât să înțeleagă raționamentul polițiștilor din partea locului. Ca de obicei, înainte de toate trebuia analizată abordarea investigatorilor care cunoșteau zona, abia după aceea fiind oportună intervenția prudentă. Iar Giorgianni îi dădea impresia că era un magistrat de modă veche, care nu agrea ipotezele neîntemeiate pe cel puțin o mie de indicii valide.

Cu puțin timp înainte, Falcone îi spusese clar la telefon:

— Să acționezi cu prudență maximă.

— Dacă există vreo legătură cu răpirea lui Fosco Agnelli, nu ar trebui să pierdem mult timp, fusese obiecția ei.

— Nu te apuca să faci conexiuni hazardate. Nu te pune în calea celorlalți înainte să-ți clarifici perfect ideile.

Era un ordin.

Procurorul îi salută pe polițiști și, după ce solicită o actualizare a datelor, dispăru într-o mașină de culoare închisă care se îndepărtă cu viteză, urmată o bucată de drum de către convoiul de ziariști.

Lucchesi o privea pe Valentina cu o expresie indescifrabilă. Mesajul tacit pe care i-l trimitea era destul de clar: nu era loc de prea multă colaborare din partea Parchetului.

— Așadar, cum rămâne? întrebă ea, deranjată de examinarea la care era supusă. Vrei să căutăm un copil dispărut de acasă, ori…?

— Procurorul are ideile lui, răspunse Lucchesi cu răceală. Iar eu le am pe ale mele. Dacă mai punem la socoteală și măcelul lăsat în urmă de ucigaș…

— Deci?

— Deci vom căuta trupul copilului.

12.

Orașele Pisa și Volterra se află la aproximativ optzeci de kilometri unul de celălalt, o distanță enormă pentru o echipă de investigații. Cadrul natural din jurul celor două localități este foarte diferit, plat și armonios în capitala de provincie, aspru și impresionant la poalele orașului etrusc. Primul post al Valentinei fusese într-un comisariat din Calabria, într-o zonă geografică asemănătoare. Își începuse activitatea cu un caz de reglare de conturi într-un clan: asasinate, ranchiună adunată de-a lungul deceniilor. Șeful de post care îi prezentase acel prim caz, observându-i consternarea, o învățase multe despre natura umană. Prima lecție predată fusese că morfologia teritoriului influențează caracterul locuitorilor și, prin urmare, infracțiunile. Un investigator bun trebuie, înainte de toate, să cunoască arealul în care se mișcă.

În timp ce înaintau pe serpentinele abrupte care îi duceau spre centrul istoric al Volterrei, Valentina estimă că, ținând seama de distanță, coordonatoarea glacială a echipei mobile nu avusese ocazia să pună piciorul în acel oraș de mai mult de două ori în ultimul an. Și probabil nici nu se străduise. Prin urmare, se impunea solicitarea sprijinului imediat al poliției locale. Oameni care trăiau și lucrau pe străzile acelea, oameni care-i cunoșteau bine pe localnici. Oameni precum acel șef de post din Calabria, de la care învățase mai multe decât la toate cursurile de formare profesională. Însă nu știa cine era șeful comisariatului. Volterra era un orășel încântător, dar, din perspectiva evoluției profesionale, un punct mort. Fără îndoială, respectivul era fie un tânăr agent, aflat la prima numire în funcție, fie un polițist aflat la un pas de pensionare.

De aceea rămase uimită când îl cunoscu pe Fabio Costa.

Comisariatul se afla în Piața Priori, în centrul orașului, într-o clădire din secolul al XIII-lea. Când profanară farmecul acelui loc oprindu-se cu scrâșnet de roți în dreptul fațadei din piatră roșie, cu arcuri romanice, se lăsase deja noaptea, iar imaginea dezvăluită de proiectoarele dispuse în puncte strategice o făcu să uite o clipă motivul prezenței lor acolo. Dacă n-ar fi fost mașinile cu farurile aprinse care invadaseră piața medievală, ar fi putut la fel de bine să creadă că se întorsese în timp.

Vicechestorul Fabio Costa îi aștepta în fața intrării. Era înalt și slab, cu părul negru tuns scurt și barba crescută de câteva zile, ceea ce-i scotea în evidență conturul închis al ochilor. Valentina obișnuia ca, în cazul bărbaților, să le observe înainte de toate privirea, urmând să-i evalueze pe

baza acesteia. Prima impresie era că ochii lui păreau indiferenți la ce se întâmpla în jur și că ar fi putut deveni interesanți dacă i-ar fi animat un strop de viață.

Siria Lucchesi coborî din mașina ei și făcu prezentările.

— Domnul vicechestor Costa, coordonatorul comisariatului din Volterra, spuse cu o notă de răceală în glas.

Valentina îi strânse mâna. Costa afișă un zâmbet trist.

— În condițiile acestea, nu pot spune că mă bucură prezența dumneavoastră, zise cu o voce joasă și educată. Dar vă stau la dispoziție.

— Bine, spuse iute Lucchesi, ghicindu-i parcă gândurile Valentinei, atunci dă-ne o sală unde să organizăm o ședință operativă. Eu trebuie să mă întorc de îndată la Pisa.

În timp ce Costa îi conducea în sediul comisariatului, Valentina reflectă uimită la atitudinea celor doi polițiști. Nu păreau să se aibă la inimă. Motivul putea fi unul simplu: ori de câte ori o echipă mobilă dă năvală într-un comisariat ca acela, îi perturbă ritmul tihnit de funcționare; în plus, nici unui șef nu-i place să-și împartă autoritatea cu altcineva. Totuși, Fabio Costa nu dădea niciun semn că ar fi fost deranjat de situație. Mai degrabă, Lucchesi era cea care-l trata cu o oarecare îngâmfare.

Cu siguranță, era vorba despre amintiri ale unor disensiuni mai vechi. Dar era bine să fie pusă în temă.

Ajunseră repede într-o sală dotată cu un ecran de 55 de inci, computer și o tablă magnetică. În jurul mesei mari de formă ovală se așezară Valentina cu Zucca, Siria Lucchesi cu trei investigatori din echipa mobilă, care deja conectau două laptopuri, Fabio Costa și un inspector în uniformă pe care îl prezentă drept adjunctul său, Aldo Martini.

Siria Lucchesi îi aruncă o privire lungă lui Costa, care zise aproape intimidat:

— Dacă nu te deranjează, am vrea să participăm și noi. Poate că va fi nevoie și de ajutorul nostru.

Lucchesi se gândi vreo câteva secunde înainte de a consimți brusc.

Se mai alăturară grupului un bărbat și o femeie în civil, pe care Valentina îi văzuse deja la locul infracțiunii.

Echipa de criminalistică. Valentina sesiză între cei prezenți o stare de neliniște pe care cu greu și-o controlau. Nu era vorba numai despre adrenalina de la începutul investigației, pe care toți polițiștii o cunosc bine.

Era mai degrabă agitația provocată de sentimentul că timpul se scurgea în defavoarea lor.

Valentina știa că în acel moment colegii săi își dădeau toată silința pentru a găsi și cel mai mic indiciu de la care să pornească. Unii solicitau dreptul de acces la desfășurătorul convorbirilor telefonice, alții întocmeau procesele-verbale cu declarațiile vecinilor, încercând să identifice posibilii martori, alții analizau înregistrările camerelor video din zonă. Doar că în cazul acesta fiecare detaliu era urgent și decisiv. Un copil dispăruse în condiții îngrozitoare, iar salvarea lui devenise o prioritate care nu le lăsa timp nici să respire. Vânătoarea începuse, dar îi copleșea teama că nu vor izbândi.

Lucchesi începu prezentarea faptelor ca și când i-ar fi citit gândurile:

— Înainte de toate, vă aduc la cunoștință că depunem toate eforturile pentru a-l localiza pe Andrea Venturi, luăm în considerare toate scenariile, de la sechestrare de persoană până la plecare voluntară… din păcate, chiar și pe cel de omucidere. Făcu o pauză pentru efectul dramatic, spre iritarea Valentinei, apoi continuă: Avem în derulare o investigație extinsă, în care ne ajută colegii de la Jandarmerie și de la Garda Financiară, precum și voluntari și personalul poliției locale. Cercetăm mai cu seamă zona din jurul locuinței familiale, una inaccesibilă și plină de ascunzișuri. Dacă ucigașul l-a luat ca să-și înlesnească fuga, în acest moment trebuie să ne imaginăm că s-a debarasat de el îndată ce a ajuns suficient de departe. De aceea, scotocim prin toate casele izolate, prin șanțuri și albii, pe marginea tuturor drumurilor comunale și de provincie. În plus, am instalat puncte de control pe toate arterele. Chiar dacă nu știm exact ce căutăm…

— Un vehicul potrivit, zise inspectorul Martini.

— Potrivit pentru…? întrebă Lucchesi.

— Păi, pentru transportul unui copil răpit.

— Numai dacă a fost într-adevăr răpit, bineînțeles, în cazul acesta, oricare mijloc putea fi la fel de bun.

Se întoarse către colegul de la Criminalistică pentru a-i da cuvântul.

Acesta consimți și își deschise carnețelul negru. Valentina îi observă talcul de pe degete, semn că până cu câteva minute în urmă purtase mănuși de latex.

— După cum știți, asasinatul s-a petrecut în prima parte a zilei, între orele opt și paisprezece, când soția lui Venturi a ajuns acasă și a găsit

cadavrul. Cel mai probabil între nouă și zece, conform medicului legist, dar pentru siguranță vom aștepta rezultatele. Între timp, oricât ar fi părut de improbabil, putem exclude ipoteza uciderii bărbatului de către fiul său. Pentru prima dată, specialistul își ridică ochii din carnețel ca reacție la murmurul din jur. Știu, spuse rotindu-și privirea prin încăpere, ca pentru a-i sfida cu raționamentul lui sinistru. Dar este, sau era, o ipoteză demnă de luat în calcul. Medicul legist a fost ferm în această privință, chiar dacă va fi nevoie să așteptăm autopsia pentru a exclude orice dubiu.

Nimeni nu avu nicio obiecție.

— Continuați, vă rog.

— În urma examinării externe, s-a constatat că victimei i-au fost aplicate lovituri de cuțit în zona pieptului și a abdomenului, pe traiectoria de sus în jos, cu o forță și dintr-o poziție care nu concordă cu vârsta și statura fiului. Avem nevoie de o cercetare aprofundată, dar pot deja afirma că modul de operare, din câte am reușit să-l reconstituim până acum, a fost deosebit de violent.

Valentina observă că spusese totul dintr-o răsuflare, ca și cum ar fi vrut să se elibereze cât mai repede de un adevăr incomod.

Criminalistul făcu o pauză, apoi își ridică din nou privirea de pe pagina pe care o citea și îi înfruntă:

— Gianni Venturi nu a fost pur și simplu ucis. A fost măcelărit.

13.

Poate că ultimul său gând se îndreptase către copil, în momentul când Gianni Venturi primea întâia lovitură de cuțit, care îi străpungea sternul și apoi îi penetra oasele și țesuturile moi, umplându-i traheea de sânge și mintea de groază, Andrea era acolo, în casă, și bărbatul trebuie să-și fi dat seama că nu mai putea să-l apere. Sau poate că băiatul fusese chiar în fața lui. Privea, striga. Iar tatăl său nu putea face altceva decât să moară.

Prima lovitură („aplicată cu o forță înfricoșătoare și cu o lamă de cel puțin cincisprezece centimetri lungime și nu mai puțin de trei centimetri lățime”, explica specialistul de la Serviciul Criminalistic) fusese urmată de altele patru. Una ajunsese în inimă, pe care o despicase literalmente în două. Dar moartea nu fusese instantanee. Ucigașul avusese răstimpul să-și dea

măsura cruzimii.

Reconstituirea preliminară arăta că ucigașul trecuse apoi peste trupul victimei, fără să-i pese că tălpile lui călcau în sângele dens și cald, pentru a intra în casă.

— Amprentele asasinului, reliefate clar în petele de sânge, înaintează doi metri dincolo de cadavru către interiorul casei, ca mai apoi să se oprească. Picurarea evidențiată în același loc ne face să credem că s-a oprit preț de câteva secunde. Fie pentru că a auzit ceva, fie pentru că a văzut pe cineva. Apoi s-a întors, fapt relevat de o nouă succesiune de urme îndreptate spre ieșire. Forma acestora ne face să credem că era în fugă.

— Urmele copilului? întrebă Siria Lucchesi.

— Nu s-au găsit. Nu știm cu exactitate unde se afla în momentul intrării necunoscutului. Dar dacă era în patul său, la primul etaj, este plauzibilă supoziția că a auzit ceva. Nu este nicio îndoială că tatăl a țipat. Dacă băiatul a coborât singur și dacă acela este momentul când a fost răpit, atunci asasinul l-a luat în brațe, pentru că urmele lui nu sunt pe podea. Țineți cont de faptul că holul acela nu poate fi traversat decât cu lăsarea unor pași îmbibați în sânge. Bărbatul întoarse două pagini din carnețelul său negru și reluă: De altfel, nu sunt nici semne ale vreunei lupte corp la corp. Andrea Venturi nu a opus rezistență, ori poate ucigașul era într-adevăr foarte puternic… Sau poate și copilul, asemenea tatălui…

Nu-și termină propoziția.

— Sau poate că Andrea a fugit pe altă parte. Poate pe vreo fereastră de la parter, către care s-a îndreptat în timp ce bărbatul îi ataca violent tatăl, sugeră unul dintre investigatorii din echipa mobilă.

— Posibil, răspunse criminalistul, deși nu părea convins.

— Dacă ar fi luat copilul în brațe, amprentele n-ar fi trebuit să fie mai pronunțate? se interesă Lucchesi.

— Nu neapărat. Depinde cât de robust este omul.

— Putem să-i aflăm greutatea și înălțimea? întrebă polițistul care intervenise deja în discuție și care își nota fiecare detaliu în carnet.

— Numărul la pantofi este 42 sau 43. Sunt urme de sângerare peste tot pentru că infractorul și-a apăsat pumnul pe pieptul victimei. Rămâne să analizăm traiectoria picăturilor pe pereți pentru a-i stabili înălțimea… va mai dura puțin timp.

— Nu sunt urme de luptă corp la corp, repetă Valentina, și toți se

întoarseră către ea. Vă invit să luăm în considerare ipoteza drogării lui Andrea, înainte de a-l răpi.

— Nu avem elemente care să ne facă să credem așa ceva, zise Siria Lucchesi. Ar presupune premeditare.

— Credeți că n-ar fi posibil? Oare n-ar putea fi o infracțiune planificată?

— Tu de ce crezi una ca asta? întrebă Lucchesi, care părea cu adevărat curioasă. Mie îmi lasă impresia unei omucideri brutale și haotice, nu văd semne ale vreunei planificări.

— Pentru că eu cred că ținta lui era copilul.

— De ce? repetă cu și mai mare emfază cealaltă.

Valentina hotărî că venise momentul să traseze o direcție clară acelei ședințe.

— Poate că ar trebui să lămuresc motivele prezenței mele aici, spuse.

Povesti că atunci când fusese informată despre asasinat era la Grosseto și explică motivul. Le aduse la cunoștință cazul lui Fosco Agnelli. Relată detaliile insistând asupra substanțelor absorbite de copil, narcolepticele probabil prin inhalare, iar glutaraldehida prin inoculare.

— Există posibilitatea să avem de-a face cu un singur făptuitor, conchise. Un singur infractor care a avut ca obiectiv acești copii, din motive pe care încă nu le cunoaștem. Iar omuciderea de la Volterra ar fi putut fi doar un mijloc de a-și atinge scopul. Uciderea lui Gianni Venturi s-ar clasifica astfel drept infracțiune accesorie, oricât ar fi de îngrozitoare o astfel de faptă.

Până aici fusese în stare să respecte îndemnurile lui Falcone la prudență.

Însă nimeni nu reacționă așa cum s-ar fi așteptat. Oare nu fusese destul de explicită? Totuși, le prezentase o ipoteză explozivă!

— Fusesem informată anterior, spuse după o lungă pauză Siria Lucchesi, cu privirea către ceilalți. Știam de dispariția celuilalt copil. Totuși, din informările primite de la Grosseto nu reieșea un caz de răpire.

— În ultimele ore, situația a cunoscut o evoluție și…

— Nu înțeleg!

Întreruperea venise din partea lui Costa. Toți se întoarseră către el, ca și cum abia atunci i-ar fi observat prezența. Tonul vocii lui era neutru, dar ochii o fixau pe Valentina, care se simți ciudat de stânjenită.

— De ce ne dai informațiile astea abia acum? Costa se întoarse către Lucchesi. Mi se par niște detalii importante.

— Poate că nu… începu Siria Lucchesi.

Costa i se adresă însă Valentinei. Nu părea ostil, ci doar interesat.

— De exemplu, glutaraldehida. Este un aspect neobișnuit. Dacă nu greșesc, este o substanță utilizată în medicina legală atunci când se efectuează autopsii.

Valentina confirmă, încurajată de interesul colegului. Nu-i scăpă din vedere iritarea coordonatoarei echipei mobile, însă Costa părea să fi abordat situația fără reținere și fără teama de a stârni reacții negative. Tăcuse tot timpul, iar acum ochii îi străluceau de curiozitate. Hotărând să profite de pe urma acelei alianțe neprevăzute, căută niște informații pe tabletă, apoi își ridică privirea spre el.

— Pare că ceva nu este în regulă, nu-i așa? Le-am solicitat celor de la Roma să facă niște cercetări suplimentare, să verifice dacă substanța aceea a mai fost folosită și cu ocazia altor infracțiuni. Până acum n-am primit răspuns. Dar dacă am reuși să înțelegem de ce i-a fost injectată lui Fosco, poate că am face un pas înainte.

Costa mai avu câteva comentarii, dar părea a fi de acord.

— Bine, interveni iarăși Lucchesi, încercând să-și recucerească teritoriul. Acum v-aș invita să ne întoarcem la cazul nostru. Cu excepția vârstei celor doi copii, nu mi se pare că mai sunt alte elemente comune.

— De fapt, ar mai fi ceva.

Valentina îi înmână tableta pe care erau deschise cele două fotografii trimise de SCO. Chipurile alăturate ale lui Fosco Agnelli și Andrea Venturi.

Lucchesi observă cu atenție imaginile, fără a-și schimba mimica. Apoi le dădu tableta și celorlalți.

— Când aveai de gând să ne informezi despre această asemănare? întrebă, dându-și seama prea târziu că ridica aceeași obiecție ca Fabio Costa.

— Vă informez acum, răspunse Valentina. Am primit fotografia lui Andrea în timp ce veneam aici. Făcu o pauză. Îmi imaginez că reprezintă o surpriză.

Tableta își încheie turul și ajunse din nou în mâinile ei. Chipurile tuturor celor de față erau marcate de confuzie. Doar Costa, după ce privise imaginile, își ridicase privirea spre ea cu un aer întrebător. I se păru că o analiza.

— După părerea ta, ce semnificație are această asemănare? o chestionă

Lucchesi.

— Tu nu o consideri importantă?

— E adevărat, cei doi băieți seamănă leit. Și ce-i cu asta? Nu înțeleg legătura. Sau la ce ne ajută să o găsim.

Valentina își ascunse uluirea. Să fi fost doar ea cea care văzuse ceva ce nu exista? Oare doar ea fusese uimită de cele două fotografii?

— Nu o înțelegi?

— Sigur, înțeleg ciudățenia. Dar ce rost are să răpești doi copii care se aseamănă? De ce? Și dacă nu e decât o coincidență? Nu este exclus.

— Într-adevăr, habar n-am care este legătura între cele două cazuri. Valentina își luă un răgaz ca să mai privească o dată atent chipurile lui Fosco și Andrea. În ambele poze, copiii nu priveau direct în obiectiv. Păreau mai degrabă concentrați asupra unui punct din spatele celui care-i fotografiase. Preț de o clipă, i se păru firesc să creadă că fixau același orizont. Nu cunosc mobilul autorului, continuă, fără a-și dezlipi ochii de pe ecran. Dar amănuntul acesta mi se pare important. Cu două zile în urmă, la mai puțin de o sută de kilometri de aici, Fosco Agnelli a dispărut de acasă. Și, literalmente, este sosia lui Andrea Venturi. Spre deosebire de acesta însă, Fosco a reușit să se întoarcă acasă și l-a descris pe răpitor. Nu doar atât: a spus că mai era și un alt băiețel alături de el. Poate chiar mort. Sigur, nu putea fi Andrea, însă ne-a oferit o descriere precisă. Și am găsit indicii temeinice care să-i susțină relatarea. În fine, mi se pare că reprezintă o pistă pe care se poate lucra. Își întoarse privirea către ceilalți. Ori poate că nu?

Nu se auzi niciun comentariu. Peste câteva clipe, vocea lui Lucchesi încheie, ca de fiecare dată, momentul de liniște:

— Da, teoria ta e interesantă. Dar deocamdată nu e decât o teorie. Procurorul ne-a recomandat să acționăm cu precauție, iar eu îi împărtășesc punctul de vedere. Vom analiza toate posibilitățile, nu vom exclude niciuna, după cum spui tu. În plus, vom lua în calcul orice coincidență, este bine?

Lucchesi urma scenariul schițat de procuror, era evident. Și nu ar fi deviat de la indicațiile acestuia decât dacă cineva i-ar fi demonstrat că drumul cel mai comod nu era întotdeauna cel mai bun, mai ales într-o investigație de o asemenea complexitate. Valentina se gândi să scoată în relief acest aspect. Venise clipa când trebuia să-și susțină punctul de vedere. Apoi însă ochii ei îi întâlniră pe ai lui Fabio Costa. O privea stăruitor, de parcă ar fi vrut să-i trimită un mesaj codificat. Și, mai cu seamă, părea a fi

singurul care să acorde importanță asemănării dintre cei doi băieți. Părea să-i spună că nu trebuia s-o asculte pe Lucchesi și că indiciul acela nu era deloc o coincidență.

Brusc, Valentina hotărî să nu mai spună nimic. Avea să mai aștepte, adunându-și gândurile pentru un moment mai prielnic. Fără să uite însă că timpul se scurgea în defavoarea lor.

14.

Convorbirea cu cei de la Roma fu scurtă, iar întrebările lui Falcone, puține și precise. Valentina îi expuse un tablou mai detaliat față de primele interacțiuni telefonice. Nu menționă faptul că asemănarea dintre cei doi băieți suscitase mai multe îndoieli decât certitudini. Recunoscu necesitatea unor probe suplimentare, dar își menținu convingerea referitoare la o legătură între cele două incidente.

— Dacă ai dreptate, spuse Falcone, avem o problemă uriașă. Un răpitor de copii în serie, pe lângă faptul că e și asasin. E coșmarul oricărui polițist.

Valentina încercă să nu se lase copleșită de emoții. Nu subestima realitatea îngrozitoare și nici oroarea care prindea contur, dar tocmai aceea era rațiunea sa de a trăi: găsirea și arestarea unor astfel de indivizi. De aceea intrase în poliție. Iar acum avea ocazia să demonstreze ce știa să facă.

În cele din urmă, Falcone se învoi să trimită o *task force*[3]. Dispariția lui Andrea Venturi și uciderea violentă a tatălui acestuia monopolizaseră atenția mass-media, iar din partea poliției se aștepta depunerea tuturor eforturilor. Dacă nu ar fi procedat în consecință, Falcone nu și-ar fi îndeplinit misiunea. Era un om intransigent, dar corect.

— Rămâi pe poziții, Valentina! Să încercăm să găsim copilul ăsta!

De parcă ar fi fost altă variantă.

Când Valentina termină apelul telefonic, Costa apăru la ușă.

— Totul în regulă?

— Sigur! răspunse ea. E târziu. Dacă vrei să pleci acasă, noi putem să ne mutăm în alt birou.

Se instalase în biroul colegului ei, care o invitase să-l folosească drept centru de comandă și de comunicații. Lucchesi se întorsese la Pisa. Întregul comisariat fremăta de activitatea agenților implicați în caz.

Costa clătină din cap.
— Avem de găsit un copil. Am de gând să mă alătur și eu căutărilor.
— Da, sigur. Ai dreptate.
Ar fi putut să-și coordoneze eforturile și să constituie o structură investigativă pentru găsirea ucigașului, însă adevărata urgență în acele clipe nu era să-i facă dreptate bietului Gianni Venturi, ci să-i găsească fiul. Poate chiar în viață. Iar Costa, în calitate de șef al comisariatului, era cel dintâi răspunzător pentru operațiunea de căutare.
El însă nu se mișcă, ci continuă să o fixeze cu privirea. Nu o stânjenea, dar privirea lui conținea un mesaj neexprimat care o făcea să-și pună întrebări. În primul rând, de ce îl tratase cu atâta răceală șefa echipei mobile din Pisa.
Un agent intră în biroul lui Costa și-i înmână niște hârtii. El le răsfoi, apoi i le dădu Valentinei.
Erau fotografii luate din casa familiei Venturi. În multe apărea micul Andrea, și asemănarea cu Fosco era evidentă. Cei doi copii ar fi putut trece drept frați, ba chiar gemeni. Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai îngrijorător. De fapt, putea să înțeleagă uimirea colegilor să-i Cei doi băieți semănau, și astfel cele două cazuri aveau ceva în comun. Dar ce putea să însemne? Cum îl influențase această caracteristică pe individul care-i răpise? Ce era el, un vânător în căutare de mici sosii?
Îi înapoie fotografiile lui Costa, care o măsura cu aceeași privire enigmatică pe care i-o observase încă din timpul ședinței.
— Să le distribuim pe cele mai bune, zise Valentina, iar Costa aprobă.
Tocmai atunci apăru la ușă Angelo Zucca.
— În sfârșit, puțină lumină, zise acesta.
— Ce vrei să spui?
Agentul intră și-i aruncă un zâmbet plin de curiozitate lui Costa, care îi răspunse cu un salut prin înclinarea capului.
— Tocmai am vorbit cu Roberta… Inspectorul Blasi, din Grosseto. La urma urmei, o fată cumsecade.
Valentina răbufni. Uneori, Zucca era de-a dreptul sâcâitor cu zâmbetele și replicile lui pline de subînțeles. Trecuse de cincizeci de ani, din care aproape treizeci petrecuți în poliție, iar experiența îndelungată îi inculcase un cinism impertinent cu care se mândrea. Valentina știa însă că în spatele aparenței de zbir de modă veche se afla un creier care funcționa brici. Nu o

dată o scăpase din buclucuri.

— Acum știm de ce Fosco Agnelli a reușit să fugă… Cel puțin, povestea asta îi confirmă declarația.

— Explică mai clar!

Zucca privi din nou foaia pe care o ținea în mână.

— Narcoza provocată de benzodiazepină nu putea avea un efect sedativ atât de puternic. În urmă cu o săptămână, Fosco a fost supus unei amigdalectomii. Și a fost trezit din anestezie cu… flumazenil. Un antidot de rutină folosit pentru trezirea din starea indusă de benzodiazepină. Blasi a vorbit cu medicul și a descoperit că flumazenilul este un contracarant al benzodiazepinei. Pe scurt, Fosco avea suficienți antigeni care să combată, măcar parțial, efectul somniferelor administrate de ticălosul ăla. Iată de ce s-a trezit înainte de vreme.

— Și iată de ce și-a surprins răpitorul, adăugă ea. Asta demonstrează că Fosco n-a mințit, spuse gânditoare. N-ar fi putut să inventeze că s-ar fi trezit mai devreme…

Zucca încuviință fericit, de parcă descoperirea aceea i-ar fi aparținut.

— Așadar, omul nostru a comis o eroare, observă Costa. Și dacă ai început cu una…

— …poți să mai faci și altele, îi termină Valentina propoziția.

— Tocmai asupra acestor detalii ar trebui să se concentreze ancheta, zise Costa.

— Sigur, știu asta, confirmă Valentina, deși nu era sigură că înțelesese cu adevărat la ce se referea.

— Vorbesc serios, insistă el, părând să-i fi sesizat nelămurirea. Ar trebui să te apleci asupra detaliilor care, în primă instanță, nu sunt demne de luat în seamă, asupra aparentelor coincidențe, asupra informațiilor pe care de obicei le-ai neglija. Tocmai în astfel de meandre se cufundă cel care vrea cu tot dinadinsul să rămână ascuns…

Valentina îl privea. Costa părea sigur de afirmațiile sale. Dar ce putea ști un vicechestor izolat în acel comisariat de provincie? Oare participase vreodată la investigații de amploare?

— Glutaraldehida, continuă Costa. Pe lângă asemănarea izbitoare dintre cei doi copii, și ăsta e un aspect care nu-și găsește locul în poveste.

Era a doua oară când Costa sublinia acel indiciu. Așadar, îl considera important, la fel ca ea.

— Așa este, zise Valentina. Dar încă aștept niște răspunsuri de la SCO, deocamdată nu s-au găsit precedente.

— E un dezinfectant puternic, observă Costa îngândurat. E folosit în autopsii pentru fixarea mostrelor de țesut și de organe… Apoi zâmbi timid, ca și cum s-ar fi trezit din somn. Vei afla singură motivul, da, n-am nicio îndoială!

Se ridică și se îndreptă spre ușă. Zucca se mișcă din locul său cu câțiva centimetri. Urmărise conversația celor doi cu un aer ușor confuz.

— Mă duc să particip la căutări, zise Costa, pe punctul de a ieși.

— Ne vei însoți mâine la mama copilului, nu-i așa? îl întrebă Valentina brusc.

În timpul ședinței, Lucchesi îi informase pe cei prezenți că Maria Sinagra, mama lui Andrea, se simțise foarte rău și fusese internată în același spital unde lucra ca asistentă medicală. Nu era de mirare, căci ea fusese cea care își găsise soțul ucis și anunțase dispariția copilului. Încercaseră să-i smulgă unele informații esențiale despre copil, despre boala cardiacă de care suferea, despre locurile unde s-ar fi putut ascunde, în cazul în care dispariția ar fi fost din propria lui voință, însă nu obținuseră decât niște fraze incoerente, după care femeia căzuse într-o stare de transă. Sperau să primească de la ea niște răspunsuri dimineața următoare.

— Dacă tu crezi că ar fi de folos… zise Costa, părând surprins de invitație.

— Da, cred, spuse ea.

— Se află încă sub stricta supraveghere a medicilor, sublinie Costa. Medicii ne vor spune dacă e în stare să facă față unui interogatoriu.

— Trebuie să vorbească de îndată ce îi este cu putință, nu putem să pierdem timpul.

— Sigur. Mâine-dimineață devreme, sau chiar și înainte dacă își revine.

După ce ieși, Valentina îi aruncă o privire plină de curiozitate lui Zucca.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

— Îl cunoșteai dinainte, nu-i așa?

— Pe cine? Pe domnul vicechestor Costa?

Ea confirmă cu buzele strânse.

— Ne-am întâlnit de câteva ori, recunoscu Zucca ridicând din umeri. Cu ceva timp în urmă lucra la SCO. Un polițist foarte bun și un investigator nemaipomenit. De fapt, cel mai bun, dacă stau să mă gândesc.

Valentina intui că mai era ceva, așa că-l îndemnă să continue:
— Dar?
— Dar are în spate o poveste urâtă. Foarte urâtă.

15.

Maria Sinagra fusese internată în spitalul Sfânta Maria Magdalena din Volterra, o clădire solitară, de mici dimensiuni, înconjurată de verdeață. Se afla într-unul dintre cele mai bune saloane, un privilegiu acordat de direcțiunea spitalului uneia dintre angajatele sale, dar mai cu seamă victimei unei tragedii îngrozitoare, căreia, în ciuda confortului, nu i se putea alina durerea suferită. Femeia era încă în stare de șoc, parțial sedată, dar medicul care o monitoriza tocmai îl informase pe Costa că putea fi interogată. Costa îi anunțase imediat pe ceilalți. Cum Andrea Venturi dispăruse de mai puțin de douăzeci și patru de ore, interogatoriul mamei era o prioritate.

Era încă noapte pe când parcurgeau coridoarele de legătură între pavilioanele înfrumusețate cu ferestre mari, cu geamuri policrome, care separau interiorul de grădină. Puținele persoane pe care le întâlniră îi priveau cu ostilitate. Valentina avu senzația că membrii acelei comunități restrânse – medici, asistenți medicali și infirmieri – hotărâseră să facă un front comun de nezdruncinat în jurul colegei lor, pentru a o apăra de oricare intrus. Inclusiv de echipa de investigatori care profana pacea locului cu prezența deranjantă a Justiției.

În afară de Valentina și de Siria Lucchesi, din echipă făcea parte și un agent însărcinat cu redactarea procesului-verbal, declarația femeii urmând să fie înregistrară cu un reportofon și pe un laptop. Costa îi însoți până la salon, dar nu intră, spunând că avea să aștepte afară. Lucchesi dădu din cap vizibil mulțumită, atitudine care nu-i scăpă Valentinei.

Medicul, aflat la ușa salonului, îi invită să intre, cu recomandarea de a fi prudenți: Sinagra se afla sub efectul sedativelor, iar el nu accepta ca demersurile agenților să-i provoace o stare de disconfort. Lucchesi îl asigură cu un surâs că nu aveau de gând să facă nicio mișcare greșită.

Când sosi momentul să treacă pragul salonului, Valentina, plină de elan, se întoarse către Costa:

— Aș vrea să asiști și tu.

Colega de alături încremeni, dar nu făcu nicio obiecție. Costa se gândi câteva clipe. Ochii săi cenușii se opriră asupra Valentinei, ca mai apoi să scruteze interiorul camerei unde Maria Sinagra îi aștepta, așezată pe un fotoliu lângă o fereastră mare. Dădu din cap și o urmă.

16.

Maria Sinagra era o umbră. Ochii săi erau ca niște mărgele de sticlă neagră, inerți, poate chiar mai goliți de viață decât cei ai soțului care, în momentele acelea, era întins pe o masă din morga localității, în așteptarea medicului legist care să-i rănească trupul încă o dată după ce fusese deja rănit de asasinul său.

Când îi văzu intrând, o licărire de viață își făcu apariția pe trăsăturile ei. Doar o clipă, cât să-i întrebe: „Andrea?” și cât să citească răspunsul pe chipurile lor stânjenite. Nu. Andrea nu venise acasă. Atunci se întoarse la starea de lâncezire, într-o obscuritate deplină.

— Trebuie să vă adresăm câteva întrebări, înțelegeți, nu-i așa? spuse Lucchesi cu o amabilitate care nu i se potrivea.

Se așeză în fața ei, iar ceilalți își găsiră, cu discreție, câte un loc în cameră.

Maria Sinagra se uita la Lucchesi, dar în realitate privirea ei străbătea dincolo de comisarul de poliție. Vedea ceea ce niciunul dintre ei nu putea sau nu voia să perceapă.

— Întrebări care vă vor ajuta să-l găsiți pe Andrea? i se adresă cu o voce abia perceptibilă.

— Și să-i facem dreptate lui Gianni.

— Dreptate? Gianni e mort. La ce-mi mai folosește acum dreptatea?

Un suspin o cutremură. Nu mai avea lacrimi, în ultimele ore nu făcuse altceva decât să plângă. Vărsase într-atâtea, încât ochii i se afundaseră în orbite, injectați și umezi. Trebuie să fi avut ochi foarte frumoși. Mari și negri că ai fiului care îi semăna foarte mult.

— Dar nu vreți să-i găsim ucigașul? întrebă Lucchesi. În primul rând însă, pentru Andrea. Trebuie să-l aducem acasă, lângă dumneavoastră, Maria. Și trebuie să ne grăbim. Dar avem nevoie de tot ajutorul pe care ni-l

puteți da.

— Eu nu știu nimic… Nu știu de ce Gianni este mort, iar Andrea, răpit. Chiar îl veți găsi? Promiteți?

Lucchesi îi zâmbi cu blândețe, însă de data aceasta simularea nu-i reuși prea bine.

— Sper că da, Maria. Sper cu adevărat!

Buzele crăpate și palide ale Mariei se strânseră.

— Ați spus că puteți să-l aduceți acasă. De oriunde ar fi acum. Deci, așa veți face, mi-l veți aduce? Trebuie să-i spun cumva că nu-l mai are, că tata nu mai este.

— De aceea trebuie să ne ajutați. Să ne dați amănunte, informații pe care încă nu le știm despre fiul și soțul dumneavoastră.

— Amănunte despre Gianni? Ce amănunte?

Își schimbase tonul vocii.

— Ce vă vine în minte. Gianni îl iubea pe Andrea, nu-i așa?

— Ce fel de întrebare este asta? Sigur că-l iubea! Cum să nu-l fi iubit… este… *era* tatăl lui. O mască îi acoperi chipul. Nici urmă acum de moleșeala care o cuprinsese mai devreme. Am spus deja aseară tot ce puteam, reluă cu voce tremurândă. Ce rost au întrebările acestea acum? A fost ucis, iar eu nu știu de ce s-a întâmplat. Eu nu știu nimic. Îi lăsasem împreună, iar când m-am întors…

Începu să plângă așa cum unii dintre ei nu mai văzuseră niciodată. Se ghemui zguduită de suspine, cu un vaiet surd și prelung, ca al unui animal căruia i se smulsese limba. De parcă n-ar fi reușit să înțeleagă de ce trebuia să treacă prin tot chinul acela cumplit.

Siria Lucchesi își ridică privirea spre Valentina ca pentru a-i cere ajutorul. Chipul coordonatoarei echipei mobile nu mai înfățișa siguranța glacială pe care îndeobște o etala cu multă plăcere. Debusolarea pe care o citea în ochii ei o sperie pe Valentina.

Era pe cale să intervină când Costa, care stătuse lângă ușă, mai departe de ceilalți, ca pentru a-și scoate în evidență stânjeneala, spuse pe un ton suficient de ridicat care să acopere vaietele Mariei:

— Nu te gândi la ce-ai văzut când te-ai întors acasă. Gândește-te la Andrea. Doar la el.

Femeia tăcu. Vaietele se potoliră precum o flacără rămasă brusc fără oxigen. Ochii însângerați se opriră asupra lui.

— Maria, fiul tău este inteligent. Eu și cu tine o știm, spre deosebire de ceilalți. Dar ca să-l putem ajuta trebuie să ne grăbim. Trebuie să fim rapizi.

Costa se apropie de ea. Nu privi spre Lucchesi pentru a-i cere permisiunea, iar acum Valentina văzu în atitudinea lui ceva ce intuise deja mai devreme. Costa ascundea o voință senină, dar fermă care nu putea să nu-l influențeze pe interlocutor. Maria Sinagra se uită intens la el, cu o expresie care îi trăda speranța.

— Noi ne cunoaștem, zise Costa. Îți amintești?

Ceva umbri privirea femeii:

— Andrea și Luchetto… Dumneavoastră sunteți domnul Costa.

Părea să regăsească o amintire dintr-un trecut îndepărtat, un episod pe care-l trăiseră ea și acel polițist cu barba neîngrijită, dar nu și ceilalți din jur. Valentina îl încuraja tacit pe Costa să continue: își dovedise abilitatea de a găsi o portiță de intrare în inima mamei lui Andrea.

— Unde-i copilul meu? se tângui Maria, părând pentru prima oară gata să-i asculte. Vă rog, ajutați-mă să-mi găsesc fiul!

Costa nu o minți:

— Încă nu știm unde este, îmi pare rău. Facem și vom continua să facem tot ce putem. Îți jur! Dar trebuie să ne ajuți.

— Și cum v-aș putea ajuta eu, dacă nu știu nici măcar de ce mi l-au omorât pe Gianni?

Costa se întoarse către Lucchesi, care dădu aprobator din cap: *Continuă tu. E bine.*

— Cel care l-a răpit pe Andrea nu a făcut-o dintr-un impuls, îi explică Mariei șeful comisariatului. Nu ne ducem acasă la cineva, cu intenția de a-i face rău, fără a ne pregăti dinainte. Nu a fost ceva spontan, Maria. Individul ăsta știa când și cum să-ți atace familia. Știa că Andrea nu era la școală. Știa că Gianni era acasă cu el și că tu nu erai acolo. Cel care ți-a omorât soțul vă cunoaște, Maria, vă cunoaște bine… V-a urmărit. Poate că v-a urmărit îndelung.

— Cine i-a făcut una ca asta lui Gianni… de fapt nu voia decât să ajungă la copilul meu… asta îmi spuneți?

Lucchesi se foi neliniștită pe scaun, dar Costa n-o luă în seamă. Valentina se gândi că oricum era mai bine să fie sinceri cu Maria Sinagra. Nu ar fi fost de niciun folos s-o mintă.

— Noi credem că da, spuse Costa.

Privirea femeii fu cuprinsă de un nou val de groază; deschise gura să spună ceva, dar Costa nu-i oferi ocazia.

— Cu siguranță, așa a fost, Maria. Oricine a fost v-a monitorizat poate zile întregi. Cred că cineva l-a văzut pe Andrea pe undeva și a hotărât să-l ia. A trebuit să găsească modul și momentul potrivite. A început să vă urmărească, să vă analizeze obiceiurile. Dar cel care a făcut asta nu avea de unde ști că tu ești o mamă atentă… Îți amintești când ne-am cunoscut? Observaseși cât de mult suferise Andrea, deși el nu-ți spusese nimic. Ai fost în stare să identifici amănuntele pe care ulterior mi le-ai relatat. Iată, acum trebuie să faci la fel. De aceea te întreb: ai văzut ceva ciudat? Ieri. În ultimele zile, în aceste ultime săptămâni.

În timp ce vorbea, Valentina îi admiră abilitatea de a nu pierde contactul cu dimensiunea rațională a femeii. Tonul vocii conferea siguranță, chiar și când spunea detalii care ar fi îngrozit pe oricine. Într-adevăr, Maria Sinagra se încruntase, făcând eforturi să-și amintească. Mai degrabă concentrată decât speriată. Tocmai ceea ce voia Costa: să-i ofere un motiv să-și abandoneze, cel puțin pentru moment, disperarea și să-i ajute în demersurile de a-i găsi fiul.

— Nu-mi vine nimic în minte… șopti. Nu a făcut niciodată rău nimănui. Gianni își scria cărțile lui, eu lucram la spital. Iar Andrea nu este decât un copil. A avut probleme de sănătate, dar și le-a rezolvat…

— Mergeați periodic la controlul medical? Unde îl duceați? La spitalul din Pisa? Ar putea fi cineva de acolo interesat de voi sau de cazul vostru.

— Nu, nu cred. Medicii și asistentele de acolo au fost mereu foarte amabili…

Vocea începu să-i tremure din nou, mult prea tare.

Costa își ridică tonul pentru a o determina să rămână concentrată.

— Vreun chip, îi sugeră. Un chip pe care nu-l cunoști. Cineva prin fața casei tale. Poate în apropierea școlii. O întâlnire care ți s-a părut întâmplătoare. Orice, Maria. Chiar și ceva ce-ți pare de minimă importanță.

— Dacă ne-ar fi urmărit cineva, aș fi observat.

— Dar Andrea ți-a spus vreodată ceva? S-a plâns de cineva care l-a abordat? Sau ți-a vorbit cu entuziasm despre cineva? Un prieten nou, un coleg de joacă…

— Nu are mulți prieteni. Vocea i se sugrumă iarăși. Dar… Chipul femeii se lumină. Stați puțin! Da, era… Fusese cineva, acum îmi amintesc, zise

șoptit. Dar mi se pare atât de lipsit de importanță. Mai degrabă o senzație, nimic mai mult.

Toți cei prezenți se aplecară spre ea. Cu excepția lui Costa, care rămase neclintit, ba chiar se relaxă. De parcă ar fi știut din capul locului că, în cele din urmă, aveau să obțină informația căutată.

— Un bărbat, zise Maria Sinagra. Un individ ciudat. Tânăr, n-aș ști să spun o vârstă, dar cu siguranță nu era bătrân. Totuși, avea părul foarte alb. Parcă și-l vopsise, atât era de alb. Lung și lucios. Ne privea. Îl privea pe Andrea.

17.

Zorile se revărsaseră deja și anunțau o zi foarte senină. Salonul Mariei Sinagra era inundat de o lumină aproape orbitoare, dar care nu încălzea. Razele soarelui, care ar fi trebuit să aducă bucurie, nu semnalau decât scurgerea timpului, care alunga, pas cu pas, speranța de a-l găsi pe Andrea.

Femeia găsise în fine drumul spre amintirile cele mai de preț. Dar și cele mai dureroase.

— La început nu sesizasem, continuă, cu ochii închiși în efortul de a se întoarce la acel moment. Mi l-a arătat Andrea. Era curios. Mi-a spus că nu mai văzuse un păr atât de alb. Și lung. Legat în coadă. L-am dojenit, pentru că arătase cu degetul și întotdeauna l-am învățat că nu este frumos să arăți cu degetul spre oameni. Dar, văzându-l la rândul meu pe omul acela, am rămas uimită. Era ciudat, nu înspăimântător… dar cu un aspect neobișnuit…

— Unde, Maria? întrebă Lucchesi.

Risca să-i întrerupă fluxul memoriei, dar Sinagra se adună rapid. Rămase cu ochii închiși.

— Unde eram? Știți magazinul Coop din strada Val di Cecina? Lui Andrea îi place mult să mă însoțească la cumpărături. Sau, cel puțin, așa cred. E mereu cu capul în nori. Uneori am impresia că se poate rătăci atât de ușor…

— Spune-ne mai multe despre bărbatul acela, o îndemnă cu blândețe Costa, întrerupând această digresiune.

— Da, scuzați-mă… Nu ne privea pe noi, dar am avut senzația că tocmai

ne privise cu câteva secunde înainte. Știți, ca atunci când te întorci deodată și observi cum cineva tocmai se întrerupe brusc din ceea ce făcea. Bărbatul cu părul alb era în fața raionului cu produse congelate, avea un coș de mână gol, iar noi eram de partea cealaltă a raionului. L-am privit puțin, dar el nu s-a mișcat, era foarte atent la produsele pe care le studia. Sau poate nu voia să ne dăm seama că de fapt ne studia pe noi. Apoi ne-am îndepărtat. Poate că nu mi-aș fi amintit dacă nu l-aș fi revăzut la ieșire, în parcare. Aranjam pungile cu cumpărături în portbagaj. Andrea mă ajuta, mi le dădea din cărucior. La un moment dat m-am uitat în jur și atunci am văzut că ne privea. Părul alb, coada lungă, cu siguranță nu putea fi confundat. Când privirile noastre s-au întâlnit, și-a plecat ochii. Apoi s-a urcat într-o dubă închisă la culoare, parcă verde, murdară, veche. A pornit motorul și a plecat. Nu m-am mai gândit la asta de atunci. Nu mi s-a părut important.

— Orice amănunt poate fi important, zise Costa.

— Vă mai amintiți altceva? întrebă Valentina, care se temea să nu piardă, de la o secundă la alta, contactul cu dimensiunea rațională a Mariei Sinagra.

— Da, îi răspunse femeia răsucindu-se s-o privească. Îmi amintesc că zâmbea. Sau așa mi s-a părut. Zâmbea atât de mult… avea colțurile gurii ridicate. Păru că un gând îi străfulgeră mintea, pentru că brusc ochii i se întunecară precum noaptea. Albul aproape dispăru, învăluit de întuneric. El este omul care mi-a luat copilul și l-a ucis pe Gianni? întrebă cu voce frântă. Își duse mâinile la gură. Tremura. Așa este? *El este?*

18.

Plecară de la spital la primele ore ale dimineții. Siria Lucchesi nu mai adăugă nimic. În ciuda rezultatelor obținute, atitudinea sa față de Costa nu se schimbă. Cu o scuză, fu prima care plecă, însoțită de agentul său.

Valentina, Costa și Zucca se opriră să discute cu medicul care o îngrijea pe Maria. Femeia urma să fie externată în curând, dar, pentru moment, nu știa unde ar fi putut să locuiască. Nu era recomandat să se întoarcă acasă și, oricum, locuința era încă sub sechestru.

În timp ce Costa dădea ultimele dispoziții, Valentina și Zucca ajunseră la Subaru. În timp ce-și aștepta colegul, nu putea să nu se gândească la ce se petrecuse în camera Mariei. Costa era într-adevăr competent. Interogatoriul

acela îi confirmase că era un polițist bun. Și nici nu-și dădea aere, ceea ce nu era puțin lucru. Totuși, Lucchesi îl trata ca pe un ciumat. Iar Angelo Zucca amintise ceva despre un episod neplăcut din perioada când lucra la SCO. Când se întâmplase? Cu siguranță cu mult înainte de a ajunge ea acolo, de vreme ce nu auzise nimic. Dar ce s-ar fi putut întâmpla atât de îngrozitor?

— Spune-mi ce știi despre el, îi ceru pe neașteptate, cu privirea îndreptată spre ieșirea spitalului să vadă dacă nu apare Costa.

Zucca începu să râdă.

— Ce s-a întâmplat? V-ați îndrăgostit?

Îl străfulgera cu privirea.

— Lucrez cu un coleg despre care nu știu nimic, iar tu mi-ai spus că are un trecut tumultuos. Aș putea să aflu ceva mai clar, sau nu?

— Nu știu… mă băgați în bucluc…

— Ce bucluc? Costa nu mai este în Serviciu, în schimb, eu și cu tine, da. Trebuie să știu ce hram poartă.

Dintr-odată, Zucca deveni serios.

— Adevărul este că vorbim de o poveste prea delicată, iar eu nu vreau să înjunghii pe la spate pe nimeni. După aceea, tot pe mine o să se supere. Îl cunosc de pe vremea când era la Roma, dar nu am lucrat niciodată împreună. Se spunea că e competent. Atât, nimic altceva. Când a căzut în dizgrație, eu eram în misiune în Sicilia. Așa că nu știu clar ce s-a întâmplat. Și, sincer, nici nu mi-a păsat vreodată. Așadar, n-aș face altceva decât să vă povestesc niște bârfe, nu ar fi corect, întrebați-o pe Lucchesi. Sau pe director. Este mult mai bine, o spun cu sinceritate.

Valentina cântări dacă mai era cazul să insiste. Între timp, Costa li se alătură, astfel că își promise să încerce mai târziu să stoarcă vreo altă informație.

În mașină, Costa, așezat pe bancheta din spate, privea tăcut peisajul pe care, cu siguranță, îl cunoștea bine. Valentina, intuind complexitatea gândurilor pe care încerca să și le pună în ordine, hotărî să-l întrerupă.

— Despre ce era vorba în povestea dintre tine și mama lui Andrea? întrebă, întoarsă pe trei sferturi către el. Indiferent ce-o fi fost, ai făcut foarte bine să-i amintești.

— O prostie, răspunse el inexpresiv. O poveste de prin comisariat. Lucruri care se întâmplă în orașele mici ca acesta.

Valentina zâmbi.
— Ce este, vreun dosar secret? Nu poți să-l dezvălui pentru că ai încălca obligația de confidențialitate?
— E o întâmplare lipsită de importanță, serios! Chiar vrei să-ți povestesc?
— Da.
Se petrecuse cu un an în urmă, începu el. Maria Sinagra năvălise în comisariat plină de mânie, cu acuzația că fiul său era persecutat de către un coleg de școală, Luca Adinolfi, zis Luchetto. După cum se întâmplă adesea în secțiile mici de poliție, nimeni nu triase acea banală cerere de ajutor, astfel că femeia ajunsese direct în biroul lui Costa. La început, comisarul încercase să-i explice că este recomandat ca problemele cauzate de bullying între copiii sub paisprezece ani să fie abordate și rezolvate de către profesori și părinți, întrucât o posibilă intervenție a poliției în asemenea cazuri poate dăuna mai degrabă.
— Dar mama lui Andrea era fermă. Ai văzut-o cum este, nu? N-am mințit când i-am zis că este o mamă atentă la detalii. Maria este o femeie simplă cu un caracter puternic și o voință de fier. Pentru ea, lucrurile sunt ori albe, ori negre. Și este datoria noastră să le îndreptăm atunci când se impune. În cazul de bullying din clasa lui Andrea, pusese punctul pe i.
— Era într-atât de grav? întrebă Valentina, care din experiența sa profesională știa bine că bullyingul poate fi fatal în cazul unor copii, mai ales când nici măcar părinții lor nu-și dau seama prin ce trec.
— Probabil că nu, răspunse Costa. Însă ar fi putut să se transforme într-o problemă serioasă. Gianni Venturi a luat legătura cu părinții băiatului violent pentru aplanarea conflictului. Dar tatăl lui Luchetto, un anume Tommaso Adinolfi, în loc să-l înțeleagă și să-l ajute, l-a tratat rău. Bietul Gianni s-a întors acasă umilit, mai ales în ochii fiului pe care-l adora. Acesta era motivul pentru care Maria solicita intervenția poliției.
Valentina înțelese. În cariera unui polițist se întâlnesc adesea cazuri ca acela, în care nu există pârghii legale eficiente și clare pentru a combate aroganța și prostia omenească. Nici nu există mulți agenți dispuși să intervină într-o ceartă de familie. Maria Sinagra voia ca fiul ei să-și facă iluzii că poate crește și deveni adult într-o societate care îi apără pe cei slabi și-i pedepsește pe asupritori. Dar nu știa cum să acționeze. Îi era teamă, nu atât de actul în sine de încălcare a legii, cât de proasta lecție de

viață pe care Andrea ar fi primit-o. De aceea se dusese la Costa.

— Și tu ce-ai făcut?

— Ce puteam face? M-am dus să vorbesc cu Tommaso Adinolfi.

Mașina intră pe ultima curbă care ducea spre comisariat. Costa nu părea să mai aibă altceva de zis.

Exasperată, Valentina se întoarse complet către el și-l fixă cu privirea:

— Și?

— Și ce?

— Ce-ai făcut? Ce i-ai spus lui Adinolfi?

Preț de o clipă, în ochii lui Costa străluciră nuanțe ca de oțel. Poate că erau razele soarelui care băteau în geam ori poate o frântură de amintire. Valentina se nelinişti.

— Am făcut ce trebuia, zise în cele din urmă. Am vorbit cu el și am rezolvat problema. A doua zi am aflat că Luchetto i-a cerut scuze lui Andrea. I-a oferit chiar și plăcinta lui, în pauza de masă. Nu s-au mai înregistrat alte episoade de bullying.

Valentina continuă să-l privească. Era pe punctul de a insista să afle cum îl convinsese pe tatăl bătăușului să se implice, când îl văzu schimbându-se la față.

— Din câte se vede, începe să ia amploare, zise Costa.

Valentina privi în fața ei, către clădirea comisariatului din Volterra, și înțelese rapid despre ce era vorba.

19.

Spre deosebire de seara precedentă, acum comisariatul era de nerecunoscut. Starea pașnică de somnolență în care era cufundat de obicei fusese înlocuită cu haosul și forfota investigațiilor. Sosiseră întăririle promise de Falcone. Pe lângă agenți de la SCO, erau și experți de la Departamentul de Criminalistică, dar și de la Divizia de Analiză a Infracțiunilor Violente. Cei mai buni specialiști.

Acum, Piazza dei Priori era plină de vehicule care îi știrbeau din farmecul timpurilor îndepărtate. În afară de carele de reportaj, mai erau și multe mașini de poliție alături de două furgoane mari: unul necunoscut, dat de gol însă de niște antene neobișnuite, și unul în alb și albastru, cu

emblema celor de la Criminalistică.

În interior, era pe cale să se instaleze în birouri o structură complexă alcătuită din bărbați și femei care își intrau în rol cu aplomb.

Când Costa își făcu apariția, inspectorul său adjunct din comisariat, Aldo Martini, îl întâmpină:

— Șefule, avem vești bune! Costa îi făcu semn cu bărbia înspre Valentina, care se afla alături, și Martini schimbă pe loc destinatarul mesajului: Cred că am găsit vehiculul cu care a fost răpit copilul.

De-acum nu mai avea nimeni nicio îndoială. Andrea Venturi fusese răpit. Orice altă ipoteză fusese eliminată. Le arătă câteva fotografii defocalizate extrase din înregistrarea unei camere de supraveghere și zise:

— Din păcate, nu se vede numărul de înmatriculare. Asta nu înseamnă că renunțăm. Vom cerne toate camerele video, dar sunt răspândite pe un areal foarte întins și, întrucât nu cunoaștem itinerariul asasinului, verificarea nu va fi ușoară. Suntem siguri că despre asta e vorba…

Fotografiile indicau o dubă verde, un model vechi, care se deplasa pe una dintre arterele din zonă. Chipul șoferului nu apărea decât sub forma unui oval alb neclar.

— Ora și direcția de deplasare corespund cu omuciderea. Vehiculul a fost filmat din diferite unghiuri, dar ăsta este cel mai bun. Am comparat imaginile cu mai multe modele, se pare că e un Volkswagen California, un model cam vechi, carosat. Fără geamuri laterale, în afară de cele ale cabinei șoferului.

— E un vehicul rar? întrebă Valentina.

— Din nefericire, nu. Chiar dacă e vechi, mai sunt multe altele în circulație. Știm că a parcurs drumul național 68 în direcția Florența-Siena. E varianta cea mai rapidă ca să se îndepărteze de Volterra. Dar nu excludem nimic. În plus, am transmis informația către toate punctele de control ale Poliției Rutiere.

— Bine, zise Costa.

Cu ochii la fotografii, Valentina se gândea că, de fapt, nu era deloc bine. De când Maria Sinagra îl descrisese pe bărbatul cu părul alb, inima i se zbătea în piept. Era același om despre care amintise și Fosco Agnelli.

Acum ieșea la iveală și că suspectul de răpirea lui Andrea Venturi conducea o dubă verde.

Fosco descrisese un astfel de vehicul.

Era în fața casei, cu o furgonetă… mare… Ce ciudat că nu ai văzut-o și tu, mamă! Era parcată pe stradă. Puteai s-o vezi bine de la fereastra bucătăriei. Era verde-închis.

Din acel moment, legătura dintre cele două cazuri nu mai putea fi pusă sub semnul întrebării. Andrea Venturi și Fosco Agnelli erau de aceeași vârstă și semănau foarte mult. Descrierea suspectului era de necontestat: un bărbat tânăr, cu părul alb, lung, legat în coadă. Vehiculul folosit părea identic. O dubă. Un Volkswagen California verde. Îndoielile se spulberaseră. Același criminal dădea târcoale prin părțile acelea de lume, la vânătoare de copii. Îi transporta cu furgonul groazei. Îi droga… și apoi? Care îi era obiectivul?

Costa o privea cu o atenție care din nou o stânjeni, tocmai pe ea, care se lăuda că ține sub control și cea mai mică emoție. De ce oare îi inspira respect?

— Ce ai? o întrebă. Te simți bine?

— Da, să mergem în biroul tău, aș avea nevoie să mă gândesc puțin.

El o mai privi câteva secunde, apoi zise:

— Poți folosi acest birou pentru cât timp vei rămâne aici. Eu mă voi muta în camera alăturată, este goală.

— Nu-i nevoie, spuse ea clătinând din cap. Aici e locul tău de muncă, eu pot foarte bine să stau cu ceilalți.

— Nu, crede-mă! Instalează-te aici. Băieții de acolo sunt pricepuți, însă au nevoie de semnale clare. Acum, tu ești cea care coordonează cercetările… trebuie să-ți intri în rol. Încăperea asta e perfectă.

— În realitate, Lucchesi e la comandă, eu sunt aici doar ca să dau o mână de ajutor.

Fabio Costa îi oferi iarăși zâmbetul acela blând și afabil. Când se relaxa, avea un surâs care îi lumina chipul și-l făcea să pară mai tânăr și nu la fel de taciturn. Ba chiar atrăgător, fu nevoită să admită Valentina.

— Investigația ar fi în mâinile Siriei Lucchesi și ale Procuraturii din Pisa dacă s-ar limita la omuciderea lui Venturi și la răpirea fiului, zise Costa, ca și cum ar fi explicat o evidență. Dar noi știm că, de fapt, este vorba despre o anchetă mai extinsă și foarte complexă. În curând va fi nevoie de o coordonare la nivel național…

Costa se așeză, dar nu pe fotoliul din spatele biroului său. Își alese unul dintre scaunele puse la dispoziția oaspeților, ca pentru a sublinia că din acel

moment locul de comandă îi revenea ei.

După o scurtă ezitare, Valentina se lăsă să alunece în fotoliu.

— Crezi că Lucchesi o să facă figuri? îl întrebă, surprinsă de acel gând, care oricum era ultima ei grijă.

Costa ridică din umeri.

— S-ar putea să nu-i placă, dar nu-i proastă. Știe că un astfel de caz are nevoie de o coordonare la nivel central. Unele probleme ar putea veni de la Parchet. Procurorii au tendința să-și impună controlul asupra investigațiilor. Deocamdată, uciderea lui Venturi este de competența celor din Pisa, dar nu știu cât va mai dura. În cele din urmă, cazul va rămâne în terenul tău, Valentina.

Tocmai deschisese gura ca să se apere, însă își dădu seama că nu era nevoie.

În clipele acelea nu spera decât la o rezolvare rapidă. Sau că cineva avea să-i ridice povara de pe umeri. Oricine: Lucchesi, Costa, Falcone însuși. Nu era ea persoana potrivită pentru a conduce ancheta. Nu fusese niciodată. Ar fi fost o prostie numai să-i treacă prin gând așa ceva. Nu ar fi putut s-o ducă până la capăt.

„Ia-ți biroul înapoi”, ar fi vrut să-i spună lui Costa. „Eu n-am nevoie de el. Nu pot să mă ocup de caz”.

— Mă vei ajuta? zise în schimb, deși cu o voce nesigură.

Costa păru uimit de o astfel de solicitare. Poate că nu era decât un gest reflex disperat:

— N-ai nevoie de mine. SCO ți-a trimis crema resurselor umane și materiale…

— Știu. Dar am încredere în tine.

— Nici măcar nu mă cunoști.

— E adevărat, dar așa simt, ce vrei să fac?

Cu un aer nedumerit, Costa se abținu să comenteze.

— Ce-i între tine și Lucchesi? întrebă ea brusc.

Ar fi vrut să-l întrebe mai multe. Ce se întâmplase pe vremea când era la SCO? De ce se împotmolise în comisariatul acela uitat de lume? Cine naiba era cu adevărat?

Costa nu încetă s-o privească, dar nu răspunse.

„Ajută-mă!”, îl imploră în gând. Păru s-o audă, căci îi răspunse, chiar dacă nu așa cum ar fi vrut ea:

— Nu pot să te ajut. Dar vei reuși foarte bine singură. Totuși, putem să reflectăm împreună asupra cărților pe care le ai deja în mână.

Părea că trebuia să se mulțumească doar cu atât.

— Și ce cărți am în mână? vru ea să știe.

— Păi, gândește-te. În realitate, ai multe. Asemănarea foarte mare dintre cei doi copii este incontestabilă, chiar dacă e derutantă. Recunosc, este un element neobișnuit care poate să te scoată din cadru. Dar ar putea să reprezinte cheia problemei. Să ne întrebăm de ce ar răpi cineva doi copii atât de asemănători. Poate că răpirea lui Fosco a fost o eroare, iar făptașul și-a dat seama că Andrea Venturi era adevărata țintă. Totuși, mi se pare puțin probabil. Cei doi băieți locuiesc la mare distanță unul de celălalt, în locuri și medii atât de diferite. Este greu să-i confuzi, în afara aspectului fizic. Nu. Dacă pentru omul nostru asemănarea celor doi are o semnificație, înseamnă că de aici trebuie să plecăm. De aici trebuie să pleci *tu.* Nu e timp de pierdut.

— De ce crezi asta? Poate că țintele lui n-au fost decât Fosco și Andrea. Poate că nu e în stare sau nu vrea să repete ceea ce a făcut…

Costa o privea neclintit, ca o statuie.

— Nu crezi asta cu adevărat, șopti. Și nu o cred nici eu. E un prădător, Valentina. Oricare ar fi mobilul care-l împinge să acționeze, nu-i decât începutul.

Da. O știa și ea. Iar asta o speria, ba chiar o teroriza.

20.

Pata mare de sânge închegat căpătase nuanțe de chihlimbar și începea să se confunde cu parchetul de culoare închisă. În absența lunii care să disipeze întunericul dens, văzul putea fi înșelat, însă nu și simțul olfactiv. Mirosul sângelui rânced dintr-o casă închisă contaminează inevitabil aerul. Este ca o pânză uleioasă fetidă care se lipește de piele, se strecoară în nări și nu dă semne că ar mai vrea să dispară.

Costa stătea neclintit, cu ochii închiși la intrarea în vilișoara cufundată în tăcere, încercând să-și imagineze cum arătaseră holul și camerele cu numai câteva ore înainte. Așa cum trebuiau să arate, inundate de soare, însuflețite de vocea plină de bucurie a unui copil și de cea îngrijorată a unui

tată. Totul se terminase într-o clipă, ca și cum norii unei furtuni amenințătoare ar fi șters deodată orice semn al vieții lor cotidiene.

Maria Sinagra fusese externată. Doctorii considerau că din acel moment avea nevoie doar de ajutor psihologic, și din seara aceea era găzduită de niște rude din afara orașului. Oricum, nu putea să se mai întoarcă prea curând acasă. Criminaliștii marcaseră *locus delicti,* iar trecerea lor lăsase o mulțime de urme ale războiului purtat în numele legii: cartonașe numerotate, pulbere albă pentru detectarea amprentelor, bucăți de bandă alb-roșie fluturând în afara ușii. Precum cioclii de odinioară, pe unde treceau oamenii în salopete albe rămânea un avertisment: „Pe aici a trecut moartea. Dacă puteți, nu vă apropiați”.

Un avertisment adresat multora, se gândi Costa, dar nu tuturor.

Până în urmă cu câțiva ani, se confruntase cu oameni de felul acela în fiecare zi. La un moment dat însă, destinul voise ca el să se retragă într-o văgăună să-și lingă rănile, încercând să rămână de negăsit.

În schimb, fusese scos din vizuină. Și oricât de mult își dorise să stea deoparte, cât mai departe cu putință, răul care trecuse pe acolo ca un vârtej îl trăgea și pe el. Îl recunoștea bine. Și se simțea ademenit.

Deschise ochii.

Încă mai avea timp să se salveze. Să evite orice implicare. Să se cuibărească în adăpostul pe care și-l făcuse, învârtindu-se de jur-împrejur precum câinii care se pregătesc de culcare potrivindu-și culcușul.

Și totuși se afla în locul acela. Fără un motiv întemeiat. Doar ca să descopere dacă mirosul și vederea sângelui mai aveau vreun efect asupra lui.

Trecu peste resturile organice ale lui Gianni Venturi hotărât să se lase în voia chemării. Să simtă ce era de simțit.

Trecuseră treizeci de ore de la dispariția lui Andrea. Agenții săi îl căutau cu disperare. Cei care plecau să se odihnească – puțini – reveneau după câteva minute. Alții cercetau prin arhive. Verificau apelurile pe mobil din întreaga zonă, citeau rapoarte vechi despre cazuri similare (dar oare existau cazuri similare?), ascultau convorbirile interceptate, vizionau sute de ore de înregistrări. Totul cu speranța de a găsi orice urmă, chiar și cea mai mică, indiciul trecerii cuiva pe undeva, fragmentul vreunui chip sau vreunei voci care să-i ajute.

O convinsese pe Valentina Medici să meargă la hotel pentru a se odihni

puțin, cu promisiunea că o va suna imediat ce ar avea noutăți. După plecarea ei rămăsese, în fine, singur. Munca sa de rutină din cadrul comisariatului se încheiase. Nu-l mai reținea nimic, însă Costa nu putea să meargă la culcare. Știa că nici în cea de-a doua noapte n-ar fi putut să închidă un ochi.

Așa că făcuse rost de cheile locuinței familiei Venturi, aflată sub sechestru, și se dusese la vilișoara izolată. Când intrase, avusese impresia că profanează un loc sacru.

Nu exista nicio motivație concretă pentru acea vizită solitară. Nicio intuiție detectivistică nu impusese deplasarea lui acolo. Niciun al șaselea simț. Pur și simplu simțea nevoia de a fi în acel loc. Nevoia de a despica și cântări amploarea răului, de a măsura densitatea cruzimii care lovise acea familie în numai câteva minute. Nevoia de a înțelege. De a-și reactiva gândurile pe care le întrerupse cu ani în urmă, când aceea era pâinea lui cea de toate zilele, rațiunea lui de a trăi. Chiar și pe atunci căuta un impuls care să-l împingă pe calea cea bună. O motivație care să adauge ceva semnificativ la simpla datorie profesională. Căci desfășurarea unei anchete nu este similară cu ștampilarea unei cărți poștale, ai nevoie de ceva în plus ca să ajungi la linia de sosire. Ceva care să anuleze orice alte preocupări, care să-ți amâne viața, care să-ți anihileze sufletul. Ai nevoie de un devotament deplin. Ai nevoie de o forță de fier.

Îl veți găsi?

În timp ce se agăța de el, Maria Sinagra avea un plâns tăcut.

Mi-l veți găsi pe Andrea? Vă rog, vă rog…

Nu era sarcina lui. Nu mai era a lui. În plus, vocea experienței îi spunea că pentru micul Andrea nu erau prea multe speranțe. Ființa care lăsase în urmă masacrul acela nu era un răpitor oarecare, nu era un bolnav cu impulsuri de a abuza un copil. Era ceva mult mai îngrozitor. Ceva ce, din fericire, de-a lungul carierei sale, Costa nu întâlnise decât de puține ori și pentru care suportase consecințele.

Da. Erau destule motive ca să rămână unde era. Ca să se întoarcă la rutina lui. La vizuina lui.

Atunci, de ce se mai afla acolo? Care mai era rostul acelei blestemate nevoi de a se duce să simtă mirosul sângelui?

Îmi veți găsi copilul?

„Poate că nu”, se gândi Costa. „Dar ceva aș putea face. Aș putea să nu

mă mai ascund. Cel puțin o perioadă. Poate că mi-aș regăsi voința mea de fier”.

Dintr-odată îl străfulgerară urletele de moarte ale lui Gianni Venturi. Mirosul de sânge îi umplu nările.

Era chemat din nou la vânătoare.

21.

Apelul telefonic o smulse din coșmar și o împiedică să-și aducă aminte ce visase. Erau niște copii, bineînțeles, dar și altceva care pe moment îi scăpa. O prezență apăsătoare.

Vocea lui Falcone o trezi complet.

— Dormeai?

— Nu. Da. Nu știu. Cât e ceasul?

— Aproape șapte… Prea devreme pentru tine?

Tonul comandantului era ironic, dar nu sever. Dimpotrivă, șeful părea să fie în toane bune.

Valentina se așeză pe marginea patului.

— Nu, scuză-mă. Am dormit chiar prea mult.

În gură și în spatele pleoapelor simțea povara oboselii. Îi apărură în minte toate lucrurile pe care le avea de făcut. Se simțea vinovată că acceptase invitația lui Fabio Costa de a merge să se odihnească.

— Nu te îngrijora, zise Falcone. Îmi imaginez în ce tensiune stai. Nu uita să te mai detașezi din când în când.

Ar fi vrut să-i răspundă că, oriunde s-ar fi aflat, Andrea Venturi nu avea aceeași posibilitate. Dar nu ar fi fost corect față de Falcone, care nu voia decât s-o încurajeze.

— Noutăți? întrebă el.

— Din păcate, deocamdată nimic.

— Atunci, am eu una pentru tine. În urma noilor elemente care fac legătura între cazul Agnelli și cazul Venturi, am trecut iarăși prin informațiile pe care le aveam. Potrivit lui Fosco al tău, când s-a trezit în dubă a văzut lângă el un băiat de aceeași vârstă, probabil mort. Părea o născocire destul de îndrăzneață, sau poate efectul somniferelor. Și știm că nu putea fi vorba de Andrea Venturi, pentru că la momentul acela era încă

în siguranță acasă. În plus, dacă-ți amintești, când a făcut această declarație nu eram la curent cu dispariția unui copil precum cel descris. Iar dacă ar fi avut loc o asemenea dispariție, în mod logic trebuia să se fi petrecut cu câteva ore înainte. Asta ne adusese la concluzia că detaliile erau incompatibile, însă… Un copil a dispărut cu certitudine pe 14 octombrie. Cu câteva ore înainte ca Fosco să fi trecut prin aceeași situație.

Valentina strânse telefonul și-l apăsă de ureche ca să nu piardă nicio respirație din discursul lui Falcone.

— Nu ne-am dat seama pentru că mama a întârziat vreo două zile înainte să semnaleze dispariția. S-a întâmplat la Napoli, în Parcul Verde din Caivano, o zonă cu o rată mare a infracționalității. Femeia a crezut că fiul ei, Salvatore Esposto, de unsprezece ani, plecase cu fratele său, un mic infractor care frecventa un clan din zonă. N-a fost așa. Cert este că nu i-a păsat nimănui de dispariția copilului, iar într-un final mama s-a văzut nevoită să anunțe poliția. A declarat că băiețelul ieșise să se joace cu prietenii în stradă și nu s-a mai întors. Părea mai îngrijorată de faptul că trebuia să se adreseze autorităților decât de soarta propriului fiu.

Da, Valentina cunoștea genul acesta de mentalitate care îi determină pe membrii unei comunități să înconjoare mașina agenților care arestează un traficant de droguri din cartier sau pe o femeie dintr-un clan mafiot să-și repudieze fiul când află că a devenit colaborator al poliției.

— Cineva de la Napoli, continuă Falcone, s-a gândit că dispariția ar putea fi legată de un conflict între familiile din Camorra. Dar întâmplarea s-a petrecut cu o după-amiază înainte de răpirea neobișnuită a lui Fosco. Cu trei zile înainte de asasinarea lui Venturi și dispariția lui Andrea. Mi se par cam multe coincidențe. Poate că tocmai Salvatore Esposto este copilul pe care l-a văzut Fosco Agnelli. Avem fotografii cu el. Tocmai ți le-am trimis.

Valentina se repezi să ia tableta de pe noptieră. Imaginile trimise de Falcone prindeau viață pe ecran. Deziluzia pe care o simți când le văzu o făcu să înțeleagă cât de absurde îi fuseseră așteptările. Crezuse oare cu adevărat că micul Salvatore era identic cu ceilalți doi?

Băiatul napolitan avea părul blond și lung și un chip grăsuliu. Nu semăna deloc cu Fosco Agnelli și cu Andrea Venturi. Astfel, ipoteza colecționarului de sosii își găsea locul în rândul celorlalte supoziții hazardate care apăreau inevitabil în acest gen de anchetă.

Pe de altă parte, dispariția lui Salvatore Esposto întărea relatarea lui

Fosco.

Falcone îi zise:

— Va trebui să-i arăți lui Fosco fotografia cu Salvatore. Dar ține cont că dacă teoria ta se va dovedi, fie și numai parțial, adevărată, vom avea o problemă imensă. Acesta nu este doar un răpitor. Este un răpitor de copii, care se plimbă în voie de la Napoli până în Toscana și cine mai știe pe unde. E în stare să răpească trei minori în numai câteva zile, chiar dacă unul a reușit să-i scape printre degete. Și, în fine, este un animal feroce care nu se ferește să ucidă numai ca să-și atingă obiectivul. Obiectiv care, de altfel, acum ni se pare de neînțeles. Așadar, un haos în toată puterea cuvântului. Făcu o pauză. Când reluă, șopti de parcă i-ar fi fost teamă de propriile cuvinte: Valentina… Aveai dreptate. Încă de la început. Tocmai de aceea sunt mulțumit că te-am trimis acolo. Implică-te în povestea asta cu toate forțele de care dispunem. Dacă ne înșelăm, asta e. Dar dacă și numai jumătate din ceea ce credem se va adeveri, nu trebuie să mai pierdem timpul. Avem de-a face cu un criminal în serie care străbate țara fără nicio grijă. E organizat și lipsit de scrupule. E viclean… Se opri. Apoi continuă pe tonul său firesc, la hotarul dintre prietenie și autoritate: Ce mai, doamnă comisar Medici, se pare că asta e șansa ta. Ai undă verde… Bineînțeles că-mi vei da raportul la fiecare pas. Și, Valentina, să ne înțelegem… Ne ferim de prostii, clar? *Să nu faci* vreo prostie!

Nu. Nu avea de gând.

Se dădu jos din pat intenționând să facă un duș repede, înainte de a pleca la muncă. Telefonul o surprinse a doua oară.

Nu recunoscu imediat vocea. Dar mesajul era fără echivoc:

— L-au găsit… S-au dus să-l ia.

22.

Când păși în birou, Valentina își dădu seama imediat că ceva se schimbase. Mai devreme sau mai târziu, energia din primele ore avea să se diminueze, în ciuda eforturilor investigatorilor. Dar în dimineața aceea părea că luase amploare.

O întâmpină inspectorul Martini, cel care o sunase mai devreme.

— Credem că l-am găsit, îi spuse. Chiar acum se duc să-l aducă.

— Cine este? Și de ce nu am fost informată imediat?

Inspectorul avea o expresie stânjenită.

— De fapt, tocmai am primit vestea… Doamna comisar Lucchesi a plecat personal la locuința suspectului cu două echipaje. Mi-a spus să vă anunț și că vă va telefona pentru celelalte detalii de îndată ce-l va aresta pe suspect. Se numește Guido Marchesi…

— Cine naiba e Guido Marchesi?

Valentina era stupefiată că situația ajunsese până în punctul acela fără ca ea să fie ținută la curent.

— Nu e decât un suspect.

Vocea lui Fabio Costa o surprinse din spate. Se întoarse, pregătită să pornească atacul, însă ochii comisarului o liniștiră. Nu erau cu totul senini, nu fuseseră niciodată așa. Dar păreau să privească realitatea cu o detașare de invidiat.

— Ce înseamnă asta? îl întrebă cu agresivitate, făcându-și din nou promisiunea de a mai afla câte ceva despre el.

Trebuia să-l întrebe pe Falcone, așa cum îi sugerase Zucca. Da, așa avea să facă.

Fabio o conduse către un computer. Pe monitor apăru imaginea unui bărbat, în jur de cincizeci de ani, cu părul alb încadrându-i chipul marcat de o expresie nedeslușită.

— Guido Marchesi. Este medic, dar a fost radiat în urmă cu câțiva ani. Cazier cu episoade de pornografie infantilă și o condamnare ispășită pentru violențe sexuale aplicate minorilor. Locuiește la Piombino, singur. Nu e departe nici de Grosseto, dar nici de Volterra.

Valentina privi acel chip necunoscut. Buze cărnoase. Ochii aparent goi, lipsiți de inteligență. Nu avea aspectul unui monstru sau al unuia în stare să se năpustească asupra altei ființe umane cu cinci lovituri de cuțit. Dar știa că acelea nu erau decât niște ipoteze imposibile.

— Cum de l-ați găsit? *Cine* l-a găsit?

Nu avea de gând să-l lase să scape prea ușor.

— Agenții Siriei au pus cap la cap câteva informații. Obișnuita muncă de rutină, nimic nemaipomenit. Denunțuri vechi, recidiviști care locuiesc în zonă… Au găsit astfel vreo zece nume împrăștiate pe întreg teritoriul. Îi verifică pe toți, dar el a părut din primul moment cel mai interesant.

Costa apăsă pe câteva taste și deschise pe monitor fișierul lui Marchesi

din baza de date a poliției.

— Iată! Infracțiuni precedente, locuri de muncă și altele. Înainte de toate, este proprietarul unui Volkswagen California vechi. Nu știm încă ce culoare are, dar este un aspect important. În plus, e medic. În realitate, așa cum ți-am spus, fost medic. Era anestezist, mai exact. Dacă ne gândim la prezența glutaraldehidei…

— Da. Deci, în cele din urmă, Lucchesi mi-a urmat pista…

I se părea ciudat. Și nu-i potolea furia. Deși ar fi trebuit să fie mulțumită, dacă Marchesi era omul pe care-l căuta.

— Se pare că da, însă mai e ceva, zise Fabio.

Mobilul Valentinei îi întrerupse. Era Siria Lucchesi. Răspunse continuând să-și privească în ochi colegul.

— Am aflat despre acest Marchesi, începu pe un ton neutru. Ai fi putut să mă anunți dinainte.

— N-am mai avut timp. Când mi-au transmis informația, am preferat să acționăm de îndată. Trebuie să ne grăbim, nu? Poate că Andrea mai este în viață…

Lucchesi rămânea pe poziție. Dar nu conta. Aveau să clarifice aspectele referitoare la coordonarea investigațiilor, dar nu în acel moment. La urma urmei, colega avea dreptate, își spuse Valentina. Ea fusese cea care plecase să doarmă, în timp ce restul rămăseseră la muncă. Nu putea s-o învinovățească pentru asta.

Lucchesi vorbi mai departe:

— Ți-au spus că Marchesi îl cunoștea bine pe Gianni Venturi? Foarte posibil și pe fiul său, Andrea.

Valentina se încruntă. Evident, Fabio nu avusese timp să-i spună totul.

— Poftim?

— Ah, după cum vezi, nu este suficient să ai un raport de empatie cu mama copilului ca să rezolvi un caz. Mă tem că bărbatul cu părul alb și lung de care ne-a vorbit Sinagra nu are nimic de-a face cu asasinatul și cu dispariția lui Andrea. Guido Marchesi era o cunoștință de-a lui Gianni Venturi. Prieteni pe Facebook și poate chiar și în viața reală. Am găsit câteva apeluri telefonice de acum câteva luni. Pe rețelele de socializare, împărtășeau pasiunea pentru literatură. Marchesi este un scriitor aspirant. Și pare a fi un fan al romanelor polițiste scrise de Venturi.

— Facebook? repetă confuză Valentina.

— Da, am verificat. Gianni Venturi postase câteva fotografii de-ale copilului, de la sfârșitul unui meci de baschet. Știi genul, cu copii transpirați și fericiți. Dobitocul de Marchesi a dat un *share* acelor fotografii. Numai că le-a distribuit și unor contacte de-ale lui mai puțin onorabile… Agenții mei le verifică. Poate că le-a postat și pe un site pornografic specializat în pedofilie. Nu știm dacă Gianni Venturi era la curent, trebuie să mai aprofundăm. Oricum, mi se pare că Marchesi al nostru merită să-i acordăm toată atenția. Eu mă îndrept spre locuința lui. Am obținut prin telefon un mandat de percheziție. Ești de acord, nu?

Dacă Lucchesi reușise să facă rost de autorizarea telefonică a procurorului, ar fi avut la fel de bine timp s-o sune și pe ea, medită Valentina.

Încă mai privea fotografiile lui Marchesi pe ecran. Da, părea calea cea mai potrivită în acel moment. Și nu putea să nu fie mulțumită.

Totuși, se simțea ciudat de descurajată. Mare parte din scenariul ei, începând cu asemănarea victimelor, se surpa. Dar nu era important. Esențial era să-l găsească de îndată pe micul Andrea Venturi. Și dacă Guido Marchesi fusese răpitorul, trebuia acționat rapid.

— Luați-l! zise într-un final. Eu și Fabio vă așteptăm aici, la Volterra.

Pauza de la celălalt capăt fu elocventă. Pe fundal, Valentina auzi sunetele emise de stația din dotarea mașinii de poliție aflate în cursă.

— Valentina… Apropo de cel care îți este alături în acest moment… Acum, Lucchesi părea precaută. De la SCO nu ți-au spus nimic?

Fabio Costa încă o privea. Pe chip, nicio grimasă, de parcă știa ce-i spunea Lucchesi.

— Nu înțeleg.

— Da, îmi imaginez. Lucchesi expiră ușor. Verifică-ți WhatsApp-ul, îi mai spuse, apoi încheie convorbirea.

Valentina îl fixă pe Fabio.

— Pare o pistă promițătoare… începu ea.

El dădu din cap aprobator, însă privirea spunea altceva.

Sunetul mesajului de WhatsApp îi întrerupse cu puterea gongului care marchează începutul unui meci de box. Valentina tresări.

— Scuză-mă! spuse grăbindu-se să se îndepărteze ca să citească mesajul de la Lucchesi.

Era un articol dintr-un ziar vechi de nouă ani. Chiar dacă fotografia nu

era foarte clară, Fabio Costa putea fi recunoscut. În uniformă, mai tânăr, un chip nu la fel de frământat, un zâmbet strălucitor care era în disonanță cu titlul articolului.

POLIȚIST DENUNȚAT PENTRU VIOLENȚE SEXUALE

Un violator.
Fabio Costa își violase o colegă.

INCIPIT

23.

Nu părea a fi un om capabil să omoare înjunghiind de cinci ori, cu un cuțit, pieptul bietei victime. Totuși, niciodată nu poți fi sigur.

Guido Marchesi stătea moleșit pe scaun, ca o pânză îmbibată cu apă. Și tot în apă se scăldau ochii săi de culoare deschisă. De fapt, întregul trup îi părea plin de apă, după cum tremura în fața lor.

— Nu am nicio legătură, spuse pentru a zecea oară. Nu am absolut nicio legătură!

— Cu ce anume? se răsti polițistul care se afla în fața lui. Nenorocitule! Cu ce nu ai nicio legătură? Răspunde!

— Cu orice ați crede! Nu fac rău nimănui. Doar știți. Eu nu fac decât să privesc.

Se ghemui pe scaun și începu să plângă.

— Îmi faci greață, spuse polițistul.

Valentina, Costa și Lucchesi urmăreau scena pe un monitor. În sala unde era interogat Marchesi se aflau două camere care îl filmau din mai multe unghiuri. Avocatul său era pe drum, astfel că nicio declarație a celui cercetat nu putea fi folosită în tribunal. Dar acest aspect nu-i interesa pe moment. Valentina nu voia decât să afle unde fusese ascuns Andrea. Sau dacă băiatul mai era în viață. Pentru asta erau dispuși să apese pe accelerație. Unii dintre ei ar fi vrut chiar să folosească metode mai brutale, însă nu era permis.

Cu puțin timp înainte, Angelo Zucca îi ceruse Valentinei să-l lase să preia interogatoriul acela informal. Observând licărirea din ochii asistentului său, comisarul hotărâse să-l refuze. De când începuse întreaga poveste, îl zărise de mai multe ori cum încerca să-și stăpânească mânia.

— Când ne-am năpustit în casa lui a fost ca și cum l-am fi surprins cu chiloții în vine, povestea Siria Lucchesi, care nu-și dezlipea privirea de pe ecran. Nici măcar n-a avut timp să stingă computerul. Iar imaginile la care se uita… Dumnezeule…

De când se întorsese, coordonatoarea echipei mobile din Pisa își schimbase atitudinea, părea nesigură. Iar buzele ei se uniseră într-o linie și mai accentuată, de parcă o frământa o greață invizibilă.

Guido Marchesi fusese găsit în timpul a ceea ce el numise „sesiune în rețea”. În realitate, naviga de pe un blog pe altul și pe site-uri care difuzau material cu pornografie infantilă. Doar o minune îl salvase de a nu fi bătut măr de cei care-l încătușaseră și care-i verificaseră istoricul accesărilor. Pe durata percheziției, Marchesi stătuse cu capul ascuns între mâini, repetând aceleași cuvinte:

— Nu am nicio legătură, nu am nicio legătură.

Nu spusese altceva de când ajunsese la comisariat. Dincolo de paravanul fricii, era inteligent. Știa că trebuia să-și aștepte avocatul, așa că se ferea de orice mișcare greșită.

— Duba era în fața casei lui, continuă Lucchesi pe un ton neutru. Cei de la Criminalistică o examinează chiar acum. În aparență nu sunt urme vizibile. În plus, ne-am înșelat. Într-adevăr, este un Volkswagen, dar nu verde, ci gri, și nu este un California, ci modelul imediat următor. Oricum, dacă a transportat copilul cu el, vom afla.

Valentina se gândi la patul descris de Fosco, la targa pe care stătea întins celălalt copil, la fotografiile cu care era tapetat interiorul dubei. Ar fi fost greu să elimine toate acele lucruri.

— Continuă să spună că el nu are nicio legătură, observă Costa. I-a comunicat cineva motivul pentru care ne-am dus la el?

Lucchesi îl fixă cu privirea.

— Bineînțeles că nu, veni răspunsul sec. Dar avea biroul plin de articole de ziar despre uciderea lui Gianni Venturi și dispariția lui Andrea. Uitați-vă…

Își scoase smartphone-ul și le arătă o înregistrare pe care o făcuse în casa lui Marchesi. Puteai ghici că era apartamentul unui burlac, dezordonat, neglijent, dar curat. Totuși, sistemul PC pe care și-l instalase ar fi trezit invidia oricărui împătimit de internet.

Un monitor enorm, cu o rezoluție ridicată, un procesor cu siguranță performant, căști de înaltă fidelitate și un fotoliu ergonomie. Camera lui Lucchesi stăruise asupra tăieturilor din ziare azvârlite pe un colț al biroului, pe scaune și mobilă. Unele erau din publicații tipărite, iar altele erau articole de pe internet scoase la imprimantă. Tratau subiectul dispariției lui

Andrea Venturi. Chipul copilului și cel al tatălui erau peste tot. Atât Valentina, cât și Costa observară că unele tăieturi fuseseră mototolite, altele rupte, ca și cum Guido Marchesi n-ar mai fi suportat să le citească.

— Ați văzut? exclamă Lucchesi închizându-și telefonul. Asta nu se numește obsesie? Și nu e tot. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să admită că era singurul prieten al lui Venturi, dar a precizat imediat că nu i-a văzut niciodată fiul. Deși niciunul dintre noi nu-i spusese nimic referitor la acest subiect. Evident, cu toate ziarele acelea la vedere, era greu să se prefacă neștiutor. Poate că se aștepta să dăm de el mai devreme sau mai târziu. Lucchesi se uită din nou pe ecran, la imaginile cu Guido Marchesi încătușat, pe scaunul unde i se lua interogatoriul, cu privirea în pământ. Oricum ar fi, pe lângă site-urile detestabile și articolele din ziare, avea casa atât de sclipitoare, încât ai fi zis că tocmai trecuse pe acolo o firmă de curățenie… un indiciu în plus că ascunde ceva, așa cred agenții mei. În cele din urmă, o privi pe Valentina în ochi. Dar noi știm bine că nu e suficient, nu-i așa?

Apoi se uită din nou la suspectul interogat.

Costa îi făcu un semn Valentinei: „Să ieșim”. Ea îl studie câteva clipe. De când Lucchesi îi trimisese fotografiile cu articolul din ziar, nu mai avusese curajul să-l privească. Primul impuls fusese de a-i cere socoteală. Să-l atace, să-i provoace o reacție, oricât de mică. Însă nu cunoștea prea multe detalii, iar acela nu era decât un articol de ziar. Este adevărat că explica atitudinea lui Lucchesi și multe altele, dar Valentina nu avea timp să se ocupe și de povestea aceea.

— Anunță-ne când vine avocatul, îi spuse colegei sale. Vrei să-l interoghezi tu?

Lucchesi clătină din cap cu ochii fixați asupra lui Marchesi.

— Vrea să-l audieze procurorul însuși. Probabil că nu va folosi la nimic…

Lucchesi nu se întoarse nici măcar atunci când Valentina și Costa ieșiră din cameră.

— Ce-o fi cu ea? întrebă Valentina în timp ce se îndepărtau.

— Ai văzut imaginile de pe computerul lui, nu-s foarte ușor de privit, răspunse Costa. Și, în afară de faptul că Marchesi îl cunoștea pe Gianni Venturi, pentru moment nu există nicio dovadă a implicării lui în comiterea asasinatului și în dispariția lui Andrea. Poate că Siria spera să găsească

băiatul său, cel puțin, nişte probe clare ca să închidă rapid cazul. Adesea, iluziile prea mari se termină cu o dezamăgire periculoasă, pentru că te fac să laşi jos garda…

— Dar ce avem până acum e important, replică Valentina. Dacă e adevărat că Marchesi a distribuit online fotografiile cu Andrea, sau chiar şi dacă a făcut numai un schimb cu un alt pedofil…

— Într-adevăr, asupra acestui aspect trebuie să insistăm. Viața lui Marchesi trebuie analizată şi individul trebuie interogat temeinic. În plus, trebuie să-i studiem profilul psihologic. La un calcul rapid, n-ai zice că e în stare să măcelărească un bărbat şi să răpească trei copii într-un weekend. Dar nu poate fi exclusă nicio ipoteză. După cum nu putem exclude implicarea lui din oricare altă perspectivă. Dacă fotografiile cu Andrea au încăput în mâinile adevăratului făptaş, poate că Marchesi îl cunoaşte. Sau colaborează cu el. Însă, câtă vreme Marchesi nu se hotărăşte să mărturisească, verificarea tuturor pistelor poate dura zile întregi, Valentina. Tocmai timpul este cel care ne lipseşte.

Ieşiră afară. O altă zi era pe punctul de a se încheia. Iar Costa avea dreptate. Timpul se scurgea ca nisipul printre degete în hățişul atâtor ipoteze, şi nu înaintaseră prea mult. Nu găsiseră copilul, iar orice minut irosit diminua posibilitatea de a-l mai vedea în viață. În fața lor se adunau mai multe întrebări decât răspunsuri.

În aerul rece al serii, sub povara acelor gânduri, Valentina aproape că-şi găsi curajul să-l întrebe pe Costa despre titlul acelui articol de ziar. Preț de o clipă vru să-l înfrunte şi să rezolve o dată pentru totdeauna misterul care-l învăluia. Ca să se elibereze de îndoieli şi să se lămurească dacă se putea încrede în el ori nu. Nu voia să fie alături de un violator; în acelaşi timp, îşi dădea seama cât devenise de valoros pentru anchetă şi pentru ea însăşi.

Costa o privea, poate conştient de gândurile care-i umpleau mintea, când în fața lor, în piața iluminată de felinare galbene, îşi făcu apariția o femeie. Se desprinsese din întuneric şi venea spre ei. În ochii Mariei Sinagra scânteia o ferocitate palpabilă.

— Dumnezeule… murmură Valentina.

Mama lui Andrea aflase de arestarea lui Guido Marchesi iar acum venea la ei numai ca să-i audă spunându-i să nu mai spere, să-şi înăbuşe durerea, pentru că încă nu aveau nicio veste.

Fabio Costa îi anticipă întrebările şi coborî treptele, îndreptându-se spre

ea. Îi vorbi puțin. Valentina nu reuși să audă ce-i spunea. Nu vedea decât reflexia luminii galben-închis în ochii femeii. Aceiași ochi care erau ca două planete negre inerte, cu gândul la amintirea fiului său.

După câteva clipe, Maria Sinagra începu să plângă. La început, pașnic. Apoi cu o mânie din ce în ce mai mare, până când fu cuprinsă de hohote. Lovi pieptul lui Fabio Costa cu pumnii, din ce în ce mai repede și puternic. Pumni violenți, pe cât de violentă era și disperarea care o cuprinsese.

El rămase imobil, cu brațele pe lângă trup, cu fruntea plecată. Nu făcu nimic. Nu era nimic de făcut.

24.

Interogatoriul se desfășură ziua următoare, într-o sală din închisoarea Don Bosco din Pisa. Judecătorul de cameră preliminară avea la dispoziție un interval de cinci zile pentru îndeplinirea acelei proceduri, însă polițiștii insistaseră pentru un termen cât mai scurt. Copilul era încă în mâinile răpitorului, iar orice clipă irosită s-ar fi dovedit fatală. Mai ales că în ajun Marchesi adoptase rolul mutului, atât în fața polițiștilor, cât și în fața procurorului Giorgianni, care se grăbise să-l interogheze. Avocatul său explicase că prefera să reflecteze înainte de a da niște răspunsuri.

Pentru această înfățișare, procurorul delegase un substitut tânăr, convins că Marchesi avea să-și exercite din nou dreptul de a nu răspunde. Pretinsese totuși ca Lucchesi și Valentina să fie prezente, în cazul în care suspectul ar fi oferit vreun detaliu pe care numai cei care erau la curent cu ancheta ar fi putut să-l verifice.

Judecătoarea de cameră preliminară, pe nume Masi, era o femeie cu o atitudine pragmatică și fermă. Mesajul era: interogatoriul, desfășurat în prezența ei, nu avea să se transforme într-un duel între două forțe combatante, iar rolul său era de a stabili dacă rechizitoriul era suficient de solid și mai ales dacă se impunea ca arestul preventiv să fie prelungit.

Masi era așezată pe partea scurtă a unei mese din lemn, în mijlocul unei încăperi fără alt mobilier, prevăzută cu gratii la ferestre, iar pe laturile opuse stăteau procurorul și Lucchesi, respectiv Marchesi și avocatul lui, cel mai bun din Foro di Pisa, care își etala costumul impecabil făcut la comandă. Valentina își găsise un scaun în spatele Siriei Lucchesi, deoparte, ca pentru

a scoate în evidență caracterul excepțional al prezenței sale.

Avocatul fostului medic anestezist fu clar și concis:

— Prezint declarațiile unor martori pe care vă rog, doamnă judecător, să le adăugați la dosar. Din acestea reiese, fără nicio urmă de îndoială, că în seara de 16 octombrie Guido Marchesi se afla la sute de kilometri distanță de Volterra și de Toscana, în general. Le înmână judecătoarei și procurorului două dosare cu coperți de un roșu aprins înainte de a continua: După cum puteți constata, clientul meu a fost oaspetele unor prieteni din Milano, unde a luat cina împreună cu zece persoane, în compania cărora a rămas până seara târziu. Domnul Marchesi a dormit apoi în casa cunoscuților săi… Iată, vă rog să citiți declarațiile lor, la paginile 5 și 6, paragrafele pe care le-am evidențiat… a fost văzut în drum spre Piombino abia în după-amiaza zilei de 17.

După ce înmână documentele, avu o privire elocventă pentru Lucchesi, care bineînțeles că se feri să comenteze.

Valentina și ceilalți erau la curent cu alibiul. Avocatul le făcuse acea concesie neobișnuită în dimineața respectivă, înainte de interogatoriu. Când Lucchesi citise procesele-verbale potrivit cărora, în momentul când Gianni Venturi era ucis, Marchesi se afla la mai bine de trei sute de kilometri distanță, își strânsese buzele, dar nu spusese nimic. Valentina se mulțumise să înregistreze informația. Nici nu crezuse vreodată că omulețul care tremurase în fața lor avea forța sau temperamentul necesare pentru a ucide un adult și a răpi un copil. Cu toate acestea, nu se arătase euforică. Nu era niciodată plăcut să-ți dai seama că ai înregistrat un eșec atât de răsunător și nu-i stătea în fire să se poarte cu cruzime la adresa unei colege.

Procurorul și judecătoarea de cameră preliminară trecură în revistă procesele-verbale. Martorii păreau a fi demni de încredere. Nu făceau parte din cercul de prieteni „deosebiți” ai lui Marchesi, ba dimpotrivă, fuseseră uluiți să afle de acuzațiile și antecedentele bărbatului.

— Acest fapt demonstrează, conchise avocatul, că ar fi fost imposibil ca domnul Marchesi, clientul meu, să pătrundă în locuința familiei Venturi, să-l ucidă pe Gianni Venturi și să-i răpească fiul. Poate că poliția judiciară ar fi putut să verifice înainte să se năpustească în casa domnului Marchesi și în viața sa pașnică.

O nouă privire însoțită de un surâs insinuant înspre coordonatoarea echipei mobile.

Masi se uită către tânărul substitut:

— Domnule procuror?

Procurorul nu se opuse prezentării alibiului. Cum ar fi putut?

— Ne rezervăm dreptul de a controla veridicitatea declarațiilor, zise în timp ce răsfoia dosarul subțire înaintat de apărare.

În timp ce judecătoarea redacta pe laptop procesul-verbal cu declarațiile părților, Valentina își dădu seama că Guido Marchesi o privea. Bărbatul nu-și schimbase hainele din momentul arestării. Purta până și aceeași lenjerie de corp. În privirea lui licăreau lacrimile disperării de care dăduse dovadă și când repetase fraza aceea obscenă: „Eu nu fac decât să privesc". Acum însă, în pupilele lui strălucea o urmă de perplexitate în timp ce o scruta pe Valentina. Poate că era doar curios. Deodată, se întinse către avocatul său și îi șopti ceva la ureche. Apărătorul îl ascultă și nu se putu abține să nu-i arunce și el o privire lungă Valentinei. Ba chiar îi surâse, dându-și poate seama că o privise prea insistent. Apoi, la rândul său, îi spuse ceva lui Marchesi la ureche. Pedofilul căzu pe gânduri, și pentru un moment expresia i se schimbă. Doar în clipa aceea dispărură atitudinea supusă, tremurul buzei inferioare, ochii în lacrimi. Pentru o fracțiune de secundă, Marchesi fu un alt om. Apoi își plecă din nou privirea.

Judecătoarea întrerupse liniștea adresându-i-se suspectului:

— Domnule Marchesi, dumneavoastră aveți ceva de adăugat?

El deschise gura, apoi o închise și o privi pe Masi fix în ochi.

— Eu îl cunoșteam pe Gianni Venturi, se bâlbâi în cele din urmă, nu pot și nu vreau să neg. Ambii aveam aceeași pasiune pentru baschet. Iar când a postat fotografiile cu fiul său pe Facebook… bun, mi-am imaginat că i-ar fi făcut plăcere dacă le-aș fi distribuit mai departe…

— Să le distribuiți cui? Unde? îl întrebă de îndată substitutul de procuror.

— Nu știu… pe profilul meu de *social media*… Circuite legale, nevinovate. Am făcut-o fără pic de răutate, vă jur! Nu am nicio legătură cu ceea ce i s-a întâmplat sărmanului băiat. Eu iubesc copiii.

Își dădu probabil seama de ambiguitatea afirmației și se făcu stacojiu la față. Nimeni nu mai adăugă nimic.

Valentina știa că nici judecătoarea, nici procurorul nu s-ar fi lăsat păcăliți de comportamentul lui, însă știa la fel de bine că alibiul lui Marchesi era temeinic. Arestarea lui se dovedise un eșec răsunător.

Lucchesi asista împietrită la desfășurarea acelui ritual pe care îl considera oricum inutil. Tot așa credea și Valentina, dar îi distrăgeau atenția privirile pe care, probabil când credea că nu-l vede nimeni, Marchesi continua să i le arunce pieziș. De ce era atât de interesat de ea? Poate că era uimit de prezența unui agent al Serviciului Central Operativ. Sau îngrijorat, așa cum ar fi trebuit să fie.

Substitutul de procuror încercă să nu se lase descumpănit și îi reproșă suspectului miile de fotografii cu copii găsite pe hard-diskul computerului său, unii dintre ei în situații care puteau fi catalogate drept cel puțin stupefiante. În plus, scoase în evidență antecedentele lui Marchesi.

Suspectul își aminti că trebuia să repete același refren:

— Eu nu fac rău nimănui. Eu privesc. Doar privesc… Avocatul apărării i se adresă judecătoarei Masi:

— În această situație, trebuie să mă opun oricăror întrebări suplimentare din partea reprezentantului Ministerului Public. Acuzațiile formulate împotriva clientului meu, care au stat la baza reținerii lui, fac referire la infracțiunile de ucidere și răpire de persoană, întrucât deținerea de materiale cu conținut de pornografie infantilă nu figurează printre capetele de acuzare ale procuraturii, permiteți-mi să atrag atenția că trebuie exclusă din discuție.

— Așadar, care sunt pretențiile apărării? întrebă Masi.

— Eliberarea imediată a clientului meu. Sau, în cel mai rău caz, dispunerea arestului la domiciliu…

Judecătoarea respinse obiecția avocatului:

— În virtutea faptelor grave constatate, dispun menținerea arestului. Astfel, procuratura va avea la dispoziție timp pentru a identifica elemente importante, dată fiind urgența de a-l găsi pe Andrea Venturi… sau, cel puțin, trupul acestuia. Apoi li se adresă substitutului și lui Lucchesi: Dar doresc să înștiințez procuratura că, în lipsa unor probe temeinice, domnul Marchesi va trebui eliberat de îndată. Tocmai de aceea, vă invit să vă grăbiți. Chiar foarte tare. Este clar?

Procurorul confirmă. Lucchesi nu spuse niciun cuvânt.

— Aștept întocmirea rechizitoriului pentru deținerea de materiale din categoria pornografiei infantile, adăugă judecătoarea, după care se ridică, semn că ședința se încheiase.

Marchesi fu din nou încătușat de către un agent de la poliția penitenciară

și, după un schimb rapid de replici cu avocatul său, fu condus afară. Înainte de a ieși, îi aruncă Valentinei o ultimă privire. Fără să lase impresia că-și plângea de milă.

În dimineața următoare, Giorgianni le convocă pe Lucchesi și pe Valentina în biroul său și le informă că Marchesi, după ce se întorsese în celulă, solicitase prin intermediul apărătorului să discute cu unul dintre anchetatori. Avocatul menționase doar că Marchesi deținea informații care puteau fi de folos poliției și autorităților judiciare. Informații pe care nu le putuse dezvălui în timpul interogatoriului.

— O încercare disperată, comentă Lucchesi. Însă, pentru a avea conștiința împăcată, mă voi duce să văd ce are de spus.

Giorgianni o măsură cu privirea.

— De ce disperată? Doamnă comisar, mi se pare că alibiul lui este valid. Și mi se pare că partida s-a încheiat în avantajul lui. Iar dacă nu a fost încă pus în libertate, cu siguranță, nu este meritul vostru, trebuie să fiu sincer.

Femeia rămase înmărmurită, iar buzele i se subțiară. Giorgianni fusese nemilos, se gândi Valentina, dar, din nefericire, avea dreptate. Era evident pentru toată lumea că Marchesi nu era asasinul lui Gianni Venturi și nici răpitorul fiului acestuia. Rămânea de verificat dacă nu fusese implicat în acele infracțiuni în alt mod. Poate era complice. I se părea puțin probabil, însă omul acela se învârtea în cercuri rău famate, și poate că într-adevăr avea informații pentru ei.

— Atunci, ce facem? întrebă Lucchesi, care între timp își revenise, adoptând obișnuita atitudine sfidătoare.

— Dumneavoastră, nimic, spuse Giorgianni. La această întrevedere va merge doamna comisar Medici.

— Eu? făcu Valentina uimită.

— Marchesi v-a solicitat expres pe dumneavoastră, confirmă Giorgianni.

Deranjată, Lucchesi se întoarse către ea:

— De ce te-a cerut pe tine?

— Pe mine mă întrebi? fu replica Valentinei.

— Liniștiți-vă, liniștiți-vă! interveni Giorgianni cu un zâmbet forțat. Nu contează ce crede că va reuși să obțină omul nostru. Poate că știe că doamna comisar Medici face parte din SCO și crede că ar putea fi un interlocutor cu mai multă autoritate. În orice caz, nouă ne convine…

Cele două femei îl priviră lung.

— Oricum ar fi, Parchetul din Pisa este deasupra părților implicate, continuă procurorul. Dumneavoastră, doamnă comisar Medici, veți merge să-l întâlniți la închisoare. La urma urmei, voi, cei de la SCO, sunteți experți în asemenea tehnici. Nu va fi decât o discuție fără valoare probatorie. Dacă omul acela are de făcut vreo mărturisire utilă, ne va prinde bine tuturor. Dacă, în schimb, vizita dumneavoastră nu va fi decât o picătură de apă într-un ocean, atunci nu vom fi pierdut decât o jumătate de zi de lucru.

„*Eu* voi fi cea care a pierdut acea jumătate de zi”, se gândi Valentina, dar nu o spuse cu voce tare.

Nu spuse nimic nici Siria Lucchesi, care acum o privea ciudat.

Nu-i păsa. După cum nu-i păsa nici de strategiile ocolitoare ale lui Giorgianni. În situația aceea, Valentina voia doar să știe dacă Marchesi putea furniza vreo informație de valoare. Altfel, nu-i rămânea decât să închidă acel capitol și să se concentreze pe celelalte.

25.

— Închisoarea din Pisa nu ar fi potrivită pentru a încarcera un om precum Guido Marchesi, spuse directorul în timp ce o însoțea spre sala de interogatorii. Era un bărbat foarte înalt și dădea impresia că, de fiecare dată când intra pe o ușă, trebuia să se aplece. Îi vorbea Valentinei ca și cum ea ar fi fost cauza tuturor problemelor sale. Știu la ce vă gândiți, continuă. Nu este suficientă nici măcar celula de izolare.

— În realitate, nu mă gândeam la asta.

Directorul vorbi mai departe fără s-o ia în seamă:

— Într-o unitate precum Don Bosco, despre care știți bine că are ca scop socializarea între deținuți, cu un centru medical de avangardă, cu mulți arestați în curs de judecată și foarte puțini condamnați la pedepse mari, este foarte greu, dacă nu chiar imposibil să avem printre noi un suspect răpitor de copii. Pentru deținuții speciali ca el ar fi mai potrivită o închisoare de maximă siguranță. Poate ar fi mai bine să-l mutați la Sollicciano, în Florența. Acolo viața nu i-ar fi în pericol, ca între zidurile acestea. Se opri s-o privească. Ce spuneți?

— Îmi pare rău, dar știți deja că nu este în atribuțiile mele să decid unde ajunge Marchesi.

Pe fața directorului se citeau descurajarea și neîncrederea.

— Sigur, nu-și asumă nimeni niciodată responsabilitatea, bombăni, apoi îi arătă ușa blindată în fața căreia se opriseră. Vă așteaptă înăuntru, îi spuse cu răceală.

Și plecă, fără alte comentarii.

Valentina inspiră adânc. Era nehotărâtă în privința atitudinii pe care s-o adopte. Trecuse prin multe interogatorii cu persoane precum Marchesi, în principiu știa despre ce era vorba. Iar când un prădător sexual hotăra să spună adevărul, cel mai dificil era să poți asculta și să-ți păstrezi calmul.

Intuiția îi spunea însă că lucrurile nu aveau să fie la fel și cu Marchesi. Solicitarea de a o întâlni îi ridica niște semne de întrebare. Era ceva care o neliniștea. De ce voia să vorbească tocmai cu ea?

Inspiră încă o dată profund. Oricum ar fi fost situația, se afla acolo ca să-și facă datoria.

Apoi deschise ușa care o despărțea de Guido Marchesi.

Stătea așezat la singura masă din încăpere, cu mâinile încătușate pe blat. Un agent îl supraveghea în picioare în spatele lui. Când Valentina intră, Marchesi își ridică privirea spre ea. De data aceasta era îmbrăcat într-un trening. În ochi i se reflecta ceva ce, în aparență, s-ar fi numit disperare.

Valentina se așeză în fața lui fără să spună un cuvânt. Din dosarul pe care-l adusese scoase un formular și un stilou pe care le așeză pe masă. Apoi se uită direct în ochii lui.

Marchesi zâmbi timid. Fără să se întoarcă, își ridică mâinile ca pentru a-și etala cătușele către agentul aflat în spatele său. Acesta o întrebă din priviri pe Valentina, care aprobă să i le desfacă.

Guido Marchesi își așeză mâinile libere pe masă. Avea degetele lungi și subțiri, bine îngrijite. Valentina își imagină acele mâini pe pielea unui copil și o trecură fiorii. Chiar dacă Marchesi nu era ucigașul pe care-l căutau, rămânea totuși un fiu al acelorași tenebre. O fiară ținută sub supraveghere. Una de care să te ferești.

— Ați spus că vreți să vorbiți, începu ea cu răceală. Vi se dă posibilitatea. Acum.

Bărbatul se mișcă agitat pe scaun.

— Mulțumesc! Voiam să-i mulțumesc și domnului procuror pentru această ocazie și…

— Marchesi, n-am prea mult timp la dispoziție. Dumneavoastră ați cerut

această întrevedere. Profitați cât mai bine de ea.

Părea descumpănit de întrerupere. Își frământă mâinile. Clătină din cap.

— Așadar, mergem direct la subiect? o întrebă.

Tonul era obedient, ezitant, ca și postura corpului. Dar părea că un detaliu se amestecă printre cuvintele lui. Umbra unui gând ascuns, care o nelinişti.

— Nu există altă variantă, zise ea. Dacă aveți informații, unele importante, care se vor confirma, eu sunt aici ca să le preiau. Nu vor putea fi folosite împotriva dumneavoastră pentru că nu sunteți asistat de un apărător, iar acesta nu este un interogatoriu. Dar dacă se referă la o posibilă implicare a dumneavoastră, le voi transmite Ministerului Public, care va hotărî cum să procedeze.

— Acesta este protocolul înainte de a începe? Marchesi dădu din cap indicându-și acordul. Nu mă întrebați de ce vreau să vă ajut?

— De ce vreți să ne ajutați?

— Pentru că așa este corect.

— Și cum intenționați să o faceți? Nu mi-ați spus încă despre ce fel de informații este vorba.

Valentina era atentă să nu-l menționeze pe Andrea sau asasinatul lui Gianni Venturi. Știa câte ceva despre cei din categoria lui Guido Marchesi. Odată ce era sigur că nu urma să fie acuzat pentru delictele cele mai grave, ci, în cel mai rău caz, ar fi fost condamnat pentru deținerea de materiale pornografice cu minori, putea să se ofere drept „colaborator” ca să obțină o reducere a pedepsei. Sau și mai rău, ca să afle informații, detalii care i-ar fi alimentat imaginația bolnavă. Înainte să plece către închisoare, Valentina vorbise despre asta cu Costa.

— Dincolo de antecedentele lui, spusese Fabio, faptul că ținea în casă acele articole demonstrează că Marchesi este obsedat de evenimentele petrecute la Volterra. La urma urmei, imaginile cu Andrea postate pe rețelele de socializare făceau deja parte din colecția lui. Îl cunoștea, deși indirect, prin intermediul tatălui. Gândește-te ce-o fi simțit când a aflat că în acele momente băiatul se afla în mâinile unui monstru ca el. Dintr-un anumit punct de vedere poate că-l admiră pe necunoscutul nostru care a avut curajul „să facă”, nu doar „să privească”. Poate că are cu adevărat informații pentru noi. Sau poate că vrea doar să se joace, să pătrundă în anchetă doar pentru a-și alimenta fanteziile. Dar nu putem renunța la nicio

posibilitate. Intuiesc doar că în omul acela se ascunde mai mult decât s-ar zice la prima vedere. Nu te lăsa prinsă în capcană și îndepărtează-te imediat ce simți că ți-ai atins chiar și cel mai mic obiectiv.

Recomandări parțial inutile. Sfaturile lui Costa erau binevenite, însă Valentina cunoscuse mai mulți pedofili. Știa cum să-i trateze. Sau cel puțin așa spera. Sigur, nici Marchesi nu era altfel decât ceilalți. Chiar dacă în mintea sa persista ideea că bărbatul acela dispunea de resurse la care ei nu s-ar fi putut gândi.

— Așadar? îl îmboldi. Nu am toată ziua la dispoziție.

— Aveți dreptate, mă iertați! spuse Marchesi pe un ton ascuțit. Dar cred că am dreptul să știu dacă este prevăzută o recompensă pentru informațiile pe care urmează să vi le dau…

— Legea prevede reduceri de pedeapsă pentru cei care colaborează. Cu limite stabilite. Dar dumneavoastră încă nu mi-ați spus nimic, așa că mi se pare prematur să vorbim despre acest aspect.

— Aș vrea niște garanții înainte. Un *do ut des* are nevoie de garanții.

— Garanții? Nu suntem aici pentru a duce tratative. Nu suntem la piață. Dumneavoastră îmi spuneți ce știți sau ceea ce credeți că știți. Eu evaluez utilitatea informației. Atât. Nimic mai mult.

Marchesi începu să se vaite:

— Dar nu este corect…

Suna din ce în ce mai fals. Valentina îl privi cu o senzație de greață, apoi se ridică și-și luă formularul și stiloul.

— Ce faceți? o întrebă Marchesi, brusc înspăimântat.

Acesta să fi fost tot jocul nemernicului? Chiar crezuse că va avea câștig de cauză? I se părea imposibil. Nu intenționa să-i mai acorde niciun minut în plus, îi vorbi aproape cu dezgust:

— Plec, Marchesi. Chiar crezi că-mi pierd timpul cu unul ca tine? Crezi că te poți juca într-o situație atât de îngrozitoare ca aceasta? Ești mai prost decât îți închipui. Dacă ai ceva de spus, spune. Imediat! Dacă nu, te întorci în celulă și adio.

Se răsuci pe călcâie, hotărâtă să plece. Vocea lui o ajunse din urmă, rece precum gheața.

— Nu este ca mine.

Mai degrabă tonul vocii o determină să se întoarcă, nu cuvintele rostite. Un moment crezu că nu el fusese cel care vorbise. Îi trezea aceeași impresie

pe care o avusese la începutul întrevederii. Gândul ascuns care-i dezvăluia adevărata fire. Ca și cum până atunci nu făcuse decât să joace un rol. Își aminti cum o privise în timpul interogatoriului.

— Ce vrei să spui? îl întrebă.

— Nu este ca mine. Cel pe care-l căutați. Se poate spune chiar că… nu iubește inocența.

Omul din fața ei era schimbat. I se înfățișa aproape luminos. Cu privirea ascuțită și bărbia împinsă înainte, pregătit ca pentru o confruntare. Valentina nu mai văzuse niciodată o schimbare atât de rapidă a măștilor. Acela era adevăratul Guido Marchesi. Acela care, cu o zi în urmă, se apropiase preț de numai câteva clipe de fereastra ochilor ei. Acum era convinsă.

Hotărî să nu se lase prinsă în capcana întinsă.

— Despre cine vorbești, mai exact? întrebă cu voce neutră.

— Haideți! Mă luați peste picior? Marchesi se uită în jur ostentativ. Știți de ce am vrut să vorbesc cu dumneavoastră și nu cu cea care m-a interogat? Nenorocita care…

Valentina dădu iarăși să plece.

— Așteptați!

Marchesi clătină din cap cu un aer serios și întinse o mână pe masă, ca pentru a o invita să-l atingă. Pe Valentina o înfioră numai simplul gând.

— Bine, îmi cer scuze. Promit că n-o voi mai face „nenorocită” pe colega dumneavoastră. Deși m-a tratat ca pe un nimic și nu mi s-a părut corect… O pironi cu privirea. Vorbesc serios. Mă bucur că sunteți dumneavoastră! De când v-am văzut ieri, mi-am dat seama că pot avea nădejde.

Valentina rămase în picioare. Nu, nu-l credea. Nu acela era motivul care îl determinase s-o solicite pe ea. Dar deocamdată trebuia să joace după cum îi cânta el.

— Nu am timp de pierdut, ți-am mai spus.

Marchesi zâmbi. De data aceasta, imaginea pe care o oferea nu era plăcută.

— În acest moment, nu cred că timpul vă aparține dumneavoastră. Mai degrabă îi aparține bietului Andrea, nu-i așa?

Valentina nu se clinti alte câteva secunde. O lovitură mișelească, dar perfectă. În cele din urmă se așeză la loc și privi mâna pe care Marchesi

încă o mai ținea întinsă până când acesta și-o retrase.

— O precizare, zise ea. Dacă-mi vei da informații greșite, dacă mă vei duce într-un punct mort, dacă mă vei face să pierd vremea… îți promit c-o să-ți pară foarte rău. Am atâtea mijloace la îndemână. Iar în situația în care te afli, o știi foarte bine. Îl voi alege pe cel mai eficient. Pe cel care te va răni cel mai mult. Bine, să nu mai lungim vorba, spune-mi ce ai de spus.

Marchesi dădu din cap aprobator. Ușor palid, dar cu o privire în care scânteia lumina confruntării. Într-un final păru să se hotărască.

— În regulă, o să vă spun ce știu. Fără jocuri. Vă repet că eu nu le fac rău copiilor. Eu doar privesc… Și, ca să fiu exact, ceea ce se petrece nu are nicio legătură cu mine… nici cu prietenii mei.

— Prietenii tăi…

Brusc, Marchesi se îmbujoră.

— Da, ați înțeles ce vreau să spun. Persoane cu dorințe speciale, dar inofensive, ca mine. Nu ca… acela pe care-l căutați…

„Persoane inofensive”, se cutremură Valentina.

— E adevărat că am postat fotografiile cu băiatul acela… dar a fost un gest inocent. Nu voiam să sufere. Voiam doar să le împărtășesc celorlalți frumusețea lui. Dar cred că unul dintre cunoscuții mei a exagerat. Poate că acele imagini au primit un alt nivel de apreciere. Un nivel… mai ascuns, mai exigent, mă înțelegeți?

— Nu, răspunse pur și simplu Valentina.

O scânteie plină de răutate străfulgeră ochii lui Marchesi.

— Dumneavoastră sunteți conștientă că sunteți foarte frumoasă, nu-i așa?

Valentina încremeni.

— Nu, nu mi-o luați în nume de rău! Vreau doar să vă fac să înțelegeți că fiecare marfă are piața ei. Frumusețea dumneavoastră mă trimite cu gândul la un tablou. Părul și chipul dumneavoastră. Ați putea fi subiectul unui portret realizat de un prerafaelit… Aș putea câștiga foarte bine dacă aș pune în circulație chiar și o singură imagine, știți? Ați putea fi foarte căutată în anumite cercuri…

Aluzia îi provocă dezgust.

— Gata, răbdarea mea a luat sfârșit!

Dar în mintea ei se declanșase ceva. O senzație de respingere și mai profundă. Aproape inexplicabilă.

El, în loc să adopte o atitudine defensivă, păru chiar iritat. Vorbi grăbit.

— Ce părere aveți? N-am făcut eu regulile. Iar ceea ce am de spus ar putea să mă coste chiar viața. Nu mi-a fost ușor să mă hotărăsc să colaborez…

— Sigur! O faci de dragul adevărului.

— Ascultați-mă bine! Eu față de dumneavoastră nu vreau să mă prefac. Nu știu ce-a pățit Andrea Venturi, iar în alte momente nici nu m-ar fi interesat. Dar în situația aceasta sper cu sinceritate să fie în viață. Asta și pentru că tot pe mine m-ați considera vinovat de moartea lui, când, de fapt, ar trebui să căutați în altă parte.

Valentina respiră adânc.

— Unde?

— În locuri pe care nici nu vi le imaginați.

— Care locuri?

Marchesi se uită în jur în manieră teatrală, de parcă altcineva s-ar putea strecura în cameră în afară de ei și de agentul de poliție.

— Locuri pe unde cutreieră ființe care nu aduc prea mult a oameni. Prădători avizi. Nu ca mine, v-am mai spus. Înoată aproape de suprafață, iar când găsesc ceea ce caută… își înhață prada. Uneori i-am întâlnit. Se întâmplă, dacă frecventezi anumite cercuri. Nu că mi-ar fi teamă. Am grijă să fiu atent. Am avut parte de întâlniri foarte scurte, am schimbat numai câteva cuvinte… Clătină din cap în semn de căință. Poate mai multe în unele dăți, recunosc. Au materiale pe care îmi plăcea să le văd… dar numai atât. Eu doar privesc. Numai că, în schimb, aceste… *persoane*… cer ceva. Mereu fac astfel. Poate și fotografiile cu Andrea au ajuns în mâinile lor.

— Tu le-ai dat!

— Nu cu bună știință! Sau poate că da. Nu-mi amintesc, zise dând din umeri cu o indiferență ostentativă. Dar ce mai contează, la urma urmei? Tot ce contează este că vă pot ajuta. Serios! Pot să vă dau o mână de ajutor la găsirea celui care a fost interesat de acele fotografii. Mai mult, vă pot ajuta să înțelegeți motivul. Cred că motivele sunt de un interes major, nu credeți? Părând mulțumit de argumentația sa, continuă: Pot încerca să intru din nou în contact. Sigur, mai înainte ar trebui să discutăm despre ce voi obține în schimb. Se apleacă spre ea cu ochii larg deschiși. Întrebarea este una singură, doamnă comisar Medici… Ce sunteți dispusă să oferiți pentru a încerca să salvați viața acelui copil?

Abia în acel moment îl văzu cu adevărat Valentina. Pentru întâia dată înțelese din ce stofă era croit Guido Marchesi. Cât era de putred. Îl vedea limpede în timp ce se scufunda după bunul-plac în apele mocirloase frecventate de cei asemenea lui. Apoi îl văzu atingând ușor animale mai mari și mai periculoase ca el, deopotrivă fascinat și speriat de răul care sălășluia în acele ființe monstruoase. Pentru că, în ciuda aparentei siguranțe de sine, era înfricoșat. Și-l imagină cum spera să fie sau să devină ca bestiile acelea. Conștient că nu se va întâmpla niciodată. Era evident că Guido Marchesi era lipsit de compasiune, dar nu avea curaj. Era exact așa cum se descria: un individ care privea. Admira ororile celor care erau în stare de așa ceva.

Iar acum încerca să tragă foloase de pe urma cunoștințelor sale despre tenebre.

O treceau fiorii. Dar întrebarea era: putea cu adevărat să le fie de folos? În ce mod?

— Vă pot ajuta să-l prindeți, repetă Marchesi. Vă pot duce acolo. Unde se ascund cei ca el.

26.

În ciuda ploii foarte fine și reci ca gheața, când Maria Sinagra ieși din sediul Parchetului însoțită de un bărbat zvelt și elegant, oprindu-se pe treapta de sus a scării nu foarte înalte, fără să-i pese că se udă, o avalanșă de jurnaliști și fotografi se năpusti să-i lumineze chipul cu flash-urile camerelor de luat vederi și ale telefoanelor, imortalizând-o astfel în paginile nemiloaselor relatări gazetărești din perioada aceea.

Zumzetul se potoli încet când bărbatul care o însoțea, un avocat foarte cunoscut, le făcu semn tuturor să tacă, apoi o invită să ia cuvântul.

În decursul ultimelor zile, Maria își pierduse orice urmă de vlagă. Ochii îi deveniseră duri precum pietrele neînsuflețite; pielea, translucidă. Gura îi era distorsionată ca într-un fel de strigăt silențios, iar când vorbea, glasul era cel al unei fantome care se scurge pas cu pas către mormânt.

Cu toate acestea, întreaga țară îi auzi foarte clar cuvintele.

— Soțul meu este mort. Iar fiul meu nu s-a mai întors acasă. Poliția m-a asigurat că îl va găsi pe cel care a făcut toate acestea, dar nu s-a întâmplat

așa. Au pierdut timpul cu cercetări în locul greșit… iar timpul s-a tot scurs… Făcu o pauză, apoi reluă: Așadar, cel care mi-a distrus viața este încă liber, pe undeva. De aceea, lui mă adresez în aceste clipe. Necunoscutului care acum este stăpânul destinului lui Andrea. De aceea îl implor… te implor. Te rog să nu-i faci niciun rău. Nu-ți cer să mi-l aduci, pentru că știu că nu o vei face niciodată… Dar te rog să ai grijă de el și să-l tratezi cum aș face-o eu. Are nevoie de atenție și de tratament. Nu vreau să faci nimic pentru mine și pentru durerea mea. Eu nu contez. Dar gândește-te la el, să-i oferi dragoste… dacă poți… Spune-i că mama și tata l-au iubit mereu…

În clipa următoare, doborâtă de durere, coborî treptele umede, iar mulțimea o încercui. Astfel dispăru din fața a milioane de oameni care se uitau la televizor și care aveau să revadă secvența de mii de ori.

— Dumnezeule… murmură cineva lângă Valentina. Practic, și-a încredințat fiul criminalului.

Valentina nu era de aceeași părere. Oricât ar fi fost de îngrozitor, Maria Sinagra optase pentru ultima variantă disponibilă, sacrificiul suprem pe care doar o mamă disperată îl poate face. Renunțase la ipoteza de a-l mai revedea pe Andrea, în schimbul speranței triste că „omul negru” va avea grijă de el. Încercase să obțină salvarea fiului la schimb cu propria condamnare veșnică și cu durerea cea mai mare cu care se poate trăi.

Pe de altă parte, în declarația ei sfâșietoare, Maria spusese un adevăr. Poliția pierduse timpul.

În cele din urmă, informația că Guido Marchesi avea un alibi pentru intervalul când Gianni Venturi fusese ucis, iar Andrea răpit ieșise la iveală cu ajutorul plin de măiestrie al avocatului său, în speranța de a pune presiune pe Parchet, care încă nu-i eliberase clientul. În realitate, nimănui nu-i păsa prea mult de soarta unui pedofil, însă mesajul ajunsese la Maria Sinagra, care se supărase pe investigatori fiindcă nu reușiseră să-i salveze fiul.

Și avea dreptate. Valentina resimțea povara acelei responsabilități. Cercetările continuau, toți își dădeau toată silința, nopțile erau din ce în ce mai scurte, zilele păreau că nu se mai termină. Însă nu era nicio urmă de Andrea Venturi, iar cel care-l răpise era încă liber, poate în căutarea următoarei victime. Pentru că de-acum nimeni nu-și mai făcea nicio iluzie: trei copii răpiți, cu scăderea intervalului dintre infracțiuni. O ferocitate

uimitoare, un caracter violent exploziv. Totul ducea către un răpitor în serie. Unul care abia începuse și nu avea să se mai oprească.

Buletinul de știri se încheiase și televizorul fusese stins, lăsând loc zgomotului de fundal al activității polițienești. Un amestec de sunete familiare: tastaturi, telefoane, șoaptele agenților făcând schimb de păreri și informații. În plus, se simțea un freamăt, care era adevăratul element de legătură al structurii investigative. Un fel de energie care vibra dincolo de sfera auditivă, putând fi percepută doar de cei implicați în vânarea făptașului.

Valentina se uită în jurul ei. Costa era lângă unul dintre experții veniți de la Roma, care lucra în fața a doua monitoare și a unui computer conectat direct la serverul Departamentului de Analiză a Infracțiunilor Violente din Roma. Îl chemă printr-un semn discret.

În timp ce-l privea apropiindu-se, Valentina se gândi că adesea privirea lui Fabio părea să aștepte de la ea un fel de răspuns. N-avea de unde ști dacă bărbatul intuise că-i descoperise trecutul și îi lansa, prin urmare, provocarea de a începe să vorbească, ori pur și simplu era vorba doar despre o hotărâre legată de anchetă.

— Ai vești de la Parchet? o întrebă.

Valentina clătină din cap.

Oferta de colaborare a lui Marchesi, oricât de enigmatică și ambiguă, era pe masă de două zile. Deja trecuse prea mult timp, într-un caz ca acela. Procurorul însă nu era de părere că pedofilul avea cu adevărat informații importante. Dacă le-ar fi avut, spusese cu un aer solemn Giorgianni, le-ar fi expus imediat, în momentul arestării, din dorința de a evita detenția. De aceea întârzia să emită aprobarea pentru o nouă întrevedere cu Marchesi.

Costa dădea semne aproape imperceptibile de mânie. Era prima dată când i se citea în atitudine o stare de nervozitate.

— Irosim timp prețios, îi spuse. Poate că ar trebui să insiști la Ministerul Public.

Ea era de altă părere.

— Mi se pare inutil, cu unul ca Giorgianni. Și, sincer, nu știu cât ne-ar putea fi de folos Marchesi. Este un manipulator, Fabio. Eu l-am privit în ochi și nu am încredere în el.

— Poate că ai dreptate, admise Costa. Și poate că Marchesi nu este nici măcar conștient de informațiile pe care le are sau de importanța lor. Dar

dacă a distribuit fotografii cu Andrea către persoanele greșite, atunci aceasta este pista pe care trebuie să mergem. Și poate că are dreptate: cel care a răpit copilul nu este un simplu pedofil. Ce ți-a spus? Că un individ ca acela nu iubește inocența, nu-i așa? Eu cred că voia să spună că bărbatul pe care-l căutăm nu simte niciun impuls față de un copil. Nu sunt indicii de sexualitate în comportamentul lui. Are alt scop, poate unul și mai îngrozitor.

Era adevărat, se gândi Valentina. Marchesi afirmase că răpitorul lui Andrea nu era ca el. Dar ce voia să spună Fabio? Ce putea fi mai rău decât violența manifestată asupra unui copil?

Încă o dată, se întrebă de ce-i acorda atâta importanță lui Costa. Ce anume vedea la acel polițist care părea demn de încredere, în afara detaliilor vagi pe care le menționase Angelo Zucca referitor la competențele sale de investigator?

Costa se întorsese în zona unde se analizau datele și-și reluase conversația cu colegul aflat la computer, în ziua aceea se bărbierise și, fără barba închisă la culoare care să-i marcheze profilul, părea mult mai tânăr, inclusiv sufletește. Și inofensiv. Nevinovat.

Hotărî că venise momentul să-și spulbere îndoielile. Articolul de ziar primit de la Lucchesi nu-i mai era suficient.

Luă mobilul și formă un număr pe care nu-l mai apelase de mult timp.

27.

— O cafea? îi propuse Costa bărbatului din fața celor două monitoare alăturate pe care o serie de grafice se mișcau în linii sinusoidale de diverse culori. Un spectacol digital care asocia nume, numere de telefon, verificări, circumstanțe.

Loris Manna își ridică privirea, fericit de întrerupere.

— Ce bine mi-ar prinde, domnule comisar! Sunt frânt de oboseală.

Costa zâmbi și-i întinse un pahar aburind.

— Fără zahăr, așa cum îți place.

Loris luă paharul de carton, uimit că vicechestorul îi ținea minte gusturile, și îndată ce sorbi din cafeaua fierbinte, lumea i se păru mai frumoasă. Inspector tehnic, Loris Manna era expertul pe care SCO îl

trimisese la Volterra. Se deplasa la ordin pentru a-și ajuta colegii din teritoriu, punându-le la dispoziție competențele sale de a analiza minuțios elementele unei anchete, dar și de a găsi rezolvarea unor probleme în aparență imposibil de rezolvat. Avea o fire blândă și nimeni nu-l auzise vreodată să ridice vocea, însă hotărârea cu care-și apăra opiniile era extraordinară. Iar în cele din urmă, părea să aibă întotdeauna dreptate.

Cu o atitudine modestă, dar conștient de calitățile sale, își numise sistemul pe care-l pusese la punct „Dumnezeu”, iar asta deja spunea câte ceva despre el.

— Avem noutăți? se interesă Costa.

— Ar fi ceva, răspunse Manna, chiar dacă nu ne ajută foarte mult acum. După cum știți, încercăm să înțelegem cum a reușit omul nostru să-i găsească pe copii și, mai ales, doi atât de asemănători. Își aruncă privirea spre Valentina, aflată în colțul opus al încăperii. Și, de vreme ce doamna comisar Medici a insistat asupra acestui detaliu… Se uită din nou la Costa, vrând parcă să-i transmită că el nu avea nimic de-a face cu acele tehnici de investigație. Oricum, nu-i greu să găsești online fotografii cu copii. Problema e să le atașezi un nume, un prenume și, dacă este posibil, o adresă. Asta dacă nu deții cunoștințe bune de informatică și programe adecvate. Astfel, am identificat câteva detalii iconografice ale lui Fosco Agnelli și Andrea Venturi. Despre Andrea știm deja multe. Tatăl i-a postat niște fotografii după partida de baschet, iar Marchesi le-a văzut și le-a distribuit mai departe, cu nume și prenume. Nu era complicat.

— Despre Fosco, în schimb, ce știm? întrebă Costa, care avea din ce în ce mai mult impresia că în spatele acelei primei răpiri se ascundea un indiciu important.

— Avem niște imagini din timpul unei procesiuni închinate sfântului protector local, organizată anul trecut la Sorano, în localitatea sa natală, răspunse Manna. În câteva fotografii, Fosco apare în prim-plan.

— Așadar, pentru cine știe ce anume și cum anume să caute nu este deloc imposibil să ajungă la acești copii.

— Exact! După cum v-am spus, ce mă uimește este cum a reușit să le identifice pe cele două sosii. Probabil a folosit vreun program de recunoaștere facială, dar trebuie să fi plecat de la unul din băieți sau poate de la un al treilea… un fel de matrice, probabil un copil pe care-l cunoștea, de exemplu un al treilea geamăn. Ar putea fi o idee, caz în care am avea o

posibilitate în plus de a-l depista. Încă lucrăm la asta.

Așa vorbea Manna, la plural, deși era singurul care se ocupa cu verificarea ipotezei.

— Poate că încă nu avem suficient material, zise Costa.

— Da, din punct de vedere criminologie este un *modus operandi* parțial. În afară de asemănarea dintre cei doi copii din Toscana, altceva nu avem. Întâmplarea din Napoli nu pare să aibă nimic de-a face cu ancheta noastră, chiar dacă o luăm în considerare. Detaliul cu duba Volkswagen verde nu ne ajută cu nimic. Iar descrierea necunoscutului cu părul alb nu ne oferă ceva în plus. Își ridică ochii spre Costa. Însă nu disperăm, domnule vicechestor! Mărim capacitatea sistemului de a se conecta cu alte rețele digitale.

— Iar despre Marchesi ce poți să-mi spui?

Chipul lui Manna se întunecă. Privirea lui era jovială, aparent impasibilă în fața ororilor pe care trebuia să le analizeze, dar la simpla auzire a numelui lui Marchesi, îi dispăru orice urmă de lumină.

— Dați-mi voie s-o spun, Marchesi este cireașa de pe tort. O cireașă putredă, să ne înțelegem. De fapt, omul acela ar putea să ne spună multe.

Tot astfel credea și Costa. De când Valentina îi povestise despre discuția purtată la închisoare, se tot gândea la locurile pe care le indicase, unde ar fi putut să-l caute pe Andrea Venturi. Îi ceruse de mai multe ori să-i repete cu exactitate cuvintele pe care le folosise Marchesi. Bărbatul vorbise despre locurile frecventate de prădători, iar polițiștii înțeleseseră încă de la început că se referea la cunoscuții săi din mediul online, deși nu puteau să excludă nici unele întâlniri în carne și oase. Ca să nu riște, începuseră să verifice atent toate cercurile pe care le frecventa Marchesi, dar fără niciun rezultat.

— Din păcate, nu putem să mai vorbim cu el fără autorizația procurorului, oftă Costa. Deocamdată trebuie să ne descurcăm singuri.

— Exact asta am și făcut, zise Manna. Numără pe degetele unei mâini: desfășurătoarele telefonice, cartea de credit, locurile unde și-a încărcat mobilul, persoanele cu care a intrat în contact. Orice localizare geografică posibilă și toate variantele ipotetice de proximitate. Până acum, nimic relevant. Deci…

— Deci ne întoarcem la internet, conchise Costa.

— Exact! Am analizat istoricul navigării pe internet…

— Și…?

— Și nici acolo nu părea să fie mare lucru. E limpede că Marchesi știe

cum să se mişte pe site-urile web astfel încât să nu lase urme. Este o caracteristică a celor ca el. Dar a fost nevoie să fac numai câteva săpături, să trec de un obstacol pe care nu vi-l explic pentru că oricum nu aţi înţelege, şi bam! am găsit atât de multe! Lucruri pe care aş fi vrut să nu le văd niciodată. Mai ales incursiunile în *dark web*… cred că ştiţi despre ce este vorba, nu-i aşa?

— Sigur! Un nivel ascuns al reţelei.

— Este partea extremă a *deep web* şi nu poate fi găsit cu motoarele obişnuite de căutare. În *dark web* ajungi numai dacă ai ceva cu adevărat de ascuns. Pentru noi reprezintă un rezervor valoros de informaţii, dacă ştii cum să te mişti în reţea. Adevărata problemă nu e să reuşeşti să intri, ci să nu pui în pericol sistemul în momentul în care te conectezi. Dacă intri în *dark web,* te expui hackerilor…

— Iar Marchesi intra?

— Frecvent. Am găsit indiciile unor chaturi de la care s-a deconectat cu ceva timp în urmă. Dar de fiecare dată când încercăm să intrăm, ne dau afară. Oamenii din acea categorie sunt prudenţi. Şi periculoşi.

— Excelent, zise Costa. Acelea sunt locurile despre care vorbeşte Marchesi.

Manna zâmbi, mulţumit să primească o confirmare din partea vicechestorului.

— Aşa m-am gândit şi eu. Locurile unde ar trebui căutat sunt acolo, în reţeaua ascunsă. Acolo se află persoanele la care se referă Marchesi, celor cărora le-a trimis fotografiile cu Andrea Venturi…

— Loris, ascultă-mă, e foarte important, se ambală Costa. Nu ştim dacă sau când o să-l mai interogăm, şi nici dacă Marchesi o să ne explice într-un final la ce făcea aluzie. Trebuie să încercăm să ajungem acolo singuri. Cumva.

— Îmi dau seama, domnule vicechestor… Manna privi monitorul din faţa lui, unde linii luminoase atractive se îmbinau şi se despărţeau pe fundalul închis la culoare. Din când în când, din acel spaţiu obscur apăreau chipuri puternic iluminate pe care sistemul le pescuia din toate colţurile internetului. Era doar o simulare grafică a conexiunilor pe care le căuta „Dumnezeu”. Dar îi lăsa fără cuvinte. Părea o uşă spre o altă lume digitală.

— Trebuie să fim conştienţi de un lucru, zise Manna grav. Dacă identitatea acelui copil a fost postată în *dark web,* trebuie să ne aşteptăm la

ce poate fi mai rău. Acolo este o mare adâncă, în care înoată creaturile cele mai îngrozitoare. Sunt devoratori. Nici mai mult, nici mai puțin decât niște devoratori.

28.

Pentru o perioadă scurtă, dar intensă, Edoardo fusese singurul bărbat pe care Valentina crezuse că-l iubea cu adevărat. Fusese o greșeală, ultima pe care avea de gând s-o comită. Din acel moment, cursul vieții ei se domolise. Nicio altă emoție, în afară de cele inerente profesiei. Nicio legătură care să fie retezată mai devreme sau mai târziu.

Relația se terminase destul de urât, așa că nu-i era ușor să-i telefoneze după doi ani de tăcere. Fiind jurnalist la *Messaggero,* Edoardo era singurul de la care putea obține informații despre Fabio Costa fără a fi nevoită să-l întrebe pe Falcone sau pe altcineva de la SCO.

În dimineața aceea se forță să riște; după un început de conversație dificil, i se păru că poate să facă față sarcasmului.

— Așadar, acum ai hotărât că poți avea încredere în mine, zise el.

Trebuia să se aștepte la așa ceva. Edoardo invoca motivul din cauza căruia se despărțiseră. O scurgere de informații, în timpul unei anchete la care ea participa, de care el profitase pentru un titlu de primă pagină. Poliția era pe punctul de a prinde o bandă infracțională specializată în jafuri și violențe sexuale, iar anticiparea operațiunii în presă crease condițiile perfecte ca doi suspecți să dispară din peisaj. În realitate, sursa lui Edoardo nu fusese Valentina, dar el nu ezitase să fie foarte precis în articolele sale, subliniind că informațiile erau foarte sigure. Când Valentina îi reproșase că ar fi putut fi suspectată că-i dezvăluia informații clasificate, el îi răspunsese că fiecare trebuia să-și facă meseria și să-și asume responsabilitatea. Nu o enervase doar faptul că Edoardo nu se gândise la situația în care o pusese, ci și nepăsarea lui față de modul în care articolele sale periclitaseră ancheta. Atunci, Valentina înțelesese că între pasiune și inimă, pe de o parte, și muncă, pe de altă parte, nu putea fi decât o singură alegere. Iar conviețuirea cu un jurnalist se dovedise o idee foarte proastă.

Edoardo o sună în aceeași după-amiază.

— Nu știam nimic despre povestea asta, eram încă student pe atunci…

ca și tine, de altfel. Dar Fabio Costa al tău era deja un star în poliție.

— Se spune că era un polițist bun, zise Valentina.

— Și nu doar atât! A rezolvat vreo două cazuri de omucidere de prima pagină. Departamentul din care făcea parte l-a trimis chiar la Quantico, în State, ca să se specializeze în elaborarea profilurilor psihologice. Oricum, era pe val… îl aștepta o funcție importantă de conducere, dacă n-ar fi avut un caracter dificil… și, bineînțeles, dacă n-ar fi creat tot haosul acela.

— Te referi la viol, nu?

— Nu a fost singura problemă. Cu cincisprezece ani în urmă, Costa conducea departamentul pe care îl ai chiar tu acum în subordine. S-a ocupat de câteva cazuri foarte grele. Unul a fost cel al unui ucigaș în serie, zis „Măcelarul”, poate că ți-l amintești, chiar dacă s-a întâmplat înainte să intri în poliție. Omorâse trei copii, iar Costa, practic, l-a prins de unul singur. Ba chiar contravenind părerii multor specialiști. Dar nu e decât un exemplu. A rezolvat 100% din cazurile care i-au fost încredințate. Apoi a urmat acuzația de violență sexuală…

— Asupra unei colege. O polițistă.

— Diana Marini. Era inspector în departamentul lui, mâna lui dreaptă. I-am văzut fotografiile, era foarte frumoasă. Se pare că aveau o relație, dar Costa era căsătorit și avea un băiețel. De aici, povestea este una banală și, în același timp, tristă. Nu e foarte clar cine a hotărât să pună capăt relației. Într-o după-amiază, la sfârșitul unei discuții aprinse, Marini a fost văzută ieșind din biroul lui Costa în lacrimi, răvășită. Era la pământ. Avea hainele sfâșiate, semne roșii pe față, iar în mână ținea un pistol, încă era cald. Diana Marini trăsese cu propria armă din dotare, chiar dacă nu-l țintise. Invocase legitima apărare, întrucât el ar fi violat-o.

În mintea Valentinei se amestecau gânduri și emoții contrare. Putea să-și imagineze desfășurarea acelei drame din perspective diferite. Simțea frica și furia femeii rănite și respinse care ajunsese în situația de a-l împușca pe bărbatul pe care-l iubise. Dar intuia, de asemenea, spaima și mânia lui. Teroarea ambilor din cauza unei povești care se încheia în cel mai îngrozitor mod.

— Și l-a reclamat, șopti, amintindu-și ce-i dezvăluise Lucchesi.

— Da, totul a ajuns la tribunal. Au fost suspendați din funcții și îndepărtați din SCO. Un scandal care, dată fiind și notorietatea lui Costa, a stat o vreme pe prima pagină. Aici, la *Messaggero,* au scos un fel de

foileton, cu mai multe episoade. În fiecare zi, informații noi, până la proces.

— Și cum s-a terminat?

Valentina bănuia că Fabio Costa nu fusese condamnat. Altfel, ar fi fost dat afară din poliție.

— Avocatul lui Costa s-a descurcat bine, îi confirmă Edoardo presupunerile. Nu erau probe care să indice că raportul dintre cei doi nu fusese unul consimțit, ținând cont și de relația lor anterioară. Nu era decât cuvântul lui Marini împotriva cuvântului său. În plus, mulți colegi au declarat că el fusese cel care voia să rupă relația, lucru care intra în contradicție cu presupusa violență sexuală. În cele din urmă a fost achitat, chiar dacă, bineînțeles, nu mai putea face parte din SCO. Avocatul i-a scos la paradă pe oamenii grei din Serviciu, care au depus mărturie în favoarea lui tocmai pentru a salva onoarea întregului corp de poliție, dar episodul nu putea fi dat uitării. În fine, cel puțin pentru moment, cariera lui strălucită părea că se încheiase. În schimb, reușise să-și salveze relația de familie cu soția, Marisa, și cu micul Lorenzo. Cel puțin, aceasta era versiunea ziarelor.

Valentina absorbea informațiile cu un interes profund, ca și cum ar fi asistat nemijlocit la acele întâmplări.

— Poate că era într-adevăr nevinovat, spuse.

Ar fi vrut să știe mai multe, să cunoască detaliile.

— Dar povestea nu s-a terminat odată cu procesul… din păcate.

O presimțire îi înteți bătăile inimii. Da, trebuia să mai fie ceva la mijloc, dacă se gândea la zidul de nepătruns din ochii lui Fabio.

— După achitarea lui Costa, Diana Marini a ieșit din scenă, continuă Edoardo. A plecat din poliție imediat după proces. De bunăvoie. Mai era și povestea cu împușcătura, pe care au făcut-o să pară un accident, dar pentru ea nu mai era loc în SCO. Diana s-a evaporat, fie de rușine, fie din cauza frustrării. Potrivit unora dintre colegii mei, asta demonstrează că, de fapt, fusese o invenție de la cap la coadă. Costa părea terminat din punct de vedere profesional, dar unii au început să-l ia din nou în seamă. Reputația lui de investigator rămăsese neatinsă.

Valentina își imagină cum se petrecuseră faptele. Deși vremurile se schimbaseră, în poliție încă mai exista o atitudine de superioritate masculină. Pe deasupra, conducerea avea tendința de a salva elementele deosebite. Un polițist extrem de competent, precum Fabio Costa, putea să scape basma curată după un asemenea scandal. Din acest motiv simți că-l

urăște puțin. Și, încă o dată, fu surprinsă de conflictul dintre cele două stări. Nu ar fi fost mai simplu să-și abandoneze gândul la Fabio în voia destinului, cel care avea grijă de lucrurile care n-o priveau? Putea să meargă mai departe și fără el, nu?

Dar Edoardo nu terminase.

— Marini, în ciuda tuturor previziunilor, a apărut după două săptămâni. Făcu o pauză, apoi continuă cu tonul unuia care voia să-și termine mai repede povestea: S-a dus direct acasă la Costa și la soția lui, Marisa. A sunat la interfon și a cerut să-i vorbească lui. Probabil pentru Costa a fost un șoc, dar i-a dat drumul. Soția a declarat ulterior că, oricum, hotărâse să creadă în nevinovăția soțului și că împreună ar fi putut să treacă peste tot ce se petrecuse. Discuția cu Diana s-ar fi putut dovedi folositoare, chiar dacă neplăcută. Așadar, i-au deschis. Diana Marini a luat liftul, dar nu s-a oprit la etajul lor. S-a dus la ultimul. Apoi a urcat pe acoperișul blocului în care Costa și soția sa locuiau de zece ani. Un bloc cu șapte etaje. Și-a ales un colț, cel care dădea spre curtea principală. Și s-a aruncat.

— S-a omorât… murmură Valentina.

— Da! Până și Edoardo avea vocea stinsă. A murit pe loc.

Practic, sub ochii lui Fabio. Din *cauza* lui Fabio.

— Nu a lăsat niciun bilet, zise Edoardo, recăpătându-și stăpânirea de sine caracteristică ziaristului. Ca o incriminare suplimentară. În fine, pentru Costa nu mai era nicio speranță de a-și salva cariera. Sinuciderea fostei sale amante aducea cu sine prea multe îndoieli. Și, în ciuda achitării, mulți au început să creadă din nou că se făcuse vinovat de viol. Câțiva dintre colegii mei de la acea vreme au scos în evidență comportamentul foarte dur, aproape crud pe care l-a avut la proces avocatul apărării la adresa Dianei.

— Ce-ai mai descoperit? întrebă Valentina, mai degrabă ca să disipeze stânjeneala care se așternuse între ei.

Edoardo rămase tăcut alte câteva secunde. Apoi, ca și cum și-ar fi consultat niște notițe, zise:

— Păi, Costa a fost reangajat. Pentru că, după sentința de achitare, Parchetul nici măcar nu făcuse apel. Din punct de vedere formal, situația nu putea fi alta. Dar trebuiau să-l ascundă. Nu mai era… prezentabil. L-au exilat la Volterra, presupun că aveau de gând să-l țină acolo până la pensionare. Mi se pare că a rupt complet legătura cu soția și cu fiul său. Băiatul, care acum ar cam trebui să aibă vreo douăzeci de ani, nu a vrut să-l

mai vadă. Sfârşitul poveştii. După o pauză, Edoardo adăugă: Asta e tot. O altă pauză, apoi: Mai târziu, dacă vrei, o să-ţi trimit articolele pe care le-am găsit, aşa îţi poţi face singură o idee.

Nu mai avea nevoie. Era deja prea mult. Chiar prea mult. Valentina se simţea epuizată. Îşi imagina sfârşitul Dianei Marini. Îşi imagina groaza care o cuprinsese pe femeia aceea. Sfârşitul a tot. Îşi imagina şi ce-ar fi putut să însemne pentru Fabio. Oscila între valurile de empatie pe care le simţea pentru amândoi. Însă Diana era moartă. Diana, care traversase aceleaşi holuri ca şi ea. Aceleaşi birouri. Acelaşi mediu care o înconjura şi pe ea.

— Ascultă-mă, zise deodată Edoardo, ai în plan să te întorci la Roma? Adică, ştiu că eşti ocupată… dar măcar am putea să ne vedem şi, dacă tot am fost atât de amabil cu tine, ai putea să-mi întorci favoarea… Sunt noutăţi în anchetă?

Valentina avu nevoie de câteva clipe ca să înţeleagă. Era bulversată.

— Tu chiar mă întrebi aşa ceva?

— Dar de ce să n-o fac? Oricum, şi dacă nu aş face-o, tot m-ai acuza că sunt un vânător de ştiri incurabil, nu?

Nu-i venea să creadă, era dezamăgită. Fostul său logodnic îi cerea un interviu în exclusivitate despre cazul pe care-l ancheta. Tocmai acesta era motivul pentru care se despărţiseră. Era motivul pentru care ea hotărâse să nu mai aibă nicio relaţie până pe la… cât? Cincizeci? Şaizeci de ani?

Îşi căută cuvintele. Dându-şi seama că nu şi le găsea, îl expedie sec, totuşi, cu promisiunea că avea să-l sune când se întorcea la Roma. Niciunul din ei nu credea că asta avea să se întâmple.

Ieşi din birou. Costa venea către ea cu un aer mai sumbru ca oricând. Doar pentru un moment, unul plin de absurditate, crezu că aflase de mica ei anchetă în ce-l privea şi că voia să-i ceară socoteală pentru că se amesteca în trecutul lui. Nu era aşa însă.

Era mult mai rău de atât.

— Tocmai am pierdut şi ultima speranţă de a-l mai găsi viu pe Andrea, zise Costa.

29.

Îl găsiseră spânzurat în cabina de duș, cu cordonul halatului de baie legat de gratiile de la singura fereastră din încăpere. Chiar dacă atunci când intrase nu avea la el decât un prosop și un gel de duș. Mai important, atunci când intrase avea limba la locul ei. Cel care îl ucisese avusese în minte să i-o taie și să i-o îndese în gât. O muncă riguroasă, dar nu și curată. Sângele se prelingea pe corpul lui Guido Marchesi până la pubis, iar medicul legist emisese ipoteza că, după amploarea hemoragiei, rezecția limbii avusese loc pe când era încă în viață.

Cercetările demarate imediat nu scoaseră la lumină informații demne de interes. Agentul însărcinat cu supravegherea lipsise câteva minute, suficient însă ca să pătrundă cineva în baie, să facă ceea ce-și propusese și să se spele de sângele cu care sigur se pătase. Într-adevăr, oricare dintre deținuții de la Don Bosco ar fi putut să-l ucidă și să-l spânzure de gratii. Directorul închisorii spusese răspicat că o închisoare ca a lui nu ar fi trebuit să găzduiască un deținut din acea categorie. Codul închisorii era cel care făcea legea. Chiar dacă simbolistica limbii tăiate nu sugera o ripostă la adresa pedofilului, ci mai degrabă un avertisment pentru cei care aveau de gând să vorbească.

Pentru Valentina și echipa el fu o lovitură grea. Marchesi lua cu sine în mormânt secretele referitoare la contactele sale din *dark web.* Poate că o colaborare cu el nu ar fi avut rezultate, poate că nu era decât un lăudăros, în goană după o reducere a pedepsei.

— Acum, cu siguranță, n-o să mai știm! izbucni Fabio Costa.

Tonul plin de mânie o surprinse pe Valentina. Din atitudinea lui dispăruse precauția care-l făcea să se distingă de ceilalți în ochii ei.

— Nu e vina noastră, zise Lucchesi, care le adusese vestea celor de la Volterra.

Pentru întâia dată, Costa o înfruntă fără aerul umil pe care-l avea întotdeauna în fața ei. Impetuozitatea lui aproape că o făcu să se comporte defensiv.

— Ba da, e vina noastră! îi replică tăios. Și tu o știi. E vina noastră pentru că nu am crezut tot. E vina noastră pentru că am acceptat cu ochii în pământ deciziile idiotului de Giorgianni. Pentru că am lăsat să hotărască niște magistrați care încă n-au înțeles ce se petrece. Nu ne-am impus așa cum ar fi trebuit! Marchesi trebuia exploatat de îndată, fără să mai așteptăm interogatoriul. Trebuia să-i oferim ceva, chiar dacă simpla idee ne repugna,

trebuia să-i facem jocul imediat. Trebuia să-l transferăm din închisoarea aceea și să-i oferim protecție. Să-l facem să se simtă important. Dacă exista posibilitatea de a obține de la el informații despre Andrea Venturi, trebuia să încercăm. Nu să așteptăm cu mâinile-n sân hotărârile celor care stau comod la birou și emit indicații pe un ton solemn, unii care nici n-au habar despre cum se desfășoară o investigație ca asta!

Conștient că spusese prea multe, își strânse buzele, dovadă că se forța să nu mai continue, și plecă la fel de mânios. Siria Lucchesi, tot pentru prima dată, nu avu nimic de spus. Paloarea de pe chipul său vorbea în locul ei. Se îndepărtă, salutând-o pe Valentina cu o ultimă privire în care se citea un avertisment.

Situația era în impas. Căutările dubei nu dăduseră niciun rezultat. Nu apăruseră elemente noi. Zilele continuau să treacă. Iar Andrea devenise deja o fantomă care le amintea de eșecul lor.

S-o ia de la început. Doar asta mai puteau face. Dar de unde?

Valentina își ridică ochii de pe foile pe care se uita a suta oară, cu dorința de a-și striga disperarea. Observă atunci că Fabio Costa o privea din ușa biroului. Își reluase atitudinea obișnuită, pe care ea învățase s-o recunoască și care-i plăcea, în contrast cu sentimentele pe care le nutrea față de el. Informațiile lui Edoardo nu făcuseră decât să-i producă și mai multă confuzie. Cu excepția episodului anterior, în care se descărcase, de obicei Costa manifesta un comportament la hotarul dintre resemnare și forță. Ca și cum nimic din ceea ce se întâmpla nu-l privea și, în același timp, era mereu gata să-și ofere ajutorul. Cu siguranță, fusese un polițist bun. Însă ceea ce i se întâmplase, fie că era vinovat sau nu, îl pusese într-un con de umbră, iar acum îi era greu să se întoarcă la luptă. Ceea ce o uimea cel mai mult era că încă mai simțea empatie față de el. Era confuză.

— Ce vrei? îl întrebă, mult mai dur decât ar fi vrut.

— Scuză-mă dacă te deranjez, spuse el. Voiam să-mi cer iertare pentru ieșirea de mai devreme. În plus, am în minte câteva idei pe care aș vrea să ți le prezint… dar putem și mai târziu, nu-i nicio problemă.

De fapt, era chiar ce-și dorea Valentina. Hotărî că pentru moment nu avea să se mai gândească la trecutul lui.

— Nu, dacă vrei, vorbim acum, îi zise. Intră!

Costa se așeză în fața ei. Între ei, împrăștiate pe birou, rapoarte ale poliției, fotografii, raportul autopsiei lui Gianni Venturi, imagini cu copiii

dispăruți.

O privi în ochi în timp ce-i vorbea:

— Înainte de orice, trebuie să știu dacă vrei să te ajut. Dacă o vrei *cu adevărat.* Știu ce părere au cei de la SCO despre mine. Dacă se va auzi că iau parte la investigații… Deja Lucchesi este pe picior de război…

Ar fi trebuit să răspundă că nu. „Nu mai vreau ajutor din partea ta. Nu după tot ce-am aflat despre tine. Și îmi pare rău că te-am implicat în această situație. Dar cred că mă voi lipsi de colaborarea ta. Chiar și cei de la Roma mi-ar spune că nu se poate. Că, în definitiv, nu ești decât un polițist de provincie. Că nu-mi ești de folos nici mie, nici altcuiva. Că ești periculos”. Chiar dacă această ultimă observație, își dădea lesne seama, nu avea nimic de-a face cu investigațiile.

În schimb, spuse:

— Da, orice ajutor este binevenit.

— N-o să-ți dea niciodată autorizarea oficială, spuse Fabio fără a înceta s-o privească. Dimpotrivă, o să te avertizeze. Asta dacă n-au făcut-o deja.

Valentina se îmbujoră; speră ca el să nu-și fi dat seama, din conul de umbră de unde se afla.

— Chiar așa!

— Nu-ți face griji, știam. Cu toate astea, voi face tot posibilul… Dar nu vreau să te bizui prea mult pe mine. Nu m-am simțit niciodată un expert… cum zici tu. Ba chiar am ruginit puțin.

— O să mă mulțumesc cu tot ce-mi poți oferi.

Costa zâmbi fără să-și dea jos vălul de tristețe.

— De unde putem începe? zise Valentina, pregătită să-l asculte.

— M-am gândit, spuse Costa. Sunt convins că ai avut dreptate. Încă de la început. Iar Guido Marchesi ne-a confirmat într-o oarecare măsură. Omul nostru nu este pur și simplu un pedofil de provincie care răpește copiii pe care i-a întâlnit întâmplător, pe undeva. E mult mai îngrozitor de-atât. E lucid, dar și nebun. În plus, are un plan clar în minte. Nu vânează victime dintr-o dorință sexuală. Sau, cel puțin, nu doar din motivul ăsta. Nici nu le alege întâmplător, ci dimpotrivă, cu mare grijă. Fosco, Andrea, poate chiar și Salvatore Esposto, băiețelul din Napoli…

— Despre el nu suntem siguri, obiectă ea.

— Eu sunt. Și mai cred că ideea ta, că totul se învârte în jurul asemănării izbitoare între Fosco și Andrea, este cheia misterului. Nu-i o coincidență,

Valentina. Trebuie să batem monedă pe acest detaliu. Să-l aprofundăm.

Valentina se gândi câteva clipe.

— Pornisem cu ideea asta, dar, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mi se pare exagerată. Iar Salvatore nu seamănă cu ceilalți doi. Deci…

— Răpirea lui Fosco a fost un eșec, nu-i așa? observă Costa.

— Și ce-i cu asta?

— Nimic. Reflectam. Fosco reușește să fugă, iar în mâinile necunoscutului nostru nu rămâne decât un copil. Cel pe care l-a descris Fosco. Probabil era deja mort. Poate ucis cu o injecție ca aceea de care a avut parte și el. Poate că este Salvatore Esposto sau poate că nu. Dar intenția răpitorului este să aibă la dispoziție doi copii, iar unul i-a scăpat. Așadar…

— Trebuie să-și repare greșeala, completă Valentina.

— Și o face, plecând în căutarea lui Andrea Venturi…

— Care, de altfel, pare a fi geamănul lui Fosco Agnelli… Și astfel ne întoarcem la asemănarea dintre ei doi.

— Iar asta ne duce la un alt raționament. Cum a fost în stare să găsească doi băieți atât de asemănători într-un timp atât de scurt? Este ca și cum cei doi se aflau pe un fel de listă. Îl alege pe Fosco, nu-i iese, se orientează rapid către Andrea. E nevoit să-i ucidă tatăl pentru că, spre deosebire de copilul din Sorano care se întoarce de la școală singur, Andrea Venturi rămâne acasă din cauza unei greve și nu poate fi răpit decât prin îndepărtarea acelui obstacol. Și, evident, nu poate aștepta. În orice caz, când îl pierde pe Fosco, știe deja unde să lovească…

— A făcut cercetări, o știm deja, spuse ea. Nu există altă explicație. I-a căutat pe internet pe cei doi copii… Nu știu cum a putut să le compare fizionomiile, dar nu poate fi o altă variantă plauzibilă.

— Da, așa este! Am vorbit despre asta cu Loris Manna. Pentru felul acesta de căutări este nevoie de programe sofisticate. Loris lucrează la asta. De fapt, arestarea lui Marchesi a fost edificatoare. Luase fotografiile pe care tatăl lui Andrea le postase pe Facebook și le introdusese în circuitul site-urilor de pornografie infantilă. Omul nostru trebuie să fi plecat tocmai din punctul acela. În cazul lui Fosco Agnelli s-a întâmplat la fel, chiar dacă fotografiile lui nu circulau în *dark web*. Dar, în cele din urmă, răpitorul a reușit să se apropie de ținta lui. Puțin câte puțin, cu ajutorul fotografiilor.

Costa făcu semn către imaginile celor doi copii care se aflau în fața

Valentinei. Chipuri aproape identice. Doi străini atât de asemănători.

— Aceşti copii şi aspectul lor fizic au un rol important în planul omului nostru, zise. E detaliul pe care îl au în comun. Ceva de care el are nevoie. Nu ştiu de ce, dar aşa este. Ce anume îl determină să-i aleagă pe aceşti subiecţi şi nu pe alţii? Dacă vom reuşi să aflăm motivul, vom şti şi cine este autorul… înaintea următoarei răpiri, sper. Pentru că nu se opreşte, Valentina. Sunt sigur. Blestematul nu se opreşte.

Ea îi urmărea gura în timp ce vorbea. Avea dinţii albi, poate puţin cam mici pentru un bărbat, dar cu formă perfectă, contrastând cu barba închisă la culoare, pe punctul de a creşte din nou.

— Ce am putea face mai mult faţă de ceea ce facem acum? murmură Valentina, fără a-şi dezlipi ochii de pe buzele lui.

— S-o luăm de la început, răspunse Fabio. S-o luăm din nou de la început.

Exact la asta se gândea şi ea. Era singurul lucru pe care-l puteau face.

Costa se ridică în picioare, poate puţin cam brusc.

— Începem imediat, dacă vrei.

— De unde?

— De la singurul început pe care-l cunoaştem. De la primul copil.

30.

Ceaţa îi însoţi până aproape de Sorano, mica localitate din Maremma unde locuia Fosco şi de unde dispăruse. Întreaga zonă, în dimineaţa aceea, se ascundea sub un înveliş gri şi rece ca gheaţa, un văl care părea metafora perfectă a demersului lor.

Erau doar ei, Fabio şi Valentina, în afară de credinciosul Angelo Zucca. Nu anunţaseră pe nimeni. A o lua de la început era ca şi cum ar fi şters toată munca de până atunci. Dacă ar fi eşuat, ar fi fost o înfrângere pentru care n-ar mai fi trebuit să dea socoteală. Nu ar mai fi deturnat din energia folosită la investigaţia deja în curs.

Stabiliseră un program simplu. Mai întâi, o vizită în Sorano, micuţa localitate. Apoi la chestură, pentru a analiza împreună cu inspectorul Blasi întregul material adunat, cu speranţa că vor găsi firul pe care-l scăpaseră până în acel moment, umbra care le fugise din ochi.

Valentina nu era sigură că prima etapă era necesară, însă Costa insistase. Polițistul voia să se uite în jur, să meargă prin locurile pe unde probabil mersese și făptașul atunci când îl urmărise și supraveghease pe micul Fosco, înainte de a hotărî să-l răpească. Deoarece, ca și în cazul lui Andrea, și în cel al lui Fosco fusese nevoie de niște pregătiri în prealabil. Și poate că tocmai în timpul acelei etape comisese vreo greșeală. Poate lăsase vreo urmă a prezenței sale.

Valentina își dăduse seama că Fabio Costa își urma propriile scheme mentale, conform unui raționament pe care nici ea și nici altcineva nu l-ar fi înțeles niciodată. Și poate că aceea era calitatea deosebită datorită căreia fusese considerat cândva un mare investigator.

Cel puțin înainte s-o violeze și s-o lase să moară pe fata care-l iubea, îi șopti aceeași voce, căreia de data aceasta i se opuse. Nu, Fabio fusese achitat. Nu comisese nicio infracțiune. Acesta era adevărul. Chiar dacă întâmplarea aceea avusese drept consecință îndepărtarea lui din sfera muncii de anchetă propriu-zise.

Ajunseseră la intrarea în localitate, în fața porții principale a ceea ce fusese odinioară o fortăreață de nepătruns.

— Ce fac? întrebă Zucca. Parchez? Mi se pare că aici nu sunt decât străduțe, ulicioare și serpentine…

— Nu, răspunse Costa. Cobor eu. Voi continuați-vă drumul.

Valentina se întoarse către el:

— Vrei să te duci singur?

O privi timid, ca de fiecare dată când, în realitate, el era cel care-și impunea voința. Valentina era conștientă și îi făcea jocul.

— Dacă nu ai nimic împotrivă, bineînțeles, zise Costa, între timp, voi puteți merge la chestură, la Grosseto, și să câștigați puțin timp. Dacă ne împărțim, suntem mai eficienți. Păstrăm legătura, bine?

Cum ea nu avu niciun motiv să obiecteze, Costa coborî din mașină.

Pe când Zucca demara pe poteca abruptă, îndepărtându-se de centrul așezării, Valentina îl văzu în oglinda retrovizoare pe Costa cum se îndepărta pe stradă, o umbră care dispăru treptat în ceață și care curând se contopi cu ea.

31.

Roberta Blasi se bucură să-i revadă. Tinerei inspectoare îi fusese repartizat cazul lui Fosco Agnelli și era singura la curent cu povestea, așadar singura care-i putea ajuta.

— Vă mărturisesc însă că n-am făcut niciun progres, spuse după ce îi salută. Nu avem nimic în plus față de ceea ce aveam ultima dată când ne-am văzut.

Valentina îi bănuia frustrarea.

— Nu trebuie să te superi. Și noi am rămas împotmoliți și încă nu știm cum putem ajunge pe celălalt mal. Mai degrabă spune-mi ce mai face Fosco.

— Bine, aș zice. Și-a reluat viața normală, chiar dacă acum mama îl urmărește pas cu pas. Poate că a devenit puțin cam obsedată, însă o înțeleg.

— Fără simptome posttraumatice?

— De fapt, are un psiholog care-l monitorizează. Iar caracterul dificil și recalcitrant, despre care mi s-a povestit că-l avea înainte, lasă impresia că s-a mai ameliorat. Nu mai este la fel de taciturn și caută compania celorlalți copii.

— Păi asta-i bine, nu? comentă Zucca, părând mai degrabă plictisit de discuție.

— Sperăm, răspunse Blasi.

Valentina o înțelegea. Fosco trecuse printr-o traumă care nu trebuia trecută cu vederea, iar orice schimbare a comportamentului său avea să-i afecteze viața în viitor. Doar timpul urma să decidă dacă avea să fie în bine sau în rău. Episodul dispărea treptat din mintea lui de copil și, curând, avea să fie încuiat în sertarul cu coșmaruri, ba poate chiar dat uitării. Dar nu putea fi nimeni sigur.

— I-ai arătat fotografiile cu Salvatore Esposto? Copilul dispărut din Napoli… reluă Valentina.

— Sigur, după cum mi-ați cerut. Ți-am transmis procesul-verbal la biroul tău din Roma. Fosco nu l-a recunoscut. A repetat că tot ce-și amintește despre copil e că avea pielea rece ca gheața și că era dezbrăcat, ca și el. Apoi a adăugat că poate totul nu fusese decât un vis… dar cred că aici a avut un rol intervenția psihologului. Și poate că este mai bine așa.

Sau poate că fusese, într-adevăr, doar un vis. Iar astfel, o mare parte din ipotezele investigației lor se risipeau precum ceața care învăluise localitatea Sorano.

— Nu-mi făcusem prea multe speranțe, recunoscu Valentina.

Totuși, era dezamăgită. Dacă asta fusese cea mai bună mișcare a lor, era firesc s-o cuprindă disperarea.

— Asta-i tot ce avem, conchise Blasi arătându-le un dosar legat cu sfori care conținea nu mai mult de o sută de pagini.

Zucca, după ce se înțelese cu Valentina din priviri, îl deschise și îl răsfoi. Printre primele rapoarte era cel întocmit de criminaliști după examinarea șurii unde se trezise Fosco.

— Îmi pare rău, adăugă inspectoarea. Aș fi vrut să-ți dau vești mai bune.

Valentina clătină din cap.

— Ai acționat foarte bine, Roberta. Vorbesc serios! Nu toți polițiștii pe care-i cunosc s-ar fi aplecat cu atâta atenție asupra unui caz ca acesta. Dacă nu ne-ai fi indicat pista corectă, încă de la început, nu am fi făcut niciodată legătura între dispariția lui Fosco și cazul de la Volterra.

Blasi se îmbujoră, dar își păstră un aer grav.

— Nu mă laud cu asta. Făcu un semn către Zucca, absorbit de hârtiile care-i stăteau înainte. Dar chiar credeți că ce i s-a întâmplat lui Fosco are legătură cu răpirea celuilalt copil și cu asasinatul tatălui? Mi se pare incredibil, fie și numai ca o ipoteză.

— Nu știu, Roberta. Sincer, nu mai știu!

Și era adevărat, o dată în plus. Valentina se simțea vlăguită, descurajată, ceea ce o făcea să se deteste. Nu-i lipsea voința, însă continua să se simtă nepotrivită în rol. Avea senzația că, indiferent de progresul pe care-l făcea, orice greșeală nu putea fi decât din cauza ei. Era îngrozită că nu se ridica la înălțimea situației. Și, mai ales, că altcineva își putea da seama.

De aceea avea nevoie de Fabio. Ba chiar mai mult, era necesar să-l aibă în preajmă.

Privi chipul nelămurit al colegului și se gândi: „Bine, asta este! Încă o picătură de apă într-un ocean. M-am obișnuit deja".

Zucca ridică mâna, ca pentru a cere voie să vorbească, dar fără să-și ridice ochii din hârtiile pe care le citea.

— Angelo, ce este?

— De aici lipsește ceva…

Blasi se apropie și aruncă o privire peste umerii lui.

— Acela este raportul cercetărilor de la fața locului, întocmit de criminaliști, zise. Mi se pare că este tot ce trebuie.

— Da, sunt fotografiile fermei unde Fosco a spus că s-a trezit… Sunt prelevările urmelor de anvelope și o grămadă de priveliști panoramice… Dar unde-i procesul-verbal aferent confiscării?

Valentina își întinse antenele.

— Care proces-verbal?

Roberta căuta acolo unde îi indicase Zucca.

— E adevărat, recunoscu fata. Lipsește procesul-verbal cu ceea ce s-a găsit la fața locului… Dar eu știam că nu s-a găsit nimic.

— Însă procesul-verbal este menționat, obiectă Zucca. Aici, în lista cu documente transmisă către Parchet. Scrie: „Anexa 11, proces-verbal de sechestru al obiectelor găsite în interiorul imobilului dezafectat, cu rol de exploatație agricolă etc. etc”. Dacă există un astfel de proces-verbal înseamnă că ceva tot au găsit, nu?

— Poate că o copie a rămas la cei de la Criminalistică, opină Roberta. O caut?

— Da, zise Valentina. Să clarificăm orice dubiu.

Însă lista cu obiectele găsite în fânăria unde fusese ascuns Volkswagenul California și de unde fugise băiatul cuprindea atât de puține detalii, încât le spulberă și ultima licărire de speranță. În realitate, criminaliștii, în afara faptului că făcuseră o grămadă de poze, nu găsiseră mare lucru. Vreo două utilaje ruginite, mucuri de țigară, care ar fi putut aparține oricui ar fi trecut pe acolo de-a lungul anilor, hamuri din piele, probabil folosite în trecut pentru îngrijirea animalelor, și niște bucăți de hârtie descrise drept „fragmente de imagini în culori”.

— Le avem aici, zise Blasi. Se află în dulapul cu corpuri delicte, în afară de mucurile de țigară, care au rămas la cei de la Criminalistică.

Nu servea la nimic, însă în mintea Valentinei răsuna vocea lui Fabio îndemnând-o să nu lase niciun detaliu neinvestigat. Un bun polițist trebuie să-și lămurească orice dubiu, să facă lumină chiar și în cel mai întunecat și de neluat în seamă colțișor.

Și astfel scoaseră pe masă vreo zece pungi de plastic transparente cu sigla și sigiliul poliției criminalistice. Valentina, Zucca și Blasi își plecară capetele asupra acestui spectacol nu foarte încurajator.

Uneltele erau atât de măcinate de rugină și de murdărie, încât era imposibil de crezut că ar fi fost mânuite de bărbatul care-l adusese acolo pe Fosco Agnelli. Ca și hățurile din piele, atât de rigide, încât nu mai puteau fi

de folos nimănui. Bucățile de ziar erau de fapt vreo zece tăieturi din cotidiene îngălbenite de timp, cu forme neregulate, probabil lăsate în șură cu ani în urmă.

Mai era o bucată, diferită de toate celelalte.

Valentina o luă în mână fără s-o scoată din punga transparentă și o privi îndeaproape.

— M-am uitat deja cu atenție, zise Blasi. Nu mi se pare de vreun folos.

Însă bucata aceea trezise o amintire.

Era un colț de hârtie glasată nu mai lung de cinci centimetri, un fragment din reproducerea unei fotografii sau a unei picturi, nu se distingea foarte clar. Se întrezărea capul unei femei, probabil, cu o bogată podoabă capilară roșcată și fruntea lată. Pielea deschisă la culoare. Ochii îndreptați în jos. Culori închise, cu textură densă. Nimic altceva.

— Amprente? întrebă Valentina.

— Zero, recunoscu Blasi. Dar sunt greu de prelevat de pe hârtie. Cum Valentina continua să privească fragmentul, o întrebă: Crezi că e important?

— E diferit de celelalte. Acelea erau acolo de mult timp. Acesta pare a fi de dată recentă.

— Poate că nu era în fânărie, observă Zucca, demonstrându-și competențele când nu era ocupat s-o facă pe bufonul. Poate că era în duba blestemată…

— Și a căzut pe jos… adăugă Blasi.

— Da, sigur! exclamă Valentina. Vă amintiți de biluța din hârtie pe care Fosco o strângea în mâini? Nu era la fel?

Chipul lui Blasi se lumină.

— Așa este. Ne gândeam că a găsit-o cine știe pe unde și o strângea ca pe o amuletă.

— Și mai era ceva… Valentina căută printre documentele din dosar. Când găsi procesul-verbal care cuprindea declarațiile date de copil la spital, își plimbă degetul până la detaliul pe care și-l amintea și citi cu voce tare: „Erau chipuri care mă priveau, erau peste tot, chiar și pe tavanul dubei… mă înfricoșau… înțelegeți?”

— Da, noi credeam că era vorba despre niște materiale cu care fusese căptușită duba ca să nu se vadă interiorul, zise Blasi. Ziare cu care fuseseră acoperite geamurile…

— Dar modelul acela de furgonetă nu are ferestre, spuse Zucca ducând

până la capăt fraza în locul ei.

— Și poate că, adăugă Valentina, acelea nu erau doar niște simple tăieturi de ziar. Fosco nu a menționat nimic despre pagini scrise, ci doar de fețe. Chipuri tăcute care îl priveau…

Căzu pe gânduri. Când Fosco se ridicase de pe pat, probabil că se sprijinise de perete și astfel smulsese și luase cu sine, poate fără să-și dea seama, un fragment din acel tapet de imagini. Hârtia pe care o strângea în mână putea proveni din interiorul Volkswagenului California. Și poate că acea bucățică din revista găsită în șură i se lipise de piciorul descălțat în timp ce fugea. Era o posibilitate foarte slabă. Dar, în lipsă de altceva…

— Putem s-o mărim? întrebă.

Blasi luă fragmentul și ieși din cameră.

Zucca o privi pe Valentina.

— Chiar e atât de important?

Valentina se trezi întrebându-se ce-ar fi spus Costa. Gândul o deranjă în primul moment, dar se liniști: fără îndoială, vicechestorul ar fi avut o atitudine favorabilă față de analizarea acelui mic indiciu. Pentru că nu lăsa nimic la voia întâmplării.

32.

Ceața se mai disipase, chiar dacă nu pe deplin. Orășelul amintea de un acvariu, cu casele, străduțele, colțurile clădirilor și piațetele cufundate într-o obscuritate fluidă. În plus, nu se vedea țipenie de om. Probabil că o parte a locuitorilor din Sorano plecau dimineața la Grosseto, la locurile de muncă, copiii la școală, iar puținii rămași erau cu siguranță baricadați în case din cauza frigului.

Costa străbătea orașul pustiu atingând ușor zidurile din piatră și ascultând murmurul care parcă răzbătea din temelii. Și-l imagina pe răpitorul care umblase pe aceleași străzi și ascultase aceleași sunete. Aproape că-l putea vedea cum se uita în jur și trăgea în piept aerul rarefiat, atent să nu-l observe cineva. Pășea pe urmele care aveau să-l ducă la pradă. Exact așa cum făcea și el.

Magazinul pe care-l căuta se afla în capătul unei străzi înguste și abrupte, unde, din cauza pantei, balcoanele caselor erau la aceeași înălțime

cu trecătorii. Pe inscripţia de la intrare se citea: FOTOGRAFUL BANTI. În cele două vitrine care ar fi avut nevoie să fie curăţate erau expuse fotografii de diferite dimensiuni, în rame de aliaj, oţel şi lemn. Două imagini mărite aveau scopul să atragă atenţia clienţilor. Una înfăţişa frumuseţea de odinioară a orăşelului pe timp de noapte, cu luminile de la geamuri calde şi colorate ca într-o scenă a naşterii Domnului. În josul fotografiei, semnătura inteligibilă a fotografului.

Cealaltă, în alb şi negru, imortaliza o procesiune, poate cea mai importantă din oraş, care în locuri ca acelea se desfăşoară anual şi atrage toţi locuitorii, fie că sunt credincioşi sau nu. Costa se gândi că fotografia era interesantă, deşi poate nu suficient de bine expusă. Defilarea de chipuri, care fuseseră imortalizate dintr-un unghi lateral, transmitea o atmosferă la limita dintre entuziasm şi plictiseală.

Nu mică îi fu mirarea când descoperi că era tocmai fotografia care îl adusese până acolo. Una din multele pe care Banti le postase pe contul său de Facebook. Cea în care chipul lui Fosco Agnelli ieşea în evidenţă, datorită locului său fruntaş în alai şi expresiei care îl anima: îşi aţintea ochii spre autorul fotografiei şi, în teorie, spre toţi cei care aveau să-l admire în vitrina atelierului sau pe pagina web. Printre care şi cel care-l pândea.

Costa se opri în faţa intrării. Dincolo de ferestrele încă umede de rouă se zărea un bărbat la tejghea.

„Iată”, îşi zise poliţistul, „acum pun mâna pe clanţă, intru, mă adresez fotografului, aşa cum a făcut şi el. Oare de cât timp o fi avut nevoie? De aici a aflat numele copilului care apare în poză. Şi de ce? Cu ce scuză s-a prezentat?”

Nu era decât un singur mod de a afla.

Intră. Clopoţelul atârnat de uşă sună discret, anunţându-i prezenţa.

Bărbatul de la tejghea îşi ridică ochii şi, pentru un moment, lui Costa i se păru că sesizează o licărire de frică. Imediat, bătrânul fotograf îşi reveni.

Costa era hotărât să nu irosească timpul. Îşi declină identitatea, arătându-şi legitimaţia roşie.

— Vă închipuiţi de ce sunt aici, la dumneavoastră? îl întrebă.

Atitudinea fotografului era la hotarul dintre uimire şi provocare.

— Nu. Ar trebui?

— Speram că da.

— Dacă nici dumneavoastră nu știți de ce ați venit…

— Aveți dreptate. Cunosc foarte bine motivul pentru care sunt aici. Speram doar că și dumneavoastră veți fi o persoană rațională.

Banti își încrucișă brațele și, de data aceasta, îl privi direct în ochi pe Costa.

— Ce vreți de la mine?

— Îl cunoașteți pe Fosco?

— Care Fosco? Sunt atâția prin părțile astea… zise, însă deveni palid.

— Este un copil. Aveți chiar și o fotografie cu el, în vitrină. Nu dumneavoastră ați făcut-o? E foarte frumoasă.

Costa i-o arătă, fără a-și lua ochii de la cei umezi ai bătrânului.

— Ah, da, sigur! Mulțumesc. Sunt destul de satisfăcut de munca mea, vreți s-o cumpărați?

— Așa v-a spus? Că voia s-o cumpere?

Pleoapele bătrânului începură să se zbată. Erau brăzdate de riduri ca și restul feței, care se schimonosise într-o grimasă.

— Despre ce vorbiți?

— Despre bărbatul care, cu ceva timp în urmă, a venit la magazinul dumneavoastră și a cerut informații despre Fosco Agnelli. Băiatul despre care se spune că a fost răpit… și care în fotografia aceasta zâmbește în manieră irezistibilă. Acum vă amintiți?

Linia despărțitoare a buzelor deveni rigidă. Părea a-i spune că nu era atât de ușor să-l sperie.

— Nu știu nimic. Îl cunosc pe Fosco Agnelli… și știu că a povestit că a fost răpit. O știm cu toții în zonă. Dar dacă voi îl credeți, este treaba voastră. Cu siguranță, copilul acela a inventat totul! Sunt mulți de aceeași părere. Oricum, mie nu mi-a spus nimic, iar eu nu știu nimic.

— Așadar, nimeni nu v-a întrebat de el?

— Nimeni! Putem chiar paria!

— Altfel, ați fi anunțat poliția, nu? O informație importantă pe care nimeni nu ar fi ținut-o doar pentru sine…

— Bineînțeles! Ce credeți?

Buzele uscate începuseră să-i tremure. Poate de mânie, poate de frică.

— Pentru că, dacă Fosco spune adevărul, prin zonă umblă un bărbat în căutare de copii, unul periculos care ar mai putea încă să facă rău… iar dumneavoastră, domnule Banti, ați fi un martor necooperant… acum

înțelegeți ce vă spun?

Câteva clipe, bătrânul șovăi. Dar era un tip ciudat. Singuratic, călit în greutăți și în disprețul față de ceilalți.

— Eu știu ce spun! îl înfruntă.

— Știți ce trebuie să fac eu acum? Conform rolului meu de polițist?

— Ce anume? întrebă celălalt bănuitor.

— Să hotărăsc dacă vă cred sau nu. Sub privirea sfredelitoare a polițistului, Banti începu să se miște agitat de pe un picior pe altul. Nu-i ușor, continuă Costa, dar este de datoria mea. E ceea ce trebuie să fac în 90% dintre cazuri când cineva îmi spune că nu știe nimic. În acest caz, trebuie să decid dacă să ies pe ușa aceea, mulțumit de răspunsurile dumneavoastră, sau, dimpotrivă, să mai insist. Ba chiar să vă forțez mâna. Să știți că există metode.

Banti nu avu nicio replică.

Costa făcu un semn ușor din cap spre partea din față a atelierului.

— Voi face astfel: vă voi crede și voi ieși pe ușa aceea.

Fotograful păru că se liniștește.

— Apoi, urmă Costa, voi face în continuare ceea ce sunt plătit să fac și ceea ce îmi este la îndemână. Îl voi căuta pe bărbatul care l-a răpit pe acel copil. Cel care nu a intrat în magazinul dumneavoastră să ceară informații despre Fosco Agnelli. Omul despre care mulți cred că nici nu a existat vreodată. Dacă, în schimb, există, iar eu știu că există, îl voi găsi. Îl voi aresta și-l voi interoga. Îndelung. Și îl voi determina să-mi spună totul. E doar un om trist, la urma urmei. Nu e diavolul în persoană, ci doar un criminal. Iar când nefericitul acela va înțelege că nu mai are nicio șansă să scape de închisoare, va mărturisi absolut tot. Pentru că așa fac, în cele din urmă, toți. Își deșartă sacul. Iar atunci îl voi întreba de dumneavoastră, domnule Banti. Dacă este adevărat că nu a venit niciodată la magazinul dumneavoastră, la vânătoare de informații despre Fosco. Iar el îmi va răspunde, sunt sigur. Îmi va spune adevărul. Și astfel mă voi întoarce aici, la dumneavoastră.

— Ca să mă arestați? zise Banti cu o voce stinsă.

— Dacă voi putea, da! Dar un lucru pe care-l voi face cu siguranță va fi să vorbesc. Voi spune oricui va sta să mă asculte că dumneavoastră ați fi putut să mă ajutați să-l prind pe monstrul acela și nu ați făcut-o. Că nimeni nu ar fi încercat să-l răpească pe Fosco Agnelli, de aici, din Sorano, dacă

dumneavoastră nu i-ați fi dat numele și adresa lui primului trecător aflat în trecere prin magazin… Vă voi face viața un calvar. După o pauză reluă: însă dumneavoastră mi-ați spus adevărul. Așa că nu aveți niciun motiv să vă îngrijorați, nu?

Se răsuci pe călcâie și o luă spre ușă.

— Așteptați! zise bătrânul.

Costa se întoarse către el.

— Avea părul alb, lung, șopti fotograful neîndrăznind să ridice privirea. Zâmbea. A zâmbit tot timpul…

Bătrânul începu să vorbească. Și nu era decât atât, un bătrân speriat care-și mărturisea vina.

Spuse că bărbatul era înalt de aproape un metru și optzeci de centimetri, cu umeri lăți de luptător și o siluetă zveltă. Nu avea un accent specific vreunui dialect, din câte observase, însă oricum nu vorbise foarte mult. Nu-și amintea cu ce era îmbrăcat, ceva de culoare închisă, dar nu era sigur.

— A apărut din senin? întrebă Costa păstrându-și un ton rece.

— Nu am văzut de unde a venit, jur! se tângui Banti. A intrat în magazin și atât. Nici nu știu dacă avea mașină sau ceva de felul acesta.

— Data, Banti! insistă Costa. Când s-a întâmplat?

— Dumnezeule… Nu-mi amintesc. Să fi fost prin octombrie. Da, octombrie, la venirea primului val de frig.

Bărbatul cumpărase câteva fotografii cu procesiunea. Banti nu-l întrebase de ce, având convingerea că era pasionat de serbările câmpenești. Apoi străinul indicase fotografia lui Fosco, marcând cu degetul chipul de înger al copilului.

Costa deveni atent.

— Ce-a zis cu exactitate?

— M-a felicitat c-am reușit să imortalizez expresia atât de profundă a băiatului… Chiar așa a spus: să imortalizez. Apoi m-a întrebat cum îl cheamă pe puști.

— Și i-ați spus.

Nu era o întrebare.

Fotograful ezită înainte de a rosti slab:

— Da. Apoi adăugă: Nu mi s-a părut nimic rău. Nu i-am dat decât numele de botez, jur! Nu și pe cel de familie sau adresa. I-am spus doar că se numește Fosco.

Își plecă din nou privirea.

Mințea, iar Costa o știa. Dar în clipele acelea n-avea rost să-l atace. N-ar fi recunoscut niciodată că bărbatul îi dăduse bani.

Costa se pregătea să plece, dar Banti îl opri la ușă.

— A zâmbit tot timpul, spuse. Nu știu ce avea, dar era agitat. Pronunța cuvintele cu dificultate, și din când în când clipea nervos. Asta-i tot, jur…

În timp ce închidea ușa în urma lui, Costa auzi ultimele cuvinte:

— Eu sunt un om cumsecade.

Sau poate că doar și le imagină.

33.

Drumul de întoarcere la Volterra fu cufundat în tăcere până când Zucca porni radioul, iar muzica la volum redus începu să le mângâie gândurile. Alesese un post de jazz, de care era foarte pasionat, fără să-i întrebe dacă și lor le plăcea. Dar nici Valentina, nici Costa nu păreau să-și fi dat seama. Ambii priveau strada și noaptea care-i înghițea. Ambii contemplau spațiul gol din fața lor, luminat pe numai câteva zeci de metri de farurile mașinii.

În cele din urmă, călătoria aceea dăduse rezultate.

Descrierea bărbatului care se interesase de Fosco Agnelli corespundea informațiilor pe care le posedau deja, iar acesta era un detaliu fundamental. Blasi se ocupa de realizarea unui portret robot în baza descrierii lui Banti, iar fotograful ar fi fost util la recunoașterea ulterioară, odată identificat răpitorul.

Și mai era bucata de hârtie găsită în șură.

Mărirea fragmentului dezvăluise că era vorba despre reproducerea unei picturi. Atât fundalul, de culoare neutră, cât și părul tinerei din portret lăsau să se vadă urmele tușelor de penel. Părea opera unui mare artist, din câte își puteau da seama. Mai mult de-atât nu se putea înțelege.

— Hârtia nu este precum cea de prin reviste, observă Valentina. E mai groasă și de bună calitate. Poate că face parte dintr-un album de artă.

Costa, căruia Valentina îi dăduse colțul de hârtie protejat în punga de plastic, îl mișca între degete.

— Nu avem indicii că ar proveni din interiorul dubei, murmură ca pentru sine. Chiar dacă ar fi așa, poate că n-are nicio semnificație. Dar trebuie să

analizăm totul, considerând important orice element nou. O privea ca și cum ar fi văzut-o atunci pentru prima dată. Ești de acord?

Nu-i răspunse. Nu mai era nevoie. Acum trebuiau să vadă cum puteau exploata acel mic indiciu.

— Între timp trebuie să descoperim ce reprezintă, adăugă vicechestorul. Dacă este un tablou faimos, nu va fi imposibil.

— Cum facem?

— Am o idee. Cunosc pe cineva. Este un specialist în artă, dar mai cu seamă este o persoană hărăzită cu o flexibilitate mentală formidabilă. Crede-mă, el este omul de care avem nevoie.

— Bine. Te ocupi tu?

Costa încuviință.

— Plec la Roma imediat.

— Nu poți să i-l trimiți prin e-mail?

— Nu-l cunoști pe omul cu care am de-a face, zâmbi el.

Apoi se cufundară în liniștea gândurilor, iar Zucca lăsă ca notele muzicale ale lui Miles Davis să-i învăluie până la destinație.

34.

— O cunoșteam.

Siria Lucchesi, în picioare, lângă ușă, o privea pe Valentina fără nicio expresie. Doar o agitație ușoară a mâinilor.

Cu toate că știa la cine se referea, o întrebă:

— Despre cine vorbești?

— Despre Diana Marini. Amanta lui Fabio.

Cele două intrară în biroul pe care Costa i-l lăsase Valentinei. Pe birou, printre hârtii și rapoarte, ieșea în evidență desenul unui chip. Părul lung, ochii închiși la culoare, o bărbie ascuțită și buze subțiri, arcuite într-o grimasă care ar fi vrut să pară un zâmbet. Portretul-robot al bărbatului pe care-l căutau, chiar dacă era unul aproximativ. Valentina fusese dezamăgită când Blasi le trimisese rezultatul cooperării dintre Banti și desenatorul de la Departamentul de Criminalistică din Grosseto. În ciuda intervențiilor lui Costa, bătrânul părea încă dezorientat și speriat. Se întâmpla deseori ca un martor să nu fie în stare să descrie trăsăturile sau îmbrăcămintea unui

suspect, ba chiar să ofere o imagine complet diferită față de cea din realitate. Feste ale memoriei. Manna se apucase imediat de treabă pentru a realiza o proiecție tridimensională cât mai realistă, pe care acum o compara cu baza de date a recidiviștilor. Tot ceea ce trebuia făcut se făcea. Dar nici în acea privință nu trăgeau prea mare nădejde.

Lucchesi se așeză în fața ei, luă desenul, îl privi, apoi îl puse pe masă. Îl primise, evident, la biroul ei din Pisa și își exprimase îndoielile cu privire la validitatea acelei piste. Însă Valentina ajunsese s-o cunoască deja. Ținta ieșirii lui Costa din ziua precedentă fusese mai degrabă ea decât procurorul. Lucchesi era acel tip de polițist care se îndură cu greu să-și asume decizii nepopulare. Asta îi făcea viața profesională mai puțin periculoasă, dar o și îndepărta de punctul central al investigațiilor.

Poate că apostrofarea dură a lui Costa o răvășise mai mult decât s-ar fi așteptat, iată motivul pentru care venise să-i vorbească despre Diana. Sau poate era doar solidaritatea dintre femei, ceva în care Valentina nu crezuse niciodată. Mai ales dacă era implicată o femeie precum Lucchesi.

— O cunoșteam destul de bine, reluă aceasta ridicându-și iarăși privirea spre ea. Am lucrat cu ani în urmă la chestura din Napoli. Eram la începutul carierei. Ea, un inspector de poliție la început de drum, eu, un funcționar public la început de drum, ambele proaspăt absolvente, cu mintea și inima pline de entuziasm. Am avut și experiențe frumoase împreună. Diana era o tipă plină de viață. Apoi ne-am despărțit, ea la SCO, iar eu, prin diverse locuri în Italia, unde mi-au înțepenit oasele.

În ochi i se zărea o lumină nouă. Poate că glaciala Lucchesi se emoționase cu adevărat, se gândi Valentina; cu toate acestea, nu lăsă garda jos.

— Diana era competentă, adăugă Lucchesi peste câteva clipe. Și puternică. Îmi plăcea de ea. Dacă au adus-o în stare să facă ceea ce a făcut înseamnă că au dărâmat-o… *cu siguranță* au dărâmat-o.

— M-am informat, Siria. Costa a fost achitat…

— Serios? Cu o grimasă plină de sarcasm, Lucchesi o întrebă: Tu consideri că toate sentințele sunt corecte?

— A fost achitat, repetă Valentina, de parcă asta i-ar fi fost suficient.

Cealaltă clătină din cap.

— Nu contează. Adevărata lui vină nu e cea pe care i-au imputat-o. El a lăsat-o să moară. Iar mai înainte i-a făcut viața un calvar. Dumnezeule,

Valentina, tu lucrezi în mediul ăsta! Știi cât e de greu pentru o femeie tânără, drăguță și competentă… iar Diana era toate astea la un loc. Puternică în aparență, dar în interior…

Acum, emoția Siriei Lucchesi era evidentă. În loc de compasiune, Valentina simțea și mai multă iritare. Femeia aceea avea pretenția de a-i ține morală, de a-i spune cum și ce anume trebuia să gândească deși nici măcar n-o cunoștea. Își pusese în minte să-i dea lecții, s-o învețe că nu trebuia să se încreadă în colegi? Ce mai descoperire! La rândul ei, se simțea de-o viață copleșită, inadecvată, speriată. Și totuși ajunsese până acolo prin forțele proprii, indiferent ce-și închipuiau ceilalți. Și fără să-și plângă de milă. Știa să-i citească pe cei din jur. Știa să-l citească pe unul ca Fabio Costa, cu toate responsabilitățile și defectele lui. Cu siguranță, nu invidia uneia ca Siria Lucchesi avea s-o lămurească despre cum stau lucrurile în poliție.

— De ce îmi spui asta?

— Poate pentru că îmi amintești puțin de ea.

O lovitură grea care o răni mai mult decât ar fi vrut. Valentina, din instinct, îi luase apărarea lui Costa, însă poate că la Diana ar fi trebuit să se gândească. Poate că, de fapt, asta spunea Lucchesi.

— Ți-o spun ca să te pun în gardă, de ce altceva? reluă Siria Lucchesi. Am observat că-l privești într-o lumină aparte, e de înțeles. Dar greșești. O să te ducă pe o cale întortocheată și plină de capcane.

— Îl cunoști atât de bine? Vreau să spun, în afară de ceea ce i s-a întâmplat Dianei. Îl cunoști în profunzime? Sunt sinceră. Aș vrea să știu.

Cealaltă o privi îndelung. Își recăpătase aerul rece și detașat.

— Nu. Nu am vrut niciodată să-l cunosc. De când sunt aici am avut doar raporturi sporadice și strict profesionale. Nu-l cunosc și nici nu mă interesează să-l cunosc. Eu o cunoșteam pe Diana. Iar asta îmi este suficient.

Se ridică. Le era amândurora clar că nimic nu avea să se schimbe.

— Unde-i acum? întrebă Lucchesi.

— La Roma. Urmărim o pistă…

— Da, știu, știu, o întrerupse. Am citit ultima informare. Mi se pare că vă pierdeți timpul cu niște fantezii. Nu o spun pentru că n-am încredere în Costa, ci pentru că asta cred cu adevărat.

— Nu cred că avem la dispoziție alte variante. Nu după Marchesi, vreau

să zic.

Valentina îi întorsese lovitura, dar nu putea spune în ce măsură Lucchesi fusese deranjată. Mimica feței sale nu trăda nimic.

— O să te ducă într-un punct mort. Eu te-am avertizat… Se îndreptă către ușă, o deschise, apoi se opri și se întoarse din nou spre ea. Ah, te anunț oficial că l-am înștiințat pe Falcone. Era datoria mea să-i explic situația… Investigația este în jurisdicția zonei Pisa, iar eu nu vreau să fiu implicată în ipotezele voastre absurde. La mijloc e viața unui copil, iar bâjbâielile voastre nu fac decât să-l condamne.

Ieși în timp ce Valentina se străduia să-și reprime furia. Pe care și-ar fi manifestat-o dacă n-ar fi intrat chiar atunci Zucca, aproape dând peste Lucchesi.

Îi întinse mobilul lui.

— Doamnă comisar, este Costa, de la Roma… Spune că a încercat să vă sune, dar aveți telefonul deconectat.

Valentina luă într-o mână telefonul lui Zucca, iar în cealaltă pe al său. Display-ul era stins. Din cauza celor o mie de lucruri pe care le avea de făcut, nu-l încărcase.

Nervoasă pe ea și pe întreaga lume, îi răspunse lui Costa poate într-o manieră prea bruscă:

— Dă-mi niște vești bune, altfel explodez!

— N-o să-ți vină să crezi ce noutăți am, îi replică el pe un ton firesc.

35.

Întoarcerea la Roma nu-i provocă nicio senzație, deși se pregătise pentru ce putea fi mai rău. De când se exilase la Volterra, mai venise doar de două ori. Ultima dată, cu doi ani în urmă, pentru oficializarea divorțului de Maria. Odată cu acel act formal, Costa consfințise și încheierea relației cu orașul pe care-l iubea atât de mult, precum și cu viața lui de dinainte.

Singurul regret era pierderea singurei persoane care-i lipsea îngrozitor de tare: Lorenzo. Însă fiul hotărâse că vrea să-și uite tatăl: din dorința de a apăra sănătatea mentală și fizică a mamei, îl îndepărtase complet și definitiv din viața sa. Costa înțelesese și acceptase. Oricât ar fi suferit, știa că trebuia să-i respecte decizia. Îi dădea puterea de a merge mai departe

speranța că, în timp, situația s-ar fi putut schimba, măcar parțial. Nu se aștepta la iertare, ci doar la un strop de compasiune. Nu putea pretinde mai mult de atât.

Astfel, Roma devenise simbolul tuturor eșecurilor sale. Iar întoarcerea acolo nu avu niciun efect asupra lui, în afara impresiei că se afla puțin mai aproape de fiul său, în ciuda absurdității unui asemenea gând, într-o metropolă cu trei milioane de locuitori.

Biroul lui Giampaolo D'Avanzo se afla pe strada Tacito, în centrul Romei, o zonă pe care Costa o invidiase dintotdeauna, plină de teatre, librării, galerii de artă și palate din perioada Renașterii. Desigur, și acolo lucrurile se schimbau cu repeziciune. Lângă ușa clădirii elegante unde locuia și lucra criticul se deschisese o rotiserie pakistaneză care emana un puternic miros de pui prăjit și ulei aromat.

D'Avanzo era un bărbat de șaizeci de ani pe care îi purta bine. Dintotdeauna fusese elegant și îngrijit, de la părul grizonant până la pantofii *old English*. În urmă cu câțiva ani colaborase cu Costa într-o anchetă complicată vizând un lung șir de crime pe fundalul comerțului clandestin cu opere de artă. D'Avanzo, care inițial făcuse parte din cercul suspecților, se dovedise în realitate un colaborator perfect. Costa ajunsese să-i aprecieze enorm cultura și spiritul rafinat. În plus, își demonstrase vocația pentru rezolvarea enigmelor. Într-o altă viață ar fi fost un investigator foarte bun. Dacă era cineva care l-ar fi putut ajuta, acela era el.

Îl conduse în salonul care avea rol de birou. Era o încăpere sufocată de opere de artă: tablouri de mare valoare, sculpturi, mobile de epocă aparținând unei multitudini de stiluri, care se armonizau însă perfect în haosul de culori și forme. Nu era de mirare dacă vedeai, alături de o sculptură în lemn din Polinezia, un bust din epoca romanică. Singura care lipsea și care avea să lipsească întotdeauna era tehnologia. Niciun fel de computer. Niciun fel de conexiune la internet. Nicio concesie făcută modernității, în ciuda dificultăților cu care se confrunta în desfășurarea muncii sale. De aceea Costa nu avusese cum să-i trimită fotografia cu fragmentul de hârtie. Singura favoare făcută confortului oferit de secolul douăzeci și unu era un telefon mobil, un model vechi, care însă nu putea primi fotografii.

D'Avanzo îl primi călduros, cu o îmbrățișare plină de afecțiune, fără să facă vreo aluzie la povestea neplăcută care-l alungase pe polițist din Roma.

Surâsul contagios demonstra simpatia pe care o nutrea față de vizitator.

După ce se așezară și după ce Costa fu nevoit să accepte un pahar cu coniac Hennessy pe care D'Avanzo îl rezerva doar adevăraților prieteni („Puțini sunt cei sinceri, crede-mă!"), polițistul hotărî să intre în subiect. Fără o vorbă, îi dădu o copie color a fragmentului de hârtie pe care-l găsise la Sorano.

Criticul de artă se uită îndelung la colțul de pagină cu ajutorul unei lupe pe care o ținea în buzunarul de sus al hainei, apoi își ridică privirea spre polițist.

— Cred că știu despre ce este vorba, își emise verdictul pe un ton plat, chiar dacă licărirea din ochi îi trăda satisfacția.

Costa mimă un fluierat de uimire.

— Numai două minute! Felicitări!

— Un timp modest. Dar nu aș vrea să mă fi lăudat prea devreme… Lasă-mă să verific mai întâi.

Se ridică și se apropie de bibliotecă, de unde luă o carte cu un gest sigur. O așeză pe o măsuță de cafea în stil Ludovic Filip și o deschise.

— Caravaggio, anunță.

Volumul conținea reproduceri ale principalelor opere ale pictorului. Tiparul de calitate scotea în relief culorile vibrante și impactul imaginilor. Chipurile marcate de realism, postura dinamică a figurilor, clarobscurul specific lui Michelangelo Merisi asaltară ochii lui Costa ca o prevestire. Da, avea dreptate. Dacă exista un artist care putea să exprime angoasa individului pe care-l căutau, acesta nu putea fi decât Caravaggio.

D'Avanzo răsfoi paginile până când, cu o exclamație, se opri la jumătatea volumului. Îl întoarse pentru ca oaspetele să poată vedea.

— *Muzicanții,* în jurul anului 1597. Ulei pe pânză. Una dintre operele care i-au adus faima în cercurile din Roma și averea. L-ai mai văzut până acum?

Costa se uita fascinat la tablou. Da, poate că-l mai văzuse în vreo reproducere, cândva. Însă n-ar fi fost în stare să-l recunoască niciodată în fragmentul acela de hârtie. Și, cu siguranță, nu-și amintea chipurile înfățișate în portrete.

Era răvășit.

Tabloul înfățișa patru figuri, trei tineri muzicieni grupați, doi pe punctul de a-și acorda instrumentele, al treilea citind o partitură. În planul secundar,

în stânga, al patrulea tânăr, diferit de ceilalți. Un amoraș înaripat, după cum îi explică D'Avanzo.

— Separat de ceilalți trei, al patrulea este reprezentat cu intenția de a revela farmecul erotic, componenta senzuală și alegorică. Podoaba capilară din fragmentul pe care mi l-ai adus îi aparține. Este colțul din stânga sus. Nu e vorba despre o femeie, așa cum ați crezut, ci de chipul androgin al unui personaj mitologic. Un Cupidon. Îi pune într-o lumină diferită pe cei trei muzicieni. Cel din mijloc, aflat între ceilalți doi tineri, este chiar chipul lui Caravaggio, căruia uneori îi făcea plăcere să-și includă portretul în tablouri.

Dar Costa nu-l mai asculta.

Nu fusese uimit de autoportretul lui Caravaggio. Nici de Cupidon, aflat pe fundal. Ca de altfel, nici de atmosfera senzuală pe care Giampaolo D'Avanzo o elogia cu exaltare.

Ceea ce-l răvășise era chipul muzicianului din centrul tabloului, cel care privea către un orizont invizibil.

Era chipul lui Fosco Agnelli. Și al lui Andrea Venturi. Băiatul pictat în tablou era al treilea geamăn.

ZÂMBĂREȚUL

36.

Încă îi venea greu să creadă. Și totuși ea fusese cea dintâi care intuise o legătură fundamentată pe asemănarea foarte mare dintre copii. De ce o uimea? Explicația avea o logică, oricât ar fi fost de năucitoare.

Era noapte când Costa îi dăduse vestea. O sunase îndată ce ieșise din biroul lui D'Avanzo, deși avusese unele ezitări, căci nu știa încă ce interpretare să dea acelei noutăți. Acum era pe drumul de întoarcere către Volterra, unde spera să ajungă cât mai repede cu putință.

Imediat după convorbire, Valentina se apucă să caute online o reproducere a tabloului pe care D'Avanzo îl recunoscuse. Când pictura îi apăru pe monitor, încremeni.

Era ca și cum clarobscurul din tabloul lui Caravaggio ar fi iluminat nebunia profundă a bărbatului care căutase în Fosco și Andrea sosia cântărețului la lăută, personajul principal al acelei opere. Lumina care scotea la iveală demența acelui om era puternică, dar denaturată. Sângeroasă precum operele artistului pe care voia să le imite. Valentinei îi trebui o eternitate să-și ia ochii de pe acea imagine. Îi luă încă și mai mult să-și pună gândurile în ordine. Era singurul lucru pe care-l putea face în situația dată. Să elaboreze un raționament. Să se gândească.

Loris Manna tocmai se dusese la culcare când fu smuls din pat ca să-și spună părerea de specialist. Expertul privi doar un moment tabloul, după care ochii strălucitori îi fugiră la fotografiile celor doi copii. Se apucă de treabă fără comentarii și lucră toată noaptea.

În zori, când Costa ajunse la comisariat, îl găsi pe Manna în fața monitoarelor.

Introdusese în sistem toate informațiile pe care le găsise despre Caravaggio. Încărcase imaginile operelor acestuia, apoi le comparase cu fotografiile celor doi copii și cu cele ale lui Salvatore Esposto, băiatul de unsprezece ani dispărut din Napoli cu câteva zile înainte.

În cele din urmă, Manna le prezentă rezultatele freneticei sale munci

nocturne.

În tabloul indicat de către Giampaolo D'Avanzo erau înfățișați patru băieți, însă doar doi erau îndreptați cu fața către privitor. În prim-plan se afla geamănul lui Fosco și Andrea. Personajul din spatele lui, după cum explicase profesorul, putea fi Caravaggio însuși. Artistului îi plăcea să picteze personaje de la periferia societății cărora le împrumuta chipul său. Însă copilul din Napoli nu avea niciun corespondent. Poate că era vorba de muzicianul întors cu spatele, pe cale să citească o partitură, din al cărui profil abia se întrezărea un detaliu, în partea stângă. Totuși, mult prea puțin ca să se poată stabili o asemănare dincolo de orice îndoială.

Al patrulea personaj, din partea stângă a cadrului, era, potrivit experților, un Cupidon înaripat, cu tolba de săgeți, singurul element cu valențe mitologice din tablou. Dar nu mai puțin sugestiv decât celelalte personaje.

— După cum puteți observa, le spuse Manna Valentinei și lui Costa, dintre cei doi copii, cel care seamănă cel mai bine cu muzicianul pictat de Caravaggio aproape cu cinci sute de ani în urmă este fără îndoială Fosco. Uitați-vă, ai impresia că pictorul l-a avut chiar pe el în fața ochilor în momentul când a realizat tabloul.

Era uimitor, însă adevărat. Asemănarea cu personajul din tablou era izbitoare. Sprâncenele stufoase, ochii migdalați, gura cărnoasă, pentru a nu mai vorbi de paloarea inimitabilă a tenului.

— Andrea Venturi e puțin diferit față de original, continuă Manna.

Dar toți se întrebau cine era originalul cui. Amestecul acela de culori și linii, oricât de minunat la vedere, sau copilul în carne și oase, chinuit de durere? Figura de pe pânză avea culoarea pielii mai închisă față de copilul dispărut, iar buzele, mai subțiri. În realitate, Andrea nu era atât de palid ori angelic.

— Dar necunoscutul nostru nu avea de unde să știe până ce nu l-a avut în fața ochilor, șopti Valentina.

— Iar în situația respectivă, probabil nu mai putea da înapoi, zise Costa.

Manna tastă rapid și împărți *Muzicanții* în sectoare uniforme, minuscule, ca într-o rețea de un verde fosforescent din care putea extrage orice fragment ca să-l examineze.

— Acum o să pun în funcțiune SARI, Sistemul Automat de Recunoaștere a Imaginilor, explică el. Program pe care l-am adaptat eu, firește. Priviți aici…

Sistemul analiză la unison chipurile celor doi copii și pe cel al cântărețului la lăută pictat de Caravaggio. Rezultatul care apăru pe ecran fu incredibil, chiar dacă asemănarea se vedea de la o poștă. Potrivit software-ului, chipul lui Fosco Agnelli corespundea în proporție de 98% cu cel al tânărului muzicant. În cazul lui Andrea Venturi gradul de similitudine scădea la 82%. Dar dacă se analiza fotografia pe care Marchesi o postase pe *dark web,* aceea pe care probabil o găsise asasinul, procentul urca până la 94. Cifrele acelea nu exprimau pe deplin importanța descoperirii pe care o făcuseră.

Valentina și Costa se uitau la imaginile de pe ecran pentru a suta oară. În fața lor prindea contur o formă de nebunie pe care încă nu reușeau s-o înțeleagă. Iar acum trebuiau să se confrunte cu urmările acesteia.

— Așadar, ce face mai exact? întrebă ea. Vreau să spun… ce conține acest tablou, astfel încât să-l determine pe individ să caute sosiile personajelor? Ce fel de sindrom psihotic mai e și ăsta?

Loris, care făcuse cercetări pe internet, îi explică:

— Tabloul se află în prezent la Metropolitan Museum din New York. Se pare că a fost pictat de Caravaggio între 1594 și 1597. Probabil a fost comandat de către cardinalul roman Francesco Maria del Monte, un mecena al pictorului. După părerea multora, Caravaggio, care la vremea respectivă era implicat în niște povești foarte urâte, a scăpat de pușcărie datorită protecției oferite de înaltul prelat. Pictorul frecventa cârciumi, jocuri de noroc, bordeluri. A comis și o crimă, știați? Poate că acesta este punctul comun cu povestea noastră. Expertul căzu pe gânduri, apoi spuse: Nu, mi se pare absurd.

Costa clătină din cap.

— Nu cred că motivul pentru care omul nostru i-a căutat pe Fosco și Andrea se găsește în povestea vieții lui Caravaggio. Poate mai degrabă tabloul… dar nu sunt sigur.

— Dar ai spus că până și expertul tău a rămas uimit de asemănare, îi aminti Valentina. Iar rezultatele programului de recunoaștere facială ne demonstrează că nu e simpla noastră impresie.

— Nu, nu, vreau să spun că poate ăsta nu e singurul tablou care l-a motivat. Probabil întreaga operă a lui Caravaggio îl obsedează…

— Nu înțeleg.

— Am vorbit îndelung cu prietenul meu. Caravaggio își alegea modelele

de pe stradă. Oameni simpli, prostituate, cerșetori, copii cărora le atribuia roluri în operele sale. Cu ajutorul lor făcea icoane, sfinți, întruchipări ale lui Hristos, personaje istorice. Tocmai din acest motiv a fost aspru contestat. Multe dintre tablourile lui au fost refuzate chiar de către cei care le comandaseră. Dar erau oameni în carne și oase, contemporani cu el. Oameni pe care îi cunoștea și cu care se întâlnea.

— Și ce-i cu asta?

— D'Avanzo a zis că dacă există un pictor care poate fi folosit pentru a căuta asemănări fizice reale, Caravaggio este acela. Ba chiar tabloul ăsta e unul dintre primele pentru care artistul și-a căutat modelele pe stradă. Și cu siguranță a fost pictat pe viu, modelele erau acolo, în fața lui. Costa o privi pe Valentina. Dacă excludem impulsul sexual, ce anume îl determină pe omul nostru să caute sosiile personajelor din niște tablouri pictate cu secole în urmă? Realismul acelor chipuri? Dacă e așa, atunci trebuie să luăm în calcul o varietate mai largă a paletei sale de opțiuni. Poate că nu se limitează doar la copii.

— Așteptați! interveni Manna. Ce vreți să spuneți? Ce trebuie să căutăm?

— Caravaggio a creat o operă enormă, răspunse Costa. Caracteristica lui a fost mereu aceeași. Verosimilitatea chipurilor. Lumina care le învăluie. Realismul… Dar a pictat personaje de toate vârstele și tipologiile.

Valentina începea să înțeleagă.

— Omul nostru nu este un pedofil… murmură.

— De fapt, nu avem nicio dovadă în sensul ăsta, confirmă Costa. Iar Marchesi ne-a spus-o de mai multe ori. Nu e din tagma lui. Ai spus că „Dumnezeu" poate face orice fel de verificare, nu-i așa? îl întrebă pe expert.

Manna se îmbujora, dar se vedea că era mândru de software-ul lui.

— Aproape orice.

— Atunci să extindem căutările. Să introducem în program toate operele lui Caravaggio pe care le poți găsi online. Apoi să le comparăm cu baza de date a ministerului. Nu doar copii. Să căutăm toate persoanele dispărute, victimele omuciderilor nerezolvate, să folosim toate sursele iconografice pe care le putem accesa. Să vedem dacă iese ceva la iveală.

Se uitau la tabloul afișat acum pe toate monitoarele lui Loris Manna. Ochii de culoare închisă ai pictorului blestemat, reproduși în cei ai tânărului

muzicant pictat pe pânza veche de peste patru secole, păreau să-i privească la fel de atent.

Cu o licărire de răutate care îl făcea să pară cel mai viu dintre toți.

37.

Hotelul în care era cazată Valentina se afla chiar în fața comisariatului, de cealaltă parte a piațetei. Singurul loc pe care-l vizitase de când sosise era colțul acela de oraș pavat cu lespezi foarte vechi, pe care-l traversa zilnic de mai multe ori. Evita să se gândească la frumusețile care o înconjurau, ca să nu-i fie distrasă atenția.

Se întorsese în cameră pentru un duș. Costa aproape că o gonise. Niciunul dintre ei nu apucase să doarmă de cel puțin două zile, însă el spusese ferm:

— Eu pot să-mi permit să nu fiu lucid. Dar tu trebuie să fii la dispoziția tuturor: a Procuraturii din Roma, a băieților care și-au pus la bătaie toată energia în ancheta asta. Dacă te prăbușești tu, Valentina, se prăbușește totul.

Bineînțeles că avea dreptate. Putea răzbi, însă epuizarea pe care o resimțea începea să devină insuportabilă.

Acceptase să se îndepărteze pentru vreo două ore, cu condiția ca după aceea Costa să meargă la rândul lui să se odihnească. El promisese, apoi plecase să verifice cum mai evoluau cercetările lui Manna. Era convins că nu mai aveau mult până să rezolve enigma care prindea contur în pleiada operelor lui Caravaggio.

În timp ce-și usca părul după dușul revigorant, Valentina constată că nu-și putea scoate din minte gândul la Fabio. Se simțea liniștită. Indiferent ce spuneau despre el Lucchesi sau oricine altcineva, indiferent ce ar fi făcut, încrederea ei în omul acela sporea în fiecare zi. Era suficient de sinceră încât să recunoască un soi de atracție fizică. Atitudinea lui de om rănit și politețea de care dădea dovadă îi puneau un nod în gât. Însă era vorba și despre altceva. Era un fel de empatie ascunsă, care își găsea rădăcinile în adâncurile ființei ei. Elibera și întărea gândurile pe care încerca să le disimuleze chiar și față de ea însăși, precum aroganța de a crede că numai ea putea fi în stare să rezolve acea investigație. Ea, care adesea se îndoise de competențele sale profesionale. Era ca și cum Fabio o forța să devină

capabilă și să nu se teamă să-și demonstreze priceperea față de cei din jur.

Numai dacă ar fi fost și el puțin mai deschis. Numai dacă i-ar fi dat ocazia de a-i dezvălui impresia ei că în povestea aceea veche despre violență și moarte el fusese nu doar călăul, ci și o victimă. Numai dacă i-ar fi dat ocazia să-și spulbere ultimele dubii pe care le simțea bătându-i la poarta conștiinței, precum ramurile unui copac într-un geam.

Când ieși din hotel, refăcută după o insuficientă oră de somn, zorile se revărsaseră într-o dimineață senină și deosebit de răcoroasă. I se păru de altfel că simte și parfumul primei ninsori, care avea să se aștearnă în scurt timp pe munții din jur. Însă era doar o iluzie a purității. Totul ar fi fost de vis dacă nu ar fi căutat încă un copil despre care nimeni nu mai credea că-l vor găsi în viață. Și un ucigaș care colecționa chipuri de morți.

În fața comisariatului, la chioșcul de ziare din colț, un afiș roșu ca sângele anunța un titlu care o făcu să încremenească.

PRĂDĂTOR ÎN SERIE DĂ TÂRCOALE PRIN TOSCANA. ASASINATUL DIN VOLTERRA, O CONSECINȚĂ A CELEI DE-A DOUA RĂPIRI. COPIII SUNT ȚINTA LUI.

Își ținu răsuflarea și cumpără un exemplar din *Tirreno.* Cotidianul trata pe scurt știrea pe prima pagină, apoi o relua detaliat în interior.

Ziaristul care făcuse săpături era bine informat. Prea bine informat. Făcea, pentru prima dată, o legătură între cazurile lui Fosco Agnelli și Andrea Venturi. Descria asemănarea dintre cei doi, ba chiar menționa și detaliul părului alb al răpitorului. Arăta și fotografia lui Andrea, care fusese difuzată deja de o săptămână pe toate canalele media. Fotografia lui Fosco nu fusese publicată. Însă articolul vorbea în amănunt despre asemănarea dintre cei doi. În situația aceea, spre bucuria cititorilor avizi de senzațional, ipotezele se legau și dezlegau. Preț de o secundă, Valentina se temu că va găsi menționată și teoria despre Caravaggio, dar nu era cazul. Oricum însă, avusese loc o scurgere de informații, iar situația se putea înrăutăți.

Intră rapid în comisariat și, zguduită de furie și frustrare, se îndreptă direct spre micul birou unde își găsise refugiu Costa. Simțea valuri de adrenalină traversându-i brațele și picioarele.

— Ce se întâmplă? o întrebă el alarmat.

Valentina îi întinse ziarul pe birou și se așeză.

— Lasă-mă să-mi adun aici gândurile, te rog. N-am chef să văd pe nimeni altcineva. Nu acum.

Costa luă ziarul și îl citi rapid. Apoi se lăsă pe spătar și o privi în felul lui tipic.

— Mai devreme sau mai târziu trebuia să se întâmple. Nu se schimbă nimic.

— Așa crezi? Ai uitat cum era când făceai cercetări pe teren? Presiunile și toate celelalte?

— Sigur, unii se vor agita, însă repet, nu se schimbă nimic.

Calmul lui nu făcu decât s-o enerveze și mai rău.

— Vrei să știi ce-o să se întâmple? izbucni, roșie de mânie. Cineva a vorbit puțin cam mult cu ziariștii. Iar acum vom fi pe toate paginile de ziar, în toate rubricile de știri și pe toate canalele media. Toată lumea o să rostogolească povestea cu prădătorul în serie. Criminalul care se plimbă liber prin țară în căutare de copii. Doamne, Fabio, ne vor arde pe rug! Mă vor arde pe rug!

— Nu te enerva atât! Scurgeri de informații au fost dintotdeauna… ba chiar m-aș fi așteptat să apară mai devreme.

— Cum să nu mă enervez? pufni ea. Lucrăm pe baza unei teorii din categoria imposibilului. Și, printre altele, nu am anunțat pe nimeni despre ipoteza Caravaggio, nici Parchetul, nici pe cei de la Roma, nici pe idioata de Lucchesi, care de-abia așteaptă să mă vândă încă o dată lui Falcone. Dacă mai apare și asta în ziare, suntem terminați. Deja îmi imaginez titlurile. Monstrul inspirat de pictorul blestemat.

— Păi, chiar așa este!

— Un monstru… murmură ea. La urma urmei, asta facem, nu? Vânăm un monstru.

Păru să rostească acel cuvânt cu o anume satisfacție.

Costa se pregătea să mai adauge ceva, însă Loris Manna se avântă în birou. Deși ușa rămăsese deschisă, specialistul dădu buzna ca și cum ar fi fost nevoit să o forțeze.

— Ah, excelent, doamna comisar e aici! Sunteți amândoi aici, mai bine, așa nu pierdem timpul!

Valentina îl privi, deranjată de întrerupere. Încă simțea furia din cauza scurgerii de informații. Dar chipul lui Manna vădea entuziasmul investigatorului care a făcut o descoperire.

— Despre ce e vorba? Sper că-i o veste importantă.

Manna încuviință în culmea surescitării.

— M-am gândit că vreți să aflați fără întârziere. Am găsit ceva. E adevărat, prietenul nostru nu răpește doar copii. Ba chiar activează de ceva timp pe piață.

38.

— Știți deja cum funcționează sistemul automat de recunoaștere a imaginilor, zise Loris Manna. Se folosește pentru compararea unui chip, preluat din orice imagine, cu șaisprezece milioane de fotografii înregistrate în baza de date a Ministerului de Interne. Funcționează cu ajutorul unor algoritmi destul de sofisticați care se aplică unor așa-numite rețele neuronale artificiale. În linii mari, SARI este asemănător unui creier uman cu caracteristici mnezice extraordinare. Noi am extins și îmbunătățit sistemul cu ajutorul propriului nostru… „Dumnezeu”. Concret, nu folosim doar fotografiile din arhiva electronică a poliției, ci și orice altă sursă iconografică pe care o putem găsi. De exemplu, comparația între chipurile celor doi copii și tabloul lui Caravaggio s-a realizat prin introducerea în sistem a tuturor operelor pictorului, precum și a pozelor băieților găsite pe internet.

Valentina și Costa se aflau din nou în fața computerului. Singura lumină care licărea era cea a monitorului.

— Te rog, îl imploră ea, treci la subiect!

— Ideea domnului comisar Costa m-a făcut să ajung pe drumul cel bun, zise Manna. Problema era să introduc în program toate chipurile care și-ar putea găsi corespondentul printre cele pictate de Caravaggio. Și asta am început să facem, chiar dacă suntem abia în faza de culegere a imaginilor. Dar între timp am încărcat în sistem informațiile despre persoanele dispărute din SDI, baza de date a Ministerului de Interne. Astfel, am extins căutarea și la categoria adulților… și, iată, am avut noroc.

Pe monitor era acum o altă operă a lui Caravaggio. Cunoscută drept *Iudita și Olofern,* înfățișa povestea biblică a decapitării lui Olofern, generalul crud, de către evreica Iudita, eroina care-și conducea poporul în lupta cu invadatorii asirieni. În tablou, protagonista este înfățișată în timp ce taie capul dușmanului, a cărui expresie de groază și durere pare că transcende pânza. O slujnică bătrână, alături de Iudita, reprezintă o

contrapondere la scena morții. Toți au fost uimiți nu atât de măiestria picturii, cât de chipul marcat de ură și mânie al Iuditei lui Caravaggio. Era imaginea perfectă a ființei îngrozite de fapta reprobabilă pe care tocmai a săvârșit-o.

Manna folosi mouse-ul pentru a evidenția o fotografie din colțul din dreapta jos al monitorului. O mări. Se putea vedea chipul surâzător al unei fete, încadrat de o bogată podoabă capilară roșcată și cu două gropițe în obraji. Cu o eșarfă care flutura în vânt.

Valentina și Fabio încremeniră.

Fata era sosia Iuditei lui Caravaggio. Dacă n-ar fi știut că acel tablou fusese pictat cu câteva secole înainte, ar fi pariat că fata care zâmbea cu părul în vânt fusese chiar modelul pictorului.

— Chipul ei corespunde în proporție de 96% cu cel din pictura lui Michelangelo Merisi, spuse grav Loris Manna. O expresie facială deosebită. O asemănare aproape de perfecțiune.

— Cine este? întrebă Costa.

— Se numește… Esther Kaimbacher. Avea douăzeci și doi de ani, era din Bolzano. Studia la Bologna, iar în urmă cu un an a dispărut de acasă, zise Loris.

— Este o coincidență? întrebă Valentina, care tot mai spera ca teoria lor să se dovedească falsă.

— Nu, răspunse Manna. Mai e ceva. Mariella Masi, colega ei de apartament, a fost ucisă cu șapte lovituri de cuțit. Au găsit-o în holul casei. În schimb, nici urmă de Esther Kaimbacher.

39.

Agentul de poliție se numea Turchi. Se prezentase doar cu numele de familie, considerând că era suficient. Îi fusese recomandat lui Costa atunci când sunase la Bologna ca să ceară informații despre cazul Masi-Kaimbacher. La telefon i se păruse a fi un băiat inteligent, disponibil și entuziast. Se ocupase de caz încă de la început, iar informațiile sale puteau fi valoroase. Le trimisese lui Costa și Valentinei prima reconstituire a omuciderii.

Întâmplarea avusese loc la jumătatea lunii decembrie, cu un an înainte. O

poveste ciudată.

Victima, Mariella Masi, avea douăzeci și unu de ani, era din Brindisi și se afla în Bologna ca să urmeze Facultatea de Limbi Străine. Împărțea un apartament mic, situat chiar în centrul orașului, pe Via dell'Indipendenza, cu o altă studentă, la Drept, Esther Kaimbacher, douăzeci și doi de ani, din Bolzano. Se cunoscuseră când deveniseră colocatare în apartamentul acela sărăcăcios destinat studenților și, potrivit celor din jur, deveniseră foarte bune prietene. Nici nu era greu să se întâmple așa ceva la Bologna.

Într-o dimineață din luna decembrie, pe care toți și-o aminteau ca fiind cea mai friguroasă din ultimii ani, Marco Fruzzetti, un coleg al Mariellei, se dusese la locuința acesteia pentru că de vreo două zile nu mai venise la facultate și nici nu mai răspundea la telefon. Apartamentul era încuiat, dar „un miros greu" se simțea din interior, fapt care îl determinase, după cum avea să declare la anchetă, să sune după ajutor. Interveniseră un echipaj de poliție și unul de pompieri care spărseseră ușa de la intrare.

Mariella Masi era întinsă pe spate în hol, cu ochii larg deschiși, într-o baltă de sânge care începuse deja să se usuce. Potrivit autopsiei, fusese înjunghiată de șapte ori cu un cuțit prevăzut cu o lamă lungă și foarte ascuțită. Marginile rănilor erau netede. O lovitură fusese aplicată atât de violent în piept, încât literalmente îi zdrobise sternul. Din inerție, cuțitul i se înfipsese în trup cu mâner cu tot.

Esther Kaimbacher, colocatara sa, dispăruse. Apartamentul nu era dezordonat, cu excepția sângelui care pătase ușa de la intrare, în timp ce hainele și obiectele celor două fete erau la locurile lor.

La telefon, Turchi îi oferi lui Costa și alte detalii.

— Bineînțeles că pe acel Marco Fruzzetti l-am interogat amănunțit. Ba chiar mult timp, credeți-mă! Dar ne-am lămurit că nu avea nicio legătură.

Costa își închipuia cum stătuseră lucrurile. Polițiștii știu că, într-un procent ridicat de cazuri, martorul care „descoperă" victima unui asasinat este chiar autorul faptei. Primul contact cu poliția, de obicei brusc, este uneori de folos pentru a înțelege multe lucruri și pentru a descărca povara conștiinței. Dar nu întotdeauna se întâmplă astfel. În lipsa unor probe, după cum confirma Turchi, Fruzzetti fusese scos din cercul suspecților.

— Așa că investigațiile noastre s-au concentrat asupra lui Esther, explică el. Mulți erau de părere că ea a fost cea care și-a omorât colega de apartament. Poate din cauza unei crize de nebunie. Loviturile de cuțit au

fost aplicate cu un anumit grad de violență, dar medicul legist ne-a spus că ipoteza ca autorul acelui măcel să fi fost o femeie nu putea fi exclusă.

În ciuda cercetărilor desfășurate la Bologna și Bolzano, dar și în restul Italiei, Kaimbacher nu fusese găsită. Pe numele său fusese emis un mandat de arestare rămas neexecutat. Fișa ei ajunsese să se piardă printre cele ale atâtor alți infractori care se eschivau de la răspunderea penală.

— Înțelegeți astfel, zise Turchi, că investigația a început prost, a fost coordonată și mai prost de-atât, iar la final, arhivată fără nicio speranță. Se mai întâmplă.

Tonul polițistului transmitea însă că el nu se împăcase cu acel eșec, iar perspectiva redeschiderii cazului îl bucura.

Costa și Valentina începură să analizeze documentele trimise de colegul din Bologna.

Deși calitatea anchetei lăsa de dorit, polițiștii interogaseră un număr mare de posibili martori. Rezultatele fuseseră dezamăgitoare. Nimeni nu le văzuse recent pe Mariella și pe Esther. Nimeni nu dezvăluise detalii interesante. Cele două fete duceau o viață retrasă. Facultate și casă. Ieșeau în oraș rar, seara, iar atunci când se întâmpla, doar cu același grup de prieteni.

Un proces-verbal ieșea totuși în evidență. Mai ales pentru că martorul nu era precum ceilalți. Fusese găsit de un agent de la Departamentul de Stupefiante căruia individul respectiv îi vindea uneori informații. Era un om al străzii care trăia pe unde apuca, în subsolurile de care orașul era plin. Dimineața devreme își făcea veacul pe Via dell'Indipendenza, cu speranța că locuitorii din Bologna, dornici să-și asigure o zi bună, aveau să se arate mai generoși la prima oră. Conform relatării sale, în dimineața aceea de decembrie se afla chiar în fața porții blocului în care locuiau Mariella și Esther. Cu două zile înainte ca Marco Fruzzetti să descopere cadavrul fetei.

Declarațiile pe care le dăduse omul străzii erau mai degrabă confuze. Cu excepția unui detaliu pe care Costa și Valentina îi găsiră foarte important.

L-am văzut pe acel bărbat ieșind de la poarta cu numărul 22. Sunt sigur că era vorba despre 22 pentru că acolo mă opresc de obicei ca să le cer bani trecătorilor. Bărbatul era tânăr, voinic și avea părul lung și foarte alb. Părea că și l-ar fi vopsit ca să-l aibă atât de alb. Îl ținea legat cu un elastic. Târa după el de braț o tânără blondă, slabă, care parcă era adormită sau beată, deși era șapte dimineața. Nu se putea ține pe picioare, așa că

bărbatul o sprijinea de subsuori. Au ajuns la o dubă verde, sau poate că era doar foarte murdară, parcată chiar acolo, în față. Bărbatul a deschis portiera cu cotul, iar atunci fata a alunecat pe jos. El însă a fost rapid și a prins-o în brațe ca să nu cadă. Apoi a așezat-o pe bancheta din spate a dubei, s-a urcat la volan și a plecat. Nu, nu-mi amintesc numărul de înmatriculare al mașinii. Nu, nu aș putea să descriu cu precizie chipul bărbatului. Nu ieșea cu nimic în evidență. Îmi amintesc doar părul alb. Nu mai am nimic de adăugat.

Declarația aceea fusese neglijată. Era firesc. Martorul nu era demn de încredere, iar povestea pe care o relata era destul de neverosimilă. Însă pentru Valentina și Fabio avea o cu totul altă semnificație.

Duba verde și părul alb, lung al bărbatului care o luase cu el pe Esther Kaimbacher reprezentau legătura cu cazul lor. Și episodul se petrecuse cu un an înainte de răpirea lui Fosco și a lui Andrea, precum și de uciderea lui Gianni Venturi. Nu un copil, ci o femeie. O altă sosie a unuia dintre personajele lui Caravaggio.

Era punctul de cotitură pe care-l căutau. Pentru a obține confirmarea trebuiau să pornească de la acea mărturie, oricât ar fi părut de puțin probabilă. S-o ia de la capăt, să revizuiască tot ceea ce fusese neglijat prima oară, aceasta părea să fie marca lor înregistrată. Și, din câte se vedea, dădea roade.

Deciseră să plece numai Costa. Valentina trebuia să rămână la Volterra ca să coordoneze ancheta, și era mai bine ca deocamdată să nu dezvăluie nimănui pista cea nouă. Nici măcar colegilor. Goana după știri care afectase ancheta putea deveni fatală dacă cineva ar fi bănuit că cel pe care-l căutau ucidea de cel puțin un an. Canalele media ar fi fost și mai agasante, riscând să compromită firavul avantaj pe care sperau să-l aibă de partea lor.

De cât timp vâna bărbatul cu părul alb? Câți oameni plătiseră pentru asemănarea lor cu personaje din picturi vechi de peste patru secole? Câte victime făcuse obsesia lui?

40.

Opriseră vechiul Ford Fiesta la umbra unor platani viguroși și supravegheau de mai bine de o oră parcarea pustie. Turchi venise la gară cu

rabla aceea luată din garajul poliției și îl dusese imediat pe Costa la locul stabilit. Comisarul din Volterra se pregătise pentru o pândă îndelungată, tipul de muncă pe care o făcea cu ani în urmă, ceea ce-i trezea deopotrivă amintiri plăcute și mai puțin plăcute.

Tocmai era pe punctul de a se obișnui cu așteptarea, care avea parfumul vremurilor de altă dată, când partenerul său îi dădu un cot.

— Iată-l, el este!

Omul străzii traversa piațeta împingând nepăsător un cărucior plin cu vechituri. Trăgea cu sete din țigară, de parcă ar fi fost ultima dată în viața lui când ar mai fi simțit gustul tutunului.

Numele lui era Mancini Diego, zis Borbotto (Mormăitorul), iar acum că-l găsiseră, nu mai rămânea decât să identifice maniera cea mai potrivită de a-l aborda.

— Ce facem? întrebă Turchi. Îl oprim?

Costa decise să adopte calea politeții. Adesea plătea pentru alegerile sale.

Coborî din mașină, făcu doi pași spre el și zise răspicat:

— Bună ziua, domnule Mancini, vă pot adresa o întrebare?

Borbotto îl privi, cântări solicitarea, apoi lăsă țigara și căruciorul și dintr-odată țâșni ca un atlet. Paltonul se desfăcu parcă în două aripi de vultur, dându-le polițiștilor impresia că aveau în fața ochilor o creatură fantastică.

— Fir-ar să fie, domnule vicechestor, știam eu! exclamă Turchi repezindu-se din mașină pe urmele individului.

Costa îl urmă, cu speranța că mai păstrase oricât de puțin forma pe care o avea când se ocupa cu astfel de îndeletniciri, cu secole în urmă.

Îl prinseră după aproape un kilometru de cursă obositoare pentru toți, printre mașinile care frânau în ultimul moment și înjurăturile trecătorilor. Agentul îl puse la pământ, fără prea multe complimente, ca într-un dans al brațelor și al pulpanelor paltonului, și îl ținu cu fața lipită de asfalt. Costa îi făcu semn să-l lase să respire. Turchi îi aruncă o privire curioasă, dar mai slăbi din presiunea înșfăcării.

— De ce ai fugit? îl întrebă Costa pe cerșetor în timp ce se ghemuia lângă el, încercând să-și recapete suflul.

Măcar un lucru era clar: își ieșise complet din formă. Într-adevăr, urmăririle pe jos făceau parte dintr-o altă viață.

— Fug pentru că vreți să mă bateți! protestă Borbotto, tot cu fața la pământ. Iar eu nu vreau să mi-o iau!

— Cine vrea să te bată?

— El!

Făcu semn, abia întorcându-și capul, spre polițistul care încă îi mai ținea un genunchi pe spate.

Turchi zâmbi, ușor stânjenit, apoi își ridică genunchiul de pe spinarea cerșetorului, dându-i voie să se așeze. Costa rămase lângă el, pe trotuar, în timp ce Borbotto își scutura paltonul negru de praful asfaltului. Colegul său se ocupă să-i îndepărteze pe curioșii care se adunaseră imediat în jurul lor.

— Nu vreau decât să-ți pun câteva întrebări, zise Costa în timp ce se uita cu atenție la Mancini.

Ca toți cei care trăiesc pe străzi, avea încrustate pe chip urmele orașului. Dar ochii lui exprimau o vitalitate cumpătată. Erau albaștri și sinceri, iar polițistul se gândi că poate chiar acei ochi îl avuseseră în fața lor pe ucigașul lui Gianni Venturi și al Mariellei Masi.

— Dar tu ce-mi dai în schimb? întrebă Borbotto, cu un zâmbet care descoperi lipsa dinților.

— Niște săpun, mormăi Turchi, însă Costa îi aruncă o privire încruntată.

— O să te alegi cu ceva… Dar numai dacă-mi spui ce mă interesează. Lucruri adevărate.

— Lucruri adevărate… Cât de adevărate?

— Adevărul, Diego! Fără să omiți nimic.

— Numai să nu mă bateți! repetă Borbotto, acoperindu-și fața cu o mână, ca și cum s-ar fi ferit de lovituri.

— Dar ce tot spui? interveni agitat Turchi. De ce te-am bate?

— Pentru că nu vă zic adevărul. Pentru că inventez totul. Pentru că sunt un alcoolic.

— Vedeți? exclamă agentul. V-am spus eu că așa este!

— Ai inventat și ce ai spus despre fata aceea care a fost ucisă acum un an? vru să știe Costa.

Chipul lui Mancini se zbârci. Ridurile se transformară în brazde adânci. Își șterse nasul cu mâna. Clipi de câteva ori. Apoi îl privi pe Costa drept în față cu ochii săi albaștri, ca într-o sfidare.

— Nu. Eu spun doar ceea ce am văzut. Dar nu mă crede nimeni, uneori nici măcar eu!

— Eu te cred, zise Costa. Dar trebuie să faci tot posibilul ca să-mi povestești toate detaliile. O cunoșteai pe fata aceea?

— Pe care? Cea moartă sau cea care a fost luată?

Replica aceea confirma că amintirile nu-i fuseseră alterate. Borbotto continuă fără ca vreunul dintre cei doi polițiști să i-o ceară:

— Nu le cunoșteam cu adevărat, dacă asta vrei mata să spui. Chiar dacă le văzusem de câteva ori ieșind din casă. Nu mi-au dat niciodată vreun ban, dar e normal… erau studente, și fetele astea n-au niciun sfanț. O duc mai rău ca mine. Dar îmi zâmbeau cu bunătate. Amândouă. Erau drăguțe cu mine. Se uită la ei sfidător, de parcă s-ar fi așteptat să-i fie puse la îndoială afirmațiile. Oricum, n-aveam de ce să mint, nu? Tot ce le-am spus copoilor e adevărat. Jur! Sau cel puțin partea pe care au vrut ei s-o știe. Când le-am zis că insul cu părul alb zâmbea, asta nu le-a plăcut. Au spus că-s un bețiv nebun… după care au urmat loviturile cu pumnii.

Costa își strânse buzele. Îl încerca o furie surdă de fiecare dată când afla cum colegi de-ai să-i erau violenți, fără a fi nevoie, mai ales cu persoanele neputincioase și învinse precum Borbotto. Dar acel detaliu nu-i scăpase.

— În procesul-verbal ai menționat că avea părul alb și lung, nu ai spus că zâmbea. În plus, de ce zâmbea?

— Ba da, am spus! Dar când am văzut că nu mă credeau, mi-am înghițit vorbele. Doar nu-s eu de vină că în timp ce ducea fata, el continua să râdă. Poate că se distra, ce știu eu? Chiar și când ea aproape a alunecat pe jos și el a ridicat-o… Atunci l-am și întrebat dacă are nevoie de ajutor, iar el mi-a făcut semn că nu. Dimpotrivă, s-a oprit și s-a uitat un pic la mine, de parcă s-ar fi gândit dacă să mai spună ceva sau să facă ceva. Dar mi-a zâmbit tot timpul. N-a încetat nicio clipă să zâmbească. Chiar și când a așezat-o în duba aia veche, cu miros de carne putredă… chiar și atunci râdea…

— În permanență?

— Vezi că nici măcar tu nu mă crezi?

— Nu-i vorba despre asta. Doar că mi se pare ciudat că mai putea să zâmbească atunci când se chinuia să ridice fata…

— Dar nu era un zâmbet natural. Era ca de… gheață.

— De gheață?

— Nu știu cum să explic. Era înghețat pe fața lui. De parcă nu se putea opri din râs. Țeapăn, cumva.

Îl imită, desfăcându-și larg buzele albe și scoțându-și la iveală dinții

stricați. Pe ambii polițiști îi duse cu gândul la un clovn care făcea grimase.

Lui Costa îi veni o idee. Da, așa trebuia să fi fost. Se uită la Turchi și citi în ochii lui aceeași concluzie.

— Mi se pare că avea un fel de rictus pe față, zise tânărul polițist.

— Și eu cred.

Omul pe care-l căutau avea un aspect fizic deosebit. Părul alb, lung, care însă putea fi oricând vopsit sau tuns. Buzele în formă de zâmbet continuu, o trăsătură fizică imutabilă. Poate că aveau să descopere ceva la o căutare în baza de date. Criminaliștii consemnau astfel de informații.

— Am terminat? întrebă omul străzii uitându-se mai degrabă la Turchi, de parcă se aștepta la o surpriză neplăcută din partea lui.

— Cred că da, spuse Costa.

Îl însoțiră pe Borbotto să-și ia lucrurile lăsate în parcare. Pe drumul de întoarcere bătrânul continua să-i arunce priviri pline de neîncredere lui Turchi, ceea ce îl făcu pe Costa să creadă că cei doi se mai intersectaseră prin oraș. Dar cerșetorul se simțea în largul său.

Când ajunseră la căruciorul de cumpărături, Borbotto se năpusti asupra lui, îmbrățișându-și muntele de cârpe și zdrențe, râzând și plângând în același timp. Scormoni în mizerie până scoase un aparat de fotografiat vechi, un Pentax de 35 mm care fusese cândva într-o stare mult mai bună. Li-l arătă mândru și nespus de bucuros, ținându-l de cureaua din piele cu care era legat.

— Încă îl mai am, încă îl mai am! Dacă-l pierdeam, mă aruncam sub rapidul de Modena, jur!

Continuă să-l mângâie cu palmele lui înnegrite de praful străzii.

— Dar știi să-l folosești? îl tachină Turchi.

În timpul acesta, Costa scoase din portofel două bancnote de cincizeci de euro. Ar fi preferat să-i ofere o cameră, un duș, poate chiar și o masă bună. Însă cei ca Borbotto aveau propriile lor reguli de viață. Ar fi acceptat bani, nu și o farfurie cu supă, din milă.

— Sigur că știu să-l folosesc, răspunse omul. Fotografiez tot ce-mi iese în cale, ce crezi? Sunt priceput… Am pozat toată Bologna! Mi se pare că te-am pozat și pe tine!

Turchi întinse o mană și îi smulse aparatul.

— Hei! protestă bătrânul. Dă-mi-l imediat!

Costa îi dădu banii, pe care cu o singură mână Borbotto îi făcu nevăzuți

într-unul din buzunarele paltonului, la fel de rapid ca un magician, pe când cu cealaltă încerca să-și recupereze aparatul.

— Cu film, observă Turchi după ce-l examină și i-l dădu înapoi. Cine mai folosește film în ziua de azi?

— Eu, răspunse mândru Borbotto, mângâindu-și aparatul ca pe un cățeluș.

Costa îl privi. Îi veni o idee. Nebunească, desigur…

— De când ai aparatul de fotografiat?

— Ah, de-o viață!

— Îl aveai și în ziua aceea?

— În care zi?

— Știi!

— Știu! Sigur! Îl am întotdeauna cu mine, zise bătrânul începând să danseze pe loc.

— Nu cumva l-ai pozat și pe individul care zâmbea?

Borbotto se opri din dans. Se uită la Costa cu un aer schimbat. Curios. Se uită la Pentax. Apoi din nou la Costa.

— Așa este! Fir-ar să fie, uitasem! Chiar așa am făcut! Le-am făcut poze și lui, și dubei lui de doi bani.

41.

Nu locuia în canalele din subteranul orașului Bologna, ci într-o garsonieră deasupra unui fost cinematograf destinat vizionării de conținut pornografic, care la vremea lui avusese parte de glorie, însă acum era abandonat. În spațiile destinate afișelor, lângă intrare, se mai vedeau fragmente de imagini ale unor femei goale, care de-acum trebuia să fi avut peste șaptezeci de ani. În locuință se ajungea pe o scară externă, care părea pe punctul de a se prăbuși dintr-un moment într-altul. Turchi afurisea în timp ce-l urma pe bătrân ținându-se de balustrada coșcovită, iar când intrară scoase un icnet de groază.

Borbotto, ca toți cerșetorii care reușesc să-și găsească un adăpost temporar, devenise un strângător în serie. Interiorul apartamentului său, găsit la noroc – probabil biroul administrativ al fostului cinematograf pornografic –, era plin de tot felul de lucruri, astfel încât era greu până să și intri acolo. Obiecte casnice, haine, ziare, sticle, borcane de orice tip și

dimensiune erau adunate alături și deasupra unor piese de mobilier, încât te întrebai cum de au ajuns acolo, pe treptele scării atât de șubrede. De-a lungul pereților murdari erau înșiruite cărucioare de cumpărături colecționate de la câteva supermarketuri, fiecare plin ochi de cârpe și vechituri. Pe singura fereastră, cu geamul negru și crăpat, străbătea o rază de soare care lumina milioanele de particule de praf sufocant.

— Și acum? exclamă Turchi uitându-se în jur cu aer deznădăjduit.

Borbotto se așeză pe un morman de zdrențe sub care se afla probabil un fotoliu fără șezut. Își privea oaspeții cu mult entuziasm.

— Unde sunt? întrebă Costa, deja îndoindu-se că bătrânul spusese adevărul.

Îl însoțiseră până în șandramaua lui, chiar dacă Turchi se împotrivise să-l urce în mașină pe vagabondul urât mirositor, deoarece Mancini spusese nu doar că-l fotografiase pe bărbatul cu păr alb, dar și că păstrase filmul. Pe undeva.

— Nu-ți developezi filmele? se interesă Costa, încă nehotărât dacă să creadă că avusese parte de un noroc neașteptat.

— De unde bani pentru așa ceva? Am mii de filme… mi le-a făcut cadou unul care avea un magazin foto și care într-o zi l-a închis și a plecat în Australia. Sau America, nu-mi mai aduc aminte. Și mai am și aparatul ăsta, care-i o minunăție. Îl folosesc de fiecare dată când pot. Apoi păstrez toate filmele… Nu pierd nimic. Dar nu le developez. La ce folos? Oricum, știu ce-am pozat. Totul e acolo, pe rolele de film, și aici, în mintea mea, zise bătându-și fruntea cu un deget.

Dacă voiau filmul acela, el l-ar fi dat cu plăcere. Poate chiar în schimbul a încă o sută de euro.

— Deci, Diego, insistă Costa neputându-și reține o notă de iritare în ton. Unde-s filmele alea minunate?

Borbotto își dădu o palmă pe frunte.

— Aha, de asta am venit aici!

Se ridică de pe fotoliul de zdrențe și dispăru într-o baie care părea să debordeze de obiecte, ca toată locuința, de altfel. Îl auziră cum se chinuia, escaladând munți întregi de gunoi. Apoi apăru cu un aer fericit. În mâini ținea o cutie plină ochi cu recipiente cilindrice, sigilate cu grijă. Măcar filmele nu fuseseră expuse la soare.

Când îi luă cutia din mâini, Turchi se întoarse către Costa, stupefiat.

— Domnule comisar, cred că sunt câteva sute!

— Dar e acolo, între ele! zise Borbotto mândru. Nu știu care… dar pe unul dintre filmele alea e poza bărbatului pe care îl căutați.

CARAVAGGIO

42.

Aspectul încăperii se schimbase. În locul calendarelor, atestatelor ministeriale și tablourilor autorizate să înfrumusețeze un birou de poliție – priveliști anonime, portretele unor personalități ale instituției – pereții erau împodobiți acum cu vreo zece reproduceri ale unor tablouri de Caravaggio. De toate mărimile. Și cu fiecare zi se adăugau altele noi. Erau dominate de o enormă *Coborârea în mormânt,* însă fiecare dintre acele opere, înfățișând chipuri și clarobscururi, avea locul său de onoare. Rezultatul era că aripa aceea a comisariatului semăna cu o pinacotecă sumbră dedicată pictorului blestemat. Culorile și temele lui Caravaggio nu înseninau atmosfera de lucru, însă violența descrisă în operele sale, etalată pe pereți, alimenta urgența misiunii lor: răul, autentic, concret, care se petrecea în afara zidurilor și cu care purtau un război, chiar dacă pentru moment fără speranță.

Un colț important al sălii îi fusese rezervat lui Loris Manna. Mărturie stăteau rețeaua de computere nou instalate, monitoare în permanență aprinse și un amestec de hârtii, notițe, diagrame și fotografii care îi aglomerau biroul și o parte din pereții din jur. Lângă masa lui de lucru se afla cea destinată criticului de artă Giampaolo D’Avanzo, care, aplecat înainte, arăta câteva puncte pe ecranul cu dimensiunile cele mai mari.

Manna îl asculta fascinat, ca în timpul unei lecții de istoria artei.

Valentina se apropie.

— Cum merge? îi întrebă pe cei doi bărbați cufundați în analiza tabloului *Sacrificiul lui Isaac.*

Exprima un grad de violență care se putea citi până și în pliurile veșmintelor personajelor, în riduri și expresiile faciale, în poziția trupurilor. Tensiunea unei mâini care strânge un pumnal, pregătită să lovească, apoi rămâne suspendată înainte de clipa morții. Lama perfect ascuțită care strălucește letal în noapte.

— Foarte bine, răspunse Loris. Contribuția domnului profesor este de

mare valoare.

D'Avanzo se sprijini relaxat de spătar, masându-și cu degetul mare și cel arătător locul unde puntea nazală a ochelarilor îi lăsase un semn vechi, aproape negru. Trecuseră ore întregi de când studiau lucrarea.

— Îți mulțumesc pentru apreciere, Loris, spuse. E o plăcere să revăd și să analizez toate aceste capodopere, chiar dacă împrejurările sunt cumplite. Și să știu că pot fi de folos este într-adevăr o senzație de neprețuit.

Între timp, Manna continua să introducă date folosind tastatura. Chiar și tabloul cu Isaac fusese acoperit de o rețea de cadrane. Săgeata mouse-ului controlat de expert se muta rapid de la un pixel la altul.

— În cazul ăsta, îi explică el Valentinei fără a-și dezlipi ochii de pe ecran, problema e să stocăm așa cum trebuie imaginile tablourilor. Recunoașterea facială de pe un tablou, spre deosebire de un chip real, nu se face automat.

— Deși Caravaggio ne ajută, nu? spuse D'Avanzo. Loris mi-a explicat puțin cum funcționează. Bidimensionalitatea picturilor s-ar fi putut dovedi un obstacol, însă artistul nostru, Michelangelo Merisi, era un maestru neîntrecut al profunzimii. Priviți cum lumina străpunge întunericul având rol de fundal. Surprinde clipa în care se petrece acțiunea. Iar adesea chipurile lui sunt mai reale ca realitatea însăși.

— De aceea l-a ales *el,* zise Valentina.

Zâmbetul de satisfacție al lui D'Avanzo se stinse, dar nu și entuziasmul său.

— Știți că, de-a lungul timpului, toate personajele pictate de Caravaggio au fost identificate? De exemplu, băiatul care îl întruchipează aici pe Isaac are trăsăturile unui anume Cecco Boneri, un tânăr pictor care probabil a fost amantul lui Caravaggio. Privind-o pe Valentina, continuă: Iudita lui Olofern, care are chipul bietei fete dispărute din Bologna, era de fapt portretul lui Filide, o prostituată de lux, obsesia pictorului. Caravaggio nu a pictat niciodată un chip care să nu fi aparținut unei persoane cunoscute… și, de cele mai multe ori, iubite.

— Chiar și sosia lui Fosco avea un nume, adăugă Manna fără a se opri din tastat. Nu-i așa, Giampaolo?

— Cântărețul la lăută se numea Mario Minniti, confirmă D'Avanzo pe un ton grav, căci își dădea seama că vorbeau în realitate despre un copil din prezent, nu de secole în urmă. Și el era un prieten al lui Caravaggio, iar în

tablou apare de fapt de două ori. Și Cupidon pare să aibă trăsăturile lui…

— I-am găsit și alte sosii, interveni Manna. De fapt, alte sosii ale lui Fosco Agnelli și Andrea Venturi… sau ale acestui Mario Minniti, dacă vrem să fim preciși. Ba chiar și asemănări cu Iudita-Esther. Câteva cazuri sunt șocante, pentru că este vorba despre oameni din întreaga lume… Iată, de exemplu, o persoană care corespunde în proporție de 99% cu Iudita lui Caravaggio. Este ca și cum ai privi fotografia modelului ales de pictor. Însă îi aparține unei utilizatoare de pe Instagram; cum e de origine australiană, am eliminat-o.

— Pe bună dreptate, spuse Valentina.

Trebuiau să se limiteze la persoane pe care făptașul le putea găsi în carne și oase. Până atunci activase între centrul și nordul Italiei, cu excepția copilului din Napoli. Geolocalizarea era un detaliu esențial într-o astfel de anchetă. Existau însă și alți factori care trebuia luați în calcul. De exemplu, ipoteza că răpitorul studiase cu atenție modul în care să se apropie de posibila victimă. Evident, le prefera pe cele singure, vulnerabile sau nu foarte bine protejate.

— Chiar dacă nu are scrupule în a elimina orice obstacol, comentă Manna.

Observațiile care reieșeau din acea analiză erau importante. Necunoscutul avea capacitatea de a-și atrage în plasă victimele care-l interesau, dar nu era suficient. Trebuia să aibă posibilitatea să ajungă la ele. *Să le atingă.* Fapt care presupunea cercetări, deplasări, stat la pândă. Chiar intervale lungi de timp. Trebuiau să se pună în pielea lui, să-i intre în cele mai ascunse colțuri ale minții. Să încerce să caute alte sosii pe care, din întâmplare sau noroc, individul nu reușise să le găsească până atunci.

La urma urmei, nu era atotputernic. Oricine ar fi fost, era doar un om, un singur om.

— Ați aflat ceva de la laboratorul din Roma? întrebă Valentina, revenind în planul concret.

Loris încuviință din cap.

Costa adusese de la Bologna aproximativ două sute de filme, printre care pelicule Agfa și Kodak. Calculaseră că ar fi fost vorba de cel puțin șapte mii de fotografii de developat. Pe unul dintre acele filme putea fi fotografia care imortaliza bărbatul și duba. Sau poate că nu.

Era o speranță slabă, dată fiind personalitatea cerșetorului care le

încredințase averea lui, pe lângă posibilitatea ca filmele să nu fi fost conservate corespunzător, astfel că nu ar fi conținut decât niște pete negre. Dar, ca toate căile lăturalnice și cotiturile din acea anchetă, și aceea trebuia parcursă. Materialul fusese trimis la Roma în mare grabă, iar acum așteptau developarea și digitalizarea imaginilor. După aceea aveau să le studieze pe toate, una câte una, ca să identifice fotografia căutată. Dacă totul mergea bine.

Timpul trecea, așa că Valentina punea presiune pe oamenii din echipa ei.

— Să le cerem să se grăbească, zise.

Loris încuviință.

— Asta fac la fiecare oră. Dar developarea filmelor are nevoie de timp. A fost greu să găsim până și un laborator dotat.

O știa și ea. Nu puteau face nimic mai mult.

Loris Manna și Giampaolo D'Avanzo se cufundaseră din nou în analiza imaginilor lui Caravaggio. Din tablourile pe care le examinau, chipuri și trupuri păreau să iasă în planul real, ca pentru a încerca să se elibereze din închisoarea în care le introdusese marele pictor.

Îi lăsă cu munca lor, fără a-i mai deranja, în timp ce frustrarea îi năpădea gândurile ca o boală.

43.

Îl găsi pe Costa în cămăruța pe care și-o alesese. Luminat de singura veioză de pe masă, i se păru palid și tensionat. Dar când o privi, reuși, ca de obicei, să o liniștească fără să-i spună un cuvânt.

În astfel de clipe i se părea posibil, în sfârșit, dacă nu să-și spulbere, măcar să-și lase deoparte îndoielile. La un moment dat avea să audă de la el răspunsul pe care-l aștepta. Avea să asculte cuvintele care să-i alunge pentru totdeauna neîncrederea. Deocamdată îi era suficient să spere că Fabio Costa nu o violase pe Diana Marini, pur și simplu pentru că acel Fabio pe care învăța să-l cunoască n-ar fi fost în stare de una ca asta. Îi era îndeajuns să constate că era foarte departe de a se fi rătăcit. Ci, dimpotrivă, implicarea în anchetă parcă îi făcuse bine. Poate că nu însemna prea mult, însă era tot ce putea face.

Cum ea rămăsese lângă ușă ca să-și facă ordine în gânduri, el îi făcu

semn să intre, cu un aer nedumerit. Se ridică pentru a-și lua de pe fotoliul mic din fața biroului geanta de piele veche, tocită, de care nu se despărțea niciodată, pe care o numea „tolbă” și în care avea dosare, notițe și un laptop. Spunea că era singura potrivită să-i păstreze secretele și, asemenea lui, trăise o mie de vieți. Se așeză din nou, invitând-o să se așeze pe locul abia eliberat.

Valentina se cufundă în fotoliu cu un suspin.

— Obosită? o întrebă cu aceeași expresie uimită, de parcă ar fi încercat să-i citească gândurile.

— Epuizată.

— Ce întrebare prostească! Cum a decurs obișnuita conversație la telefon cu Roma?

Privirea Valentinei fu grăitoare. Spre surprinderea ei, Costa începu să râdă:

— Am trecut prin asta, să știi. Înțeleg cum stau anumite lucruri.

Nu, se gândi ea, nu știa. Nu avea cum. Falcone o avertizase pentru a mia oară. Nicio concesie în cuvintele lui. Lucchesi îl informase că Fabio Costa continua să participe la investigații, iar el interzisese deja asta. Și că Valentina hotărâse să-i ignore interdicția.

— Ți-am mai spus, o atenționase pe un ton grav șeful ei. Nu riști doar tu, ci și eu, pentru că te-am vrut la conducerea acestei anchete. Nu face tâmpenii, pentru că sunt la un pas de a te aduce înapoi!

Nu era o amenințare, ci o promisiune.

Apoi adăugase o frază care i se cuibărise Valentinei în minte.

— Tu nu-l cunoști cu adevărat pe Fabio Costa. Nu este doar un bărbat rănit. Este un bărbat pierdut. Și din acest motiv este foarte periculos.

Acum, recomandările lui Falcone se risipeau ca un ecou în vânt. Valentina se hotărâse asupra atitudinii pe care avea s-o mențină față de Fabio. Cel puțin până într-un moment mai prielnic.

— Dar tu cum făceai? Cum rezistai presiunii?

— Poate că nu-mi dădeam seama. Eram atât de cufundat în muncă, încât nu eram atent la anumite subtilități. Și, ca să fiu sincer, până la un punct mi-au dat libertatea să acționez în felul meu.

— Da, mi-au povestit. Aveai rezultate.

— Aveam colaboratori foarte buni și ne implicam foarte mult. Nimeni nu dădea înapoi. O echipă bună face diferența.

— Mie mi-au spus că diferența o făceai tu.

Costa nu mai încercă să se ascundă. Ceva îi traversă privirea. Valentina știa despre ce era vorba. Pe vremuri era competent și era autonom. Apoi totul se terminase într-un mod răvășitor. Încercă să-l descoasă:

— După cazul ăsta, ai putea măcar să te întorci la activitatea de investigații…

— Încetează, te rog!

Valentina își mușcă buzele.

— Era doar o idee.

O privi insistent. Zâmbetele dispărură.

— Poate că a venit momentul să lămurim povestea asta, zise.

— Despre ce vorbești?

— Tu știi ce mi s-a întâmplat, cu ani în urmă, când lucram la Roma…

— Să știi că nu… începu ea, dar Costa o întrerupse.

— Nu te îngrijora, nu te voi pune într-o situație neplăcută și nu voi adăuga nimic la ceea ce crezi că știi deja. Nu-ți voi povesti nimic. Nu mă voi disculpa. Nu pentru că nu meriți să știi, ci pentru că orice variantă ți-aș oferi, ai putea crede că este un fel de autoapărare, sau și mai rău de atât, un act de acuzare împotriva altcuiva… Iar eu am încetat de mult să mă mai gândesc la ce se crede despre mine. Am trecut prin iad, ba chiar, într-un fel, încă mai sunt acolo. Însă e doar problema mea. Responsabilitatea mea. Nu te privește nici pe tine, nici pe nimeni altcineva. Poate nici măcar pe cei pe care i-am rănit. Soția mea, fiul meu… Se opri câteva clipe, apoi reluă: Dar problema nu e asta. Nu e legată de ceea ce sunt sau am fost eu, ci de așteptările pe care le ai tu de la mine. Problema e să știu cât te pot ajuta cu adevărat. Cât de mult ai nevoie de polițistul ăsta ruginit. Altceva nu are importanță. Nu sunt experți care pot rezolva totul. Nu există rețete. Suntem tu, poate eu și individul acela, afară pe străzi. Pentru că aceasta este o probă, Valentina. Știi, da?

O scruta cu o intensitate care o stânjeni.

— Eu nu te întreb nimic, Fabio. Și nu înțeleg ce vrei să spui…

Păru că n-o auzise.

— Ce vreau să-ți spun, continuă el, e că trebuie să fii pregătită. Din povestea asta vei ieși oricum. Dar indiferent de ce se va întâmpla sau cum se va termina, te vei alege cu o neliniște care te va urmări pentru totdeauna. Crede-mă, Valentina. Iar atunci nu va mai avea nicio importanță dacă ți-am

fost alături sau nu. Sau motivul pentru care ai avut încredere în mine. Când vei ajunge la final, vei rămâne singură cu cicatricele pe care o întâmplare ca asta ți le lasă pe dinăuntru. Și nu te vei mai putea întoarce înapoi. Nici nu vei putea învinovăți pe nimeni, în afară de tine însăți.

Era dezorientată.

— De ce spui asta? Nu știm încă ce se va întâmpla. Mă sperii!

Costa medită câteva momente.

— Poate că da. Poate că exagerez. Dar nu-i rău să simțim puțină teamă. Cert este că am avut de-a face cu bărbați și femei care nu mai aveau niciun strop de umanitate sau poate că nici nu avuseseră vreodată. Care au făcut lucruri despre care nu știu cum de nu mă urmăresc în fiecare noapte a vieții mele. Am cunoscut indivizi care au provocat suferințe inimaginabile fără cel mai mic gest de remușcare, fără altă emoție în afară de plăcerea lor, lipsită de compasiune.

Își trecu mâna prin păr. Era prima dată când îi vedea acel gest. I se păru real și fără apărare. Însă o speria și mai mult.

— Și totuși, reluă el, nu am mai întâlnit o dorință mai mare de violență ca în acest caz. Nu mă întreba de ce, este doar o senzație. Dar o am. Iar eu sunt prea bătrân ca să mai îndur o altă durere. Sau poate că vremea mea a trecut. Și îți repet, nu are nicio legătură cu ce s-a întâmplat la Roma. Nu sunt și nu voi mai fi cel care am fost. Ăsta e un lucru pe care trebuie să-l ții minte. Aș putea fi o mare dezamăgire. Și la momentul potrivit, ai putea aștepta de la mine un ajutor pe care nu aș ști cum să ți-l ofer…

Tăcu și își plecă privirea, ca și cum s-ar fi rușinat de prezența lui acolo. De dorința lui de a se juca de-a polițistul. Valentina își mușca buzele.

— Totuși, voi continua să fac tot ce pot, zise tocmai când ea credea că n-o să mai adauge nimic. Însă pentru asta trebuie să las în urmă totul. Iar tu îmi poți da ocazia de a o face sau nu. Decizia este doar a ta.

Ea nu răspunse. Nu i se părea că mai era nevoie.

44.

Petrecură după-amiaza trecând din nou în revistă elementele pe care le adunaseră. Era o metodă de lucru pe care Costa o solicitase, iar Valentina o considera firească. Din acest punct de vedere se înțelegeau perfect.

Analizarea fiecărui detaliu, de mai multe ori și din diferite perspective. Era o metodă anevoioasă, dar eficientă.

Bineînțeles, una dintre temele principale o reprezenta opera lui Caravaggio.

— Arta… medită Valentina pentru a mia oară. Dacă am înțelege ce rol au picturile lui Caravaggio, am făcu un pas înainte. Ce crezi că face? Vreau să spun, Zâmbărețul.

— Zâmbărețul? întrebă Costa ridicând o sprânceană.

Valentina se îmbujoră.

— Da, știu, e o poreclă îngrozitoare. Dar în afara acestui birou, așa îl numesc toți. Sper să nu ajungă prea repede la urechile presei.

— Da, de fapt are legătură, zise Costa după o clipă de gândire.

În comisariat începuseră să-i spună așa după descoperirea lui de la Bologna. În realitate, detaliul era sub ochii lor de mult timp, însă nu-i acordaseră suficientă atenție. Îl menționase Fosco, apoi Maria Sinagra descrisese un necunoscut cu părul alb care zâmbea în permanență.

Borbotto, cerșetorul din Bologna, le rezolvase misterul. Omul pe care-l căutau avea o conformație a buzelor deosebită. Îi supunea la suferințe pe ceilalți cu un zâmbet involuntar și genetic tatuat pe față. Din păcate, verificarea în baza de date a Departamentului de Criminalistică nu dăduse rezultate valide. Unii recidiviști prezentau diformități ale feței, dar niciunul nu semăna cu cel căutat. Dacă fusese arestat vreodată, nimeni nu menționase în fișa lui această caracteristică.

— De ce personajele din picturile lui Caravaggio? insistă Valentina. Dincolo de realismul lor, care îmi dă fiori…

— Nu-ți place Caravaggio?

— Nu-i genul meu. Mie îmi plac pictorii precum Chagall, Modigliani… Dintotdeauna am adorat felul lor de a transcende realitatea fizică. Realismul nu este altceva decât o imitație a dimensiunii reale.

— Dacă omul nostru ar fi trebuit să caute sosii ale personajelor lui Modigliani, ar fi avut probleme mari…

— Așadar, l-a ales pe Caravaggio pentru că e realist?

— Nu cred că e singurul motiv. Trebuie să-și fi cultivat pasiunea în timp. Giampaolo mi-a deschis ochii asupra acestui aspect. Despre Caravaggio se consideră că este pictorul care a știut cel mai bine dintre toți cum să surprindă momentele cele mai chinuitoare ale experienței umane. E numit

„artistul halucinațiilor”, pentru că la el totul este puternic, exasperat, împins la extrem. Dacă există un artist în stare să exprime durerea, acesta este el. Un adevărat paradis pentru un criminal în serie…

— Ce vrea de fapt? Ce face cu acele…

Valentina se opri. *Corpuri.* Voise să spună „corpuri”. Dădea de înțeles că nu se mai gândea la cei dispăruți ca la niște oameni în viață. Era îngrozitor.

Dar Costa avea dreptate, ei căutau un criminal în serie.

— Cred că își ucide victimele, zise el. De asta sunt sigur. Îți aduci aminte de glutaraldehidă?

Valentina confirmă. Da, se gândise. Substanța aceea era una dintre piesele importante. Știa la ce se referea Costa, dar perspectiva îi dădea fiori.

— Glutaraldehida, continuă el, nu poate servi la altceva decât la conservarea cât mai intactă a trupurilor. Nu văd altă variantă. Injectarea acesteia, cât încă sunt vii, ca în cazul lui Fosco, face parte dintr-un proces chimic precis. Însă e și o substanță foarte toxică, iar el, cu siguranță, știe că odată inoculată provoacă decesul.

— Trebuie să dezvoltăm această pistă… șopti Valentina. Glutaraldehida poate fi cheia de care avem nevoie.

— Mai e ceva, adăugă Fabio, are legătură cu întrebarea ta despre Caravaggio. Luă câteva dintre hârtiile pe care le avea în față, pline cu scrisul său mărunt și dezordonat. Poate asta ne va ajuta să înțelegem, zise răsfoind paginile. Am făcut uz de toate resursele. Am sunat câțiva prieteni vechi și le-am cerut sfatul.

Valentina se întinse către el.

— N-am dat decât cinci sau șase telefoane, preciză el. Unor investigatori care au lucrat în diverse locuri din țară și cu care am colaborat. Le-am cerut sfatul, în virtutea experienței lor. Știi, ca să mă mai scutur puțin de praful care mi se adunase în minte. Memoria polițiștilor bătrâni este adesea cea mai bună resursă…

— Ai găsit ceva?

— Presupun că nimic din ceea ce ne-ar putea fi de folos. Doar o schiță a lucrurilor la care trebuie să ne așteptăm. Uite aici e-mailul pe care l-am primit de la un prieten. Acum e chestor la Palermo, dar a umblat prin multe chesturi, de la nord la sud. Când i-am povestit de cazul nostru și i-am menționat tablourile lui Caravaggio, a reacționat cu uimire. Mi-a spus că-i amintea despre o ancheta pe care o făcuse pe când activa în echipa mobilă

din Verona. Aparent, un detaliu fără importanță, dar unic, terifiant, care-i rămăsese întipărit în minte.

Valentina citi repede mesajul. Întâmplarea se petrecuse la începutul anilor ’90, dar colegul nu-și mai amintea cu exactitate data. Un bărbat dispăruse dintr-o localitate din apropiere de Verona. Nu doar că era cerșetor, dar era considerat prostul satului, când beat, când ieșit din minți. Dispariția lui, deși neobișnuită, nu trezise îngrijorarea nimănui, iar ancheta fusese subțire. Toți credeau că se îmbătase pe undeva și nu se mai întorsese acasă.

După câteva luni, în timpul unei percheziții, se găsise o casetă video cu niște înregistrări destul de ciudate. Păreau filme pornografice de amator. Dar una dintre scene arăta ceva care nu avea nimic de-a face cu sexul.

Trei bărbați, cu chipurile ascunse de glugi, ridicau o cruce de la pământ și o așezau în poziție verticală. Pe structura de lemn fusese întins un bătrân, cu capul în jos, dezbrăcat, cu excepția pântecelui acoperit cu un cearșaf, care striga și se zvârcolea ca un posedat.

Putea fi vorba despre o reconstituire istorică, dar polițiștii fuseseră impresionați de figura și strigătele bărbatului, în ciuda faptului că înregistrarea nu avea sonor. Totul părea real. Încheieturile bietului om erau străpunse de cuie mari, și din răni părea că țâșnește sânge adevărat. La un moment dat, în fața obiectivului apăru un afiș pe care era scris de mână: CRUCIFICAREA DE CARAVAGGIO.

Unul dintre agenții care vizionaseră caseta îl recunoscuse cu precizie pe omul străzii dispărut cu câteva luni înainte.

Chestorul, prietenul lui Costa, din păcate nu-și amintea nici numele victimei, nici localitatea unde se petrecuse infracțiunea. Nu reușiseră să înțeleagă dacă filmarea era o glumă complexă sau un document cu caracter istoric. Și, în fond, dispăruse doar un marginalizat al societății, pe care nimeni nu voia să-l mai caute. Astfel, aveau conștiința împăcată.

Valentina îl privi stupefiată.

— Caravaggio! Parcă este desprins din povestea noastră!

O cuprinse groaza. Episodul din Verona îi confirma toate temerile. Dacă dispariția lui Andrea și cea a studentei Kaimbacher aveau legătură cu turnarea unui film din categoria *snuff movie,* abisul în care trebuia să coboare era mai terifiant decât și-ar fi putut imagina.

— Liniștește-te, Valentina! o îndemnă Costa. Este o chestiune de acum

aproape treizeci de ani. Omul nostru nu mi se pare că are vârsta potrivită. În plus, e singurul caz care are un punct vag în comun cu ancheta noastră.

— Dar dacă este totul adevărat? Asta înseamnă că avem de-a face cu un emul…

— Cazul nu a fost niciodată făcut public, așa m-a asigurat colegul meu, iar un emul copiază de obicei cazuri răsunătoare, infracțiuni care au făcut senzație. Așa-zișii *copycat* pun în scenă replicile unor delicte faimoase.

— Dar bărbatul care zâmbește poate că a văzut o copie a înregistrării… poate chiar îl cunoaște pe cel care a filmat…

— Asta, da. Oricum, ne oferă o idee despre ceea ce am putea descoperi.

Era adevărat. Grozăvia acelui caz vechi își avea rădăcinile în același rău care îi luase cu sine pe Andrea și Esther. Ființele care înfăptuiseră acele acte îngrozitoare înotau în aceleași tenebre în care se lăfăia și omul lor.

Când se ridică de pe scaun, Valentina se clătină ușor. Descoperise că lumea care o înconjura era învăluită în mai puțină lumină față de cum o văzuse până atunci. Nu-și dădu seama că Fabio se apropiase și o sprijinea de brațe.

— Te simți bine? o întrebă îngrijorat.

— N-am mâncat de azi-dimineață, recunoscu ea. Nu-i decât oboseala. O să mă simt imediat mai bine, zise, dar când încercă să se miște ameți pentru a doua oară.

Când el o îmbrățișă, își lăsă capul pe pieptul lui.

— Lasă-mă o secundă așa, șopti Valentina cu gura aproape de puloverul lui. Lasă-mă așa, și-o să mă simt mai bine.

Fabio îi luă bărbia între mâini, i-o ridică și o sărută.

Durǎ numai o clipă, se îndepărtară imediat. Cineva bătea energic la ușa biroului.

— Ce este? întrebă Costa.

— Mă scuzați, spuse Zucca. Au venit fotografiile cerșetorului aceluia. Iar dincolo e Loris Manna, care parcă a înnebunit.

45.

— Cretinii ăia au trimis fotografiile într-un singur folder, striga Loris Manna în timp ce izbea cu mâna pe birou, mișcând din loc până și

monitorul pe care acum se înșiruiau liste infinite de fișiere. Le-am cerut să le trimită pe măsură ce le developau și le scanau. În schimb, acum avem serverul plin cu un știu câte mii de fotografii de examinat, toate la un loc!

Valentina îi puse o mână pe umăr, și Loris se liniști imediat.

— Nu-i o problemă atât de mare, îi spuse. Oricum trebuie să le verificăm una câte una.

— Vom participa toți, interveni Costa. Le împărțim și le examinăm. Chiar și de mai multe ori, dacă este nevoie.

— Atunci, să începem! zise Valentina.

Petrecură următoarele ore vizionând fotografiile pe care Borbotto le făcuse în ultimii doi ani. Majoritatea erau neclare, cadre defocalizate, mișcate. Erau sute de chipuri care se intersectaseră cu obiectivul său, mâini, picioare care pășeau pe asfaltul străzilor unde își ducea viața. Apoi, animale, case, mașini care săgetau orașul, porțiuni de cer alături de alte chipuri și siluete neclare.

Fiecare fotogramă trebuia examinată cu grijă, adesea de mai multe ori, decupând un fragment, mărindu-l, încercând să nu se piardă printre acele instantanee colorate și confuze. Odată siguri că nu era imaginea la care sperau, treceau la următoarea.

Când Valentina își ridica privirea din monitor, adesea o întâlnea pe cea a lui Costa, care părea că rămăsese prinsă în mrejele acelui sărut dat pe jumătate. Dar imediat după aceea el se cufunda înapoi în fotografii, astfel că poate nu fusese decât în imaginația ei, totul amestecat cu oboseala pe care o resimțea.

Era în toiul nopții și ajunsese pe punctul de a-și pierde speranța, când vocea serafică a lui Angelo Zucca se ridică dinspre postul lui de lucru.

— Cred că aici este ceva.

— Ce anume? întrebă cu grijă Valentina, apropiindu-se de el.

Îi invidiase întotdeauna firea. Chiar și în momentele cele mai tensionate, își păstra calmul absolut. Totuși, în situația aceea apăsătoare avea o expresie pe care nu i-o mai văzuse niciodată.

Pe ecran apăru una dintre multele fotografii ale lui Borbotto, defocalizată și ușor supraexpusă. Chipul omului care privea spre ei nu era decât puțin mai mare decât o pată albă și neclară. Ieșeau în relief două orificii negre care ar fi putut fi ochii. Privirea unei fantome, uimită că a fost imortalizată.

Dar se distingea părul foarte alb și lung pe spate.

— Iată și duba, zise Fabio, care se apropiase la rândul lui.

— Aproape incoloră, oftă Zucca. E din cauza calității proaste a filmului. Dar ar putea fi verde.

— Un Volkswagen California?

Zucca dădu din umeri. Chiar era o fotografie nereușită.

Bărbatul fusese surprins lângă o mașină cu portiera laterală deschisă.

Dreptunghiul plăcuței de înmatriculare se vedea în partea dreaptă a fotogramei, dar nu se distingeau decât primele două litere, AN. Restul era prea defocalizat.

Valentina se eliberă de toată frustrarea cu un suspin.

Costa clătina din cap, aplecat deasupra monitorului. Să fii atât de aproape de un răspuns și să nu poți înainta era ca și cum te-ai izbi de un zid.

Se îndreptă de spate și spuse:

— Nu s-a terminat. Încă nu s-a terminat. Angelo, tu continuă să mai cauți. Este posibil ca Borbotto să fi făcut o serie de fotografii. Loris se va ocupa de asta. Dacă mărim îndeajuns fragmentul acela, poate că o să deslușim mai mult din numărul de înmatriculare.

— Crezi? întrebă Valentina, uitându-se intens la pata decolorată cu contur neclar.

— Sunt sigur.

Manna fu imediat trimis la muncă.

Timpul rămase brusc suspendat. În birou parcă nu mai rămăsese decât informaticianul care lucra la fotografia veche.

Nu-i luă mult timp, chiar dacă lor li se păru o veșnicie chinuitoare.

— Am reușit, anunță Loris pe un ton firesc.

Valentina apăru lângă el.

— Numărul de înmatriculare? Ai reușit să-l scoți la lumină?

Inspectorul o privi cu seriozitate:

— Am chiar mai mult de-atât. Un nume.

46.

— Cu ajutorul software-ului tot ce-am putut obține a fost o parte din plăcuță, AN 34, le explică Manna. Restul a trebuit să-l reconstituim noi.

Toți știau că nu era niciun „noi”, Loris lucrase singur.

— N-a fost însă o mare problemă, continuă informaticianul. Reconstituirea numărului de înmatriculare complet și asocierea cu un California a necesitat un interval de timp, însă am reușit în cele din urmă.

— Ce-ai descoperit? întrebă Costa.

— Luați în calcul că toate numerele de înmatriculare care încep cu AN au fost acordate provinciei Roma în 2004. O poveste veche. Majoritatea mașinilor au fost date la fiare vechi. Așa că am extins căutările și la cele care nu mai sunt active. Am găsit două variante care corespund dubei Volkswagen California, însă, potrivit RPA, Registrul Public al Autovehiculelor, au fost casate cu mult timp în urmă. Am verificat numărul șasiului, nu putea da greș. Vehiculele erau înregistrate pe două nume pe care am făcut tot posibilul să le identific. Fără mare succes, din păcate.

— Loris, pentru Dumnezeu… exclamă Valentina.

— Da, aveți dreptate. Mă scuzați. Am crezut însă că omul nostru nu poate fi complet neglijent. Probabil folosește un număr fals ori donat. Poate copia unei plăcuțe care chiar aparține unui model California. Eu, în locul lui, așa aș face. După cum știm, controalele pe șosele se limitează doar la consultarea SDI, Sistemul de Identificare, pentru a verifica plăcuțele care corespund vehiculelor furate sau folosite la infracțiuni. În practică, dacă nu există vreo suspiciune, niciun agent nu controlează bazele de date ale CAI, Clubul Auto Italian, sau RPA, singurele care ar arăta că respectiva plăcuță este a unui autoturism casat și radiat. Corelarea datelor necesită prea mult timp, ținând cont că vorbim despre un control de rutină.

— Și atunci? întrebă Costa.

— Cunoașteți SCNIT? Sistemul centralizat național de înmatriculări și trafic rutier? Este o rețea de supraveghere, aflată în extindere, gestionată de Centrul nostru național. A pornit de la câteva orașe-pilot, dar a dat deja rezultate bune. Înregistrează pe un server special toate automobilele și motocicletele care traversează intersecțiile importante din țară. Poți reconstrui itinerariul unui vehicul, cu condiția să cunoști numărul de înmatriculare, într-un interval de douăzeci și patru de ore. Am introdus în sistem cele două numere pe care le-am găsit. Nu știu dacă sunteți la curent că Napoli este unul dintre orașele cel mai bine organizate din punctul de vedere al rețelei de camere video conectate la SCNIT. Sunt mii. Pe 14 octombrie, ziua când Salvatore Esposto a dispărut de acasă, sistemul a

identificat numărul AN 346 NA nu mai puțin de trei ori. În zona Caivano, chiar unde locuia băiatul. Într-un interval orar compatibil cu cel când a fost răpit. Este inutil să mai spun că este una dintre cele două plăcuțe de înmatriculare asociate unui model California deja casat.

— Dumnezeule! murmură Valentina.

— Așteaptă un moment, zise Costa pe un ton neutru. Este un număr donat, în plus aparține unui vehicul casat. Așadar, nu ne conduce nicăieri. Titularul vehiculului nu este persoana care ne interesează.

Loris fu de acord.

— Așa este. Dar sistemul nu identifică doar numărul. Face și fotografii. Iar din cele trei înregistrări ale numărului AN 346 NA de pe data de 14 octombrie avem cel puțin o fotografie cu adevărat nemaipomenită. Șoferul este imortalizat din față. Chipul e vizibil, chiar dacă a trebuit să folosim câteva filtre pentru a-l face mai clar.

Apăsă pe o tastă, și pe monitor apăru fotografia unui Volkswagen California verde precum o mare rece pe timpul iernii. În spatele parbrizului, luminat de soarele napolitan, fața șoferului. Un chip anonim, ochii foarte negri și părul lins, alb, prins într-o coadă lungă. Necunoscutul fotografiat de Borbotto, dar în altă versiune.

Zâmbărețul.

Valentina și Costa erau prea obosiți ca să se bucure, însă adrenalina începea să le străbată venele. Aveau un chip. Aveau chipul lui.

Loris Manna nu terminase însă.

— Am introdus analiza acestui chip frumos în SARI. Am obținut trei rezultate cu un procent destul de ridicat de similitudine. Din păcate, unghiul imaginii nu ne-a permis mai mult. Dintre cei trei subiecți identificați, unul e în prezent la închisoare, altul are antecedente pentru infracțiuni de ordin financiar. Dar al treilea… ah, al treilea.

Loris Manna apăsă pe alte taste, și pe ecran apăru o altă imagine. Părea aceeași persoană fotografiată la volanul dubei în Napoli, chiar dacă trecerea anilor îi schimbase trăsăturile chipului.

Ochii negri îi fixau de pe fundalul gri al vechii fotografii de poliție, părând că-i sfidează.

— Numele lui este Luca Sileri, încheie mulțumit Manna, și este căutat de ani de zile pentru uciderea unei fete.

47.

Figura lui nu îi uimi. Cu excepția formei buzelor, care chiar și închise lăsau impresia unui zâmbet veșnic, distorsionat, chipul lui Luca Sileri era unul anonim, rece, ușor de uitat. Ochii nu exprimau o inteligență vie, iar părul, foarte scurt și rar, era negru. Nu, alb.

— Este o fotografie puțin cam veche, făcută în închisoare, pe când avea douăzeci de ani, explică Manna. Azi, Luca Sileri are treizeci și doi de ani. Câteva antecedente pentru acte obscene și o condamnare la un an și opt luni pentru jaf, pe când avea nouăsprezece ani. Dar este dat în urmărire din 2016. A fost emis un mandat de arestare pentru uciderea unei anume Franceschi Teresa.

Valentina parcurgea cu privirea informațiile găsite în arhiva poliției. Încerca fără succes să-și păstreze calmul, asemenea lui Fabio. Toți cei din încăpere erau conștienți că Sileri era cel pe care îl căutau.

Suspectul prezenta profilul psihologic clasic al unui sociopat. O mamă care îl abandonase la o vârstă fragedă, un tată violent, pe de o parte, și absent, pe de altă parte. O adolescență marcată de comiterea unor infracțiuni de gravitate redusă. O personalitate deviantă, potrivit investigatorilor care se ocupaseră de asasinatul Teresei Franceschi.

În septembrie 2016, Sileri o răpise pe fată, angajată la un lanț de magazine de tip discount, unde el livra marfă. Nu fuseseră identificate relații premergătoare răpirii între cei doi. Într-o seară, la încheierea turei, Franceschi dispăruse. Cum se întâmplă de cele mai multe ori în cazul dispariției adulților, cercetările intraseră într-o zonă confuză și neconcludentă. Nimeni nu luase în calcul sechestrarea de persoane, nu aveau niciun motiv. Și nimeni nu făcuse legătura între Sileri și biata Teresa.

Patru săptămâni mai târziu, poliția fusese alertată de către pompieri, la rândul lor chemați de locatarii unui bloc din zona Tor Marancia, la periferia Romei. Un miros insuportabil venea de la subsol. Proprietarul era de negăsit, iar pompierii fuseseră nevoiți să spargă ușa. Odată intrați în apartament, avuseseră parte de o scenă îngrozitoare. Corpul unei femei, aflat deja în descompunere avansată, zăcea pe un pat îmbibat cu lichide rezultate în urma procesului de putrefacție. Victima era dezbrăcată, iar medicul legist descoperise la autopsie urme de raporturi sexuale post-

mortem. Pe mameloane și în jurul vaginului erau semne de mușcături.

Însă detaliul cel mai surprinzător era sicriul din oțel inoxidabil de lângă pat. Era vorba despre o ladă prevăzută cu o pompă de injecție, în care probabil fusese așezat trupul Teresei Franceschi, poate chiar pe când era în viață. Trei ace intravenoase, rămase înfipte în brațele victimei, conțineau substanțe chimice.

Medicul legist le explicase investigatorilor rolul mecanismului cu pompa de injecție. Asasinul încercase să extragă sângele și grăsimea cadavrului pentru a le înlocui cu silicon și alte substanțe artificiale. Scopul era de a încerca să conserve integritatea corpului și să-i mențină elasticitatea și dincolo de moarte. Un fel de îmbălsămare care, după părerea medicului, ar fi putut să-l facă „viabil din punct de vedere sexual”.

Ulterior s-a constatat că Teresa fusese ucisă cu o soluție din formaldehidă și acetonă. O metodă de a-i suprima viața și de a-i permite pregătirea imediată pentru îmbălsămare. Însă, conform medicului, decesul nu putuse surveni în aceeași zi cu răpirea.

Ucigașul o mai ținuse în viață o perioadă scurtă.

Subsolul unde fusese găsită îi aparținea lui Luca Sileri, chiar dacă nimeni nu-și amintea să-l fi văzut vreodată în zonă. Cu câteva săptămâni înainte, vecinii observaseră furgonul cu care făcea livrările la magazinul de tip discount parcat în fața boxei de la subsol, de unde se auziseră și niște zgomote. Dar niciun detaliu nu sugerase ce se petrecea. În plus, acolo fiecare își vedea de treaba lui.

Ancheta fusese rapidă și destul de simplă. Percheziția apartamentului lui Sileri scosese la iveală ADN-ul bărbatului, care era compatibil cu lichidul seminal și saliva încă prezente pe trupul Teresei. Procuratura solicitase un mandat de reținere pentru sechestrare de persoane, omucidere, ascundere și profanare de cadavre. Între timp, Sileri dispăruse. Câteva zile cazul fusese discutat pe canalele de televiziune locale și naționale, apoi interesul se mutase în altă parte.

— Glutaraldehida… murmură Valentina. Iată explicația! O folosește în vederea pregătirii corpurilor pentru un fel de îmbălsămare. Dumnezeule, Fabio, aveai dreptate!

Costa își încruntă fruntea.

— Sunt încă alte detalii care nu se leagă. Mai întâi, trebuie să-i verificăm dosarul.

— Îi vom contacta pe investigatorii care s-au ocupat de anchetă. Dar acum…?

Costa înțelese ce voia să spună Valentina. Îl identificaseră pe Zâmbăreț. Totuși, multe aspecte nu le erau foarte limpezi. În plus, mai aveau nevoie de dovezi concrete. Nu erau suficientă fotografia neclară, făcută de un cerșetor, și nici cea făcută de un sistem de supraveghere stradală.

Descoperirea identității omului pe care-l căutau le pusese în față mai multe întrebări decât răspunsuri.

— Trebuie să plec la Roma, hotărî Valentina. Acolo a început Sileri să ucidă. De acolo trebuie să pornim.

Costa era de acord cu ea, însă mergea chiar mai departe de atât. Acum știau cine era. Trebuia să descopere *unde se* afla.

— Plecăm mâine la prima oră, zise. Trebuie să-ți anunți superiorii. Nu mai e ceva ce putem ține doar pentru noi.

— În regulă. Dar o să vii cu mine, da?

Îl privea, cerându-i un răspuns prompt și ferm, iar Costa se întrebă dacă avea legătură cu sărutul de mai devreme. Dacă era așa, aveau o problemă.

După atâta timp, simți din nou angoasa de care avusese parte în viața de dinainte.

Dar nu pentru sine însuși.

48.

— Caravaggio avea mulți admiratori. Nu toți întregi la minte.

Loris Manna sorbise ultimul strop de bere. Se uită în jur, îi făcu semn unei chelnerițe și îi ceru o altă halbă. Giampaolo D'Avanzo se uită la el curios. Manna era un polițist ciudat. Nu părea genul cu pistol și se simțea în largul său printre algoritmi și software-uri. Totuși, chica lungă blondă, barba nerasă și comportamentul lui ascundeau o altă poveste. I se spusese că era gay, dar în șoaptă, de parcă ar fi fost un secret de nemărturisit, iar D'Avanzo se gândea că mediul din poliție era încă destul de homofob încât să-i facă viața grea unuia ca el. Loris însă își lăsa pur și simplu competența profesională să vorbească în numele lui.

După identificarea lui Luca Sileri și pauza pentru verificarea fotografiilor cu care îl prinseseră la cotitură, se întorseseră la programul cu Caravaggio. Loris era ca un câine ciobănesc și nu se simțea niciodată

obosit.

Tocmai terminaseră partea cea mai importantă, constând în încărcarea tuturor operelor lui Caravaggio în sistem, și se ocupau de triajul imaginilor extrase din picturi ale altor artiști. Luaseră decizia de a extinde verificările și la cei mai faimoși portretiști ai Renașterii, îndeosebi la primii care conferiseră personajelor o profunzime și o verosimilitate care ar fi permis să fie scanate și recunoscute de către algoritmii programului „Dumnezeu". Caravaggio inventase o nouă manieră de a picta, mulți alții îl imitaseră apoi. Și dacă niciun software de recunoaștere facilă nu ar fi putut utiliza tablourile lui Giotto sau Cimabue, prea bidimensionale pentru a furniza elementele utile recunoașterii, începând cu Renașterea existau în schimb sute de portrete în care se puteau identifica chipuri și persoane reale.

Însă pe măsură ce înaintau erau tot mai siguri că Fabio Costa avea dreptate. Zâmbărețul nu-l alesese pe Michelangelo Merisi doar pentru verosimilitatea picturilor sale. Era pictorul ideal și asul lor din mânecă în căutarea lor contra cronometru.

Identificarea lui Luca Sileri nu le schimbase abordarea. În această privință, Costa fusese ferm. Înainte de orice, nu aveau dovezi sigure că el era bărbatul căutat. De exemplu, profilul pe care-l schițaseră până atunci, al asasinului obsedat de Caravaggio, nu se potrivea, din câte își dădeau seama, cu personalitatea lui Sileri. Dar, mai cu seamă, Sileri era în acel moment o fantasmă de neatins și tocmai de aceea fără vreo influență asupra muncii lor. Sarcina lor era să monitorizeze evenimentele și să găsească eventuale corespondențe între victimele infracțiunii de răpire și operele pictorului. Fără a divaga.

Chiar dacă o bere în fugă nu putea dăuna.

Barul pe care îl aleseseră se numea Vulturul întunecat, în cinstea seriei cu vampiri *Twilight* care făcuse celebră Volterra în toată lumea. În plus, era singurul local deschis până la ore târzii. Și aveau o bere artizanală la halbă cu adevărat nemaipomenită.

— Nu ți se pare? zise Loris.

Pentru un moment, D'Avanzo crezu că se referea la al treilea rând de bere, astfel că se grăbi să bea dintr-o înghițitură ce-i mai rămăsese în halbă.

— Vorbesc despre admiratorii lui Caravaggio, preciză Loris.

— Ce vrei să spui? întrebă criticul de artă. Că cel care îl admiră pe Caravaggio este nebun ca el?

— Caravaggio era nebun?

— Nu atât nebun, cât… angoasat. Știi câte ceva despre viața lui, nu?

Când dădu din cap a încuviințare, Loris aproape că-și pierdu echilibrul de pe scaun. Berea fusese cam prea tare.

— Știu că era un criminal, zise, pronunțând accentuat litera „r”. Dacă ne-am întoarce în timp, poate că pe el l-am căuta!

Izbucni în râs, iar D’Avanzo râse și el.

— Da, e posibil.

— Un suflet întunecat…

— Un suflet întunecat, așa-i. Un om mereu pe fugă, de nevoie a trăit în umbră, poate de aceea lumina este atât de importantă în tablourile sale. Știi că aproape toate informațiile pe care le avem despre el provin din arhivele judiciare ale epocii? Faima lui de pictor a apărut cu mult, mult mai târziu față de cea de criminal.

— Ceea ce îmi confirmă teoria, mormăi Loris.

— Care anume?

— Anume că de aceea atrage atât de mulți dezechilibrați.

Verificaseră web-ul și arhivele poliției în căutarea oricărei referințe despre Caravaggio. Rezultatele obținute erau destul de surprinzătoare. Existau în lume grupuri esoterice care vedeau în tablourile pictorului reprezentarea unor simboluri și indicii prevestind catastrofe. Alții îl considerau pe Caravaggio reîncarnarea unui necromant care captura sufletele celor pe care-i picta. Era o asociație numită „Adoratorii Capetelor Tăiate” care citea în mania artistului de a reda episoade istorice sau mitologice cu tema decapitării o invitație la a o practica, în numele unei purificări spirituale. Operele semnate de Caravaggio erau de asemenea natură, încât suscitau, în imaginația unora, cele mai necontrolate fantezii.

D’Avanzo fu nevoit să admită că artistul avea această influență. De aceea era ușor de crezut că mintea celui pe care-l căutau fusese ademenită de măiestria întunecată a pictorului.

— Apropo, ți-am povestit despre Guido Marchesi, nu? zise deodată Loris, scoțând din buzunar o hârtie mototolită. Înainte să moară, ne dăduse de înțeles că nu ne confruntăm cu un caz de pedofilie. Datorită mărturiilor sale vagi, am început să sondez prin *dark web*. De fapt, Marchesi nu zgâriase decât suprafața, chiar dacă intuise ceva ce n-a mai avut timp să ne dezvăluie. Eu cred că a fost chiar speriat de ce-a descoperit… sau de cei pe

care i-a întâlnit. Dar eu am mers și mai departe. Și nu a fost deloc plăcut, crede-mă. Privește, azi am găsit asta!

Îi flutură prin față o hârtie, cu un gest instabil al mâinii. Era momentul să se oprească din băut. D'Avanzo nu era sigur dacă tot acel teatralism era cauzat de starea de ebrietate.

— E transcrierea unei conversații între doi subiecți, pe care am pescuit-o de pe un chat acoperit, continuă Loris. Era în engleză, dar, pentru siguranță, i-am dat-o la tradus traducătorului de la comisariat.

ETERNAUT@: Se spune că David și Goliat e un tablou splendid.
NIGHTGAUNT@: Chiar mai reușit decât originalul lui Caravaggio.
ETERNAUT@: Mai senzual. Capul tăiat al gigantului pare viu. Are buzele cărnoase. Sângele strălucește în lumina nopții.
NIGHTGAUNT@: Ce ai de gând să faci cu el?
ETERNAUT@: Am câteva idei. Nu știu dacă mai are limba, însă ar fi fantastic.
NIGHTGAUNT@: Mă exciți.

D'Avanzo își ridică ochii, stupefiat și puțin îngrețoșat. Nu înțelegea.

— Ce-i asta?

Loris privea fundul halbei de bere.

— Nu știu. Ți-am spus, am pescuit-o din *dark web… o* fereastră din cadrul unei structuri secundare, care apoi s-a închis imediat și nu am mai găsit-o. Un fragment dintr-o conversație de pe chat. Se pare că Marchesi a dat peste așa ceva. M-au trecut fiorii.

Da. Giampaolo D'Avanzo îi împărtășea senzația aceea neplăcută.

— Ne poate fi de folos în ancheta noastră? întrebă.

— Nu cred. Nu am reușit să localizez IP-urile celor doi utilizatori, bineînțeles, pentru că foloseau o rețea *friend-to-friend,* iar comunicarea se făcea prin *onion routers…*

— N-am înțeles nimic.

— În afară de artă, ești chiar un ignorant. Oricum cred că vorbeau pe chat de pe două continente diferite. Probabil, unul din Statele Unite, altul din vreo țară din Asia. Nicio legătură cu omul nostru cu părul alb. Era doar așa, ca să vezi cum Caravaggio apare cam peste tot… și nu toate locurile unde este menționat sunt plăcute. Bău ultimul strop de bere. Numai dacă am

fi putut să-l mai interogăm pe Marchesi…

Un mesaj sosi pe celularul lui Manna; acesta îl privi îngrijorat pe D'Avanzo.

— El este…

— Cine?

— *Pre-alarma pe* care am setat-o sistemului, răspunse Loris. Este „Dumnezeu" care ne avertizează!

Într-adevăr, Dumnezeu ne vorbește în multe feluri, se gândi D'Avanzo. Dar chiar și prin mesaje pe mobil?

Loris citi textul. Chiar și în conul de umbră al luminii slabe de la Vulturul întunecat, D'Avanzo își dădu seama că pălise.

— Oh, Iisuse! șopti polițistul.

— Ce este? Ce se întâmplă?

Loris se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

— Sistemul a găsit o corespondență. O altă dispariție în legătură cu Caravaggio. S-a petrecut chiar acum… Omul nostru tocmai a dat o nouă lovitură!

49.

Sunetul mobilului o găsi trează, în ciuda orei. Era ca și cum l-ar fi așteptat. Dădu la o parte cearșafurile, se așeză pe patul nefăcut și răspunse.

Vorbi puțin, apoi închise. Frisoanele care-i traversau trupul îi erau deja familiare. Nu avea să se obișnuiască niciodată și nici nu credea că povestea aceea avea s-o scutească de altele.

Privi către partea de pat în care nu dormise. Parțial, cearșafurile erau neatinse. Seara trecută, pentru o clipă, se gândise să-l invite pe Fabio la ea. Sărutul pe care și-l dăruiseră îi crescuse confuzia în minte și inimă.

Rămăsese în cumpănă ceva timp la hotarul dintre cele două.

Telefonul sună din nou. Era Fabio.

— M-a sunat Loris. O fată a dispărut aseară. Într-un sat din Tramesino… Nu este foarte departe de aici.

Fabio i se păru foarte treaz. Poate că nici el nu reușise să doarmă.

— Ți-a spus cu cine seamănă, așa este? îl întrebă.

— Chipul ei este identic cu cel dintr-un tablou de Caravaggio, *Sfânta*

Caterina din Alexandria, răspunse Fabio. El este, Valentina! E încă aici!

PIELEA, CARNEA, OASELE

50.

Pe geamurile mari se frângeau luminile capturate de apă, astfel că în amurgul lipsit de nori lacul părea că se întinde cu mult peste hotarele lui și intră în casele de pe mal, revărsându-se dincolo de ferestrele scăldate în lumină.

Ești atât de fascinat de acest joc al oglinzilor, încât nu-ți poți dezlipi privirea de pe fereastra restaurantului, în care se reflectă, ca într-o oglindă, suprafața întunecată, aflată în realitate în spatele tău. Astfel că puținii clienți pe care îi vezi înăuntru par că cinează sub apă.

Și ea.

Și ea se mișcă lent, astfel că, datorită acelui joc de reflexii, pare că se unduiește asemenea valurilor pe plaja îndepărtată. Iar tu nu-ți iei privirea de la ea.

Nu-ți vine să crezi cât este de frumoasă. Nici nu ai putea spune *de ce* este atât de frumoasă. Și nu reușești să înțelegi cum de nu ți-ai dat seama înainte. Fotografiile nu redau niciodată suficient esența. Și totuși ar fi trebuit să prevezi impresia pe care urma să ți-o facă. Studiind imaginile cu ea, ar fi trebuit să înțelegi. În schimb, ai plecat în căutarea ei fără nicio premoniție, ca și altă dată.

Ți s-a mai întâmplat ca un chip să nu se ridice la nivelul așteptărilor finale. A depins de o trăsătură a feței, de exemplu un nas care nu se potrivea perfect sau o privire în disonanță cu imaginea de referință. Uneori a trebuit să renunți și s-o iei de la capăt. Alteori ai crezut că asemănarea era acceptabilă, deși imperfectă, și ți-ai dus sarcina la bun sfârșit.

De data asta însă, ceva a depășit orice previziune. Poate că s-a întâmplat când ai văzut-o ieșind din casă, pe când erai închis în duba-vizuină pe care ai parcat-o de cealaltă parte a străzii. Poate atunci a luat naștere prima îndoială. I-ai observat pasul ușor ca într-un dans, pielea palidă, părul mângâiat de vântul înghețat care bătea dinspre lac, chipul oval.

Ai fost copleșit de un gând pe care-l credeai pierdut: dorința. Să fie a ta,

a ta până la final.

Ar putea fi cu adevărat a ta. Numai dacă ai vrea.

În timp ce o urmăreai de la distanță, pe drumul de acasă până la restaurant, poate că mintea ta era ocupată cu analizarea tuturor posibilităților pe care le aveai la dispoziție.

Înainte de toate, aceea de a nu o ucide imediat.

Ai putea s-o faci? Și cât te-ar costa o astfel de alegere?

Ai parcat duba la câțiva pași de micul șantier naval, în fața șirului de bărci cu vele care, din cauza apei agitate, se ciocneau una de alta ca niște fantasme îmbătate.

Fata a intrat în restaurant fără să-și dea seama de prezența ta. E sigură de sine. Poate puțin naivă. Iar tu știi cum să rămâi invizibil. Îi cunoști deja obiceiurile, ticurile. Informațiile culese înainte de a acționa la fața locului sunt esențiale.

Este chelneriță și femeie de serviciu în văgăuna aceea unde se mănâncă țipar prăjit, țipar înăbușit, țipar fript, iar tu te întrebi cum de poate suporta în permanență mirosul acela de pește de lac, miasma algelor și a apei stătute care îți provoacă senzația de greață. Ca și acum, deși tu te afli în aer liber, în timp ce aburii de la bucătărie ajung până în capătul micului bulevard, la intrarea în restaurant. CURTEA LACULUI, scrie pe firma localului, încercând să disimuleze adevărata față a cârciumii de doi bani.

— Nu vreți să intrați?

Tresari la auzul vocii ei. Cufundat în gânduri, nu ți-ai dat seama că a ieșit din restaurant și s-a apropiat de tine. Probabil că a parcurs cei câțiva metri ai bulevardului în fugă, dacă te-a surprins în felul acela. La urma urmei, nu este atât de naivă, iar tu nu ai rămas invizibil.

— Poftim? te bâlbâi.

— V-am văzut aici, afară, indecis dacă să intrați sau nu, și m-am gândit… să știți că aici mâncarea este bună.

O privești tulburat.

— Și nu costă mai mult decât este cazul, adaugă fata, înțelegându-ți greșit ezitarea. Haideți, intrați! Îi voi spune lui Osvaldo să vă facă reducerea specială pentru clienții noi… Pentru că dumneavoastră nu sunteți de aici, așa este?

Tresari când îți atinge delicat cotul pentru a te invita să intri.

— Nu, dumneavoastră nu sunteți din zona lacului.

De ce tremuri?
— Deci, cum rămâne? Veniți înăuntru?
Te conformezi. Ce poți face?
O urmezi supus în local, cu mare grijă să n-o atingi. Să nu te dai de gol.

51.

Drumul de la Volterra până în mica localitate de pe malurile lacului Trasimeno dură mai puțin de două ore, datorită și felului de a conduce al lui Zucca, forțând puternicul Subaru dincolo de limite. Din urmă venea o a doua mașină, cu doi colegi la bord. Nimeni altcineva.

Manna rămăsese la comisariat împreună cu deja inseparabilul D'Avanzo, în caz de nevoie și pentru a continua verificarea datelor. Selecția și evaluarea corectă a informațiilor erau esențiale.

Fata dispărută, Rosanna Bacci, avea douăzeci și trei de ani și locuia la Passignano sul Trasimeno, un târg cu cinci mii de suflete pe malul de nord al lacului, la mijlocul drumului între un sat și un centru turistic. Locuia singură într-o căsuță de pe mal, de când, cu două luni în urmă, îi murise mama. Se spunea că era o fată cumsecade, cu capul pe umeri. Nu avea un partener și nicio rudă în viață. După dispariția mamei și din cauza singurătății căzuse într-o ușoară depresie, dar nu lipsise nicio zi de la lucru. Era chelneriță la restaurantul Curtea Lacului, cu specialități culinare din pește și bucătărie de familie.

În ajun se prezentase, ca de obicei, la ora optsprezece fix, pregătită pentru tura de seară, se schimbase, sporovăise puțin cu bucătarul, Osvaldo, și terminase de pregătit salonul care dădea spre Trasimeno. Osvaldo declarase, cu bine-cunoscuta capacitate de înțelegere a faptelor după ce s-au petrecut, că i se păruse cam agitată și nu prea vorbăreață, dar era ceva ce i se întâmpla adesea de când rămăsese singură. Rosanna ieșise afară ca să ducă un sac mare cu deșeuri. Trebuia să-l care cu un cărucior până în capătul micului bulevard, să facă la dreapta, să treacă dincolo de un gard viu care împrejmuia grădina și să-l depoziteze într-unul dintre containerele speciale. O treabă care se făcea în mai puțin de cinci minute.

Însă Rosanna nu mai venise înapoi.

La început nu se îngrijoraseră. Se mai întâmpla ca angajații să profite de

acea ieșire scurtă ca să fumeze o țigară sau să dea un telefon înainte de a se întoarce la muncă. Dar după o jumătate de oră intraseră la idei. O căutaseră fără să-i dea de urmă. Mai așteptaseră alte douăzeci de minute, fără să știe ce aveau de făcut, apoi sunaseră la poliție.

În timp ce Zucca apăsa pe accelerație, Valentina recitea pentru a zecea oară primele rapoarte primite pe e-mail. Nu conțineau nimic de bun augur.

— O corespondență, o corespondență formidabilă!

Tonul lui Manna, când o sunase în noaptea aceea, era un amestec de entuziasm și groază.

— Semnalul de alertă nu are mai mult de o oră. Poate fi plecare voluntară sau sinucidere. Dar fata este sosia perfectă a *Sfintei Caterina din Alexandria* de Caravaggio. Fotografiile ei corespundeau în proporție de 98%. Sistemul a identificat-o rapid după înregistrarea dispariției.

Un sfert de oră mai târziu, Valentina și Fabio se întâlniseră la comisariat. Zucca se ocupa de pregătirea plecării imediate.

Fabio i se părea mai calm față de obicei.

— Du-te tu, îi spusese.

— Ce înseamnă asta? exclamase ea neliniștită. Tu nu vii?

— Eu voi face așa cum am stabilit. Plec la Roma ca să aflu cine este Luca Sileri, dacă el e omul nostru.

— Mi-ai fi de mai mare ajutor în locul acela blestemat…

Fabio îi mângâiase chipul. O atingere timidă și spontană, care ascundea aceeași tandrețe a sărutului din seara precedentă. Un sărut care făcea deja parte din amintirile ei.

— Nu cred. O să te descurci foarte bine. În plus, trebuie să meargă cineva la Roma. Ba chiar ar fi trebuit să plec cu câteva ore mai devreme. Acolo voi afla poate unde se ascunde Sileri.

Valentina știa că probabilitățile de a localiza un individ căutat de ani de zile și care își ascunsese orice urmă erau cu adevărat minime. Încă o dată se simțea nepotrivită pentru acea misiune. Cine era ea să reușească acolo unde alți polițiști eșuaseră? De ce să-și facă iluzii?

Și totuși avea încredere în Fabio.

În timp ce mașina gonea spre locul celei mai recente infracțiuni a Zâmbărețului, Valentina se întreba dacă însuși Costa avea încredere în acea previziune.

Găsirea lui Luca Sileri părea o misiune imposibilă.

52.

Are ochii mari și curioși. Privesc spre dreapta, dar nu se opresc la linia orizontului, trec dincolo de ea. Buzele, de asemenea, vor să transmită ceva. Sunt ușor strânse. Sunt surprinse chiar cu o clipă înainte de a se încreți poate într-un zâmbet pe care nimeni nu-l va vedea niciodată.

O fotografie îndeosebi se suprapunea perfect peste imaginea Sfintei Caterina. Și în aceea, Valentina întrezărea un soi de bucurie reținută.

În timp ce viziona imaginile pe tabletă, era foarte sigură că monstrul văzuse tocmai acea fotografie a Rosannei, care o imortaliza la sfârșitul unei zile la piscină. Fata nu excela în practicarea vreunui sport, însă era cu siguranță mândră de fotografia aceea făcută pe furiș de vreun prieten. O postase pe Facebook cu plăcere. Părul strâns, ud, figura concentrată, surâsul, totul o indica drept sosia perfectă a sfintei portretizate de Michelangelo Merisi. Răpitorul trebuie să fi fost răvășit de asemănare.

Fapt care o condamnase.

Ajunseră la Passignano când ancheta referitoare la Rosanna tocmai demarase. Primii care interveniseră fuseseră polițiștii, apoi de la chestura din Perugia, sesizată de Serviciul Central, sosiseră agenții echipei mobile. Poliția de provincie cerceta lacul cu ajutorul scafandrilor și mai multe filtre de control fuseseră instituite pe întreg teritoriul.

Echipa Valentinei indicase existența unui Volkswagen California, de culoare verde putred, cu numărul de înmatriculare AN 346 NA, dar speranțele de a-l localiza se risipeau cu fiecare secundă care trecea.

În interiorul restaurantului Curtea Lacului, polițiștii interogau potențialii martori. Un bărbat robust, cu părul încărunțit, înfofolit într-o geacă fără formă, se despărți de grup și se îndreptă către Valentina.

— Sunt comisarul adjunct Leonardini, echipa mobilă, se prezentă el.

— Valentina Medici, SCO.

Leonardini îi strânse mâna.

— Ați ajuns rapid, doamnă comisar. Vă pun la curent cu puținul pe care l-am aflat între timp.

Îi spuse că toți angajații restaurantului declaraseră că fata dispărută nu avea dușmani, nu frecventa anturaje ciudate, era o persoană pragmatică, deși cu o gândire simplistă și, da, poate chiar cu niște probleme de ordin psihologic. De când rămăsese singură, fără vreo rudă, fără vreun prieten sau

iubit de care să se sprijine, era cu moralul la pământ. Nu puteau exclude sinuciderea, deși nimănui nu i se păruse că era atât de disperată încât să-și ia viața.

Însă în ultimele zile parcă renăscuse. Poate nutrea o nouă speranță. Tipul acela cu părul alb părea topit după ea.

Valentina oftă.

Leonardini zâmbi cu tristețe.

— Da, știu la ce vă gândiți, am citit informarea cu semnalmente pe care ați distribuit-o zilele trecute. Dar, din păcate, nu avem o descriere precisă a acestui bărbat… Unii au crezut că era noul iubit, dar nimeni nu a putut să-i facă un portret-robot clar.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Valentina.

— Mai avem de lucru la procesele-verbale, însă până acum, trei chelneri ne-au oferit câte o descriere diferită. Feste ale memoriei. Doi îl vedeau slab și înalt, al treilea, în schimb, robust și scund. Nu mai mult de treizeci de ani, spunea unul dintre ei, dar ceilalți doi erau de părere că putea să aibă chiar și cincizeci. Cert este că nimeni nu s-a apropiat suficient de mult ca să-i vadă bine fața. Spuneau că a apărut cu două zile în urmă și s-a așezat la masa cea mai îndepărtată de bucătărie, cea de lângă ușa de la intrare. Numai Rosanna s-a ocupat de el. Ba chiar a fost fermă: acela era un client special, pe care voia să-l servească numai ea. Pe ceilalți nu i-a deranjat să-i lase terenul liber. Și-au spus între ei că poate își găsise în fine un iubit și că asta avea să-i îmbunătățească starea de spirit. Declarațiile martorilor au un punct comun: părul alb și lung pe spate. O dată a venit cu el în coadă, a doua oară, desfăcut.

— De două ori? întrebă Valentina.

— Da, alaltăieri-seară și ieri. Doar la ora cinei. A intrat, s-a așezat, a mâncat rapid și a plecat. Singura cu care a stat de vorbă a fost Rosanna. Dar nimeni nu a întrebat-o despre ce au vorbit.

Valentina încuviință din cap gânditoare.

— Vă vom pune la dispoziție fotografia unui suspect, zise ea. Ca să le-o arătați martorilor. Dar e veche de câțiva ani. Lucrăm la elaborarea uneia în care suspectul arată conform vârstei actuale.

— Bine. Dar să nu vă faceți prea mari speranțe. Oamenii ăștia n-ar observa niciun elefant în mijlocul localului.

— Ați fost deja la locuința victimei?

— Da, am o echipă de doi polițiști la fața locului. Am cerut autorizarea judecătorului de serviciu ca să intrăm, dar totul pare în ordine. Îi interoghează pe vecini…

— Aș vrea să merg și eu, zise Valentina.

— Încă ceva, adăugă Leonardini. Nimeni nu a văzut mijlocul de transport cu care a venit și a plecat bărbatul. Dar pentru că sunt la curent cu duba despre care ați trimis informarea, fac cercetări în zonă. Cineva trebuie să-l fi văzut, dacă este adevărat că de cel puțin trei zile dă târcoale pe aici. Vom încerca să identificăm imaginile de pe toate camerele de supraveghere.

— Și să nu uităm să contactăm poliția municipală și stradală din provinciile vecine. Trebuie să verificăm sistemul de radar și camerele video de la semafoare, zise Valentina.

O pală de vânt care venea dinspre lac făcu să vibreze ferestrele mari. Ambii se întoarseră către întinderea vastă de apă întunecată. Valentinei i se păru că zărește, pe fundalul reflexiilor de pe geamuri, umbra Rosannei care cerea ajutor, fără voce.

53.

Nu te-ai mișcat deloc de o oră. Și nu e bine, o știi.

Ai parcat duba într-un loc ascuns, ca de obicei. De data asta e o casă demolată, din care au rămas doar trei pereți și o parte a acoperișului, însă e o ascunzătoare perfectă, departe de șosea și înconjurată de mărăcini și tufișuri de mur. Ai avut ceva de furcă pentru a găsi o potecă destul de lată care să permită intrarea dubei, dar rezultatul e grozav.

Tot nu e suficient însă.

Ai adormit fata fără a-i știrbi frumusețea, integritatea fizică, iar acum pare și mai atrăgătoare față de când ai văzut-o prima dată.

Ești la un pas de a finaliza proiectul.

Dar ce se întâmplă cu tine?

Te întorci, deschizi vizorul ca să te uiți în partea din spate a dubei. Totul pare în ordine. Patul e fixat de podea. Perfuzia e aplicată. Pătura electrică îi lasă capul descoperit.

Iar ea.

Are ochii închiși, cufundată în somnul artificial pe care i l-ai indus, dar

chiar și așa, palidă ca și cum iadul deja ar fi chemat-o la el, este perfectă. Totuși, are ceva în ea, un element pe care nu-l înțelegi și care te macină.

Te atrage vitalitatea ei, nu moartea.

Iar asta nu este bine. Ai riscat deja atâta, prea mult. Ea te-a văzut. Ți-a vorbit. Ți-a zâmbit.

Te-a *observat.*

Închizi vizorul și îți pui din nou mâinile pe volan. Trebuie să-ți menții calmul. Să respecți timpii de lucru. Regulile. Ca întotdeauna. Mai devreme sau mai târziu vei înțelege ce ai de făcut.

Trebuie să aștepți și să reziști.

Mai devreme sau mai târziu vei înțelege.

54.

Cu o seară înainte stătuseră până târziu, iar Giampaolo D'Avanzo se prăbușise, cu hainele pe el, pe unul dintre paturile puse la dispoziție în comisariat.

Îl lăsase în fața calculatorului conectat la serverul numit „Dumnezeu" doar pe Loris Manna, care, deși la fel de extenuat, voia să termine de introdus în sistem câteva date noi și să încerce să folosească un nou algoritm de căutare. Cum restul membrilor echipei se grăbiseră să ajungă la locul dispariției Rosannei Bacci, rămăseseră să se lupte singuri cu Caravaggio și personajele lui. În ciuda noii urgențe, era imperios necesar să continue căutarea altor asemănări și conexiuni. Și o făceau fără să pripească. Aceea fusese prima pauză pe care și-o luau în câteva zile bune.

Nu se iviseră încă zorile când se trezi. Se duse lângă Loris, care monta un videoproiector. Reflexiile monitoarelor la care conecta aparatul îi scoteau în evidență cearcănele negre și adânci.

— Ce faci?

— Am lucrat ceva, nu glumă! zise inspectorul, însă fără entuziasmul din momentele când descoperea ceva nou. Ăsta e rezultatul.

Pe peretele alb străluceau, într-o parte, imaginile a cinci persoane, trei femei și doi bărbați. De cealaltă parte, detaliile a tot atâtea opere ale lui Caravaggio.

Cinci chipuri pe care artistul le pictase cu obișnuita-i măiestrie. Ochii

vii, buzele în mișcare. Până și pliurile gâtului alături de conturul unei urechi erau trasate cu o verosimilitate impresionantă. Caravaggio era de neîntrecut în surprinderea de-o clipă a unui gest, a unei mișcări, asemenea unui fotograf din zilele noastre.

Cei cinci subiecți identificați de sistemul SARI al lui Loris erau copii perfecte, însă reale, ale personajelor din operele artistului.

— Cine sunt? întrebă Giampaolo, dar deja cunoștea răspunsul.

— Persoane dispărute în ultimul an. Cine știe de când ucide blestematul, și nimeni nu și-a dat seama.

Criticul de artă cunoștea foarte bine cele cinci chipuri pe care „Dumnezeu" le selectase din picturile lui Caravaggio. Era Olofern și, din același tablou, chipul bătrânei slujnice pregătite să țină capul decapitat al generalului. Apoi fața suptă și barba lungă a *Sfântului Girolam scriind.* Țiganca din *Norocul,* care îi ghicea în palmă cavalerului. În fine, chipul serafic din *Madona cu pelerinii,* unul dintre tablourile lui preferate.

Persoanele dispărute păreau niște sosii imperfecte ale acelor personaje. Un bărbat bărbos, un bătrân, o bătrână, fața durdulie a unei femei și chipul angelic al unei fete căreia poate că nici prin gând nu-i trecea că semăna cu o madonă barocă din secolul al XVII-lea.

Bărbați și femei care dispăruseră. De acasă. De la birou. De pe strada unde locuiau. Răpiți din propriile lor vieți fără explicații ori motive aparente. Probabil că despre mulți dintre ei se vorbise în emisiuni televizate lugubre. În cazul unora fusese emisă ipoteza sinuciderii. Aproape toate disparițiile fuseseră considerate plecări voluntare. În fond, putea fi vorba despre adulți care hotărâseră să dispară în neant, poate pentru a-și reface viața. Însă algoritmii reci ai lui „Dumnezeu" scoteau la iveală alte povești. Povești ale groazei. Bune să-ți alunge somnul noaptea. Pentru a-ți menține vii coșmarurile.

— Mai sunt și alții, zise încet Loris, care nu reușea să-și desprindă ochii de pe rezultatul muncii sale.

— Alții? întrebă Giampaolo, simțind cum îi cresc senzația de confuzie și angoasa.

— „Dumnezeu" începe să funcționeze de minune, spuse polițistul fără urmă de bucurie. Este o inteligență artificială care își rafinează propria capacitate pe măsură ce primește noi informații. Se perfecționează și știe unde să caute. Îmi semnalează alte coincidențe. Asemănări. Iisuse… dar

câte sunt?

Giampaolo nu știa. Dar se gândi la Fabio, la Valentina și la ceilalți care erau în căutarea lui.

— Trebuie să-i anunțăm, zise. Trebuie să le explicăm cu cine au de-a face. Pentru că încă nu au idee.

55.

Nu era decât o porțiune dintr-o casă pentru două familii, cu puțini metri pătrați dispuși pe un parter și un etaj, care ar fi avut nevoie de o renovare serioasă. Dar totul era ordonat și curat, semn că Rosanna avea grijă de locuința ei.

Valentina avu senzația că lipsea orice urmă a caracterului, a personalității sale. Nu existau alte flori în afară de cele imprimate pe perdele sau pe fețele de masă, de calitate modestă. Nu existau fotografii, în afară de două înrămate, cu chipurile grave și anonime ale unor rude din epoci trecute. Nu existau alte tablouri în afară de obișnuitele peisaje marine și îngrozitoarele naturi moarte cumpărate din vreun centru comercial. Nu existau culori, nici lumină. Nu era fericire. Dimpotrivă, erau numai rămășițele unei fericiri pierdute și nicicând regăsite.

Valentina se întrebă cine era Rosanna Bacci. Oare ceea ce vedea în jur dovedea doar lipsă de gust, sau altceva? Era ca și cum locuința aceea modestă nu ar fi fost cu adevărat a ei, nu o simțea ca atare. Locuia ca într-un hotel, pe perioadă nelimitată. De ce?

Într-o fotografie era Rosanna îmbrățișată de o femeie mai în vârstă. Fata râdea. Cealaltă, care trebuia să fi fost mama ei, nu. În chipul plin de severitate inertă, Valentina putu citi relația dintre cele două. O mamă autoritară care își împiedica fiica să-și ia zborul, poate din grija că n-ar fi fost în stare să supraviețuiască în lumea rea, de afară. Și o fiică supusă, care accepta să trăiască în umbra celeilalte, fericită că nu trebuie să se îngrijească de nimic.

Numai că acum mama era moartă. Iar casa aceea, în astfel de momente și mai goală, era singura mărturie, deși învăluită în obscuritate, a ceea ce reprezentase cândva femeia. Rosanna nu învățase încă să-și ducă existența singură.

Un singur detaliu era în disonanță, o tușă personală care o uimi și neliniști.

În camera Rosannei – cu un pat de o persoană foarte modest, mobilier la mâna a doua, fără pic de căldură – ieșea în relief o reproducere neînrămată, cu marginile îngălbenite de trecerea timpului. Era lipită cu doar câteva zeci de centimetri deasupra unei măsuțe cu oglindă și înfățișa un detaliu din tabloul lui Caravaggio cu Sfânta Caterina. Chipul sfintei ocupa întregul spațiu, și cine nu ar fi avut idee despre originea picturii ar fi fost convins că Rosanna însăși fusese modelul. Fata lipise de perete acea reproducere simplă – extraordinara asemănare despre care, probabil, i se povestise într-o zi și care îi trezise curiozitatea – poate amuzată, însă fără a-și imagina că expunea tocmai motivul care avea s-o arunce în brațele unui asasin.

Valentina era singură în acea probabil inutilă cercetare la fața locului. Zucca și ceilalți din echipă rămăseseră să-i ajute pe polițiștii locali, în timp ce ea simțise nevoia să-și facă o idee despre cine era Rosanna, fără mijlociri sau interferențe. Era sigură că și Zâmbărețul făcuse la fel. Trei sau chiar patru zile de cercetat împrejurimile, de observat, în așteptarea momentului potrivit pentru a demara operațiunea. Știau cât era de meticulos și câtă grijă avea față de fiecare detaliu înainte să acționeze. Iar dacă Zâmbărețul alias Luca Sileri își studiase prada înainte de a se avânta, atunci ar fi putut și ea s-o studieze, s-o cunoască mai bine pentru a ajunge la el.

Se plimbă încet dintr-o cameră în alta, uimită de lipsa oricărui sunet.

Ajunsese în fața ferestrei din bucătăria mică. Fu orbită de reflexele soarelui înălțat deja deasupra lacului, pe care le zărea prin partea de jos a perdelei. Aceleași reflexe se disipau prin frunzișul unui șir de platani care umbreau în parte străduța nepavată din spatele casei. Jocul de lumini însuflețea un colț al străduței care altfel ar fi rămas în beznă. Cu siguranță, acela era locul ideal dacă Sileri, cu Volkswagenul său California, ar fi vrut să-i urmărească mișcările fetei. S-ar fi ascuns chiar acolo, parcând la adăpostul copacilor.

Sub imperiul acestei idei, se îndreptă cu repeziciune spre ușă, hotărâtă să verifice locul pe care-l descoperise. Cea mai mică urmă se putea dovedi utilă și, chiar dacă criminaliștii trecuseră deja pe acolo, poate că era cazul să aprofundeze cercetările.

Când ieși, fu înconjurată și asaltată de lumini și strigăte la care nu se aștepta. Cineva o recunoscu imediat, pentru că țipă:

— Este Valentina Medici! Ea este!

Mulțimea era alcătuită din ziariști și cameraman! de altfel canalele de televiziune erau ușor de identificat după logourile de pe camerele de filmat și de pe microfoane. Veniseră toate televiziunile naționale de prim-plan, iar faptul că o cunoșteau era neliniștitor.

— Doamnă comisar, câteva întrebări!

— Doamnă comisar, e adevărat că există o legătură între dispariția Rosannei Bacci și cea a lui Andrea Venturi?

— Rosanna e deja moartă? Mai sperați s-o găsiți în viață?

— Dumneavoastră coordonați ancheta? Dumneavoastră sunteți șefa echipei?

— Veți înceta s-o mai căutați, așa cum ați încetat să-l mai căutați pe micul Andrea?

În spatele zidului de ziariști, în spațiul îngust pe care-l descoperise drept locul perfect unde Sileri ar fi putut să parcheze, văzu sosind un furgon dotat cu o antenă parabolică enormă. Se opri, patinând pe drumul neasfaltat, iar o echipă de televiziune bine echipată coborî călcând fără milă peste eventualele urme. Nimeni nu împrejmuise zona, iar a pretinde grijă din partea acelor ziariști era imposibil. Era vina ei, nu se gândise.

— Nu fac nicio declarație, murmură. Apoi, mai tare: Nicio declarație, vă rog!

O ziaristă cu un machiaj strident, mânuind microfonul ca pe un cuțit, aproape că o cuprinse în brațe. Valentina îi simți respirația cu parfum de căpșuni:

— Ce intenționați să faceți, doamnă comisar Medici? Pe micul Andrea Venturi nu l-ați salvat, credeți că veți reuși măcar în cazul Rosannei Bacci?

Valentina fu tentată să-i smulgă microfonul și să i-l arunce departe. Știa însă că trebuia să se abțină.

— Nicio declarație, repetă.

Ziarista făcu un pas înapoi, parcă uimită de atitudinea ei.

Subaru apăru ca un semn providențial. Zucca se dădu jos, își făcu loc printre jurnaliști și o ajută să ajungă la portieră. O secundă mai târziu, Valentina o zări pe ziarista cu respirația de căpșuni cum dispare în norul de praf ridicat de plecarea vehiculului în trombă. În timp ce polițistul făcea slalom printre mașini, îndepărtându-se de mulțimea din spatele lor, Valentina privea cu mânie în față, cu gândul la Fabio. Era nervoasă pe el, în

clipele acelea, pentru că plecase la Roma. Ar fi vrut să fie acolo, lângă ea. Pentru că simțea că hienele de acolo aveau dreptate. „E vina mea dacă Andrea nu s-a întors acasă”, își spuse. Iar Rosanna risca să aibă același sfârșit.

56.

Aștepți noaptea, iar noaptea a sosit.

Prima vizită, te muți în spate pentru a-i administra o altă doză de cloroform și glutaraldehidă și ca să te asiguri că este bine. Știi că inima ei nu va rezista prea mult la un astfel de tratament. Altă dată nu ți-a păsat deloc, acum da.

A doua vizită o faci în toiul nopții pentru că…

Pentru că vrei s-o vezi. Doar atât.

Încerci să dormi puțin în cabina dubei, dar nu reușești. O auzi cum respiră acolo, în spate. Imaginea ochilor acoperiți de pleoapele delicate te chinuie.

Și în cele din urmă cedezi.

Ieși din cabină și intri în spatele Volkswagenului pe care l-ai dotat atât de bine pentru scopurile tale. Înainte să intri, te asiguri totuși că porți peruca aceea oribilă cu păr alb. Nu trebuie să uiți nicio clipă regulile prudenței.

Când te apropii, respirația ei îți taie răsuflarea. E atât de frumoasă, așa întinsă și palidă în patul pe care i l-ai pregătit! Dar frumusețea ei nu-ți mai este îndeajuns. Nu-ți poate potoli foamea.

Înlături ușor pătura termică de care are nevoie pentru a rămâne la căldură. O privești.

Și din nou ești copleșit de dorință.

De frica de a-ți pierde controlul.

57.

Polițistul care intrase primul în pivnița lui Luca Sileri nu-și mai

revenise. Chiar și acum, în unele coșmaruri, Teresa îl căuta ca să-l acuze că nu l-a prins pe monstrul care o adusese în halul acela.

— Privește-mă! îi spunea, arătându-i rănile de pe trup. Privește ce mi-a făcut!

Atunci, polițistul se trezea reprimându-și un țipăt.

Acel polițist se afla acum în fața lui Costa și îl privea în timp ce vicechestorul analiza dosarul anchetei.

Cu cât citea mai mult rapoartele care descriau asasinarea Teresei Franceschi, cu atât simțea că pătrunde într-o lume paralelă și întunecată.

O parte din documentele pe care le găsise se refereau la imaginile surprinse în momentul găsirii fetei. Toate fotografiile cu cadavre, mai ales dacă a fost vorba despre o moarte violentă, au un soi de plasticitate teatrală, o focalizare sterilă, impersonală; concomitent, nuanțele acelea reci de alb și negru scot în evidență o cruzime insuportabilă. Imaginile cu victima lui Sileri emanau o astfel de cruzime, fiind aproape imposibil de privit.

— Când s-a efectuat autopsia bietei Franceschi, explică vicechestorul Donato Forgione, colegul care coordonase ancheta și pe care uneori Teresa îl vizita în coșmaruri, medicul legist a fost șocat. Lichide organice fuseseră extrase aproape complet din corp și înlocuite cu cauciuc siliconic. Este un polimer lichid care, împreună cu alte substanțe, poate împiedica degenerarea parțială a țesuturilor. Un fel de îmbălsămare. Sileri înființase un laborator în toată puterea cuvântului, cu o cadă conectată la o pompă și două țevi care se terminau cu un sistem de perfuzie. Rolul acelor țevi era de a inocula acetonă în corpul fetei pentru a topi și elimina grăsimile, simultan introducându-i silicon în toate țesuturile. Nebunul acela avea intenția de a-și transforma victima într-un fel de păpușă din plastic.

— Ca să-ți iasă așa ceva ai nevoie de cunoștințe și de experiență, observă Costa.

Planul pe care Luca Sileri și-l conturase în minte era acum pe cât de clar, pe atât de terifiant.

Forgione aprobă din cap.

— Asta e partea cea mai ciudată a poveștii. Sileri a fost student la Facultatea de Chimie, dar a renunțat foarte repede. Am stat de vorbă cu profesorii lui. Câțiva și l-au amintit, catalogându-l drept genial, dar nestatornic. Era un tip straniu, nu reușea deloc să se concentreze. Însă, evident, a dobândit noțiunile de bază. Apoi, în 2015, cu un an înainte de a o

ucide pe Franceschi, a colaborat la o expoziție *Body Worlds,* organizată la Roma. Știi despre ce este vorba?

Costa își amintea câte ceva despre *Body Worlds.* Ba chiar, cu ani în urmă, trebuise să meargă la Milano ca să vadă o asemenea expoziție. La *Body Worlds se* expuneau corpuri umane sau de animale, descărnate până la mușchi, de cele mai multe ori așezate în poziții sugestive. Cadavre donate artei și științei pe care specialiști în anatomopatologie le prelucrau cu ajutorul unor tratamente menite să împiedice descompunerea și apoi le modelau în poziția de alergare, executând un anumit gest sau în posturi firești, așezate la o masă ori ghemuite de culcare.

Moartea sub aspectul obișnuit al vieții.

De ani de zile, astfel de expoziții erau organizate peste tot în lume. Unii le respingeau, considerându-le o lipsă de respect la adresa trupurilor expuse, alții le apreciau pentru vigoarea artistică și inovația științifică. Existau și alții care, pur și simplu, nu se simțeau în largul lor să privească atent natura umană în expresia ei dezgolită și realistă.

La unele manifestări din această serie erau prezentate trupuri care imitau personajele din anumite capodopere de artă. Tablouri sau sculpturi refăcute cu ajutorul cadavrelor.

Aceea era ultima piesă din puzzle-ul groazei. Luca Sileri își căuta subiecți potriviți pentru recrearea tablourilor lui Caravaggio folosind acea metodă de îmbălsămare. Nebunia lui atinsese hotarul unde confunda arta cu moartea.

— Se numește plastinare, continuă Forgione. A inventat-o un german pe nume Günther von Hagens, la sfârșitul anilor ’70. Este o tehnică menită să înlocuiască grăsimea și lichidele din organism cu polimeri, astfel încât țesuturile să nu fie afectate, iar corpul să rămână elastic și moale. După părerea mea, trebuie să-ți placă spectacolul de groază ca să suporți așa ceva. Von Hagens este considerat un geniu sau un nebun, în funcție de cine își dă cu părerea, dar tehnica lui științifică este revoluționară și a fost folosită în multe țări, mai ales în domeniul anatomopatologic. A instruit personalul a zeci de laboratoare din întreaga lume, iar organizația pe care o conduce aranjează expoziții itinerante în fiecare an. În Italia au fost câteva. Luca Sileri al nostru a făcut parte din echipa care a pregătit expoziția *Body Worlds* de la Roma în 2015. Acolo trebuie să-și fi rafinat tehnica. Apoi a încercat să o experimenteze pe sărmana Teresa Franceschi.

— Dar a eșuat, a spus Costa în timp ce privea imaginile unor corpuri secționate și recompuse.

În dosarul lui Sileri erau câteva pliante ce ilustrau expoziția la care se referise Forgione. Tehnica plastinării era descrisă amănunțit. Se explica până și procedura de înființare a unui laborator de plastinare, precum și costurile la care se putea ajunge. Era inclusă și o listă cu prețurile substanțelor chimice, instrumentelor și echipamentelor, cum ar fi sicriele din oțel.

— Da, a eșuat, fu de acord celălalt. Cadavrul a început să se descompună. Poate că Sileri nu avea instrumentele necesare. Arătând spre lista cu prețuri pe care Costa o citea cu atenție, adăugă: Pe atunci nu se vindea încă trusa plastinatorului perfect…

— Sau poate că tehnica lui era încă rudimentară, zise Costa.

Forgione încuviință. Ambii se gândeau la toți anii în care Sileri își perfecționase abilitățile.

— Există posibilitatea să fi făcut totul de unul singur? se arătă curios Costa.

Forgione dădu din umeri.

— Din câte știm, da. Cel puțin în ceea ce privește asasinatul. Bineînțeles, am fost să vorbim cu organizatorii expoziției din 2015. Pentru o muncă de asemenea amploare este nevoie de zeci de persoane și sute de ore de efort. Corpurile vin de nu știu unde și sunt deja supuse procesului de tratare cu substanțe chimice. Însă ulterior este nevoie de intervenția specialiștilor care să pregătească exponatele după indicațiile organizatorilor. Sileri era un simplu executant. Oricum, unii și-l mai aminteau. Au povestit că era un individ taciturn și distant. Și nu era de nădejde. Făcea greșeli. În cele din urmă l-au gonit… Iar el a luat cu sine niște materiale. Silicon, acetonă, ba chiar și o pompă de injecție. Cel puțin așa au bănuit, că fusese el. Dar nu l-au reclamat pentru a evita publicitatea negativă.

— Materiale pe care apoi le-a folosit în pivnița lui, opină Costa.

— Se poate, cel puțin parțial. Dar, așa cum ai spus și tu, nu i-a ieșit.

— Cum de nu ați putut să-l prindeți?

Forgione nu ocoli privirea vicechestorului din Volterra.

— Fabio, tu știi cum merg lucrurile astea. Cu siguranță, nu sunt mândru de ce *nu* am reușit să facem. La început am depus toate eforturile. Am

reuşit să-l determin pe judecător să-l declare fugar şi astfel am putut să-i interceptez câteva convorbiri telefonice. Problema a fost că Sileri era un singuratic. Poate că şi acum este la fel. Nicio rudă în viaţă. Niciun prieten. Am încercat să luăm legătura cu angajaţii de la reţeaua de magazine de discount unde lucra, ba chiar şi cu câţiva colegi cu care colaborase la *Body Worlds.* Exista o fată cu care se părea că interacţionase ceva mai mult, spre deosebire de ceilalţi. Câteva luni de interceptări, dar la sfârşit am fost nevoiţi să renunţăm. Ministerul Public ne-a solicitat să încetăm. Nimeni nu l-a mai cercetat în ultimii trei ani…

Astfel, Luca Sileri o luase de la capăt. Se ascunsese în văgăună, îşi perfecţionase meşteşugul şi începuse să ucidă din nou. Costa evită să ofere prea multe detalii. Colegul avea coşmaruri. Şi, de fapt, nu poţi întotdeauna să câştigi. Ba dimpotrivă, sunt nenumărate cazurile când vinovăţii rămân liberi să facă uz de violenţă.

În momentul acela, Costa ţinea în mână o fotografie în alb şi negru a corpului torturat al Teresei, în vârstă de douăzeci şi trei de ani, cu o viaţă întreagă pe care ar fi trebuit s-o trăiască. Ca şi Rosanna Bacci, dar ca şi celelalte victime ale acelui monstru. Micul Andrea Venturi… şi atâtea altele. Toate acelea identificate de „Dumnezeu”. Dar întotdeauna prea târziu.

— Ce ai de gând să faci? îl întrebă Forgione.

Nu era nicio urmă de îndoială în acea întrebare. Ba dimpotrivă, Fabio îi citi în privire speranţa că ancheta cea nouă va duce la prinderea lui Sileri. La vremea respectivă se făcuse tot posibilul. Dar acum ştiau că ucigaşul umbla prin toată Italia în căutarea victimelor sale. Şi astfel lăsa urme noi.

— Acum tu eşti cel care-l cunoaşte cel mai bine, zise Costa, conştient de valoarea colegului său. Eşti singurul care mă poate ajuta.

Forgione rămase impasibil, dar i se citea pe chip că avea o idee. Şi era fericit că i se dădea a doua şansă.

— Păi, iată ce aş face eu, spuse.

Costa îl ascultă.

58.

Când Fabio o sună, Valentina alerga de-a lungul unui bulevard

înmiresmat de rouă și iarbă tăiată. Era un obicei la care fusese nevoită să renunțe de când începuse ancheta. Nu mai avusese nicio clipă de răgaz și, oricum, i se părea că ar fi pierdut un timp prețios în detrimentul datoriei sale.

Însă în dimineața aceea simțise o nevoie urgentă. Știa că dacă s-ar fi prăbușit nu ar fi fost de folos nimănui.

Falcone o sunase în plină noapte, după ce văzuse un reportaj la televizor în care Valentina, cu „nicio declarație”, înfrunta mulțimea de ziariști care o asediase în fața locuinței Rosannei Bacci.

— Va trebui să punem la punct un comunicat de presă, zisese cu răceală directorul. Nu poți fugi de presă la infinit. Nu uita că opinia publică este importantă în meseria noastră. Avem nevoie de sprijinul tuturor.

Șeful părea dezamăgit și demoralizat. Îi spusese că pista referitoare la Luca Sileri nu trebuia să fie unica de urmărit. Că aveau nevoie de probe. Că dacă s-ar fi dovedit că acea ipoteză era nefondată ar fi fost dificil de recuperat timpul pierdut. Nu adusese în discuție și colaborarea cu Fabio Costa. Tocmai acea omisiune o îngrijorase, de parcă Falcone ar fi hotărât deja soarta anchetei. Și a ei, bineînțeles.

Alergarea nu fu de ajutor pentru a-i aduce înapoi buna dispoziție, dar cel puțin o ajută să se împace cu corpul său. Din cauza lipsei de antrenament o dureau mușchii, dar era o suferință plăcută.

Apoi o sună Fabio ca să-i dea vești despre Sileri. Nicio urmă lăsată de asasin, nicio idee despre cum ar putea fi găsit. Se aflau în punctul de plecare.

— Nu trebuie să lăsăm garda jos, Valentina, îi zise el.

Însă, indiferent din ce unghi ar fi fost privită situația, i se părea că nu făcuseră niciun progres. Ocoluri imense, indicii care se adunau, se împleteau și uneori se terminau în confuzie. Păreau să fie mereu aproape de final, dar că totul le scăpa, încă o dată. Aveau un nume, sigur, și asta era cu adevărat important. Dar omul lor continua să umble prin țară, lăsând crime în urmă și smulgând destinului victime nevinovate. De sub nasul lor.

— Mai ești? întrebă Costa la telefon.

— Sunt… da…

Gâfâia. Se oprise în fața cazărmii carabinierilor din Passignano, unde instalaseră o bază provizorie, de vreme ce cazul Bacci necesita prezența lor în zonă cel puțin o perioadă. Jandarmeria le pusese la dispoziție niște

încăperi în stil spartan, dar adecvate.

— Mai am o speranță, zise Costa. O idee care nu-i de neglijat. Fata care interacționase cu Sileri, cea cu care a lucrat la expoziția de plastinare…

— Ai spus că deja a fost găsită și interogată. Ce speri să mai descoperi după atâția ani?

— S-o luăm de la capăt, când totul pare pierdut, îți amintești? În plus, colegul care a instrumentat dosarul lui Sileri e convins că femeia nu a spus întregul adevăr.

„Cuvinte și atât”, se gândi Valentina. Cuvinte care nu întotdeauna au și o semnificație. În trecut avuseseră noroc. Acum totul se terminase. Așa cum era terminată și ea, la sfârșitul acelei curse nebunești.

Se pregătea să i-o spună, când observă agitație la intrarea în clădire. Angelo Zucca dădea la o parte grosolan câțiva carabinieri în uniformă, străduindu-se să iasă cât mai repede.

Alți câțiva militari ieșeau alergând, înarmați cu mitraliere și veste antiglonț. Din stațiile radio se auzeau strigăte și indicații. Iar în depărtare, liniștea lacului era spartă de sunetele sirenelor.

— Se întâmplă ceva, zise Valentina ștergându-se cu mâneca treningului.

Zucca alergă spre ea cu răsuflarea tăiată.

— Au tras focuri de armă! Nu departe de aici… Poate că era o dubă. Vrea să fugă!

Costa, care auzise totul la telefon, îi strigă:

— Mișcă-te! El este, Valentina! El este! Sileri!

59.

Îți reiei drumul în zori, așa cum era programat. Fără excepții, fără divagări. Fără vreo urmă de îndoială în minte. Fără vreo acțiune compulsivă. Până la sfârșit.

I-ai administrat o altă doză din combinația de substanțe, tocmai pentru a fi sigur. Și ea este la fel ca toți ceilalți. Ai fost un fraier să crezi că nu ar fi. Ieri ai avut agerimea să te oprești la timp, în ciuda avalanșei de senzații. Acum trebuie doar să te concentrezi și să-ți îndeplinești planul conform pașilor calculați: itinerariile stabilite, pauzele pe care trebuie să le iei, locurile, identificate cu săptămâni înainte, unde te poți opri. Totul pus la

punct cât mai detaliat cu putință.

Fără excepţie. Niciodată, de-acum înainte.

Dar când frunzișul copacilor de pe laturile drumului lasă la vedere razele soarelui pe parbriz, dansând cu o putere hipnotică, ceva te tulbură din nou.

Răcnești din adâncul plămânilor. Bați cu pumnii în volan, în tabloul de bord, până și în geamuri cu riscul de a le sparge. Țipi și te agiți, duba șerpuiește pe drumul pustiu. Dacă te-ai intersecta cu o altă mașină, nu ar fi o problemă. Nu pentru tine. Ai ucide pe oricine, numai ca să curmi suferința. Ai face-o cu *plăcere.*

Zărești un spațiu unde poți opri pe marginea drumului îngust. Cu o manevră bruscă, virezi într-acolo, oprești motorul și rămâi să asculți.

Niciun zgomot. Doar inima ta care accelerează, creierul care horcăie. Nu e niciun pericol.

Acum ești liniștit. Cobori. Aerul rece al dimineții îți înțeapă fața nebărbierită. Ți-ai lăsat peruca în cabină. Roua îți umezește imediat capul lucios.

În ciuda gerului, te simți surescitat, deși nu vrei asta. Ești slab. Simpla idee de a o privi iarăși te face să te simți copleșit de dorință. De data asta va fi greu să te oprești. Dar trebuie să încerci. Pentru tine.

Deschizi portiera din spate și urci în dubă.

Parfumul ei este și mai intens. O dorești. Acum. E un fel de dragoste care te chinuie și te îngrozește.

Deodată, o bătaie în portieră. Un ton îndrăzneț, plin de răutate:

— Cine este înăuntru? Deschideți!

Nu e tonul cuiva care cere o favoare. Este timbrul autoritar al celui care nu ar fi în stare să înțeleagă. Este cineva care spulberă acel moment unic, fragil, de extaz. Și care te va nimici, numai dacă tu îi vei da voie.

Te întorci către portieră și îți dai seama că nu ai tras zăvorul. Nu ți s-a mai întâmplat niciodată. Bărbatul de afară încearcă s-o deschidă, aproape că o scoate din balamale. Crăpătura prin care intră lumina zilei se lărgește sub avalanșa de lovituri.

— Deschidem! strigă din nou vocea ostilă.

Deschidem.

Îți duci mâinile la cizme. Scoți cuțitul și îl ții pregătit. Chiar și prin firicelul de lumină poți să admiri conturul zimțat, suprafața înnegrită a sângelui care se încheagă. Se spune că înfigerea lamei cuțitului în carnea

umană întărește metalul, călindu-l în flacăra durerii.

Portiera se deschide. Pentru o clipă, lumina te orbește, dar ai calculat deja direcția, înălțimea și traiectoria.

Te avânți afară și lovești. O dată, de două, trei, patru ori. Rapid. Puternic. Simți cum trupul cedează sub impactul loviturilor, auzi zgomotul oaselor care se frâng.

Auzi și un strigăt. Un sunet care pare că vine de departe. Suferință și uimire, împletite minunat, ca o melodie în aerul rece al dimineții. Îți place senzația. Ești din nou tu însuți.

Ești rapid. Aterizezi pe drum, în timp ce bărbatul din fața ta se prăbușește pe asfalt cu sângele prelingându-i-se în jur.

Mai este un bărbat, însă groaza l-a înlemnit. Doar cu o mână, dreapta, tot încearcă să tragă în sus mânerul pistolului prins în cureaua albă, în efortul de a-l scoate. E tânăr și nu i-a desfăcut tocul, astfel încât arma parcă nici nu vrea să iasă.

Te năpustești asupra lui și îți place să-l auzi strigând cu o voce stridentă, care nu mai are nimic uman în ea:

— Nu, nu, te rog, te rog!

Imediat, îi desfaci Beretta din toc, îi tragi siguranța și-i îndrepți țeava către stomac. Apoi apeși pe trăgaci.

URME

60.

Destinul îi vizitase pe doi agenți de la Poliția Rutieră, pe una dintre nenumăratele mici artere care traversează Apeninii.

— Nu existau dovezi certe că Zâmbărețul era autorul atacului, însă Costa era sigur. Valentina privea lucrurile cu mai multă prudență, dar dacă fusese el, însemna că le scăpase din nou de sub ochi.

— S-a petrecut la mai puțin de o sută cincizeci de kilometri de aici, le explică Zucca pe când era ocupat cu ce știa să facă cel mai bine: să apese pe accelerație. Se pare că polițiștii au găsit un vehicul oprit pe marginea unui drum de țară și au demarat un control de rutină. Înainte de a se întrerupe comunicarea prin stație, au descris o dubă care ar corespunde. Unul din ei a murit pe loc, înjunghiat de nu știu câte ori. Pe celălalt agresorul l-a deposedat de arma din dotare, cu care l-a împușcat. A fost dus la spitalul cel mai apropiat.

Poate că întâmplarea nu avea legătură cu cazul lor. Poate agenții descoperiseră întâmplător un transport de droguri și traficanții ripostaseră. La Roma așa se credea. Falcone, informat despre cele întâmplate, o somase să nu se ducă la fața locului.

— Ocupă-te de fata de la lac, îi ceruse. Lucrurile astea lasă-le în seama celor de la poliția locală. Dacă vor găsi detalii care să sugereze o legătură, îți vor transmite. Așa merg lucrurile, îți amintești? Se colaborează. Nu poți să fugi dintr-o parte în alta, ca și cum nu ai avea o țintă. În plus, felicitări pentru discreția anchetei tale… Vom mai vorbi despre asta!

Valentina nu înțelese ultima replică, pe care Falcone o pronunțase fără nicio urmă de ironie sau de bunăvoință. Dar prevestea necazuri. Oricum, nu avea prea mare importanță, pentru că făcea pe dos față de cele ordonate de superiorul ei. Se duse de îndată la locul atacului armat.

Era de acord cu Fabio referitor la urgența de a se apropia cât mai mult cu putință de omul lor. Dacă și măcelul acela era opera lui Sileri, atunci dintr-un motiv sau altul nu se îndepărtase prea mult de zona Trasimeno, poate

tocmai din cauza presiunii pe care o instituiseră în tot teritoriul. Filtrele de control și prezența patrulelor îl împiedicaseră.

Și dacă încă fugea, aflat în întârziere față de planul pe care și-l făcuse, atunci exista posibilitatea de a o găsi pe Rosanna Bacci.

Dar dacă se înșelau? Dacă nu era Luca Sileri? Dacă se agitau pentru un caz fără nicio legătură și tocmai în acele momente asasinul, care îl admira pe Caravaggio, deja se ocupa de *plastinarea* corpului fetei?

— Aproape am ajuns, anunță Zucca.

— Bine. Mergi direct la spital!

— Nu cred c-o să ne lase să vorbim cu polițistul rănit. Se pare că a pierdut mult sânge. L-a nimerit în burtă, nenorocitul… Medicii nu cred că scapă.

— Vreau să merg oricum.

Pe când își făcea apariția conturul gri și auster al spitalului, unde colegul se lupta între viață și moarte, Valentina își mușcă buzele. Își juca ultima carte, o știa prea bine. Însă Fabio avea dreptate: o anchetă ca aceea te schimbă, fie că vrei ori nu. Într-o anchetă precum aceea trebuie să te implici total. Trebuie să te investești fizic. Și, tot fizic, să riști. Nu exista o altă variantă. Niciodată nu fusese alta.

61.

— El a fost? întrebă colegul.

Era un agent din cadrul echipei mobile, expediat la fața locului ca un proiectil. Un comisar tânăr și palid. Șefii lui erau ocupați în acele momente cu o conferință de presă în timpul căreia aveau să amintească sacrificiul celor doi polițiști atacați, să se roage pentru supraviețuirea celui rănit și să asigure pe toată lumea că vinovății vor fi prinși curând. Promisiuni inutile. Valentina cunoștea pe de rost procedura.

— Care el?

Îl privi în treacăt. Da, fără îndoială, un coleg tânăr și în afara jocului.

— El, Colecționarul de chipuri.

— *Cine?*

Tânărul comisar se îmbujoră până la rădăcina părului foarte scurt.

— Mă scuzați… Așa au relatat ziariștii azi-dimineață. Spun că îl

urmăriți pe „Colecționarul de chipuri”, unul care se inspiră din tablourile lui Caravaggio…

Valentina rămase fără cuvinte. O altă scurgere de informații. Cineva care vâslea contra curentului, de parcă nu ar fi avut și așa suficiente probleme. Nu putea fi decât cineva foarte apropiat cercului lor, poate chiar cineva din echipă. Iată cum se explica replica lui Falcone la telefon.

Colecționarul de chipuri. Canalele de televiziune așa hotărâseră să-l numească. Avea să urmeze un spectacol difuzat douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Asemănarea victimelor cu personajele din picturile lui Caravaggio alimentase imaginația jurnaliștilor. Nu exista limită în ipotezele care făceau furori. Însă nimeni nu se apropiase încă de adevăr.

— Noi nu-i spunem astfel, zise încet Valentina.

Erau în sala de așteptare a Secției de Reanimare. În spatele unui geam întunecat, Claudio Colombo, polițistul împușcat de suspect, zăcea pe un pat înconjurat de tuburi și aparate care îl țineau în viață. Ajunseseră târziu, iar Claudio intrase în comă; probabil că n-avea să le mai poată răspunde niciodată la întrebări. Oricum, deși Valentina trăsese nădejde, poate că ar fi fost inutile. Uneori, privirea unui polițist cu experiență poate surprinde detalii pe care un cetățean de rând nu le observă. Polițistul fusese dezarmat și împușcat cu arma din dotare, cu o repeziciune și ferocitate incredibile. Însă avusese timp să vadă cum fusese asasinat colegul său de echipă. Poate că văzuse ceva. Orice, se gândea cu disperare Valentina.

— Un control de rutină, repeta tânărul comisar, parcă încercând să-și ascundă timiditatea. Poate că nu are legătură cu ancheta voastră. Drumul acela blestemat de provincie e foarte puțin folosit. Intersectarea cu o patrulă a fost, concomitent, o întâmplare și o fatalitate. Iar cei doi agenți nu au avut timp să reacționeze. Dacă a fost Colecționarul vostru de chipuri, atunci i-a nimicit singur în numai câteva secunde…

„De ce îi tot spune așa?”, se întrebă Valentina. „Cine l-a autorizat?”

Colecționarul *vostru* de chipuri.

Tocmai atunci, un asistent medical ieși din sala de reanimare. Pe un cărucior ducea hainele lui Claudio Colombo. Uniforma, cizmele înalte specifice Poliției Rutiere, centura albă. Toate erau pătate de sânge.

Zucca veni lângă ea.

— Nu prea e mare lucru de făcut, zise cu voce joasă. Doctorii spun că e un miracol că încă mai trăiește.

În celălalt capăt al sălii, cineva plângea. O viitoare văduvă, prea tânără, cum de altfel prea tânăr era și agentul Colombo.

La vederea centurii albe cu pete roșii rămase impresionată. Îl dădu la o parte pe Zucca și-l opri pe asistentul care punea hainele într-un sac mare, verde.

— I le-ați scos voi? Acum?

Bărbatul nu înțelese. Nesigur, clătină din cap. În spatele măștii chirurgicale erau doi ochi care i se părură mișcați de emoție.

— Centura, îi explică ea. Cine a atins-o?

Asistentul continua să-și miște capul în semn de confuzie.

— Nu știu… Doar eu, cred, când i-am scos-o…

Zucca, înțelegând ce voia șefa lui, îi făcu semn bărbatului să rămână pe loc, cu hainele însângerate în brațe. Își puse o pereche de mănuși din latex pe care le avea mereu la el și ridică centura de cataramă cu multă atenție.

Pe tocul zgâriat, printre urmele lăsate de anii cât fusese prinsă de șoldurile polițistului, dâre lungi de sânge se întindeau din cavitatea pistolului până la brida cu capsă care bloca arma. Era sângele lui Colombo. Însă dacă reconstituiseră corect dinamica evenimentelor, criminalul, înainte de a scoate Beretta și de a o folosi împotriva polițistului, deja îl înjunghiase mortal pe colegul acestuia. Înseamnă că era deja pătat de sânge. Atât de mult sânge. Pe mâna cu care apucase patul armei. Aceeași mână cu care atinsese suprafața din piele albă a tocului din dotarea polițistului Colombo.

Amprentele digitale de un roșu strălucitor erau clare și nu lăsau prea multe dubii. Îi aparțineau bărbatului care îi atacase pe cei doi polițiști.

62.

Nu e sângele tău, nu ești rănit. Dar ești plin de el. Sânge pe mâini, pe haine. Te uiți în oglinda retrovizoare: picături de un roșu aprins pe obraji, pe frunte. Încă nu ai scăpat de pericol. Ești departe de finalul călătoriei.

Te-ai oprit deja de multe ori și de fiecare dată ai ales cu grijă locul; fără piațete sau parcări, numai zone izolate, poteci înguste, dificil de parcurs, de-a lungul șoselelor secundare, atent să nu rămâi blocat în șanțuri sau împotmolit în mlaștini. Te-ai odihnit când ai putut, iar de vreo două ori ai și dormit. Ești în pericol. Te-au găsit deja o dată, întâmplător. Te-ar putea găsi

din nou.

Ești mânios pe tine însuți. Dacă nu te-ai fi oprit să vezi ce face, nu s-ar fi întâmplat nimic. Poate că acum ai fi fost deja la adăpost.

Însă mânia este un alt pericol de care trebuie să te ferești, din cauza mâniei poți face prostii.

Așa că te liniștești. Treptat.

Aproape ai ajuns la destinație. GPS-ul îți indică diferite variante rapide, iar dorința de a isprăvi odată te determină să-l asculți. Dar știi să reziști. Ești priceput. Modifici întruna parcursul, apropiindu-te și îndepărtându-te, ca să te asiguri că nu ești urmărit și mai ales ca să eviți filtrele de control. Știi că acum te caută. Chiar mai aprig ca înainte. L-ai ucis pe unul de-ai lor. Și nicicând nu au fost mai aproape ca acum. De aceea, nu este important timpul irosit, ci drumul care trebuie ales. Doar variante sigure. Mai lungi și mai sinuoase, dar mai sigure.

Și, în toată această hoinăreală, în sfârșit te-ai apropiat. Capătul este la orizont.

Sigur, ai fost nevoit să-ți schimbi parțial planul. Noua destinație nu este ideală și presupune unele riscuri. Dar e pur și simplu imposibil să ajungi acolo unde prevedea planul inițial. Uneori, regulile trebuie schimbate. Iar, în cele din urmă, tu ești cel care trebuie să decidă.

Da, aproape că ai ajuns.

E suficient să reziști tentației de a te duce s-o verifici pe fata din spate. A trecut ceva timp de când ai auzit-o văitându-se. Poate că a murit, iar asta nu ar fi bine, pentru că, dacă s-ar petrece prea repede, ți-ar irosi toate eforturile. Dar tu consideri că încă trăiește. Nu pentru foarte mult timp, însă trăiește.

Ți-o imaginezi așteptându-te întinsă, iar gândul te excită. Gândul te îmboldește să mergi mai departe.

Mai este puțin. Vei fi la adăpost. Iar ea va fi cu adevărat a ta.

63.

— Vreo noutate?

Giampaolo D’Avanzo se așeză lângă Loris Manna. Aflaseră de iadul prin care trecuseră cei doi agenți de la Poliția Rutieră și primul impuls al lui

Loris fusese să plece imediat, pentru a fi alături de Valentina și de ceilalți. Dar știa că rolul lui în poveste era cu totul altul. Și fiecare trebuia să se ocupe de partea lui.

Devenise polițist fără a ști dacă era croit pentru acea meserie. Avusese nevoie de mult timp ca să recunoască, spre nefericirea lui, că avea înclinație pentru o astfel de profesie, dar, în același timp, trebuia să-i trăiască și consecințele devastatoare. Și nu doar pentru că încerca să se identifice fizic și psihologic cu victimele infracțiunilor pe care le ancheta, ci și pentru că toată durerea, toată suferința aceea nedreaptă și nejustificată aveau, după părerea lui, un fel de miros care se lipea de el. Loris îl simțea de fiecare dată cum i se îmbibă în piele, pe față, pe limbă, cum îi impregnează ființa și rămâne acolo zile de-a rândul, aruncându-l într-o depresie din care, de fiecare dată, era tot mai greu să iasă. Empatia de care dădea dovadă, îi spuneau colegii mai vârstnici, nu era neobișnuită în rândul polițiștilor, dar era periculoasă. Dacă nu știai cum s-o controlezi, risca să te ucidă.

Fusese mereu pasionat de informatică și, deși autodidact, știa că putea concura cu aproape orice infractor digital în fața provocărilor pe care internetul și progresul tehnologic le lansau deja de ani buni. Așadar, hotărâse să-și abandoneze veleitățile de tip operațional și să îmbrățișeze un nou aspect al vieții de polițist.

În 2015, Loris fusese repartizat la Serviciul Central Operativ; acolo începuse pentru el adevăratul război împotriva infracționalității. Care se traducea în calcule virtuale, numere, geolocalizări, plăți făcute online, navigări pe internet și orice altă posibilitate pe care tehnologia o punea la dispoziție.

Astfel, navigase liniștit pe suprafața digitală în oceanul delictelor, făcându-și datoria fără a mai fi obligat să simtă mirosul uleios al morții. Până la momentul anchetei asupra Zâmbărețului, care îl făcuse să simtă din nou o apropiere periculoasă de malign. Această întoarcere îi provoca o schimbare. Nu știa în ce fel. Dar ceva se petrecea cu el.

— Nici una, îi răspunse într-un final lui D’Avanzo.

Continua să privească monitorul care naviga de la o imagine la alta. Sistemul înota în oceanul internetului atingând zone mereu noi, uneori lovindu-se de zone periculoase. Zone în care unul precum Sileri se simțea ca peștele în apă.

— Dar tu ești în regulă? vru să știe D’Avanzo.

— Da, da, stai liniștit. Manna făcu un semn cu mâna ca pentru a sublinia lipsa de relevanță a subiectului. Am în schimb ceva ce aș vrea să vezi… Tastă rapid. Este vorba de monitorizarea *dark web*-ului după arestarea lui Marchesi. Ca să folosesc un limbaj simplu… am aplicat doi algoritmi care ne permit să triem site-urile care pot fi accesate cu Tor (The Onion Router) fără a mai pierde mult timp. M-am apucat de un fel de pescuit cu năvodul, folosind cuvinte-capcană precum „Caravaggio” și termeni ca „excită”, „mă excit”, lucruri de felul ăsta…

— Și?

D'Avanzo nu înțelegea mare lucru din ce spunea polițistul, el care cu greu hotărâse să-și cumpere un telefon mobil, însă îi făcea plăcere că prietenul îi împărtășea ce descoperise. Astfel se simțea parte din echipă.

— Tot îmi apare această discuție, chiar dacă numai fragmentar. Folosește aceeași rețea *friend-to-friend* și nu reușesc să identific ID-urile utilizatorilor… Scuză-mă, știu că pentru tine este în chineză. În fine, uneori înregistrez un fragment de conversație și este a doua oară când se face o referire la Caravaggio. Cred că merită aprofundat. Îi arătă un *screenshot* cu un schimb de replici scurte între doi utilizatori: „Nightgaunt” este același *nickname* pe care l-am descoperit deja. De data asta are o conversație cu un utilizator care, după nume, pare italian. Comunică doar în engleză, bineînțeles…

D'Avanzo citi traducerea. Nu era nevoie de competențe științifice ca să simți mirosul răului.

NIGHTGAUNT@: Am văzut fotografiile. Sunt foarte frumoase… excitante…

DONALD DUCK (Paperino)@: Totuși, te asigur că nu redau absolut deloc mesajul.

NIGHTGAUNT@: Îmi imaginez. A fost greu de găsit subiectul?

DONALD DUCK (Paperino)@: Vrei să știi prea multe. În cazul ăsta, redarea expresiei a fost cea mai importantă.

NIGHTGAUNT@: Dă-mi voi să te felicit! Sfântul Francisc în extaz e o pânză minunată. O alegere atentă.

DONALD DUCK (PAPERINO)@: Ca de obicei.

NIGHTGAUNT@: Rămâne să ne punem de acord asupra plății.

DONALD DUCK (PAPERINO)@: Ți-am spus. Trei. Doi mari și unul mic.

Împreună. Ulterior, dacă vrei să mă uimești, îmi poți trimite o referință.

NIGHTGAUNT@: l-am găsit deja. Ceva nemaipomenit. Doar timpul necesar să mă organizez.

DONALD DUCK (PAPERINO)@: Ține-mă la curent.

NIGHTGAUNT@: Cum să nu. Și o să fii uimit. Să ucizi are un efect eliberator.

DONALD DUCK (PAPERINO)@: Bravo, uimește-mă și n-o să-ți pară rău.

— Referirea la *Sfântul Francisc în extaz e* clară. Dar subiectul conversației e destul de ambiguu. Sincer, n-am idee despre natura schimbului de care vorbesc. Totuși, fraza aceea despre ucis dă de gândit. Ce părere ai?

Să ucizi are un efect eliberator. D'Avanzo privea în continuare monitorul ca și cum din acele cuvinte ar fi putut să iasă la iveală, dintr-un moment în altul, răspunsurile la toate întrebările lor. Era ceva, o senzație de răutate abia stăpânită, un grăunte de cruzime care le provoca greață.

— Ai reușit să afli de unde comunică? întrebă.

— Utilizatorul Nightgaunt, aproape sigur din America de Nord. Cred că din Statele Unite. Pe Donald Duck (Paperino) îl interceptăm prima oară, și folosește un site criptografic complex. Faptul că este italian reiese doar din *nickname.* De fapt, privește, zise Manna evidențiind iconițele care însoțeau nickname-urile celor doi utilizatori. Nightgaunt se înfățișa ca o siluetă neagră masculină. Celălalt utilizator schimbase obscen imaginea lui Donald Duck, cu ochii albi, o limbă umflată, plină de sânge și ciocul deschis într-un râs deșănțat care nu avea nimic de-a face cu personajul faimos al lui Disney. Lui D'Avanzo, acea caricatură i se păru cel mai respingător detaliu.

— Un lucru e cert, nu vorbesc despre picturi. Caravaggio nu este decât un pretext.

— Da, sunt de acord.

Loris se hotărâse. Avea să-l sune pe ofițerul de legătură al SCO din Washington. Era o variantă mult mai rapidă decât Interpolul și putea să contacteze și FBI-ul. Poate că nu era ceva important, însă era mai bine să verifice.

Continuau să se uite la fereastra care dădea spre abisul din *dark web.*

Și se întrebau ce aveau să găsească acolo.

64.

— Fabio, el este! Zâmbărețul este Luca Sileri!

Valentina era în sfârșit sigură. Dar Costa nu mai avea de mult dubii.

Claudio Colombo, al doilea polițist implicat în atacul armat, murise cu câteva ore înainte. Sacrificiul agenților de la Poliția Rutieră ar fi putut fi evitat, însă măcar li se spulberase orice îndoială: Luca Sileri nu dispăruse după uciderea Teresei Franceschi. Doar se ascunsese, ani de-a rândul. Și își întreținuse impulsurile, le făcuse mai elaborate și pline de cruzime. Deschisese larg porțile iadului care zăcea în el, lăsându-l să se dezlănțuie.

Când ieșise din dubă și îi atacase pe cei doi agenți de la Rutieră, își lăsase pe tocul celui de-al doilea polițist amprentele mâinii pătate cu sângele victimelor. Relieful papilar al degetului arătător era imprimat pe pielea tocului destul de clar. Luca Sileri era recidivist, iar amprentele lui erau în baza de date a AFIS, Sistemul Automat de Identificare a Amprentelor Digitale. Răspunsul veni aproape imediat.

— Aveai dreptate să mă trimiți la fața locului.

— Unul din noi trebuia s-o facă.

— Problema, zise Valentina, e că acum știm că este el, dar tot bâjbâim. Am intensificat căutările în zonă. Și, în sfârșit, Falcone s-a convins că intuiția mea era corectă. Au trimis de la Roma zeci de echipe de căutare. Trecem prin sită întreaga zonă, metru cu metru. Se îndreaptă spre nord, dar cu cât trece mai mult timpul, cu atât suntem mai disperați să-l găsim… și s-o găsim pe Rosanna.

Costa era în mașină. Se uita la clădirea din fața lui, șapte etaje cu balcoane înguste, rufe întinse, antene parabolice îndreptate spre univers. Privea blocul și căuta o semnificație. Ceva de unde să înceapă. Dacă eșua și acolo, trebuia s-o ia de la capăt. Și nu avea nici cea mai mică idee de unde ar fi putut să reînceapă.

— Mai ești? întrebă Valentina.

— Sigur. Mă gândesc.

— Ai fost la femeia aceea? Prietena lui Sileri?

— Sunt în fața blocului unde locuiește.

Loredana Talischer, singura persoană care, din câte știau, intrase în contact cu Luca Sileri, chiar dacă numai în cele câteva săptămâni în care

expoziția *Body Worlds* fusese organizată la Roma, locuia în blocul acela mare de la periferia orașului.

— Chiar crezi că ne-ar putea fi de ajutor?

Costa nu voia s-o dezamăgească. Dar câteodată încrederea pe care părea să i-o acorde Valentina îl speria. Putea oare să rămână cu nervii întregi?

— Ai vreo altă soluție la îndemână? o întrebă. Pentru că eu nu văd ce altceva am putea face.

— Nu voiam să…

Valentina se opri și, în pauza aceea, el intui toate incertitudinile care o asaltau, teama, confuzia. Văzuse deja mult sânge, și trebuia să se obișnuiască să vadă și mai mult de-a lungul vieții pe care și-o alesese. Trebuia să învețe să reziste și să reacționeze.

Încă o dată Costa se întrebă cât de mult relația dintre ei avea înrâurire asupra anchetei.

— Scuză-mă, îi spuse pe un ton cât mai liniștitor cu putință. Totuși, nu știa cum s-o consoleze. Ar fi fost un ipocrit dacă ar fi încercat s-o facă. Te sun când o să am ceva clar, adăugă.

Încheie apelul înainte ca ea să mai aibă răgazul să replice. Sau să înțeleagă cât de mult o mințea pe ea, dar și pe el însuși.

Inspiră adânc, apoi formă un număr pe mobil. I-l dăduse Forgione și spera să mai fie valabil.

Loredana Talischer răspunse la primul apel.

— Da?

O voce precaută.

— Doamna Talischer?

Liniște.

— Sunt vicechestorul Costa de la Poliția Națională. Dacă sunteți acasă, aș dori să vorbim despre prietenul dumneavoastră, Luca Sileri.

Liniștea de la celălalt capăt al firului deveni apăsătoare. Apoi, femeia închise.

65.

Aproape că fu surprins când femeia îi deschise ușa. După ce îi trântise telefonul în nas, se aștepta să fie nevoit să insiste pentru a o convinge să-i

vorbească.

Capotul și papucii uzați din picioare îl făcură să creadă că Loredana nu se dusese la muncă și, în general, nu ieșise din casă de ceva timp. Chipul, încadrat de părul ca un scul încâlcit de lână, era la fel de gri și lipsit de strălucire ca tapetul din apartament. Totuși, Talischer nu trebuie să fi avut mai mult de treizeci de ani.

— Cine sunteți? Ce doriți? îl întrebă fără amabilitate, dar nici dușmănoasă, împingând din instinct ușa cu câțiva centimetri ca și cum s-ar fi pregătit s-o închidă.

— V-am sunat acum câteva minute. Mă numesc Fabio Costa, sunt comisar de poliție. Și sunt aici pentru Luca Sileri… știu că vă cunoașteți.

Loredana Talischer nu-și schimbă mimica feței și nici nu se clinti.

— Nu l-am mai văzut de ani de zile.

— Dar vă este prieten?

— Aș zice că nu.

— Eu am aflat altceva.

Dădu din umerii slabi, dar nu dădu semne că voia să intre în casă ori să închidă ușa.

— Se poate?

Costa arătă spre interiorul apartamentului. Femeia rămase nemișcată.

În spatele lui, pe palier, auzi cum se deschise o ușă. Poate că cineva scosese capul, pentru că Fabio văzu cum Talischer se schimbă la față. Se uită la persoana din spatele lui cu o privire plină de ură.

Evident, vecinul băgăreț o determină să ia o hotărâre. Se mută din loc, invitându-l cu un semn al bărbiei să intre, în timp ce continua să-i arunce priviri de foc celui care stătea în fața ei.

Când Costa intră, avu impresia că pângărea un refugiu. Parcă nimeni nu o mai vizitase pe Talischer de mult timp. Iar ea se simțea bine astfel.

O urmă pe un coridor scurt, decorat cu câteva aplice de perete care rămâneau stinse, până într-un salon cu aerul că nu mai fusese renovat în ultimii treizeci de ani. Până și televizorul, așezat pe o piesă de mobilier de colț, era un model învechit, încă dotat cu tub catodic.

În procesul-verbal care conținea declarația dată la poliție, femeia menționase că îl cunoscuse pe Sileri la expoziția *Body Worlds* din 2015. Nu recunoscuse că ar fi legat o relație specială de prietenie cu el, chiar dacă spusese că adesea ieșeau să mănânce împreună în pauzele de prânz. Sileri

era foarte rezervat și nu părea să vorbească decât cu ea. Nu-l mai văzuse și nici nu mai vorbise cu el.

Anchetatorii de la acea vreme erau siguri că femeia nu spusese tot. Forgione îi repetase că acela era singurul aspect care merita aprofundat. Costa fusese de acord. Alții declaraseră că ea și Sileri petreceau mult timp împreună și că un soi de intimitate se născuse între ei. Totuși desfășurătorul convorbirilor telefonice nu confirmase nicio legătură între ei, nici înainte, nici după asasinarea victimei Franceschi, așa că anchetatorii abandonaseră pista.

— Vreți o cafea? îl întrebă femeia fără entuziasm.

— Nu, mulțumesc. Poate că v-am întrerupt de la masa de prânz.

— Nu m-ați întrerupt de la nimic. Putem să ne grăbim, vă rog?

Costa zâmbi. Așteptă. Apoi se așeză, fără să fi fost invitat. Talischer îl privi nehotărâtă. Fără chef, își luă și ea un scaun pe care se lăsă greoi. Sub capotul decolorat se zărea o rochie albastră cu flori mari, roșii.

Rămaseră un timp în liniște. În cele din urmă, femeia nu mai rezistă.

— M-au interogat deja despre ce s-a întâmplat. Nu am avut nimic de spus atunci, așa cum nu am nici acum ce să adaug. Așa că nu înțeleg…

— Despre ce s-a întâmplat? o întrerupse.

— Da. Despre întâmplările din cauza cărora îl căutați.

— La care vă referiți, mai exact?

Ea se îmbujoră, însă nici pata aceea de culoare nu o însufleți.

— Dumneavoastră știți foarte bine de ce anume este acuzat Luca, continuă vicechestorul fixând-o cu privirea.

— Sigur, toată lumea o știe…

— Ce știe lumea, Loredana? Că a murit o fată?

— Da!

— Sau când spuneți „întâmplări” vă referiți la felul în care a murit acea fată?

— Nu! Eu… nu știu…

— Nu știți cum a murit? Sau nu știți la ce vă referiți?

Ea își strânse buzele. Le făcu să dispară. În ochi, o licărire de ură ca aceea de mai devreme.

— Luca v-a povestit vreodată de înclinațiile sale?

Îmbujorarea se accentuă. „Iată, trebuie să-și fi spus, urmează întrebările obișnuite”. Se relaxă.

— Nu, niciodată.

— Știți ce vreau să spun?

— Mi-au menționat câte ceva colegii dumneavoastră, când m-au interogat. Apoi, la televizor, au spus ce se întâmplase…

— Da, la televizor.

Costa nu mai adăugă nimic, mulțumindu-se s-o privească. Ea își frământa mâinile.

— Chiar a fost el? întrebă, mușcându-și buzele.

— Cum adică?

— La televizor… fata dispărută, polițiștii morți…

El nu comentă. Știrea despre măcel ajunsese pe toate posturile. Iar după dispariția Rosannei Bacci, ziariștii putuseră să deducă și singuri. Deja știau toți că cel pe care-l numeau „Colecționarul de chipuri” era suspectat de uciderea celor doi agenți de poliție. Chiar și numele lui Luca Sileri le fusese făcut cadou. Răul fusese deja comis, nu mai ajuta cu nimic să-i învinovățești.

Loredana Talischer păru că observă ceva, ce nu-i plăcu, în privirea lui Costa.

— Nu cumva sunteți de aceeași părere cu colegii dumneavoastră? De vreme ce Luca vorbea cu mine, înseamnă că ar fi trebuit să-mi mărturisească cine știe ce. Și dacă a făcut-o, asta mă pune în aceeași oală cu el! Asta v-ați băgat în minte, nu-i așa?

— Eu nu mi-am băgat nimic în minte, doamnă Talischer. Eu nu vă cunosc.

— Dar eu vă cunosc pe dumneavoastră. Și pe cei ca dumneavoastră. Mereu gata să judecați, să vă faceți o idee greșită, apoi să vă tot gândiți la ea, fără a vă întreba de ce și fără a vă da seama cât de mult îi afectează pe alții o astfel de atitudine, cât de răi și nedrepți puteți fi. Vă gândiți, vă tot gândiți și judecați… Și nu ne mai lăsați să respirăm. Nu *mă* lăsați să respir!

— Când spuneți că nu vă lăsăm să respirați, la cine vă referiți? Nu la Luca, da? Chiar dumneavoastră ați spus că nu sunteți asemenea lui. El este bolnav…

Femeia deschise gura. O închise. O redeschise. Un pește în căutarea oxigenului.

— Eu nu sunt bolnavă…

— Nici nu cred asta. Și nici n-am spus-o. Dar cred că știți cât de bolnav

este Luca. Nu se poate să nu vă fi dat seama când luați prânzul împreună.

— Nu se vedea ce-i trecea prin minte…

— Loredana… Dumneavoastră sunteți o persoană inteligentă, sunteți absolventă de Farmacie, dacă nu greșesc… ba chiar îmi păreți o femeie pragmatică, sunteți cu picioarele pe pământ și aveți o cultură generală bună. Rareori mă înșel atunci când citesc o persoană. De aceea mă întreb: chiar este posibil să nu vă fi dat seama cât de bolnav era Luca Sileri, în mintea și sufletul său?

Ea ezită. Apoi șopti:

— Da, cred că este. Dar la început nu părea…

— Sigur, cum ați fi putut să bănuiți din capul locului? Dar după aceea? Când ați înțeles ce-i poate pielea? Poate când v-a împărtășit unele dintre gândurile sale ascunse? O dorință, un vis interzis…

Loredana își frământa mâinile. Privirea îi fugea des în spatele lui Costa, ca atunci când se afla în pragul apartamentului, de parcă se temea că Luca Sileri era chiar acolo, în acele momente, în spatele lor, ascuns între perdelele de cinz.

— Eu nu am crezut niciodată că ar fi fost în stare să facă lucrurile acelea, murmură într-un târziu.

— Nimeni nu ar fi putut să creadă.

— Părea doar unul care… vi se va părea ciudat… unul care voia să se laude. Dar cine s-ar lăuda cu anumite dorințe?

— Ce vă povestea?

— Nu îmi amintesc chiar totul, detaliat…

— Desigur. Totuși, Loredana, dumneavoastră știți cât este de important orice indiciu, chiar și cel mai nesemnificativ, pentru a-l găsi pe Luca? Aveți idee cât de valoroasă sunteți pentru noi, cu impresiile și amintirile dumneavoastră? Poate că nu vă dați seama, dar e posibil să existe un aspect, un detaliu pe care l-ați observat și pe care acum, cine știe…?

Își lăsă cuvintele suspendate.

Loredana încuviință. Chiar și în conul acela de umbră, o văzu roșind.

— Sigur… înțeleg… dar…

— De aceea, vă rog! Faceți un efort!

— Oh, s-a întâmplat o singură dată, ca să fiu sinceră. Cum vicechestorul nu făcu niciun comentariu, tânăra continuă: Cum v-am explicat, ne petreceam timpul împreună doar în pauzele de prânz. În cea mai mare parte

a zilei eram ocupați la locurile unde ne desfășuram activitatea. Plastinarea nu este o muncă derizorie. Pentru a duce la bun sfârșit tratarea unui corp uman este nevoie de luni de zile. Piesele, astfel le numeam, ajungeau parțial pregătite în laboratorul central al Institutului de Plastinare din Heidelberg, în Germania. Veneau în camioane imense, în containere ca acelea cu care se transportă instrumentele muzicale și boxele pentru concerte. Dar după aceea, noi trebuia să terminăm opera. Să le curățăm, să reparăm componentele care fuseseră deteriorate, să le așezăm în poziție conform proiectelor. Pentru asamblarea trupurilor foloseam clame și fire din oțel, precum și structuri din metal pe care le înfigeam în carnea plastinată. Ceva la hotarul dintre știință și horror. Pe mine, care am studiat și biologia, nu mă deranja. Erau unii care nu rezistau și erau înlocuiți.

— Și Luca?

— Păi, el era la alt nivel. Vreau să spun, nu atât că nu-l deranja să lucreze cu cadavre plastinate… dimpotrivă, chiar părea entuziasmat. Și mai era și priceput. Se informa asupra tehnicilor pe care le perfecționase profesorul Von Hagens. Vorbea cu medicii veniți special din Germania pentru a monitoriza expoziția. Știu că sugerase și câteva îmbunătățiri. Era bun la chimie. Spunea că ar fi fost ideală conservarea cadavrelor cu epiderma intactă, lucru însă imposibil. Când corpul este scufundat în vid în acetonă, primul lucru care se pierde este pielea. În această privință, nici măcar Von Hagens nu a putut face nimic. În schimb, Luca susținea că e posibil. Organizatorii rămăseseră atât de impresionați de observațiile lui, încât aveau intenția de a-l lua colaborator la un proiect. Spuneau că erau în căutarea unor persoane capabile să pună bazele unui laborator la Roma. El însă nu voia să lucreze pentru ei.

— Îl admirați?

Privirea femeii deveni ostilă.

— V-am spus că nu știam că ascundea ceva.

— Nu mă înțelegeți greșit, Loredana. Luca era o minte strălucită. Eu însumi recunosc că sunt fascinat de personalitatea lui. Cred că este nevoie de multă sensibilitate pentru a înțelege un om ca el. Poate tocmai asta vi s-a întâmplat dumneavoastră…

Loredana se agită pe scaun.

— Păi, îl ascultam, e adevărat! Și poate, doar poate, își închipuia că înțeleg ce voia să-mi spună. Nu am prea mulți prieteni… și aveți dreptate,

să știți. În felul lui, era fascinant.

Tăcu, dându-și seama că poate se expunea prea mult. Acel adjectiv, „fascinant”, îi fugise de pe buze. Dar se apără cu aerul unei persoane care nu are de ce să se rușineze.

— Era chiar și simpatic, știți? adăugă, aproape zâmbind.

— În ce fel?

— Era autoironic. De exemplu, știți că purta o perucă? Îi intrase în minte că ar cheli. Dar nu făcea o tragedie din asta, ba chiar glumea, cel puțin cu mine, însă peruca o purta.

— O perucă?

— Nu mă credeți?

Ba da, o credea. Iar fixația lui cu chelia explica detaliul părului lung alb. Era caracteristica unui narcisist sociopat. Un semn distinctiv de autosatisfacție. Probabil că se deghiza astfel doar atunci când își vâna victimele.

Dar nu trebuia să piardă contactul stabilit cu Loredana, nu trebuia s-o distragă.

Cu un semn, privind-o amabil, o invită să continue:

— Când v-a spus ce avea în minte?

— De fapt, nu a spus-o niciodată explicit. Dar a început să se uite la mine bizar. Atunci lucrurile s-au schimbat. Uite, recunosc că despre asta nu le-am vorbit colegilor dumneavoastră la acea vreme. Credeam că era mai degrabă o senzație, o idee greșită. Și nu voiam să-și facă o părere proastă fără dovezi.

— Sigur, vă înțeleg. Ați procedat bine.

— Nu-i așa? Dar după aceea, mai gândindu-mă, mi-am dat seama că la un moment dat Luca și-a schimbat părerea despre mine. Poate… poate că a crezut că suntem asemănători… chiar nu știu. Sper să nu fi fost așa. Dar deodată a încetat să-mi mai vorbească în felul acela vesel și fără griji. A devenit mai apropiat, mai atent, ca și cum mi-ar fi analizat reacțiile…

— Nu credeți că se îndrăgostise?

Îl privi într-o manieră ciudată. Costa avu impresia că o uimise să audă ceva ce știuse mereu, dar păstrase doar pentru sine, neavând curajul s-o mărturisească. Și că, într-un fel, îi făcuse plăcere. Da, monstrul se îndrăgostise de sărmana femeie, însă ea nu înțelegea de ce, iar asta o neliniștea. Ce i se păruse că avea în comun cu el?

— Nu știu, șopti lăsându-și ochii în jos.

— În fond, care ar fi fost problema? zise Costa. Luca Sileri era… este și el tot un bărbat.

— Da, așa m-am gândit și eu. Dar…

— Dar era greu de acceptat. Vă înțeleg. Cu siguranță, nu este vina dumneavoastră. Și ce s-a întâmplat după aceea?

Loredana își luă un răgaz înainte să răspundă. Poate că-și evalua relația cu Luca. Poate era îngrozită de faptul că și ea, în acea perioadă, era pe punctul de a se îndrăgosti.

— Apoi s-a schimbat din nou, spuse în cele din urmă. Am avut impresia că ceva se întâmplase între noi, dar nu știu ce anume. Cel puțin eu nu înțelegeam. Devenise mai închis, era agitat, și într-o zi m-a întrebat brusc ce părere aveam despre…

Își mușca buza de sus, și-o despica. Brusc, în cameră lumina se estompă. Poate că soarele fusese acoperit de un nor. Dintr-odată, salonul parcă fusese aglomerat cu prea multe umbre.

Costa nu o forță să-și aducă aminte. O așteptă pe ea să se hotărască. Nu-i era ușor. Să stai lângă cineva ca Sileri trebuie să fi fost o experiență îngrozitoare. Mai ales cu ceea ce aflase ulterior.

— M-a întrebat ce cred sincer despre acele corpuri expuse, zise ea într-un final. La început, nu am înțeles întrebarea. I-am răspuns că sunt teribile și fascinante. Că oferă o perspectivă subiectivă, dar, în același timp, demonstrează cum suntem făcuți în interior. Așadar, într-un fel, frumoase. El a scuturat din cap nervos și a spus: „Nu, nu asta vreau să zic. Nu te excită, nici măcar puțin?” Nu am înțeles imediat la ce se referea. Mi s-a părut că nu am auzit bine. Dar m-a neliniștit. Mai degrabă tonul, nu cuvintele.

Tăcu. Chipul, din nou, era lipsit de expresie. Ca și cum mărturisirea acelei grozăvii o făcuse insensibilă în fața oricărei trăiri sufletești. Însă Costa aproape îi putea auzi bătăile puternice ale inimii sub capotul decolorat.

— Dar, de fapt, nu auzisem greșit. Pentru că, văzând că nu știam ce să-i răspund, a fost și mai explicit. Apoi, după ce și-a dat seama că exagerase, a rămas tăcut.

— Și cum ați reacționat în acel moment?

Costa îi oferea un colac de salvare de care să se apuce pentru a-și

demonstra sieși că nu era ca psihopatul care-i mărturisise impulsurile lui, că nu era nicio asemănare între ei și că Sileri, cu siguranță, se înșelase în ceea ce-o privea, implicând-o în fanteziile lui perverse. Că ea era mai bună. Era sănătoasă.

Loredana inspiră adânc.

— I-am spus că o astfel de idee îmi provoca silă. Că dacă era o glumă, era una vulgară și de prost-gust. Că anumite fantezii erau la ani-lumină distanță de mintea mea. Am fost fermă. Tremuram și nu voiam să-și dea seama. El s-a întunecat la față și mi-a cerut imediat scuze. A zis că glumise și a recunoscut că fusese o exagerare. Că zisese o astfel de prostie-doar ca să mă înfricoșeze. Și că ținea la prietenia mea… Aproape că m-a făcut să mă simt vinovată din cauza reacției mele. Dar nu era sincer. Deja înțelesesem.

Făcu o pauză. Poate că se gândea la remușcările pe care le simțise zile întregi. La senzația că ea fusese cea care greșise. La ceea ce, prin absurd, ar fi putut să se înfiripe între ei. Reluă peste câteva clipe:

— Ziua următoare nu l-am mai văzut la muncă, apoi am aflat că fusese concediat. Se spunea că fusese prins furând substanțe chimice. Nu știu cum a fost cu adevărat. După o altă pauză adăugă: Asta e tot.

Costa se gândi. În parte, înțelegea ce simțise biata femeie. Și poate că încă mai simțea. Dar nu era chiar tot. O știa prea bine.

— De ce nu le-ați povestit polițiștilor? De ce ați ținut secret așa ceva?

Acum și Talischer devenise o umbră, care nu se mai distingea prin întunericul instalat brusc. O siluetă asemănătoare cu mobilierul său. În fond, asta părea să fie dorința ei: să dispară în neant.

În cele din urmă răspunse:

— Nu voiam ca cei de la poliție să creadă că motivul pentru care-mi destăinuise lucrurile acelea… pentru că aceea fusese un fel de mărturisire a dorințelor lui, nu? Atunci, din moment ce alesese să mi se confeseze mie s-ar fi putut spune că eu și el…

Nu-și termină fraza. Costa nu simți milă. După toate câte se întâmplaseră, ideea că unul ca Sileri avea sentimente pentru ea trebuia să fi fost șocantă. Mai ales dacă se gândise că sentimentele ar fi fost reciproce.

Apoi avu o străfulgerare. Sau fusese condus de destin. Nu știa nici el. Știa doar că trebuia să adreseze acea întrebare.

— L-ați mai văzut, nu-i așa?

Loredana deschise gura. Dar nu răspunse imediat.

— Ce spuneți acolo?

Dar ceva din întuneric o trădă. Își închise pleoapele, ca și cum nu avea curaj să-l privească în față.

— L-ați mai revăzut? Fie și pentru ultima dată? Spuneți-mi! La momentul acesta, ce importanță mai are pentru dumneavoastră? Iar pentru noi, după cum v-am spus, ar fi de mare ajutor.

— V-aș fi de ajutor…

— Da! Nu știți cât de mult.

Ea ezită. Costa își ținea respirația, îngrozit de posibilitatea de a pierde acea clipă.

— Da… s-a întâmplat.

Deci avusese dreptate.

— Chiar l-ați văzut?

— Da. Sau cel puțin, cred că el era. Nu. Sigur, el era. Costa nu o presă. Îi lăsă răgazul de care avea nevoie.

— S-a întâmplat acum mai bine de un an, murmură ea. În grădina de aici, din față. Mă pregăteam să stau la soare într-o zi deosebit de caldă. Prima, după o iarnă foarte rece… vă amintiți de frigul acela paralizant? Stăteam pe bancă, iar el a apărut în fața mea. Brusc. Pe partea cealaltă a bulevardului. În picioare, cu mâinile în buzunare. Mă fixa cu privirea. Eu… cred că doar mă contempla… Un cuvânt ciudat, nu? Dar asta făcea. Mă contempla. Apoi s-a întors cu spatele și a plecat. Am rămas așezată pe bancă ore întregi. Nu aveam curajul să mă ridic, să plec de acolo.

Tăcu privindu-și picioarele. De fapt, și ea contempla. Poate chiar propria-i viață.

Costa nu spuse nimic. Nu știa nici măcar dacă amintirea aceea era adevărată. Poate că voia să ofere prea mult. Li se întâmpla astfel martorilor care se hotărau într-un final să se deschidă. Informația aceea putea fi importantă. Dar trecuse mult timp.

— Mai este și altceva? o întrebă.

Talischer rămase în liniște.

Costa așteptă. Aproape că era pe punctul să renunțe, să se ridice și să-și ia rămas-bun când ea spuse:

— Mi-a lăsat un bilet.

Polițistul îți ținu din nou respirația.

— În seara aceea, când mi-am găsit până la urmă curajul să mă întorc acasă, l-am găsit în căsuța poștală, într-un plic alb, fără adresă. Am înțeles imediat că era de la el. Nici nu știu cum l-am luat și l-am deschis. Ar fi trebuit să-l arunc imediat. În schimb, l-am luat acasă. Era o fotografie cu el. Și un bilet cu doar trei cuvinte: MĂ ÎNTORC REPEDE. Înțelegeți? Exact ce i-ar spune un prieten prietenei sale. *Mă întorc repede.* Poate că voia doar să fie amabil. Nu știu. Dar eu nu voiam altceva decât să uit totul… eu *vreau* să uit totul…

Costa nu-i spuse că pe atunci Luca era dat în urmărire pentru un asasinat îngrozitor și că Loredana avea obligația să anunțe poliția. Nu așa funcționa creierul acelei femei. Iar mărturisirea aceea o costase mult.

Întrebă doar, rugându-se cu disperare în sufletul său:

— Fotografia aceea… biletul… le mai aveți?

Loredana își reluă masca obișnuită, cu buzele strânse. Dar se ridică și zise:

— Sunt dincolo, mă duc să vi le aduc.

66.

Valentina îi răspunse la primul apel.

— Voiam să te sun eu, îi spuse. Noutăți? Spune-mi că da, te rog!

— Ceva, nu știu încă…

Fabio încercă să-și tempereze entuziasmul. Nu voia să-și facă iluzii niciunul din ei. Însă tonalitatea vocii lui fu pentru ea ca un semnal de alarmă:

— Despre ce este vorba?

Îi povesti despre mesajul găsit la Talischer. În realitate, un plic anonim, fără expeditor, o foaie albă îndoită cu câteva cuvinte scrise de mână: MĂ ÎNTORC REPEDE, alături de o fotografie nu foarte reușită. Un selfie, bineînțeles, imprimat pe hârtie obișnuită, care absorbise și estompase culorile. Luca Sileri, surâzător, chel, în tricou alb și pantaloni negri, privind cu insolență obiectivul camerei. Poate că nu era o amenințare, dar nici o promisiune, așa cum își imaginase Loredana, și niciun salut prietenos. Zâmbetul fals de pe chip, care îi accentua conformația specifică a buzelor, semăna cu o tăietură orizontală pe pielea deschisă la culoare. Îl făcea să

semene cu un pește ciudat. Sau cu unul dintre personajele stranii descrise de Lovecraft.

Lui Costa îi atrăsese imediat atenția fundalul. Abia dacă se zărea, aceasta fiind probabil intenția autorului fotografiei, însă putea fi un indiciu important.

Nu fusese nevoit s-o întrebe pe Talischer dacă putea să păstreze plicul și conținutul. Femeia, după mărturisirea făcută, își încrucișase brațele, iar Costa, la momentul plecării, îi observase senzația de ușurare.

Când se întorsese în mașină, studiase îndelung fotografia. Sileri părea conștient de privirea lui și îl sfida cu zâmbetul său veșnic și bolnăvicios.

— Se vede ceva în spatele lui, îi zise Valentinei. Pare să fie ceva dintr-o coloană, dintr-o construcție… Nu știu, poate că este o biserică. Ți-o trimit pe WhatsApp. I-am trimis-o deja lui Loris. A spus că îl va pune pe „Dumnezeu" imediat la treabă.

— De ce i-o fi trimis o poză cu el? întrebă surprinsă Valentina. Și un bilet… ba chiar s-a întors la Roma pentru asta. A riscat. Nu s-a gândit că ea l-ar fi putut denunța?

Da, și Costa se gândise mult timp la asta, cu fotografia în mână.

— Nu știi ce fel de relație era între cei doi. Și, sincer, nici eu – am înțeles foarte clar. Dar cred că Sileri se îndrăgostise de Loredana. Seamănă puțin cu fata aceea de la supermarket pe care a ucis-o. Poate că ăsta e standardul pe care-l preferă. Poate că se îndrăgostește de femeile pe care ulterior încearcă să le posede post-mortem. Cu siguranță, Loredana Talischer a fost momentul lui de normalitate într-o viață și o lume întunecate de groază și dorințe bolnăvicioase. Iar această legătură pare să fi durat… poate că atunci când s-a întors să-i lase biletul, avea planuri cu ea. Înainte…

— Înainte de obsesia pentru Caravaggio, îi termină Valentina propoziția. De fapt, imediat după aceea a răpit-o pe Esther Kaimbacher…

— Ar trebui să aprofundăm acest aspect. Aparent, nu există niciun indiciu care să-l asocieze pe Sileri cu obsesia pentru Caravaggio sau pentru artă, în general… ce s-a trezit în el? Și când?

— Dar între timp ce facem? Chiar crezi că vei descoperi ceva în fotografia aceea? Ar fi putut să plece oriunde după ce și-a făcut poza. Poate că nici nu are vreo importanță.

Din nou, același ton al vocii, plin de teamă.

— Tot e ceva. Dacă este un mesaj adresat lui Talischer înseamnă că ascunde o semnificație aparte. Depinde de noi s-o aflăm.
— Sper. Dar, oricum, nu cred că va schimba prea multe. M-au convocat la SCO. De data asta îmi vor lua cazul, Fabio. Trebuie să renunț la tot și să mă întorc la Roma.
— Nu ceda! Încearcă să mai câștigi timp. Eu mă întorc la Volterra să-i mai grăbesc pe băieți. Tu nu te lăsa doborâtă tocmai acum! Prefă-te că nu înțelegi, cere-ți chiar și scuze, dacă poți. Dar nu da înapoi. Nu acum.
— Voi încerca…
Nu închise telefonul. Costa o auzi cum respiră încet. Pe fundal auzea și radioul deschis în mașină. I se păru că recunoaște *Knockin' on Heaven's Door* de Bob Dylan, dar nu era sigur.
— Valentina…?
— Aș vrea să fii lângă mine, acum… șopti ea.
— Vom avea timp de asta.
— Bine.
Ar fi vrut să mai spună ceva, își dădu el seama. Dar Bob Dylan și rugămințile sale de la porțile raiului se opriră brusc.

67.

Giampaolo D'Avanzo îl salută cordial pe polițistul de la pază, care îl recunoscu și îi dădu permisiunea să treacă, deși era în plină noapte. În zilele acelea geroase, ritmul circadian se dereglase, astfel încât nimeni nu se mira că luminile din comisariatul de la Volterra erau mereu aprinse. Criticul de artă se scutură de zăpada care îi surprinsese în dimineața aceea și care acum îl uda până la oase și se îndreptă către Loris Manna. Informaticianul părea străbătut de o frenezie pe care D'Avanzo o traduse imediat într-o ipoteză: „Sunt noutăți importante la orizont".
Loris îi confirmă bănuiala. Se confruntau cu o nouă provocare, și timpul de reacție era foarte important.
Fotografia pe care i-o arătă pe unul dintre ecranele lui „Dumnezeu" nu oferea prea multe indicii ca să identifice locul unde fusese făcută. Totuși, Loris era convins că putea găsi ceva.
Imaginea lui Luca Sileri, surâzător și relaxat în timp ce-și făcea un

selfie, îl făcu pe criticul de artă să fie scuturat de un fior neplăcut. Este o senzație ciudată. Chipul omului nu transmitea niciun sentiment în spatele zâmbetului rigid și al ochilor foarte negri. D'Avanzo știa deja că ar fi fost inutil să caute în acea privire urma răului care îl caracteriza. Dimpotrivă, i se păru cum, cu rânjetul acela batjocoritor, îi luă peste picior pe toți, fără să excludă pe nimeni. Iar neplăcuta senzație că și el putea să-i vadă din monitor, oricât ar fi fost de absurdă, nu îi dădu prea ușor pace. Acela era diavolul, iar diavolul nu-și îngrădește puterea.

Îl frapă mai ales constatarea că nu așa și-l imaginase. Fotografia din închisoare în care îl văzuse prima dată, pe lângă faptul că era foarte veche, părea alterată de elementele din planul secundar. În schimb, acest selfie îl înfățișa pentru prima oară pe Sileri într-un moment când se voia spontan, autentic. D'Avanzo nu putea întrezări semne ale violenței care îl caracteriza și nici ale impulsurilor sale psihotice.

Dar acela să fi fost un expert în picturi renumite? Un iubitor pervers al divinului Caravaggio?

I se părea imposibil. O dovadă a iubirii față de artă, fie ea chiar și una anormală, ar fi trebuit să se ivească pe buzele acelei guri veșnic angajate într-un zâmbet fals, în ochii aceia fără nicio sclipire.

— Hei, ești aici? îl întrebă Loris atingându-i ușor brațul.

Giampaolo își reveni.

— Sunt aici, sunt aici. Ce ziceai?

— Îți explicam ce am de gând să fac. Aș vrea să compar fotografia cu tablourile. Software-ul e deja pregătit, iar algoritmii sunt practic aceiași. Trebuie să schimbăm câțiva parametri…

— Nu înțeleg, zise Giampaolo confuz. Ce anume din fotografia aceasta poate fi asociat cu tablourile? Ce trebuie să cauți?

Loris îi indică un punct în spatele umărului stâng al lui Sileri. Bărbatul încercase să ascundă cât mai mult posibil fundalul, folosindu-se de unghiul obiectivului camerei, dar telefonul prinsese totuși o mică parte a unei construcții în piatră.

— Ce pare a fi?

— Nu știu. Aș spune baza unui arc, o coloană… poate o secțiune a unui portic. Dar este pur și simplu de nerecunoscut.

— Poate că nu, zise Loris în timp ce manevra tastatura și mouse-ul, secționa și mărea fragmentul din selfie. Acum voi utiliza puțin inteligența

artificială, ca să folosesc niște cuvinte simple și ușor de înțeles pentru un biet umanist ca tine…

— Mulțumesc din suflet!

— Pentru nimic! Nu toți sunt genii… Iată, acum sistemul va analiza această parte a construcției și va elabora niște variante despre cum ar putea arăta edificiul căreia i-ar aparține.

Lui D'Avanzo nu-i venea să creadă.

— Cum este cu putință?

— Păi, tocmai asta e teoria, zise Loris fără să se oprească din lucrul asupra imaginii care, sub ochii lui Giampaolo, își schimba perspectiva, era transformată în 3D și începea să se rotească pe ecran. Însă „Dumnezeu" are nevoie de un mic ajutor. Nu poate face totul singur. Trebuie să iau de pe internet toate imaginile care conțin structuri prevăzute cu bolți și coloane, să le introduc și să-i sugerez programului câteva soluții posibile. Cu cât va avea mai multe materiale de prelucrat, cu atât mai bună va fi aproximarea finală. Bineînțeles, va rămâne rezultatul unei ipoteze. Dar măcar vom avea ceva cu care să comparăm.

— Mi se pare o misiune imposibilă… e mai rău ca atunci când am făcut recensământul tuturor tablourilor de la Renaștere până azi…

— Tocmai de aceea am nevoie de tine, încă o dată. Dă-mi sugestii de biserici, temple, de porticuri lungi și largi… Și dacă, după cum se pare, Sileri se îndreaptă către nord, vom trece mai întâi în revistă biserici, clădiri și monumente de la Toscana în sus.

— Cât timp avem la dispoziție? întrebă D'Avanzo, deja preconizând răspunsul.

Chipul lui Loris se întunecă.

— Nu sunt prea multe speranțe s-o găsim pe Rosanna Bacci în viață, totuși, trebuie să acționăm ca și cum ar fi. Așa că obiectivul nostru este să-l localizăm înainte să-și pună în practică planurile. Să începem chiar din clipa asta, ar fi nemaipomenit. Este un interval destul de clar pentru tine?

Giampaolo îl privi gândindu-se că poate, lăsând deoparte entuziasmul inoportun, ar fi fost mai bine să renunțe la toată această poveste mai înainte. Însă, bineînțeles, așa ceva nu avea să se întâmple.

Își alungă orice alt gând. Se concentră.

— Să începem, zise.

68.

Când sună telefonul, ajunsese la Grosseto. Era Giampaolo D'Avanzo, chiar dacă pe fundal auzea vocea lui Loris Manna care nu se oprea din vorbit.

— Ce se întâmplă? întrebă Costa.

— Băiatul ăsta nu-i deloc în toate mințile! Dar ne-a dovedit pe toți!— E meritul profesorului! strigă Loris apropiindu-se de telefon.

— Da' de unde! ripostă D'Avanzo. Am contribuit, dar ideea e doar a lui. Cât e de importantă fotografia lui Sileri?

— Sincer, nu știu. Dar e singurul indiciu pe care îl avem. Ați găsit ceva?

— Poate că da. Este o vilă ridicată de Palladio.

— Poftim?

Costa nu era sigur că auzise bine.

— O vilă ridicată de Palladio. Cu un grad de veridicitate de 90%. Secțiunea de arc din spatele lui Sileri, conform lui „Dumnezeu", ar aparține uneia dintre vilele pe care Palladio le-a construit în Veneto în secolul al XVI-lea.

— Da, am înțeles. Știu ce este o vilă de Palladio. Dar se poate să știm care anume? Mi se pare că sunt multe…

Îl auzi pe D'Avanzo spunându-i ceva lui Manna. Pe fereastră zărea marea care avea să-l însoțească la Livorno și după aceea la Pisa. Era nerăbdător să se întoarcă, să-și facă ordine în gânduri.

— Am identificat două, dar nu suntem încă siguri, zise Giampaolo. Dacă am avea mai mult timp, am putea ști cu precizie.

— Nu. Două variante sunt deja suficiente. Trimiteți-mi datele de localizare. Și anunțați-o imediat pe Valentina. Dacă există probabilitatea ca Sileri să se ascundă într-un astfel de loc, trebuie să-l scoatem din văgăună imediat!

— Bine…

Costa simți nesiguranță în tonul celuilalt.

— Ce este, Giampaolo?

— Nu știu. Dar am citit așa-zisul CV al individului. Și profilul psihologic abia schițat… În fine, ceva nu se leagă.

Costa avea aceeași senzație.

— La ce te referi?

D'Avanzo îi confirmă dubiile.

— Acest Luca Sileri este o minte strălucită, fără îndoială, dincolo de deviația psihopată monstruoasă. Este de asemenea un tip violent, care se mânie ușor. Dar nu are prea multe de-a face cu pasiunea pentru artă. Am presupus că victimele sale ar fi sosii ale modelelor lui Caravaggio. Am mers pe ipoteza că, în nebunia lui, poate este mânat de o pasiune pentru tablourile lui Caravaggio și ale altui artist din epoca sa. Ba chiar ne-am imaginat o paralelă între viața lui și cea a pictorului exilat. Dar eu nu văd nicio altă legătură… Dimpotrivă, acest Sileri mi se pare mai hărăzit către știință decât spre artă.

— Probabil că întâlnirea cu plastinarea lui Von Hagens l-a inspirat. Adesea, în expozițiile *Body Worlds,* trupurile sunt modelate ca în sculpturi sau tablouri renumite. Poate că această idee l-a cucerit.

Dar nu era convins nici el. Talischer nu-i pomenise despre o astfel de pasiune. Indiferent ce-l atrăsese pe Sileri pe calea aceea, trebuie să se fi petrecut ulterior.

— Așa o fi, zise D'Avanzo. La urma urmei, eu nu sunt un psihiatru.

Tonul său era însă marcat de îndoială.

În acel moment, telefonul lui Costa emise câteva semnale sonore.

— Loris tocmai ți-a trimis datele de localizare ale celor două vile de Palladio, zise Giampaolo, care auzise piuiturile.

— Anunțați-o pe Valentina, dacă nu ați făcut-o deja. Noi ne vedem la Volterra.

După ce încheie convorbirea căută un loc unde să parcheze și verifică informațiile trimise pe WhatsApp. În mesaje erau fotografiile celor două vile, cu câteva referințe istorice, alături de poziția geografică și prin satelit. Era vorba despre două minuni arhitecturale aflate în proprietatea unor familii originare din Veneto.

Costa se îndoia că Sileri s-ar fi ascuns într-un asemenea loc. Poate că nu era decât o pistă greșită.

Îi trimise, oricum, un mesaj vocal Valentinei:

„Trimite detaliile și fotografiile la sediul SCO din Veneția. Transmite-le totul oficial, însă explică-le bine întreaga situație. Avem nevoie de mai multe informații, cât mai repede posibil. Dacă Sileri se ascunde într-una din cele două vile, trebuie să fim foarte rapizi. Ține-mă la curent!"

Avu tentația să adauge și ceva personal, dar se abținu. După ce privi

lung la drum și la întunericul din fața lui, puse mașina în mișcare apăsând puternic pe accelerație. Urgența de a ajunge cât mai repede la destinație era aceeași pe care o simțea în legătură cu finalul acelei povești blestemate.

69.

Angelo Zucca stătea în fața computerului, în așteptarea unui e-mail. Birourile de la SCO erau pustii. Câțiva colegi rămăseseră până târziu în fața monitoarelor sau lipiți de telefoane. Dincolo de ferestrele mari care protejau citadela polițienească de lumea din afară, Roma se îmbrăca în luminile nocturne. De prea multă vreme, Zucca nu își mai luase nicio pauză. O bere cu prietenii, o seară cu femeia potrivită, poate chiar o fată nouă cu care să se întrețină. Era o bucată bună de timp de când tot alerga după nebunul acela ucigaș fără un moment de oprire. Începuse să obosească.

Totuși, simțea că erau aproape de final, înfrângere sau victorie, indiferent ce ar fi fost, iar el era polițist, nu misionar. Nu ar fi făcut o dramă dacă le-ar fi luat cazul. Nu se implica niciodată într-o anchetă cu aceeași pasiune cu care părea să se implice Valentina Medici.

Doamna comisar era închisă de o oră în biroul lui Falcone. Se scălda în ape tulburi, nu avea rost s-o ascundă. În ciuda faptului că-l identificase pe Luca Sileri drept autorul acelor infracțiuni, nu doar că nu reușise să-l prindă, dar psihopatul se plimba liber, după bunul-plac, prin țară. Și pentru asta cineva trebuia să răspundă. Oricât ar fi fost de nedrept, Medici era văzută ca victima ideală pentru a fi sacrificată. De când în barca ei se mai urcase și Fabio Costa… atunci, fără îndoială că era într-o situație fără ieșire.

Păcat. Fata îi era simpatică. Dar nu era nici prima și nici ultima care să treacă prin birourile acelea. În timp ce el, unul dintre veteranii Serviciului, învățase cu timpul să evite capcanele de pe terenul meseriei lor.

Mesajul pe care îl aștepta sosi în acel moment pe mobil. Era de la un coleg din Veneția. Scria: „Am găsit-o. Deschide e-mailul”.

În ciuda cinismului cu care se lăuda, Zucca îl deschise cu o oarecare emoție. Cu mai puțin de o oră înainte le trimiseseră colegilor de la filiala SCO din Veneția proiecția pe care o realizase Manna după fotografia lui Sileri, alături de reprezentările celor două vile semnate de Palladio. Aceștia,

la rândul lor, comparaseră imaginile cu toate structurile asemănătoare din Veneto, începând cu Padova și Vicenza.

Imaginea reconstruită de Manna era incredibil de detaliată. În prim-plan, fațada unui edificiu mare cu multe turnulețe, frontoane și arcuri. Era și o proiecție 3D. Informaticianul și Giampaolo D'Avanzo o comparaseră cu câteva edificii din regiunea Veneto din perioada respectivă. Dar nu putea exclude că imaginea ar fi aparținut unei alte construcții pe care nu o cunoșteau. Sarcina polițiștilor locali era, înainte de toate, să identifice vila care semăna cel mai mult cu cea din proiecția digitală. Apoi, să verifice dacă existau șanse ca Luca Sileri să se ascundă acolo. Cât mai rapid și discret cu putință.

Rămase stupefiat. Mesajul primit de la cei din Veneția conținea o fotografie. O vilă mare, din secolul al XVI-lea, copia exactă a proiecției lui Manna. O însoțeau câteva rânduri: „Mai presus de orice îndoială, aceasta este vila. A fost trimis un echipaj să verifice zona, cu discreție. Nu pare locuită, dar în curtea interioară a fost văzut un Volkswagen California. Considerăm că este probabilă prezența celui dat în urmărire. Așteptăm dispoziții".

Aproape că sări de pe scaun. Dădu fuga să-i anunțe pe Medici și Falcone, dar se opri și reflectă câteva clipe. Cu siguranță, nu ar mai fi avut timp după aceea. După aceea nu ar fi urmat decât confuzie și o cursă contra cronometru. Ceea ce avea de făcut trebuia să facă acum.

Formă un număr pe mobilul său. Era același. Îl știa pe de rost. Ziaristul care îi răspundea la orice oră din zi și din noapte era amabil. Lucra pentru un cotidian important. Și plătea bine pentru informațiile pe care i le furniza Angelo Zucca.

70.

Se numea Vila Zernich. Era o locuință frumoasă și impunătoare, construită de Palladio în 1568, în apropiere de Este, la câțiva kilometri de Padova.

Acolo era ascunzătoarea lui Luca Sileri.

Valentina i-o confirmă lui Costa peste o oră. Vila Zernich era proprietatea unei importante familii producătoare de vin din regiune.

Nelocuită de mult timp, cândva dată în folosință ca muzeu pentru că încă mai păstra fresce minunate semnate de Veronese, de câțiva ani fusese închisă publicului și încredințată unui cunoscut al familiei Zernich, priceput la toate, care fusese contactat de către anchetatori. Când fusese luat din pat și i se arătase fotografia lui Luca Sileri, administratorul îl recunoscuse pe bărbatul care de multe luni se ocupa de întreținerea generală a clădirii. Locuia într-unul dintre porumbarele vilei, iar pentru moment nu mai stătea nimeni altcineva acolo. Numele după care îl cunoștea era Gianluca Simi și îi asigurase pe polițiști că se înșelau. Nu putea fi el omul pe care îl căutau.

La telefon, Valentina era, pe bună dreptate, foarte încântată.

— Plecăm într-acolo! La Padova deja se pregătește intervenția, dar nu va fi o treabă simplă. Vila e imensă și este nevoie de mulți agenți… Iar aici a început cursa contra cronometru, cine să ajungă primul.

— Bănuiam, zise Costa. Nu contează. Dar nu-i lăsa să-ți fure rolul care ți se cuvine.

— Va fi greu. Sunt toți debusolați. Nici nu se știe cine va coordona operațiunea. După o pauză, Valentina îi spuse: Vino și tu!

— Nu cred că șefilor le-ar face plăcere. Oricum, eu sunt la Volterra.

— Deci ești și mai aproape în comparație cu noi. Dacă nu te oprești din mers, ai putea ajunge în trei ore. Descinderea o să fie abia în zori. Fabio, am nevoie de tine.

— Veți fi mulți acolo. Stai lângă Zucca și nu te lăsa călcată în picioare…

— Chiar nu înțelegi? Este meritul tău dacă am ajuns la Sileri. Trebuie să fii prezent și tu!

Un lanț de chipuri se derulă în mintea lui. Se confundau între ele, dar erau, fără îndoială, victimele lui Luca Sileri. Ultima era Rosanna Bacci. Pe buzele tuturor, un strigăt fără voce care îl implora.

Așa cum îl implora și Valentina.

— Bine, hotărî brusc. Ne vedem acolo. Adăugă în șoaptă, mai mult pentru sine: Nu se poate fugi de destin, cred…

CLAROBSCUR

71.

Cele șapte mașini încolonate plecară din Padova pe când zorile nici nu se întrezăreau. Întreaga noapte ninsese peste oraș și pe colinele din jur, iar deasupra albului strălucitor se întindea o liniște nefirească pe care nici măcar zgomotul motoarelor nu părea s-o atingă.

Erau mulți și mergeau să prindă un singur om. Totuși, acel om era unul dintre cei mai mari criminali în serie de care auziseră, și nu știau precis la ce să se aștepte. Acționau în orb, fapt care îi speria. După cum îi îngrozea și posibilitatea să le scape printre degete.

Când sosiră, Valentina și echipa de la Roma aflară că dispozitivul operativ fusese deja organizat, iar polițiștii se pregăteau de plecare. Departamentul solicitase atât eficiență, cât și rapiditate. Sperau s-o mai găsească vie pe Rosanna Bacci. Armando Fazio, agentul de la SCO care fusese numit de șeful Poliției la comanda operațiunii și care bineînțeles că avea pretenția să monitorizeze descinderea în forță, tocmai se certase cu colegul de la chestura din Padova, care emisese ordonanța de intervenție. Obișnuita controversă pe seama competenței teritoriale, chiar dacă în cazul acela miza jocului era mult mai mare. Pe când cei doi discutau plini de vervă, Valentina îi ceru unui coleg de la fața locului mai multe informații despre Vila Zernich.

Bărbatul i-l arătă pe administrator, Claudio Altieri, martorul care le confirmase prezența lui Sileri în casă.

— Altieri va veni cu noi, chiar dacă va sta deoparte, îi explică polițistul, în cazul în care vom avea nevoie de el.

Valentina avea încredere în constatările și verificările colegilor săi, însă voia să-și facă propria idee. Voia să înțeleagă mai bine.

Altieri, un bărbat robust, cu un accent pronunțat de Veneto, se prezentase drept un colaborator de încredere al lui Federico Zernich, vârstnicul proprietar al vilei, care ducea de ceva timp o viață retrasă și-l rugase să se ocupe de minunata creație a lui Palladio. La rândul său, Altieri obișnuia să

apeleze la ajutorul altor persoane, printre care și Simi, alias Sileri, angajat în calitate de custode. Unul dintre puținii care frecventau locul, în afară de doi grădinari și un îngrijitor, și singurul care locuia acolo.

— Vă pot demonstra că avea cele mai bune referințe, repetă Altieri.

Valentina îl asigură încruntată că acel aspect urma să fie verificat în amănunt, ceea ce aduse pe chipul bărbatului o expresie de uimire amestecată cu indignare. Apoi îi ceru să-i ofere mai multe informații despre vilă.

Acum, în timp ce o vedea în depărtare cum se înalță în ceața dimineții, înconjurată de cuvertura de zăpadă, îi înțelese întinderea și frumusețea plină de neliniște.

Asemenea tuturor capodoperelor lui Palladio răspândite pe bucata aceea îngustă de pământ, corpul central al clădirii, dispusă pe trei niveluri identice, era cel mai impunător. De la distanță apărea ca o catedrală fantomatică, ivită de nicăieri, împodobită cu un fronton elaborat și coloane șlefuite, cu aspect strălucitor. În părțile laterale se întindeau două aripi mai joase, așa-numitele *barchesse,* cu porticuri ample care dădeau spre o grădină mare cu o fântână. Cele două aripi fuseseră proiectate pentru găzduirea personalului de serviciu, în număr considerabil la acea vreme, util pentru a menține vila nu doar ca reședință princiară, ci și cu rol de centru comercial și de producție.

Lumea aceea nu mai exista. Acum nu se mai vedea nimeni în jur. Sub arcele romanice care se vedeau pe fundalul fotografiei făcute cu imprudență de Luca Sileri, întunericul părea să se extindă și să-i aștepte. La extremitățile aripilor se ridicau două porumbare în formă de turnuri pătrate, iar în față, dincolo de piscină și promenada împodobită cu statui, era o pădure care înconjura corpul principal și se întindea cât vedeai cu ochii spre așezările rurale din regiunea colinelor Euganee. Pe partea stângă era un templu păgân la scară redusă, un fel de mic Panteon, despre care Altieri le spusese că era copia unei alte opere faimoase a lui Palladio. În interior fusese așezată cripta familiei. Dar construcția era închisă și pecetluită de mult timp, din cauza stării de degradare în care se afla.

Nicio lumină, nici măcar una slabă, nu lăsa să se vadă că acolo ar fi locuit cineva. Desfășurarea lor de forțe i se păru deodată nepotrivită. Sileri cunoștea bine locul acela, ar fi fost dificil să-l scoată din vizuină.

Convoiul de mașini, cu farurile și sirenele stinse la comanda lui Fazio,

se opri pe marginea șoselei provinciale care ducea către vilă. Peste trei sute de metri începea drumul de acces, care se întindea pe jumătate de kilometru până la casa cea mare. Cele două felinare ale porții deschise abia mai pâlpâiau, ca niște santinele extenuate.

Polițiștii coborâră din mașini și se adunară în liniște în jurul lui Fazio și al comisarului din Padova. Acestuia din urmă îi reveni onoarea de a ține ultimul briefing, desfășurat în șoaptă și cu repeziciune. O echipă de polițiști urma să înconjoare zona de la distanță, dispunându-se de-a lungul șoselei de provincie și în pădauricea în spatele vilei. Ceilalți se grupau în alte trei echipe: una pentru corpul central al clădirii și câte una pentru fiecare aripă, unde se aflau numeroase camere care trebuiau să fie verificate repede, dar temeinic. Echipa care urma să se ocupe de aripa stângă începea percheziția din turnul porumbar unde locuia Gianluca Simi. În fruntea acestui grup se afla Fazio, care pretindea rolul de coordonator al operațiunii. Avu totuși istețimea de a-i cere Valentinei să-i stea alături. Celelalte echipe erau conduse de polițiști care cunoșteau deja zona. Fiecare avea în frunte doi agenți de la Unitățile Operative de Primă Intervenție, UOPI, cu uniforme și căști de protecție, pe lângă puștile mitraliere Heckler & Koch UMP 9. Fiecărei echipe i se dădu un rând din cheile de acces, procurate de Altieri.

Toți, chiar și polițiștii îmbrăcați în civil, purtau veste antiglonț. Și tuturor le fu recomandat să-și păstreze sângele-rece. Sileri omorâse doi polițiști, dar trebuia prins viu.

— Am primit acum informații de la serviciul de supraveghere, îi informă Grassi, polițistul din Padova, care tocmai ce avusese o convorbire telefonică scurtă. Nicio mișcare deocamdată. Nimeni nu s-a îndepărtat.

De când localizaseră Vila Zernich, două echipaje de la echipa mobilă se postaseră în împrejurimi. Încă de la prima verificare la fața locului, în urma survolării cu o dronă a grădinii întinse care înconjura clădirea, găsiseră vechiul Volkswagen California. Era parcat sub porticurile aripii sudice, unde pe vremuri se încărcau căruțele cu provizii și mărfuri, aproape invizibil dinspre șosea, la adăpost atât de privirile indiscrete, cât și de intemperii. Din cauza întunericului și a ninsorii din timpul nopții, imaginile nu erau foarte clare, dar aceea era duba, fără îndoială. Aveau confirmarea că Sileri se întorsese. Și dacă abia se întorsese, mai exista speranța ca prizoniera lui să fie în viață.

Satisfăcut, Fazio lovi cu pumnul în capota mașinii Alfa Romeo din care coborâse.

— Bine! să-l prindem pe nenorocit!

În timp ce polițiștii, bărbați și femei, se împărțeau în grupurile de intervenție, Valentina se apropie încă o dată de Claudio Altieri, care privea curios pregătirile dintr-o mașină. Bărbatul voia să-și aprindă o țigară, însă polițistul de lângă el îi făcu semn că nu. Niciun semnal pentru eventualii privitori. Altieri zâmbi și își puse pachetul înapoi în buzunarul hainei Oxford. De cum o văzu pe Valentina, ieși din mașină, plin de bunăvoință.

— Când l-ați văzut ultima dată pe Sileri… adică pe Simi? îl întrebă ea.

Altieri privi către vilă, ca și cum ar fi încercat să ajungă, prin ceață și zăpadă, din locul unde se afla în acel moment la bărbatul pe care îl angajase din neglijență.

— Nu îl văd des, doar de două ori pe lună, pentru încheierea socotelilor și alte treburi. Ultima dată a fost… nu știu… cu zece zile în urmă?

— Pe mine mă întrebați?

— Nu. Da. Zece zile.

— Și credeți că acum este acolo?

— Păi, cred că da. Dar nu-i cunosc viața personală.

— Vom mai vorbi despre asta, să fiți sigur. Și unde v-ați văzut, la vilă?

Altieri o cântări cu privirea. Sclipirea care îi străfulgera ochii îl neliniști.

— Sunt câteva luni de când n-am mai pus piciorul în Vila Zernich. De obicei, cu toți angajații ne vedem la Padova, la sediul firmei…

— Ah, da. Producători de vin.

— Prosecco. Cel mai bun!

— Valentina, să mergem! îi ordonă Fazio.

Convoiul de mașini se punea în mișcare. Comisarul o aștepta cu un picior în afara mașinii.

Valentina îi aruncă o ultimă privire omului de încredere al familiei Zernich și se urcă în mașina condusă de Angelo Zucca. În timp ce se îndepărtau, simți în ceafă privirea rece a lui Altieri.

În momentul în care intrară pe drumul de acces către vilă, inima începu să i se zbată în piept cu o furie neașteptată. Pe când încărca glonțul în Beretta, se gândi: „Iată, am ajuns, ne pregătim să-l prindem pe Luca Sileri. Suntem la final”.

Apoi, întorcându-se spre șoseaua de care se îndepărtau: „Iar tu pe unde

umbli, Fabio Costa?”

72.

Când ultima mașină dispăru dincolo de poarta vilei, Volvo-ul porni cu farurile aprinse din locul unde era parcat și se deplasă până în capătul drumului de acces care ducea până la fațada palidă a Vilei Zernich. Învelitoarea de zăpadă care îl ascunsese tocmai fusese răvășită de coloana de mașini care se apropia încet și pe tăcute de corpul central al clădirii. Albul pufos era pătat de două dungi de noroi ca două răni.

Costa coborî din Volvo când coloana se opri în semicerc în fața fântânii înconjurate de promenadă. Chiar și de la distanța aceea, în întunericul care începea să se risipească, putea să le simtă agitația.

Un elicopter începu să survoleze zona. Apăruse pe cerul dens, iar zgomotul contrasta cu liniștea care domnise până de curând. Nu era al poliției. Zborul acela, acolo, la o astfel de oră, însemna un singur lucru: un ziarist mirosise știrea și acum filma de sus. Prezența sa neașteptată făcea totul și mai dificil. Elementul de surpriză fusese stricat.

Indiferent de situație, venise clipa.

Îmbrăcă vesta de protecție albastră cu inscripția POLIȚIA. Mulți dintre agenții de acolo nu îl cunoșteau și ar fi fost o prostie să riște. Își puse căștile conectate la frecvența stației radio, fixată de curea, pe care o reglă pe canalul sediului operativ din Padova. Semnalele pe care le auzi îi confirmară că era în regulă și că funcționa. La final, deblocă siguranța pistolului și îl ținu cu țeava îndreptată spre pământ.

În timp ce inspira aerul rece al noii aurore, Costa porni încet spre bârlogul Zâmbărețului.

73.

Duba era parcată la adăpostul porticului care se întindea de-a lungul întregii aripi. Pe când se apropia, Valentina simți cum îi creștea adrenalina. Era chiar Volkswagenul California folosit de Sileri. Îl găsiseră cu adevărat, și vederea lui atât de aproape îi provoca o senzație ciudată.

Geamurile cabinei erau întunecate, iar portiera din spate era închisă.

Polițistul care o deschise în timp ce doi colegi îi acopereau spatele, îndreptându-și armele către gura de metal care se căsca spre ei, avu o strângere de inimă. Îi avea în minte pe cei doi agenți de la Poliția Rutieră care, cu același gest, îi provocaseră mânia lui Luca Sileri și își vărsaseră sângele pe șosea. În gând avea sfârșitul lor, iar în fața ochilor, un autocolant lipit lângă mâner, cu inscripția: TRĂIESC ÎNTR-O LUME SADICĂ, sub un smiley mânios.

Valentina își ținu respirația. Știa că toți membrii echipei făceau la fel.

Polițistul își pregăti arma. În spatele lui, Valentina rămase încremenită, pregătită să acționeze.

Lumina violentă a lanternelor Mag-Lite smulse din beznă interiorul. Imediat după aceea, agentul care deschisese larg portiera se întoarse către ea în timp ce ochii tuturor îl scrutau neliniștiți. Făcu un semn rapid cu mâna dreaptă, strângându-și pumnul. *LIBER!*

Acela era semnalul. Cineva murmură în stație:

— Intrăm! Acum, acum, acum!

Polițiștii descinseră în inima seculară a Vilei Zernich.

74.

Locul unde Luca Sileri își petrecuse ultimele luni era un turn cu plan dreptunghiular, pe două niveluri, lipit de aripa lungă care îl lega de corpul central al vilei. O construcție liniară, nu atât de impunătoare ca restul clădirii, cu ușa de la intrare încununată de o arhitravă elaborată și două guri de jgheab cu chipuri mefistofelice din piatră. Degetele înmănușate ale polițistului de la UOPI tremurau ușor când întoarseră cheia în broască. Valentina, aflată imediat în spatele lui, observă, dar nu fu surprinsă. Erau toți polițiști de la secțiile din provincie, speriați și poate nepregătiți pentru sarcina care îi aștepta. Sileri era precum unul dintre acei demoni din piatră ghemuiți deasupra capetelor lor: crud și imprevizibil. Știau că încă mai era în posesia pistolului pe care i-l luase colegului de la Rutieră.

Valentina se întoarse. În depărtare, dincolo de dispozitivul de fețe concentrate și priviri lucide, se zărea Fabio, care înainta cu prudență, cu inscripția POLIȚIA strălucindu-i pe piept. Pe chip îi apăru un zâmbet. Nu era sigură dacă putea s-o vadă de la distanța aceea, însă prezența lui o făcea

să se simtă mai bine, o liniștea. Își păstră zâmbetul chiar și atunci când se întoarse ca să privească în față.

De îndată ce colegul deschise ușa, căldura acumulată în interior se confruntă cu gerul de afară.

Agenții de la UOPI se năpustiră înăuntru. Lanternele de pe armele lor luminară mobilierul vechi, bucătăria, holul care ducea la dormitoarele din spate.

Nu era nimeni.

Ceilalți polițiști îi urmară, împrăștiindu-se repede în celelalte încăperi. Singura sursă de lumină era cea de la lanternele Mag-Lite care sondau fiecare ungher al casei. Locul părea abandonat de ceva timp. În aer plutea un miros de mucegai și de mâncare alterată.

În confuzia descinderii, Valentina îl pierduse din ochi pe Fazio, așa că fu sarcina ei să conducă primul grup de agenți pe treptele scărilor care duceau la etaj. Porni într-acolo fără să zăbovească.

Urcușul i se păru nesfârșit. La un moment dat își dădu seama că pierduse contactul cu ceilalți. Erau încă acolo, lângă ea și în spatele ei, dar nu le mai percepea prezența. Deveniseră umbre în umbră. Simțea doar treptele sub picioare, întunericul care îi învăluia capul și sunetul greoi al respirației sale.

Când ajunse la al doilea etaj și lanternele risipiră întunericul, un țipăt îi explodă în gât.

Zâmbărețul o privea fix, cu chipul deformat de ură.

75.

Din căști începeau să se audă, pe lângă pârliturile statice, primele rezultate ale verificării întregii vile. Polițiștii strigau: „Liber!” în fiecare încăpere controlată. Părea că încă nu găsiseră pe nimeni.

Costa intră și se opri în pragul clădirii abia verificate, încercând să găsească ceva ce putea fi văzut în tot acel întuneric. Tocmai atunci, de sus se revărsă țipătul Valentinei.

Năvăli pe trepte, mușcându-și buzele să nu răspundă la strigătul ei. Pentru o clipă, zarva ce răsună la etajul superior îl făcu să-i înghețe sângele în vine. Apoi se auzi o voce:

— Nu e nimeni! Nu s-a întâmplat nimic! Liniștiți-vă și urcați încet!

Când o găsi pe Valentina, încercând să pară liniștit, o văzu sprijinită de tocul unei uși, cu pistolul strâns în mâini, dar ținut în jos, între picioare, aproape cu efortul de a nu-i da drumul. De lângă ea, un agent în uniformă îi făcu un semn de încurajare.

— Nu s-a întâmplat nimic, repetă. Nu-i decât un tablou.

Lanternele luminau acum un perete ocupat de *Medusa* lui Caravaggio, în mărime naturală. Era chiar în capul scării. Chipul înspăimântător surprins urlând, abia decapitat, încadrat de o ramă ovală de lemn, ca și originalul, dădea impresia că sărea de pe perete cu intenția de a-i devora. Șerpii săi erau însuflețiți sub loviturile de sabie ale luminii.

— Mă scuzați, îngăimă Valentina.

Polițistul de la UOPI o bătu cu o mână pe umăr.

— Liniștiți-vă, doamnă comisar! Cu toții suntem puțin cam încordați.

— Hei! strigă cineva de la etajul de dedesubt. Facem puțină lumină aici, înăuntru?

După câteva secunde, altcineva găsi întrerupătorul principal și se aprinseră concomitent toate luminile din casă.

Valentina, Costa și ceilalți polițiști rămaseră încremeniți în fața scenei unde Sileri își trăise ultimele luni, pe când se ascundea de justiție.

— Ce naiba faci tu aici? Cine ți-a dat autorizație?

76.

Armando Fazio își dădea jos vesta antiglonț, adresându-i-se lui Costa, dar cu privirea îndreptată spre Valentina. O lăsă pe un scaun și îi făcu semn unui agent s-o ia.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Costa cu un zâmbet slab. Mă alungi? Dacă vrei, plec, nu-i nicio problemă.

Fazio reflectă câteva clipe, apoi izbucni:

— Fă ce vrei! Important e să nu-mi stai în picioare… Și nu atingeți nimic, trebuie să vină criminaliștii.

— Vrei să spui că renunțați la căutări?

— Sigur! E limpede că Sileri nu-i aici. Am căutat peste tot.

— Dar e California lui! exclamă Costa.

— Și ce-i cu asta? Sileri nu este. O fi fugit cu puțin înainte să intrăm noi.

— Vila e imensă. Poate că se ascunde în altă parte…

Fazio se apropie de el.

— Tot n-ai înțeles că trebuie să rămâi afară? Îți recunosc meritul că ai dat o mână de ajutor la anchetă. Mulțumesc, în numele Poliției! Dar rolul tău se încheie aici. A venit clipa să te întorci la comisariatul tău medieval. Se întoarse și porni să coboare. Nici nu se uită în urmă când adăugă: Cu tine, Valentina, voi sta de vorbă mai târziu.

Dispăru, acaparat de un du-te-vino de polițiști, în timp ce lumina soarelui își făcea loc în sfârșit în acele încăperi sumbre.

— Cu siguranță, nu te place, comentă Valentina.

— Dispute vechi. Eram împreună la SCO, și în cadrul anumitor anchete nu am avut aceleași păreri…

Nu își termină fraza, nu mai era nevoie.

Se aflau încă în camera pe care Luca Sileri părea că și-o alesese drept refugiu, la etajul al doilea din turnul porumbar. Încă nu reușeau să-și revină din starea pe care le-o indusese locul acela.

Încăperea, mare aproape cât întregul etaj, avea două ferestre largi care dădeau spre grădină, însă fuseseră bătute în scânduri. Din câte se vedea, musafirului nu-i era pe plac lumina naturală. Sileri renunțase la orice altă mobilă, în afară de un pat în formă de divan, așezat chiar în mijloc. În plus, tapetase toți pereții, până în cel mai mic colț, cu postere care, la un calcul rapid, reproduceau dimensiunile originale ale picturilor lui Caravaggio. Reproducerile fuseseră lipite una lângă alta, uneori parțial suprapuse, astfel că părea că se găseau în mijlocul unei pinacoteci haotice, organizată nu în virtutea iubirii față de artă, ci a obsesiei. Nu era o pasiune pentru Caravaggio în amestecul acela de imagini, se gândi Valentina, ci frenezie. Nu era respect, ci îngăduință.

Multe dintre chipurile personajelor fuseseră încercuite cu o cariocă roșie. În unele cazuri, cercurile fuseseră repetate de câteva ori, cu un elan atât de puternic, încât hârtia parcă era sfâșiată. În altele, ochii le fuseseră decupați, poate într-un acces de mânie. Unele bucăți de hârtie erau aruncate pe jos, smulse, mototolite, călcate în picioare. Își amintiră de bucata pe care o strângea în mână Fosco și de cea pe care o găsiseră în șură. De acolo începuse totul.

În fața lor se înfățișa dovada clară că Luca Sileri își vâna victimele sub

imperiul sugestiei imprimate de chipurile acelea foarte vechi. Descopereau însă și că obsesia lui nu era doar bolnăvicioasă, ci și marcată de spaimă.

Zâmbărețul nu îl admira pe Caravaggio. Era oprimat de acesta.

Nici Fabio, nici Valentina nu erau specialiști în artă, însă recunoscură aproape toate picturile. Unele erau renumite, despre altele aflaseră în ultimele zile datorită lui D'Avanzo.

Se înfiorară când văzură *Muzicanții,* cu chipul cântărețului la lăută atât de asemănător cu al lui Andrea Venturi. În cazul acelei picturi, ochii tuturor celor patru personaje fuseseră decupați. Albul peretelui din spatele reproducerii le conferea o strălucire și o vivacitate stranii.

Nu fură uimiți când într-un colț, lângă o fereastră, zăriră copia tabloului *Iudita și Olofern,* cu chipul eroinei identic cu cel al lui Esther Kaimbacher, încercuit cu roșu. Și capul tăiat al lui Olofern era încercuit cu carioca, la fel ca fața bătrânei care, alături de Iudita, ținea în mâini pânza pe care să pună capul generalului.

Acele semne de culoarea sângelui, indicau existența altor victime. Bărbați, femei și copii sortiți măcelului din cauza acelui delir psihotic, pretins artistic. Era oare cu putință? Câte persoane ucisese Sileri? După estimările lui D'Avanzo și ale lui Manna, aproximativ zece, poate mai mult. Dar unde erau trupurile? Dacă scopul lui era plastinarea, trebuia să le supună tratamentului. Unde conserva rezultatele înfiorătoare ale eforturilor sale?

Îi trimiseră lui D'Avanzo fotografii ale pereților făcute cu telefonul mobil, iar acesta le răspunse imediat. „Este îngrozitor!”, scrise, apoi indică picturile pe care le recunoscuse: *Băiat cu un coș cu fructe, Sfântul Francisc în extaz, David și Goliat, Amor Vincit Omnia.*

Sileri le studiase ore întregi, până când în minte i se născuse dorința de a transforma acele portrete realizate cu pensula în făpturi în carne și oase pe care să le păstreze numai pentru el.

— Trebuie să ies, șopti brusc Valentina în timp ce doi polițiști de la Criminalistică, îmbrăcați în alb, urcau pe trepte.

— Vin într-o clipă, spuse Costa.

O înțelegea. Expoziția aceea tulburătoare îl sufoca și pe el.

Era un gând care totuși nu-i dădea pace, așa că rămase să mai cerceteze locul. Restul etajului era alcătuit dintr-o altă cameră, mai mică, și o baie. Acolo, ferestrele nu erau baricadate și se putea admira de sus restul clădirii,

alături de grădina maiestuoasă care, în albul strălucitor al zăpezii, părea suprafața unei planete străine pe care acum o invadaseră pământenii cuceritori.

În așteptarea verificărilor criminaliștilor, ceilalți nu știau prea bine ce să facă. Unii se duseseră deja la mașinile din dotare pentru a primi noi dispoziții. Fazio era în grădină, lipit de telefon, cu picioarele afundate în zăpadă. Probabil anunța pe cine trebuia că Luca Sileri fugise. Da, duba era la fața locului, însă părea o pistă înfundată. Nu, nu o găsiseră încă pe Rosanna Bacci. Poate că era moartă și îngropată pe undeva.

Costa intră în a doua cameră. Unele piese de mobilier fuseseră evident mutate din locurile inițiale, pentru că un dulap, un scrin și câteva scaune fuseseră îngrămădite acolo. Ca și cum Sileri intenționase să elibereze toți pereții din sala mare cu scopul de a găzdui reproducerile după Caravaggio. Crease un fel de cameră senzorială, în care să se cufunde și să-și alimenteze propriile fantezii bolnave.

Din cauza mobilelor îngrămădite și a lipsei ferestrelor, întunericul era și mai apăsător în camera cea mică. Nu părea să fie prevăzută cu lumină electrică. Poate că Sileri desfăcuse toate becurile pentru a împiedica orice formă de iluminare.

Costa se pregătea să plece când fu oprit de un sunet.

Un vaiet, slab ca o adiere de vânt.

Se întoarse brusc.

Vaietul se repetă, prelungindu-se ca și cum cineva încerca să fredoneze un cântec. Un imn al durerii.

În cameră nu era nimeni. Și totuși vocea se auzi și se stinse pentru a treia oară.

Dulapul așezat cu fața la perete era singurul loc de unde putea răzbate sunetul. Apucă de un colț și începu să-l tragă. Era greu. Reuși să-l miște câțiva centimetri. Ușa dulapului se deschise, lovindu-se de perete, și Fabio scrută cu privirea înăuntru. Era gol. Mirosul de putred care îl izbi îl trimise cu gândul la moarte, dar nu erau cadavre care să emane un astfel de miros.

Vaietul se repetă a patra oară. De data aceasta îi fu clar că era vocea unei femei.

77.

Urcă, în fugă, scara.

Turnul porumbar fusese abandonat de polițiștii nerăbdători să plece de la Vila Zernich. Colegii de la Criminalistică aveau nevoie de întreaga zi pentru a examina fiecare centimetru al întregii clădiri, și tot poate că nu ar fi fost suficient. Dar etapa operativă fusese încheiată.

Deasupra lor, elicopterul continua să survoleze. Un polițist îi confirmă lui Costa că avea însemnele unui canal de televiziune local, anunțat, cine știe cum, de acțiunea lor în forță, și că Poli 119, elicopterul poliției din Veneția, intervenise pentru a elibera spațiul aerian. Totuși, răul fusese deja făcut.

În sala de mese, Costa observă șemineul de secol XVII și mobilierul vechi de cel puțin o sută de ani. Într-un colț fusese amenajată o mică bucătărie, mai modernă și confortabilă, cu o masă și patru scaune. Impresia era că Sileri nu o folosise niciodată.

Rămase nemișcat, ascultând.

Sunetul era slab, abia perceptibil. Dar se repeta. Un vaiet. Cineva care parcă suspina. Părea că se auzea de dincolo de perete.

Se apropie de șemineu. Lespedea din piatră avea o formă simplă. Interiorul era înnegrit, dar fără miros. Nimeni nu-l mai folosea de mult timp.

Plânsetul părea să provină din spatele acelei guri negre.

Încercă să-și ascută toate simțurile. Dinspre ferestrele bucătăriei se auzea zgomotul mașinilor care demarau și plecau. Ninsoarea contenise, iar acum sunetele se eliberau fără timiditate. Sub degetele lui, piatra șemineului era rece. Sub picioare, o vibrație ușoară.

— Ce se întâmplă?

Costa se întoarse. Zucca era în prag și îl privea curios.

— Doamna comisar Medici m-a trimis să văd pe unde umblați, îi explică.

Vaietul se repetă. Și mai slab.

Zucca făcu ochii mari.

— Ce naiba! De unde se aude? întrebă alarmat.

Costa clătină din cap. Așadar, îl auzea și el.

— Nu de aici, zise. Clădirile astea ascund mii de ramificații. Pasaje, canale de aerisire… dar peretele acestui șemineu dă spre vest. Nu e nimic dincolo, în afară de peretele însuși.

Simți din interiorul șemineului curentul de aer puternic, rece, care aducea cu sine ecoul lumii externe. Apoi observă grilajul de aerisire de la bază. Și de acolo se simțea aer înghețat. Poate că era în legătură cu o coloană care ajungea până în subteranul vilei. Ce era acolo, jos?

Chipul i se lumină.

— Nu! Nu este așa! exclamă. Trebuie să fie un subsol, poate niște pivnițe, o galerie… Ce se află dincolo de acest perete?

Zucca îl privea neîncrezător.

— Nu este nimic. E doar templul ăla, la zece metri de aici…

— Micul templu! Grilajul de aerisire se afla în direcția aceea. Trebuie să fie un canal care duce la criptă, zise Costa. Se ridică, acum știind ce avea de făcut. Du-te și caută-l pe Altieri! îi ordonă lui Zucca. Întreabă-l de capela familiei Zernich! Valentina mi-a spus că a fost închisă, dar întreabă-l dacă știe ceva despre vreun pasaj. Și anunț-o pe Valentina! Grăbește-te!

Ieșiră amândoi în fugă. În grădină rămaseră doar câțiva agenți. Cei mai apropiați erau în jurul dubei lui Sileri, unde criminaliștii se apucaseră deja de treabă.

— Fugi! îl mai îndemnă încă o dată Fabio Costa.

— Dar dumneavoastră unde vă duceți?

— Să-l caut pe nenorocitul ăsta! Pentru că este aici!

78.

Era impresionant. Părea copia în miniatură a unui templu păgân, cu un timpan decorat cu frize și chipuri sculptate în marmură. Planul era rotund, iar intrarea se făcea printr-o poartă monumentală din lemn masiv. De o pare și de alta era protejată de statuile a doi demoni, cu fălcile larg deschise și limbile din marmură, care luau în râs natura umană muritoare. Intrarea era blocată de un lanț gros din oțel.

Însă lanțul se balansa țeapăn, iar lacătul era deschis. Costa fu străfulgerat de o amintire pe care încercă s-o fixeze.

Ușa care duce spre terasa blocului dumneavoastră. Este deschisă și este în bătaia vântului. Diana tocmai a ieșit pe acolo.

Cripta nu era închisă, așa cum spusese omul de încredere al lui Zernich. Lanțul părea nou, și, de îndată ce Costa împinse ușor, ușa se deschise cu

ușurință.

Deschide și se găsește afară, pe acoperiș. Soarele a dispărut. Și tocmai a dispărut și ea. Fuge și se apleacă, țipând.

Din interior îl izbi același amestec de obscuritate și putreziciune care părea o caracteristică a tuturor încăperilor de acolo. Dincolo de aspectul său impunător, Vila Zernich ascundea un suflet putred, locul ideal unde să-și găsească Sileri ascunzătoarea.

Intră cu grijă, ținând pistolul în mână. În timp ce liniștea care plutea înăuntru îl acapara, auzi suspinele în spatele lui. Chiar și pârâitul din căști se opri. Acolo, în subteran, nu ajungea semnalul. Întăririle erau pe drum, dar el nu mai putea aștepta. Strigătul de durere pe care îl auzi îi confirmă bănuielile.

Diana nu este decât un morman de nerecunoscut, cu șapte etaje mai jos. El urlă și plânge. Nu-i rămâne altceva de făcut.

Strigătul se auzi iarăși. Rosanna Bacci încă trăia. Era acolo, undeva, înăuntru. Destinul voise ca de data asta Costa să ajungă la timp.

Traversarea templului și găsirea micului altar și a pereților cu fresce sacre, cufundate în întuneric, îl făcură să retrăiască urcușul până la ultimul etaj al blocului unde locuia cândva.

Când descoperi lângă absidă treptele în marmură care coborau spre cripta subterană, revăzu cu ochii minții ușa larg deschisă către acoperiș și lumina dimineții care se stingea.

Când se cufundă în subsolul templului, se simți ca atunci când ieșise în aer liber, pe terasă, conștient că acolo, sus, avea să găsească teroarea.

Ajunse la capătul străvechilor trepte și o văzu, așa cum atunci o văzuse pe ea, Diana, cu vârful picioarelor la limita dintre cornișă și gol, cu capul întors către el, cu părul creț spulberat de vântul puternic.

Însă nu era Diana. Era biata Rosanna Bacci. Și nu era pe punctul de a se arunca de pe marginea blocului lui, țintuindu-l definitiv în hățișul remușcărilor și al durerii din cauza vinovăției, ci se afla întinsă pe o targă, dezbrăcată și murdară. Îl privea, asta da, cu aceiași ochi cu care îl privise ultima oară Diana Marini. Ochi speriați. Ochi lipsiți de speranță.

79.

Valentina își dădu jos vesta antiglonț și se sprijini de mașina de serviciu ca să-și tragă răsuflarea și să se mai elibereze de adrenalina pe care încă o mai simțea în tot corpul. La capătul străzii se adunase un mic grup ținut la distanță de polițiști. Ziariștii găsiră drumul de acces către Vila Zernich.

Fazio se apropie de ea, roșu de mânie:

— Toată încurcătura aceasta este numai din vina ta și a prietenului tău, Costa!

— Despre ce vorbești? spuse epuizată.

Fără să-i răspundă, Fazio se îndreptă către ziariști, pregătit să repete varianta pe care tocmai o stabilise cu Falcone. Valentina nu putu să nu observe că, în timp ce mergea, își aranja cravata și părul. Indiferent ce le-ar fi spus avizilor de știri senzaționale și oricum i-ar fi fost aspectul fizic, esența rămânea aceeași. Găsiseră ascunzătoarea lui Sileri, dar el dispăruse încă o dată. Și, împreună cu el, speranța de a o salva pe Rosanna Bacci. Însă Fazio avea de gând să-și etaleze zâmbetul său cel carismatic.

Valentina era sigură că făcuseră tot posibilul. Ca de obicei, Fabio avusese dreptate. Chiar și într-un eșec, tot el avusese dreptate.

Îl văzu pe Zucca alergând spre ea anevoie. Incapabil să mai facă un pas, se opri și îi strigă niște cuvinte pe care la început nu le înțelese. Era ca într-un film cu sonorul în contratimp față de imagini. Din cauza confuziei pe care încă o avea în minte.

Apoi înțelesul cuvintelor pe care i le striga Zucca îi ajunse mai întâi la inimă, abia după aceea la creier.

Costa îl găsise.

Era în templul păgân.

Costa intrase acolo singur.

— Este aici, strigă, atrăgându-le atenția celorlalți polițiști. Sileri este încă aici!

Apoi fugi la Zucca și porniră amândoi în goană spre intrarea în cripta despre care Altieri jurase că era închisă și inaccesibilă. Cele câteva zeci de metri li se părură interminabile.

Văzu intrarea în criptă, poarta larg deschisă și nu zidită, așa cum spusese Altieri. Fu uimită de prezența celor două statui din părțile laterale. Doi Baphomet, demoni care păzeau drumul spre iad și care păreau atât de vii în primele raze ale soarelui.

Cineva țipă; deja auzea sirenele mașinilor care se întorceau repede la

fața locului. Dar Valentina nu se opri. Acolo, înăuntru, era Fabio, singur. Și Luca Sileri. O presimțire îi strivea inima.

Trecu de cei doi gardieni din piatră și intră.

80.

Înregistra într-o clipită decorul. Patru morminte din marmură, dispuse în cerc, cu busturile iluștrilor defuncți privind în direcția ei. Un pat vechi în mijloc. Instrumente medicale așezate pe suprafața de lemn. Un defibrilator. Câteva flacoane cu substanțe chimice. Lângă perete, perfuzii atârnate de suport. O cadă, aparent din oțel, cu dimensiunile compatibile cu cele ale unui corp uman. Un capac, probabil necesar pentru acoperirea căzii. Alte ustensile care păreau abandonate acolo de secole.

Apoi simți mirosul. Dezinfectant. Acid. Grăsime. Și sânge. Mirosul feros neplăcut al sângelui.

Lăsă toate detaliile în același colț al minții unde încerca să îndepărteze și amintirea morții Dianei.

Singurul lucru de care trebuia să se ocupe era fata.

Rosanna îl privea fix cu niște ochi asemănători oglinzilor. Nu se mai văita, dar părea vie. Un cearșaf murdar îi acoperea picioarele. Poate că o acoperise în întregime, dar îi alunecase peste corp. Deși nu părea legată, era neclintită, întinsă, cu capul întors către el, încercând cu disperare să-i spună ceva.

Costa se apropie de ea fără a-i vorbi, de teama să n-o sperie: o emoție prea puternică ar fi putut să-i facă inima să se oprească. Atunci când fu lângă ea, spuse doar:

— Rosanna…?

Pentru o clipă, chipul ei redeveni cel care îl atrăsese pe Luca Sileri. Privirea copilăroasă, vioaie a Sfintei Caterina din tabloul lui Caravaggio. Ochii dulci. Fața surâzătoare a Rosannei Bacci. Traversată doar de întrebările: „De ce? De ce eu?”

Costa apucă marginea cearșafului și îl ridică ușor. Îi acoperi pieptul neformat și semnele negre de pe brațe pe care, cine știe de câte ori, acele lui Sileri i le răniseră.

Rosanna închise ochii. Suspinul ei fu ușor, aproape amabil. Poate că îi

mulțumea.

O simți cum se duce, alunecă departe de toată oroarea aceea.

Te rog, nu, nu…

O tresărire bruscă.

Diana zbură de pe acoperiș.

O voce subțire și plină de ură zise:

— Las-o, e a mea!

81.

Nu era decât un om, Costa o știa. Cunoscuse ucigași fără conștiință, autori ai unor infracțiuni teribile, dar niciunul dintre ei, niciodată, nu sugerase prin aspectul său ce avea să se întâmple. Oricât ar fi încercat, îi fusese imposibil să zărească în privirile lor ascuțite un indiciu slab al ororilor pe care le comiseseră sau pe care ar fi fost în stare să le comită.

Trupul lui Luca Sileri indica însă o altă poveste. Scalpul era lucios, poate ras de curând. Buzele angajate în acel zâmbet fix. Era dezbrăcat, cu pielea descărnată, chinuită de zeci de tăieturi, cicatrice roșii, tatuaje sângeroase. O dovadă a atașamentului său față de durere, fie că-și provocase singur rănile, fie că-i permisese altcuiva să o facă. În ciuda groazei pe care o provoca, nimeni nu ar fi putut simți teamă față de omul acela slab și tremurător. Mai degrabă milă.

Totuși, Costa știa ce putea face. Rosanna însăși, întinsă pe targă, era dovada cea mai clară. Știa de ce era capabil.

Își îndreptă arma către el.

Ucigașul se afla în conul de umbră al unui mormânt. Se ascunsese în spatele bustului unui nobil cu mustață ale cărui oseminte se odihneau în acea criptă de secole întregi. Concentrat asupra trupului nemișcat al Rosannei, Costa nu-i sesizase apariția.

— E a mea, repetă Sileri, de data asta pe un ton relaxat, de parcă ar fi spus un adevăr simplu și evident. Lasă-mi-o mie. N-o să-i fac rău…

— Pune-te în genunchi! zise Costa scandând ușor cuvintele, încercând să nu-și scape din frâu mânia. Încă mai simțea pe față ultima respirație a Rosannei. Fă-mi plăcerea asta, pune-te imediat în genunchi!

Sileri nu-i acordă nicio atenție, ochii îi erau fixați asupra fetei. Uimit,

Costa surprinse în privirea lui ceva la care nu s-ar fi așteptat nicicând. Un soi de nostalgie. Durere, poate?

— Este încă a mea… șopti asasinul.

— Nu mai este a ta, nu este a nimănui. Acum pune-te în genunchi, Luca. Hai!

— Am făcut dragoste cu ea, știai? Și ea a vrut, crede-mă! Poți, cel puțin, să mă crezi?

— Dumnezeule! Pune-te în genunchi înainte să te ucid! Apoi o să-mi povestești despre ea și despre cât de mult o iubești!

— Atunci, este adevărat că mă poți înțelege! zise înclinându-și capul într-o parte, în semn de uimire și, poate, gratitudine? Costa se înfioră, de parcă ar fi simțit pe piele respirația unei fantome. Ce ciudat, murmură Sileri. Credeam că nimeni nu mă poate înțelege…

În spatele său, cineva cobora pe scara de acces către criptă. O voce izbucni:

— Poliția!

Sileri încremeni, o statuie de carne. Dar rămase cu spatele la scară.

Costa își strânse pistolul.

— Nu! strigă.

Sileri fu extrem de rapid.

— Prea ciudat încât să cred! șopti el și se năpusti asupra lui Costa.

În acea clipă, vicechestorul zări siluetele primilor polițiști la baza scării. Apăru și Valentina, în lumina prăfuită care cobora de sus. În cazul în care ar fi tras în direcția lui Sileri, care se afla între ei doi, ar fi riscat s-o nimerească. Ezitarea nu dură mai mult de o fracțiune de secundă, suficient cât celălalt să-l doboare.

Sileri îl strânse. Avea ochii măriți și pupilele dilatate.

Costa încercă să-și apuce Beretta, dar mușcătura celuilalt îl împiedică. Corpul său gol și torturat era transpirat și plin de o forță de nestăvilit.

— Costa, aruncă-te la pământ! strigă cineva.

Sileri îi zâmbi la numai câțiva centimetri de față. Apoi se aplecă înainte și îl mușcă. Costa simți foarte bine cum dinții ascuțiți i se afundau în pielea gâtului. Apoi simți căldura propriului sânge. O suliță de foc îi străpunse creierul, anihilându-l.

Sileri gemu și se învârti cu el, fără a-și descleșta fălcile. Însă Costa reuși să se desprindă, îndepărtându-și capul de gura ucigașului. Durerea

cauzată de mușcătură deveni câteva secunde atât de sfâșietoare, încât simți că era pe punctul de a-și pierde cunoștința. Îl împinse din nou, încercând să-și elibereze brațele. În cele din urmă, simți cum strânsoarea lui Sileri își pierdea din putere. Puțin, dar suficient.

Cu o ultimă sforțare, se eliberă. Sileri dădu înapoi până se lovi cu spatele de targa pe care zăcea fata. Cearșaful care o acoperea căzu, dezvelindu-i corpul gol și chinuit care nici măcar nu tresări.

— Apleacă-te! Acum! strigă cineva.

Costa o văzu pe Rosanna alunecând pe o parte a tărgii. O prinse din zbor și o strânse cu putere. În clipa următoare căzu pe jos cu tot cu greutatea ei inertă, moment în care o durere sfâșietoare îi străpunse umărul drept, unindu-se cu cea de la gât. Simți cum își pierde cunoștința, dar nu-i dădu drumul.

„Te-am prins”, se gândi. „Sunt aici, Rosanna, sunt aici”.

Sunt aici, Diana.

Și Sileri era la pământ, dar se ridică repede.

Costa îl văzu deasupra lui. Nu mai avea puterea să se apere. Corpul Rosannei Bacci devenise greu, complet rigid. Capul și-l sprijinea de umerii lui Costa, ca și cum s-ar fi ascuns, ar fi fugit de toată grozăvia din jur. Chipul era întors către el. La numai câțiva centimetri de al lui. O ultimă lacrimă, neagră precum sângele care o păta, îi brăzda obrazul.

Împușcăturile cădeau ca o avalanșă pe sub bolta străveche.

82.

Rosanna închide ochii.

Diana se aruncă de la etajul al șaptelea.

Maria Sinagra îi spune:

— Adu-mi înapoi fiul! apoi plânge. Și țipă la el. Poți să mă înțelegi?

Sileri se tânguie.

— Ea mea.

Toți îl privesc și-l întreabă:

— Poți să înțelegi? Chiar poți?

Poți?

Nu, nu cred.

Valentina îl sărută, îi mângâie chipul, varsă lacrimi care îl udă. Apoi se apleacă și îi spune:

— S-a terminat! Sileri este mort.

El îi oprește buzele cu o mână, încleștându-și dinții din cauza durerii.

— Rosanna…?

Valentina nu răspunde. Nu este nevoie.

Costa înțelege că s-a înșelat. Rosanna a murit. În brațele lui. Sufletul ei a zburat împreună cu acea ultimă, murdară lacrimă.

A murit precum Diana. Ca Andrea Venturi. Ca băiatul de pe targă, de lângă Fosco Agnelli.

Iar el nu poate face nimic. Acum poate numai să doarmă.

Nu au rămas decât frânturi de vise. Confuze. Inutile.

RĂNILE NU SE LING

83.

Luminile aprinse de pe Via Tuscolana îi spuseră că era vremea să se întoarcă acasă. Le întrezărea de la fereastra ei, dincolo de gardul din ciment și fier cu inscripția STOP POLIȚIA, după cum putea vedea și traficul intens și luminile studiourilor Cinecittà. Când își ridica ochii din hârtii, la finalul uneia dintre zilele sale epuizante, toate la fel, și privea afară, se mira de fiecare dată cum lumea continua să trăiască senină și indiferentă, fericită că nu trebuie să-i pese de victime și de călăi, de durere și de cruzime, și nici de eforturile lor confuze și disperate de a face puțină ordine în tot acel haos. Ca și cum tot ceea ce făceau ea și cei asemenea ei nu avea nicio importanță dincolo de zidurile acelea. Și poate că așa era.

Se pregăti. Planul era simplu și verificat. Să iasă din birou, fără a se mai deranja să-și salute puținii colegi rămași încă la muncă, oricum nu-i păsa nimănui de nimic. Să conducă până acasă, ascultând muzica de la radio. Să cineze. Să se uite la televizor sau poate să citească vreo câteva pagini dintr-o carte. Să adoarmă, cu speranța că va fi scutită de obișnuitele coșmaruri. Iar dimineața, să o ia de la capăt. Ca și cum nu avea să se întâmple nimic niciodată.

Chiar dacă nu era adevărat. Sileri murise de aproape o lună. Odată cu el, Rosanna Bacci, ultima nefericită victimă pe care nu reușiseră să o salveze. Ceva, așadar, se întâmplase. În mare parte, cazul era închis. Decesul anchetatului îi împiedica să continue cercetările. Oficial, Luca Sileri era suspectat că răpise trei persoane despre care nu se mai știa nimic. Nu găsiseră nici corpurile, nici vreun alt indiciu. Valentina știa că victimele lui erau multe, mult mai multe. Dar erau șanse foarte slabe de a le afla numărul.

Totuși, mai încercaseră. Grădina, terenul din jurul Vilei Zernich, ba chiar și loturile de pământ vecine fuseseră cercetate până la ultimul centimetru. Specialiștii în cromatografia de gaze și câinii de urmă lucraseră zile întregi. Li se pusese la dispoziție până și proprietarul, vârstnicul Federico Zernich,

care își dăduse permisiunea pentru orice fel de săpături și chiar finanțase personal o parte din căutările acelea costisitoare. Într-un scurt interviu la televizor, se declarase răvășit și indignat că o bestie precum Luca Sileri putuse să locuiască sub acoperișul lui. Și se ruga pentru victime.

Între timp, presa și opinia publică se descătușaseră. Nu doar din perspectiva detaliilor sugestive ale anchetei, care aduseseră în clocot imaginația televiziunilor. Uciderea „Colecționarului de chipuri", așadar imposibilitatea de a fi interogat, fusese scânteia care aprinsese acuzațiile aduse poliției. Le formulaseră nu doar organizațiile umanitare, care vorbeau de o justiție sumară, ci și cunoscuții victimelor lui Luca Sileri, precum și invitații la emisiunile televizate care se ocupau de știrile tragice. Toți erau de acord că descinderea de la Vila Zernich nu trebuia aibă un astfel de final. Moartea Rosannei Bacci fusese consecința dramatică a acelui eșec. La momentul sosirii poliției, fata era încă vie, și poate că o mai mare eficiență și o mai bună coordonare a operațiunii ar fi putut să ducă la salvarea ei. În plus, lichidarea ucigașului în serie împiedica aflarea sorții pe care o avuseseră Andrea Venturi, Esther Kaimbacher și alții despre care se bănuia că fuseseră răpiți și uciși.

Fără a mai pune la socoteală ce i se întâmplase lui Fabio Costa.

Când Valentina se apropiase de el, se temuse pentru viața lui. Rana de la gât, cauzată de mușcătura lui Sileri, părea adâncă. Fabio era acoperit de sânge și, un moment, Valentina crezuse că fusese împușcat de polițistul care încerca să-l salveze. Costa văzuse în ochii Rosannei cum viața i se scurgea și nu putuse să împiedice uciderea lui Sileri, împreună cu secretele lui. Moartea lui îngropa toate răspunsurile pe care încă le căutau. Moartea Rosannei le îngropa speranțele.

Mai târziu, Valentina află că Fabio, pe lângă faptul că pierduse mult sânge, avea și umărul luxat. Fusese internat în stare critică, dar stabilă.

La comisariat începuseră imediat pariurile pe cine se va spăla pe mâini de responsabilitate, iar primul care se dăduse la o parte fusese Fazio. Spusese ferm că prezența lui Costa fusese ilegală, el nu o autorizase, așadar, altcineva trebuia tras la răspundere. Omisese să adauge că, dacă nu ar fi fost Costa, polițiștii ar fi plecat de la vilă, fără să mai verifice cripta familiei Zernich, oferindu-i astfel lui Sileri ocazia să fugă din nou. În orice caz, fusese o mare încurcătură. Iar Valentina era cea care avea să plătească prețul. Chiar și acum, la distanță de o lună, își aștepta sentința. Între timp,

fusese exilată în închisoarea obișnuitei și inofensivei rutine.

Drumul de la birou până acasă, un bloc dintr-un cartier rezidențial din Monteverde, fu scurt la ora aceea a serii. Nu mai plouase de zile întregi, iar frigul intens al lunii ianuarie se resimțea. Odată intrată, primul lucru pe care-l făcu fu să ridice nivelul termostatului.

Apartamentul său era mic și se încălzea în câteva clipe. Dar nu era suficient. Nu se dovedi de prea mare ajutor nici ceaiul cald pe care și-l pregăti.

Gerul pe care-l simțea înăuntrul ei era atât de profund, încât nici măcar o incursiune pe soare nu ar fi reușit s-o încălzească. Era un cadou din partea Zâmbărețului și a lumii sale dedicate morții. Era distanța pe care Fabio o pusese între el și restul universului, iar în restul universului era inclusă și ea. Era eșecul primei sale anchete importante. Probabil, ultima.

Pentru că exista ceva care lipsea din imaginea de ansamblu. Poate chiar partea fundamentală. Totuși, parcă nu interesa pe nimeni.

84.

De cum aflaseră vestea că ucigașul în serie Luca Sileri fusese ucis de poliție și că în timpul raziei murise și ultima victimă, reporterii de televiziune și ziariștii se precipitaseră la locuința Mariei Sinagra. Întrebarea de pe buzele tuturor era ce se întâmplase cu celelalte victime. Unde era micul Andrea? Și cum se simțea mama lui?

Timp de câteva zile, ziariștii nu obținuseră altceva decât câteva imagini cu ea intrând și ieșind din casă. Niciun comentariu, nicio declarație, chiar dacă durerea ei era într-atât de vădită, încât ar fi fost o cruzime s-o întrebi în ce măsură o resimțea.

Cu două zile înainte, Parchetul din Pisa emisese autorizarea de înmormântare a lui Gianni Venturi. Ucigașul lui era mort și nu mai existau alte motive pentru a o amâna. Conform legii, decesul infractorului atrage stingerea infracțiunii.

Ziua funeraliilor, organizate în catedrala Santa Maria Assunta din Volterra, cu domul și esplanada din față aglomerate până la ultimul centimetru, fu o ocazie pentru mass-media să readucă în prim-plan o știre care începuse să-și piardă din interes. O contribuție avu și Maria Sinagra,

care de data aceasta nu se dădu în lături din fața întrebărilor. La întoarcerea de la slujba unde își luase rămas-bun de la soțul său, în fața ușii casei, sprijinită de braț de către avocatul său, vorbi cu o voce slabă, dar fermă.

— Ce doriți să știți de la mine? Acum că mi-am înmormântat soțul, dar nu pot face încă la fel și cu fiul meu, ce v-aș putea spune? Că sunt bucuroasă că omul acela a murit? Sau că îl iert pentru răul pe care ni l-a făcut mie și tuturor celorlalți și că-l încredințez judecății lui Dumnezeu? Nu am la ce să mă gândesc. Da, sunt fericită că a murit. Sper că a suferit și îmi pare rău că a avut parte de o moarte rapidă. Din partea fotografilor și a ziariștilor se ridică o avalanșă de întrebări, însă ea ridică o mână și toți tăcură. Dar dacă mă întrebați ce părere am, dincolo de ceea ce simt, cred că au greșit. Nu trebuiau să-l ucidă. Cel puțin, nu imediat. Mai înainte trebuia să mărturisească ce i-a făcut copilului meu, trebuia să spună care i-a fost sfârșitul. Trebuia să-mi spună dacă lui Andrea i-a fost frică. Tăcu, reprimându-și suspinele unui plânset fără de lacrimi. Niciunul dintre jurnaliști nu îndrăzni să o întrerupă. Când reluă, vocea îi era la fel de calmă: Cel puțin, aș fi vrut să am un mormânt la care să plâng. Ei erau atât de mulți. Cum de au putut fi atât de nepregătiți? Ar fi trebuit să-l prindă viu, să-l determine să spună ce i-a făcut lui Andrea al meu. Mi-o promiseseră. Îmi promiseseră că-l vor aduce acasă. Dragul meu, micuțul meu… Apoi, cu fața în pământ și cu o scrâșnire a dinților, mai spuse: Fabio Costa îmi promisese. El îmi promisese că mi-l va salva.

86.

Valentina mersese de două ori să-l viziteze după intervenția la vilă, dar nu putuseră să vorbească. Costa era sub efectul morfinei, iar în camera lui era mereu cineva. Când fusese convocată la Roma, plecase cu gândul de a se întoarce la el cât mai repede. Nu se întâmplase așa și nici nu-l mai putuse contacta.

La început, telefonul suna prelung, în van. Apoi Valentina îl găsea închis. Părea că și toate mesajele vocale se pierdeau în neant. Gândindu-se că starea lui de sănătate se înrăutățise, îl sunase pe Martini, inspectorul de la comisariatul din Volterra, ca să-i ceară vești. Colegul se arătase fericit s-o audă și îi mărturisise, fără să-și poată ascunde stânjeneala, că fusese

intenția lui Costa să se izoleze.

— Rana de la gât era gravă, îi explicase. Ca printr-o minune, a scăpat de septicemie. Iar domnul comisar Costa încă se află într-o lungă perioadă de convalescență.

Martini și ceilalți din comisariat se oferiseră cu toată bunăvoința să-i dea o mână de ajutor, mai ales că superiorul lor locuia singur și nu avea niciun sprijin, în afară de cel al unei femei din localitate care îi făcea curățenie de două ori pe săptămână. Costa fusese amabil, dar ferm în refuzul său. Le transmisese prin femeia respectivă că le mulțumea, dar nu avea nevoie de nimic. Ba dimpotrivă, ar fi preferat să se detașeze pentru un timp de tot și de toți, pentru a își îngriji rănile. Și, după părerea lui Martini, nu se referea doar la cele fizice. Costa îi asigurase că urma să le dea un semn de viață la momentul potrivit. Apoi dispăruse de pe radarul lor.

— Așteptăm un nou comandant, recunoscuse într-un final Martini. Se pare că domnul comisar Costa va fi transferat îndată ce se va întoarce din concediul medical.

Valentina se aștepta la asta. Serviciul luase decizia de a afunda și mai mult cariera fragilă a lui Costa. Nesupunerea lui nu fusese văzută cu ochi buni la nivel înalt. Cu puțin noroc, urma să fie repartizat la un comisariat pierdut, fără importanță, prin cine știe ce colț al vreunei provincii. În cel mai rău caz, un birou dedicat hârțogăriei, îngropat pe undeva. Unde, în cele din urmă, ar fi fost dat uitării, așa cum chiar el părea să-și dorească.

Pe Valentina începuse s-o macine gândul că și ea îl abandonase. În primele zile se îngrijorase cu adevărat pentru el, pentru că i-o datora și pentru că ea fusese cea care-i ceruse insistent să participe la prinderea lui Sileri. Însă cu trecerea timpului fusese absorbită de rutina nemiloasă a muncii, iar gândul la el se disipase, sentimentul de vinovăție se diluase. Își spusese că, evident, el căutase și își dorise izolarea; pe deasupra, tot o victimă fusese și ea. În fine, îl cantonase într-un colț al minții și al inimii, cu promisiunea fragilă că la momentul potrivit avea să se ocupe de acea situație. Momentul acela sosise, ba chiar trecuse, iar Fabio Costa părea menit să devină unul dintre capitolele încheiate prost din viața ei.

Cel care îi aminti că poate nu era așa fu Giampaolo D’Avanzo, care într-o dimineață îi telefonă și o invită la prânz. Pentru a nu se pierde o prietenie frumoasă, îi spuse el, și pentru a mai povesti puțin despre cele petrecute.

Când se așezară la masă, la umbra Palatului Civilizației Muncii, pe care

locuitorii Romei îl numesc „palatul perforat”, Giampaolo i se păru strălucitor ca întotdeauna. Cu siguranță, mai mult față de ultima dată când îl văzuse. El îi adresă câteva complimente pline de admirație, de a căror sinceritate ea nu se îndoia. Cum la fel de sinceră fu și îmbrățișarea lui. La început, vorbiră despre ei și activitățile lor, ancorându-se cu precauție de o discuție generală, apoi conversația se mută, inevitabil, către anchetă. Și către rolul pe care expertul îl avusese în acel caz.

— Ca să fiu sincer, pentru mine a fost, într-adevăr, interesant să vă ajut, mărturisi el. Ba chiar instructiv. Dificil, dar foarte instructiv.

— Chiar ne-ai fost de ajutor. Înțeleg când vorbești de fericire. Este un fel de energie pozitivă care ne susține, chiar și atunci când ne ocupăm de cazuri îngrozitoare precum cel al lui Sileri. Totuși, îmi pare rău că ipoteza noastră despre fanteziile acelui om nu a fost demonstrată corespunzător…

— Ce vrei să spui?

— Că descoperirea noastră despre conexiunea dintre chipurile personajelor lui Caravaggio și victimele lui Sileri nu a ajutat la nimic. Ba dimpotrivă, sunt unii care o cred, și acum, drept un subiect de roman polițist, o teorie care nu s-a putut demonstra…

— E absurd! Noi știm că nu este așa.

— E adevărat, dar la ce servește? Sileri e mort, iar povestea se încheie aici.

Giampaolo nu părea convins și o privea încercând să-i ghicească gândurile. Valentina găsi o scăpare în vinul alb, observându-și prietenul pe deasupra marginii paharului.

Celălalt nu intenționa să renunțe.

— După cum pui problema, nu se leagă multe. Sunt un milion de întrebări fără răspuns. Le enumeră pe degete, ca un copil care nu voia să accepte rezultatul care i se arăta: De ce monstrul acela prindea femei și copii? Ce făcea cu ei? Unde le sunt corpurile? Apoi, toată acea desfășurare de forțe cu plastinarea… La ce îi folosea?

— De fapt, nici pentru acest aspect nu există probe, îl întrerupse Valentina așezându-și paharul pe masă. Autopsia Rosannei Bacci a arătat că Sileri îi injectase câteva doze dintr-un amestec de medicamente care conținea, printre altele, faimoasa glutaraldehidă. Mai mult sau mai puțin același amestec pe care l-am găsit și în sângele lui Fosco Agnelli. În cazul lui Bacci, asta a fost cauza morții. Inocularea repetată în organismul ei nu-i

lăsa nicio șansă de scăpare, chiar dacă am fi ajuns mai devreme. Aspectul acesta mă alină puțin. Dar, în fond, nu s-a dovedit că obiectivul lui Sileri era să le pregătească trupurile pentru plastinare sau pentru orice alt tip de îmbălsămare. Glutaraldehida poate fi folosită și în alte scopuri. De fapt, este un dezinfectant…

— Da, am citit că se folosește la tratarea negilor de la picioare. Dar de ce naiba să o injectezi în corpul uman? Dacă nu voia decât să ucidă, ar fi avut alte o mie de modalități. În plus, nu e suficient că omul acela a încercat să îmbălsămeze o fată acum patru ani? Și cada din metal găsită în criptă, cu instrumentele acelea necesare pentru a ține victimele sub vid și a le aspira sângele?

Își mișcă arătătorul în aer, ca și cum ar fi încercat să vizualizeze recipientul care fusese găsit în Vila Zernich.

— Nu sunt dovezi că intenționa să o folosească pentru a trata corpul Rosannei Bacci, răspunse cu oboseală Valentina. Oricum, am consultat un specialist în plastinare și i-am arătat materialele. A spus că dotările din Vila Zernich nu erau corespunzătoare pentru obținerea efectului dorit. Și nici nu le-am găsit pe celelalte posibile victime pentru a ști dacă le rezervase și lor același tratament.

— Iată, tocmai! Victimele!

În mintea lui Giampaolo, cu siguranță, se perindau fotografiile dispăruților pe care Loris și „Dumnezeul” său le găsiseră.

— Au săpat peste tot, obiectă nu foarte convinsă Valentina. Dacă, într-adevăr, ar fi fost îngropat un cadavru, sigur l-ar fi găsit undeva. Iar noi luăm în calcul vreo zece victime! Dumnezeule, nici măcar legătura cu Esther Kaimbacher și cu Salvatore Esposto, copilul dispărut la Napoli, nu e solidă. Iar din perspectiva justiției ar fi fost imposibil de probat. Totul face parte din teoria noastră, dar… Fără trupuri, nu avem nicio dovadă.

— Am impresia că repeți frazele altora. Nu ești deloc convinsă.

— Giampaolo, emisesem o ipoteză. La început părea corectă. Dar nu a fost așa.

Criticul de artă era uluit.

— Și celelalte tablouri?

— Care alte tablouri?

— Reproducerile pe care le-ați găsit în ascunzătoarea lui, chipurile personajelor lui Caravaggio încercuite cu roșu…

Valentina dădu din umeri.
— Pură fantezie…
— Putem să le căutăm.
— Ce anume?
— Pe celelalte victime. Să-l folosim încă pe „Dumnezeu”, iar Loris să verifice corespondențele între acele chipuri și persoanele dispărute în ultimele luni… Am mai făcut-o, îți amintești? Cel puțin începuserăm. Nu trebuie decât să săpăm mai adânc, să analizăm caz cu caz, să căutăm martori, indicii… în fine, nu asta ar trebui să facă poliția?
Își dădu seama că ridicase tonul, așa că tăcu și își schimbă mimica feței.
— Cine? Eu sunt pe dinafară. Cazul este închis. Loris a fost expediat undeva prin Sicilia și cine știe când se va întoarce. Echipa nu mai este. Nu mai avem pe cine căuta.
— Dar nu are nicio logică. Nu are niciun sens…
Expresia specialistului simboliza frustrarea.
Totuși, se gândea Valentina, acela era adevărul. Nu părea să aibă nicio logică. Și atunci? Nu mai era problema ei. A nici unuia dintre ei. Existau alte cerințe, alte priorități. Nu mai era suficientă dorința lor de aflare a adevărului pentru a conferi o direcție coerentă acelui caz.
— Și Fabio? întrebă brusc Giampaolo.
O luase prin surprindere.
— Fabio?
— Știi ce mai face? Cum a ieșit din povestea asta?
Ochelarii rotunzi ai lui Giampaolo îi scoteau în evidență curiozitatea.
— Tu ai mai vorbit cu el? întrebă Valentina, aproape cu teamă.
Criticul de artă clipi în spatele lentilelor și al ramelor la modă.
— Din păcate, da! răspunse.

86.

În noaptea aceea, Valentina nu dormi. Întâlnirea cu Giampaolo îi amplificase sentimentul de vinovăție, împingând-o să se confrunte cu dubiile care o chinuiau încă de când se întorsese la Roma.
Luca Sileri era un psihopat cu impulsuri sexuale necrofile. Acesta era profilul său, schițat cu mult timp înainte de a începe să vâneze femei și

copii care semănau cu oamenii din popor din tablourile lui Caravaggio. Dar acest ultim aspect al psihozei sale nu se explica pe deplin. Sileri suferea de un sindrom schizofrenic care îl determina să ucidă, pentru ca mai apoi să întrețină raporturi intime cu cadavrele. Era atras de femei tinere, iar în cursul vieții sale, din câte se putuse reconstitui, nu fuseseră înregistrate episoade de pedofilie.

Ce legătură aveau copiii? De când și de ce dezvoltase acea obsesie pentru Caravaggio?

Și, mai ales, unde se aflau corpurile victimelor? Cu ce instrumente și resurse identificase el oamenii care semănau cu personajele din lucrările unui pictor mort cu secole în urmă?

Mai era un aspect. La percheziția efectuată după uciderea lui nu-i găsiseră nici computerul, nici alte mijloace electronice. Doar un smartphone vechi aflat în hainele lui Sileri, cele cu care fusese îmbrăcat în ultima lui călătorie. Mobilul conținea o cartelă telefonică din străinătate. După verificarea desfășurătorului convorbirilor se descoperise că aparatul fusese utilizat de vreo zece ori, doar pentru contactarea unui furnizor de internet cu sediul în România. O altă pistă închisă, chiar dacă încercau să confrunte acele apeluri telefonice cu situații diverse în care fusese implicat, pentru a vedea dacă sunt corespondențe. Oricum, acel detaliu demonstra că Sileri iniția uneori convorbiri prin intermediul internetului, folosind mobilul. Pe cine suna?

Această descoperire îi amintise Valentinei de relatarea lui Fosco Agnelli. Când se trezise în furgonul lui Sileri și reușise să fugă, i se păruse că omul se ruga într-un colț al fânăriei. Nu se gândiseră niciodată că Sileri, de fapt, suna pe cineva. Profilul său era cel al unui sociopat, fără relații sociale. Dar dacă profilul fusese întocmit eronat? Cu cine era în contact Sileri?

Giampaolo avea dreptate, erau prea multe lacune în acea reconstituire. Și se amăgea pe sine însăși spunându-și că era în regulă, că important fusese să-l scoată din ecuație pe ucigașul nebun, că ancheta putea fi considerată încheiată.

Se ridică. Deși era ora două noaptea, i se părea util să-și urmeze impulsul, ba chiar necesar.

Spre surprinderea ei, Fabio îi răspunse la al doilea apel. Avea vocea răgușită, dar nu din cauza somnului.

— Da, zise.

Știa că era ea.

— Ai dispărut. Nu mi-ai mai răspuns la telefon.

— Suntem acum la telefon.

Inima Valentinei nu mai bătuse niciodată atât de puternic. Abia atunci își dădu seama cât de mult îi lipsise. Chiar dacă nu pentru asta îl sunase. Ori poate că da?

— Ce mai faci, Fabio? Vreau să spun…

— Știu ce vrei să spui. Nu-ți face griji, mă descurc.

„Într-adevăr?”, ar fi vrut să-i răspundă. „Și eu? Nu mă întrebi cum mă descurc eu?”

— Am putea să ne vedem? îl întrebă în schimb. Pot să vin mâine pe la tine.

O lungă tăcere. Apoi:

— Aș prefera să nu vii.

— Nu vrei, sau nu poți? Doar să vorbim.

— Despre ce ai vrea să vorbim, Valentina? Ce anume ai nevoie să auzi? Scuză-mă, dar indiferent despre ce ar fi vorba, eu nu te pot ajuta!

— Nu pentru asta te-am sunat…

— Oricum, nu am nimic de adăugat, o întrerupse el. Nu e vina ta, dacă ăsta e motivul suferinței.

— De fapt, eu vorbeam despre noi și… Ah, fir-ar să fie, Fabio, l-am prins!

O zisese cu mândrie; imediat îi păru rău.

De la celălalt capăt al firului, Fabio nu răspunse. Îi auzea respirația. Apoi, când tocmai se convinsese că nu mai avea de gând să spună nimic, îl auzi:

— Puteam s-o salvez, Valentina.

Asta îl omora.

— Nu este așa. Analizele…

— Un metru, Valentina. Numai un metru. Și poate doar câteva secunde mai înainte, și aș fi salvat-o.

— Nu putea supraviețui, o știi. Doctorul a fost ferm. Situația era deja critică.

Însă el nu o asculta.

— Știam că el se afla undeva, în vilă. Știam. Dar ne pregăteam să plecăm. Îl lăsam să fugă…

— Dar tu l-ai găsit, Fabio. Nu a fugit, iar acum nu mai poate să facă rău nimănui. Asta contează, doar asta!

— Sigur, așa este.

Dar era evident că n-o credea. Se cufundă iarăși în tăcere. Ea ar fi vrut să-i mai vorbească, să-i adreseze întrebarea cea mai importantă. Nu avu timp, ori poate curaj.

— Ai grijă de tine, zise Fabio înainte de a o lăsa în compania acelei nopți lungi.

87.

Când Valentina se prezentă în biroul superiorului său, Falcone se ridică de la masa de scris s-o întâmpine. O sărută pe obraz și o invită să se așeze. Nu zâmbea, dar era amabil, fapt care o alarmă.

— Ți-ai revenit? o întrebă după schimbul de gesturi politicoase, ca și cum o vedea prima dată după o lungă boală.

— Din ce anume?

Falcone îi sesiză răceala.

— Ai dreptate, să trecem imediat la subiect, spuse, cu o schimbare neprevăzută a tonului. Ai totul în ordine despre ancheta lui Sileri?

— În ce sens? Nu se ocupa Fazio?

— Fazio a fost desemnat să se ocupe de alte probleme mai urgente. Sileri este o chestiune care trebuie încheiată definitiv. Doar câteva formalități, și o lăsăm în urmă. Ești de acord?

— Are vreo relevanță dacă sunt sau nu?

Falcone o privi.

— Ai de făcut o călătorie la Padova.

— Nu înțeleg.

— E simplu. Parchetul din Padova, după cum știi, a preluat întreaga competență, de vreme ce Sileri a fost ucis în jurisdicția lor, și se pare că el de acolo a plecat pentru a-și pregăti infracțiunile. Este vorba despre controversa cu Pisa, care își revendică primul asasinat, scuză-mi termenul, și cred că și Bologna are pretenții, însă după moartea lui Sileri, procurorii nu mai sunt la fel de pasionați. Cu excepția acestui procuror adjunct din Padova care este cam chițibușar. Nouă ne convine ca titulara să rămână

Padova. Se pregătesc să închidă cazul, dar tânărul ăsta băgăcios insistă să stea de vorbă cu cineva care l-a urmărit de la început. Spune că nu se potrivește totul și că are nevoie să-și clarifice ideile. Tu te-ai ocupat de măcelul ăsta, așa că…

— Așa că mă lași în rahat! ripostă ea fără a se putea abține.

Privirea lui Falcone se înăspri. Era cunoscut pentru atitudinea politicoasă, dar Valentina știa, din experiență, că era un om feroce.

— Nimeni nu vă lasă în rahat, doamnă comisar Medici, sublinie el sec. Dar să nu uităm că acțiunile tale pe cont propriu, prima dintre ele fiind implicarea lui Costa, ne-au pus de mai multe ori în dificultate. Așadar, tu lămurești încurcătura la care ai contribuit. În plus, ești singura care cunoaște fiecare aspect al poveștii. Oricum, hotărârea s-a luat deja.

Valentina nu avu nicio obiecție. Era inutil să se opună.

— Cu cine plec?

— Te duci doar tu. Nu trebuie să faci cercetări. Te duci, vorbești cu procurorul, le dai o mână de ajutor colegilor de la echipa mobilă cu raportul final, îl înflorești cum trebuie și te întorci. Trei, patru zile, cel mult.

Așadar, era adevărat. O lăsau singură. Și doar ca să rezolve o treabă care se putea face cu două telefoane. Ceva îi spunea că la întoarcere lucrurile nu aveau să mai fie la fel. Probabil că transferul său de la SCO la vreun birou de la periferie era deja pregătit și aștepta într-un sertar.

— Aș putea să-l iau pe Zucca, zise. Cunoaște cazul ca și mine…

Falcone ridică din umeri.

— Întreabă-l. Dar cred că este ocupat cu altele. În fine, vedeți voi.

— Asta e tot? întrebă ea la final.

Fără să-i arunce măcar o privire, Falcone îi făcu semn că încheiase conversația. Da, cariera ei era în picaj, iar Valentina descoperi că nu-i păsa deloc.

88.

Angelo Zucca o privea cu aerul său obișnuit, între amuzament și plictiseală. În trecut, o doză din cinismul lui sănătos îi fusese chiar de ajutor. Acum avea o nouă viziune asupra situației.

— În cele din urmă sunteți expediată la Padova, zise el.

Stătea în fața ușii biroului Valentinei în timp ce ea își strângea într-o geantă lucrurile, agenda și nelipsitul laptop în care se afla toată viața ei din ultimele săptămâni.

Îi zâmbi cu răceală.

— Falcone a spus că, dacă vrei, mă poți însoți. Mi-ar fi de ajutor cineva care a lucrat la caz, ca mine. Ca să ne consultăm.

Ar fi vrut să mai adauge: „Și ca să nu mă duc doar eu singură”, dar nu o făcu.

Zucca scoase un hohot de râs nervos.

— Fără supărare, doamnă comisar… nici nu mă gândesc.

Îl privi.

— Aș putea să-ți ordon.

— Ah, nu cred! Am fost deja repartizat unei alte echipe și nu cred că noul comandant ar fi prea fericit să las totul baltă ca să plec împreună cu dumneavoastră.

Continua să etaleze un surâs insolent, dar chipul părea că i se descompune în bucăți.

Valentina termină de adunat documentele de care avea nevoie și își puse geanta în bandulieră. Se opri în fața lui, la ușă.

— Spune-mi ceva, Angelo, dacă poți.

— La dispoziția dumneavoastră, ca de obicei, zise el, fără să mai zâmbească.

— Nu ai crezut niciodată în ancheta asta, nu-i așa? Vreau să spun… ipotezele lui Costa. Tot mersul acela în orb. Vânarea unei fantome, mereu cu un pas în urma ei. Urgența, evenimentele care s-au înlănțuit. Totul, mult prea diferit ca de obicei, nu-i așa? Și nu mă însoțești pentru că știi că mi s-a încheiat cariera. Pentru că nu am respectat procedura standard. Pentru că am avut încredere într-un repudiat care, până la urmă, a rezolvat cazul, da, însă tot un repudiat a rămas. Asta e adevărata vină pe care nu mi-o vor ierta. Iar ție îți este teamă ca nu cumva puțin din această anatemă să se abată și asupra capului tău, nu?

Pentru întâia dată, expresia lui Angelo Zucca deveni înspăimântător de serioasă. Nu îngrijorată, pentru că nimic nu-l putea afecta cu ușurință. Dar se concentra să nu disimuleze un regret, poate chiar unul sincer.

— Îmi pare rău, doamnă comisar. Dumneavoastră sunteți cumsecade. La fel ca și prietenul dumneavoastră, domnul comisar Costa. Dar acesta este

departamentul, acesta este Serviciul. Iar eu mă simt bine aici… Așa cum e. Nu mi-aș putea imagina ce aș face dacă m-ar trimite în altă parte.

Valentina încuviință din cap.

— Da, și mie îmi pare rău.

Zucca zâmbi din nou, ca și cum chiar nimic nu-l putea afecta.

— Succes, Valentina! spuse cu voioșie.

Îi aruncă o ultimă privire.

— Nu de succes am nevoie.

*

Hotărî să plece cu mașina ei, un Nissan Juke, în loc să ia autoturismul de serviciu sau trenul. Condusul îi dădea ocazia să mediteze. Și îi permitea să facă un mic ocol. Se gândea la asta încă de când Falcone îi ordonase să plece la Padova.

Drumul până la Volterra fu plăcut. Zăpada se topise de ceva timp, iarna căpătase o înfățișare mai blândă și mai prietenoasă. I se păru că vremea rea îi însoțise intenționat de-a lungul căutărilor lor și că acum, odată încheiată povestea, exista posibilitatea să se bucure de noile raze de soare care anunțau venirea primăverii.

Încercă să-și pună ordine în idei. Ce urma să-i spună tânărului procuror din Padova? Să-i dea de înțeles că și ea era de părere că lipseau piese din puzzle? Sau mai bine se prefăcea că nu vede neconcordanțele și trecea în arhivă totul? Dacă și-ar fi expus teoriile, nu i-ar fi făcut fericiți pe Falcone și nici pe cei din departament. Deși relația sa cu Serviciul era deja compromisă, nu voia nici să se afunde în vreo încurcătură malefică din care să nu mai iasă niciodată.

Avea nevoie de Fabio pentru asta. În ciuda depresiei, el știa cum să analizeze cu luciditate situația.

Intenționa să-l convingă să o asculte, iar el avea s-o ajute să ia o decizie.

De aceea voia să-l vadă. Nu avea alt motiv, și-o repetă de o sută de ori. Niciunul.

•

Când ajunse în centrul localității Volterra și parcă în fața comisariatului, îi veni ideea să treacă să-i salute pe colegii de acolo. Și să afle mai multe despre starea de sănătate a lui Fabio.

Inspectorul Martini și ceilalți o întâmpinară cu căldură. Valentina își imagina că, în comisariatul acela liniștit, un astfel de caz nu avea să se mai

înregistreze niciodată. Ceea ce era bine. Dar amintirea lui avea să rămână întipărită în memoria polițiștilor.

Înainte de a-și lua rămas-bun, Martini o întrebă:

— Aveți de gând să treceți pe la domnul comisar Costa?

— Aș vrea. Cum se simte, știți?

Martini clătină din cap.

— Mai degrabă rău. Nu vrea să vadă pe nimeni și… mă scuzați… dar cred că s-a apucat de băut.

— Sunteți sigur?

Martini se îmbujoră.

— Nu v-aș spune-o dacă nu aș fi sigur. Își așteaptă transferul… dar nu asta l-a dărâmat. Eu cred că sunt alte motive mai importante.

Martini era unul dintre acei vechi polițiști de provincie cărora nu le scapă nimic. Valentina era sigură că buzele i-ar fi rămas pecetluite, iar dacă ei îi vorbea astfel, era din îngrijorare față de superiorul său.

— De fapt, chiar mă așteaptă, îl minți ea.

Inspectorul păru înseninat.

— Ah, bine, atunci i-ați putea duce asta? A rămas aici, în biroul dânsului, și de vreme ce suntem nevoiți să…

Ezită, stânjenit. Cuvintele pe care le căuta erau „să eliberăm locul".

Îi întinse o geantă mare din piele. Faimoasa tolbă, cum îi spunea Fabio în glumă, iar Valentina știa că acolo se găseau toate notițele referitoare la anchetă. O luă și îi promise lui Martini că avea să i-o restituie personal.

Fabio nu locuia foarte departe, la ieșirea din localitate, într-o zonă relativ nouă, plină de blocuri cu două etaje înconjurate de grădini liniștite. De la ferestrele care dădeau spre vest se putea admira priveliștea către Val di Cecina, iar în depărtare se zărea chiar marea.

Când îi bătu la ușă, își dădu seama că nu mai fusese niciodată în apartamentul lui. Se cunoscuseră și întâlniseră la comisariat și la locurile infracțiunilor, între ei nu fusese decât o relație de muncă. În acel moment i se păru ciudat să-și aducă aminte de singurul sărut, dat pe fugă.

Ușa se deschise și o femeie la vreo cincizeci de ani, cu înfățișare severă și privire iscoditoare, o măsură de sus până jos.

— Pe cine căutați? i se adresă expeditivă, în timp ce se îmbrăca grăbită cu un palton.

Valentina aruncă o privire în salonul din spatele femeii; observă

mobilierul cu aspect obișnuit, penumbra creată de draperiile grele.

— Sunt Valentina, se prezentă, fără a-și menționa numele de familie și funcția, căci femeia nu părea genul de om care să se emoționeze la auzul rangului cuiva, îl căutam pe Fabio. Știu că este aici și că nu vrea să vadă pe nimeni, dar… Ați putea să-i spuneți că nu plec până când nu vorbesc cu el?

Cealaltă continuă s-o măsoare cu privirea cât își încheie nasturii paltonului gros, de culoare brun-roșcat. Respira anevoios din cauza efortului.

— Da, cred că așa o să faceți, conchise cu un accent toscan pronunțat. Îi făcu semn să intre în apartament. Intrați! Dacă-i sare muștarul, asta este! Și, oricum, i-ar face bine puțină companie, la cât e de năzuros.

Ridicase vocea ca s-o audă întregul bloc.

Apoi o salută și ieși, lăsând în urmă mirosul unui parfum de iasomie.

Valentina așteptă ca femeia să coboare scările, apoi intră cu grijă în apartament. Spusese că nu avea de gând să plece fără să-l vadă, însă deodată i se făcu teamă. De a nu fi respinsă, de a nu ști cum să-l abordeze. „Fac o mare prostie”, se gândi. „Dacă nu vrea să vadă pe nimeni, de ce ar face o excepție în cazul meu?”

Când Fabio se ivi din întuneric, în blugi și tricou, o îmbrățișă, o sărută, iar temerile sale se spulberară și, pentru o clipă, viitorul îi păru senin și luminos. Nu fu decât o clipă, pentru că, de cum se eliberă din brațele lui, îi citi în ochi toată disperarea pe care i-o prevestise Giampaolo D’Avanzo.

89.

— Nu-ți mai pot fi de ajutor. Credeam că mi-am învățat lecția, că am lăsat în urmă tot… dar am alunecat din nou. Îmi pare rău! Îmi pare cu adevărat răul

Vorbea în timp ce stătea pe marginea canapelei, pregătit parcă să fugă, trecându-și mereu degetele prin părul prea lung și nepieptănat, cu ochii care se plimbau între ea și podea, deși, în realitate, erau concentrați asupra gândurilor și amintirilor care îl chinuiau. Privirea îi era stinsă. La gât avea un bandaj vizibil, acolo unde Sileri îl mușcase ca un vampir înfometat, iar când își întorcea capul, nu-și putea reține grimasele din cauza durerii. Pe masa din spatele lui, câteva cutii cu calmante lângă o sticlă de Jack Daniel’s și un pahar gol. Nu mai părea să fie el însuși.

Poate că nu fusese decât o iluzie. Valentina crezuse că-l cunoștea, ba chiar bine; își formase părerea despre el într-un timp foarte scurt, însă intens. Își imaginase că, pentru a-l salva din prăpastia în care căzuse, ar fi fost suficient să-și găsească destul curaj pentru a-l privi în ochi și a-i spune cât de mult însemna pentru ea. „Ce fraieră!”, își zise. În momentul acela vedea cât de tare se înșelase.

Fabio era cu adevărat un om învins de viață. Așa era în acel moment, după cum tot așa era și când se întâlniseră prima oară. Doar că ea nu înțelesese ori nu voise să accepte. Pe de o parte, pentru că își ascunsese rănile în spatele unui aer detașat. Pe de altă parte, pentru că Valentina avea nevoie de un bărbat precum Fabio Costa. Restul fusese fructul imaginației sale. Acesta era adevărul. Și, deși acum înțelesese, simțea că încă mai avea nevoie de el. Ba chiar, oricât de surprinzător, îl dorea și mai mult ca la început. Era un sentiment care o speria și totuși o împingea să insiste.

După sărutul dat la ușă, Fabio se îndepărtase din nou. De parcă s-ar fi căit pe loc de primirea pe care i-o făcuse. O invitase să intre și să se așeze, apoi o ascultase fără să clipească, găsindu-și refugiul în închisoarea din mintea lui. Distant și intangibil.

Valentina îi povesti, mai întâi cu prudență, ce i se întâmplase în ultimele săptămâni, cum își reluase rutina obositoare de la birou, cum i se schimbase viața. Îl informă despre puținele noutăți referitoare la anchetă, îi spuse totul dintr-o răsuflare, de parcă s-ar fi temut să nu-și piardă firul gândurilor. Și, tot dintr-o răsuflare, ca și cum s-ar fi temut să nu se oprească definitiv, continuă în timp ce el o privea inexpresiv:

— Crede-mă, mai sunt încă mistere de dezvăluit, neconcordanțe de explicat, umbre de risipit, iar acum cei din Padova vor să vorbească cu mine. Poate că este de bun augur, nu crezi? Mai există cineva care nu este mulțumit, la fel ca noi, cineva care vrea să meargă până la final. Oricum ar fi, nu cred că mai am mult de stat la SCO. Ba dimpotrivă, mă aștept să fiu transferată cât de curând, poate chiar de cum mă întorc la Roma. Știu că și tu trebuie să pleci, îmi pare rău. Dar ce mai contează? Noi știm ce s-a întâmplat, nu? Știm că am făcut o treabă minunată și că am cooperat perfect, iar dacă nu ai fi fost tu, nu am fi ajuns niciodată la Sileri. În ciuda a ceea ce crezi, în ciuda a ceea ce simți sau simt și eu, nu trebuie să te învinovățești pentru moartea Rosannei Bacci. Și nu trebuie să mă învinovățesc nici eu. De altfel, pentru moartea nimănui. Eu sunt convinsă…

da, sunt chiar convinsă, Fabio! Noi vom răzbi, vom ieși mai puternici din asta. Și… gata. Eu așa cred.

Răsuflă. Iată, se destăinuise. Spusese tot. Era extenuantă. Îl privi, așteptând o reacție din partea lui.

Fabio ascultase în liniște, dar ca și cum nu ar fi fost prezent acolo, în fața ei, în modestul său apartament. Ca și cum nimic din spusele ei nu avea vreun sens.

Abia când îi zisese că nu trebuia să se simtă responsabil pentru moartea nimănui i se aprinsese o licărire în ochi. Dar nu cea pe care ea o aștepta.

Un aer plin de mânie îl transfigurase.

Continua să tacă.

— Sunt îngrijorată pentru tine, Fabio, murmură ea. Eu și colegii de la comisariat. Chiar și Giampaolo a spus că nu te-a mai auzit astfel.

— Giampaolo?

— Îi ești drag. Știu că ți-a telefonat.

Clătină din cap.

— Nu-mi amintesc, dar nu contează.

— Ba da, contează. Contează pentru cei care țin la tine. Pentru cei care te cunosc și știu cum ești în realitate.

— Și cu ce schimbă asta?

— Ar trebui să însemne ceva. Există persoane care cred în tine, care știu ce ai făcut. Dacă îți faci rău, prietenii tăi suferă. *Eu* sufăr. Nu te preface că nu înțelegi.

O privi de parcă ar fi fost surprins. Îi zise doar:

— Pleacă, Valentina!

Fu ca o lovitură în stomac. Nu gândea cu adevărat așa ceva.

— Nu poți să-mi ceri asta. Nu așa funcționează. Nu mă poți împiedica să te ajut.

El își întoarse fața, ca un copil care nu acceptă să i se facă reproșuri.

— Încetează! șopti ea. Te rog, lasă-mă să-ți fiu aproape! Nu te poți simți vinovat la infinit. Fabio, nu ai comis greșelile la care te gândești.

Se întoarse către ea.

— Ce știi tu despre greșelile mele? Tonul îi era tăios. Crezi că mă cunoști atât de bine? Nu știi nimic despre mine.

— Fabio…

— Am greșit că te-am lăsat să intri. Te rog, pleacă!

Nu. Nu asta își dorea. De data aceasta, nu.

— Te rog… repetă el cu disperare în glas.

Se ridică, se apropie de el, îngenunche în fața lui. În raza piezișă care îl lumina văzu că avea ochii deschiși, fixați asupra ei. Dar în acea privire nu era nimic din ceea ce Valentina ar fi sperat să vadă.

Cu toate acestea, îi mărturisi:

— Fabio, eu cred că este ceva între noi. Nu știu. Ar fi o prostie să încerc s-o definesc în vreun fel. De fapt, nici nu vreau. Dar există ceva… este important.

— Nu știi ce spui.

— Ba da! Și pe mine mă sperie. Dar niciodată în viață nu am știut mai clar ca acum.

— Pleacă, Valentina!

Ea întinse mâna. Avea nevoie să-l mângâie, să-i simtă căldura pielii. Îi atinse chipul. Buzele care îi tremurau.

El o apucă de încheietura mâinii. Nu cu duritate, însă o opri.

Rămaseră astfel, ca într-o confruntare.

— Acum, spune-mi, șopti ea; cuvintele îi erau în vârful buzelor, iar încheietura, încă în strânsoarea pumnului său. Spune-mi că nu simți nimic pentru mine. Spune-mi că refuzi această mângâiere pentru că noi nu existăm. Că ceea ce simt nu înseamnă nimic. Spune-mi, și voi pleca. Voi ieși pe ușa aceea și nu vei mai auzi de mine niciodată.

Fabio privi ușa de parcă Valentina ar fi fost deja acolo, gata să o deschidă și să dispară pentru totdeauna din viața lui.

— Nu mă cunoști, zise, uitându-se insistent într-un punct fix din spatele ei.

Deodată sări în picioare, trăgând-o după el. O ridică, fără să-i dea drumul la încheietură, și își apropie chipul de al ei. În picioare, unul în fața celuilalt, Valentina putu să simtă pentru prima dată respirația cu miros de whisky. Era amestecat cu parfumul pe care îl cunoștea și care o copleșise preț de o clipă, dar care acum nu era decât mirosul mâniei reprimate.

— Nu mă cunoști, repetă Fabio cu voce stinsă.

— Mă doare… zise ea ușor.

— Chiar așa? Cuvintele țâșniră precum gloanțele. Te rănesc? Doar atât ai de spus? Vrei să afli ceva surprinzător? Sunt aceleași cuvinte pe care le-a spus Diana… „Mă doare”. De parcă singura durere posibilă ar fi cea fizică.

„Mă doare, lasă-mă!” Se opri, apoi, lăsându-și privirea în jos, rosti cu buzele strânse: „Lasă-mă!”, a spus. După ce a intrat în biroul meu… provocându-mă. Ca și tine, oferindu-mi toată dragostea ei, devotamentul ei, cu gândul să mă salveze. Se uită din nou în ochii Valentinei. Tu știi ce vreau? Ești sigură că știi?

Valentina se eliberă din strânsoare fără ca el să se opună. Pe încheietura mâinii rămăsese impregnat un semn ușor, roșu. Nu durea, însă ardea în profunzime.

Fabio se uită în jur, confuz. Apoi se apropie de masa pe care trona sticla de Jack Daniel’s, pe jumătate golită, și se așeză greoi. Privind-o sfidător, își turnă o cantitate generoasă de whisky și duse paharul la gură. Ezită un moment, o privi. Bău.

— Nu, nu știi, reluă după ce goli paharul. Nu știi ce vreau cu adevărat. După cum nu știa nici ea. Iată de ce nu mă poți salva, Valentina, cum nici eu nu aș fi putut niciodată s-o salvez pe Rosanna… sau pe Diana… sau pe oricine altcineva. Pentru că nu știm niciodată nimic unii despre alții. Nimic.

Valentina nu scoase o vorbă. Îi asculta cuvintele care o săgetau, unul câte unul. Știa că mărturisirea încă nu se terminase.

— Vrei să știi cum a fost, Valentina? Ești puternică. Suporți adevărul?

Ea clătină din cap, dar nu fu în stare să-l oprească.

— Am violat-o pe Diana.

„Nu, nu, nu!”

Ar fi vrut să țipe, dar nu mai putea respira. În picioare, în fața lui, nu mai avea putere. Era doar acel *nu* înăuntrul ființei sale.

Fabio avea vocea tulburată, la fel ca privirea.

Își turnă din nou whisky și bău, de data aceasta pe îndelete.

— Sau poate că nu, spuse în timp ce-și studia degetele. Poate că nu am violat-o. Problema este că nu știu, Valentina. Nu știu, și mă întreb de ani de zile.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Chiar și el păru surprins. Își trecu mâna peste față și o privi, uimit parcă s-o vadă umedă.

Se întoarse către ea.

— Știi ce este un *blackout*? Ai trecut vreodată prin așa ceva? Eu, da. Nu este plăcut, crede-mă! E ca și cum cineva ți-ar smulge o bucată din suflet și ți-ar înghiți-o.

Apucă încă o dată sticla. Se uită la lichidul de culoarea chihlimbarului,

unde parcă își căuta bucata de suflet pierdută. Valentina se simți ciudat de exclusă, nevoită să-și asume rolul de spectatoare. Fabio nu mai vorbea cu ea, ci cu altcineva. Poate cu o parte din el însuși.

— Să nu știi ce ai pierdut e ca și cum ai muri… Ba chiar mai rău. E ca și cum nu te-ai mai recunoaște, ca și cum nu ai mai fi om.

Nici măcar nu se mai afla acolo, cu ea. Se întorsese în după-amiaza când totul se schimbase.

— Venise cu intenția de a relua ce întrerupseserăm. De parcă ar fi fost atât de simplu. Ca și cum tot ceea ce se întâmplase înainte nu avusese loc de fapt. Ce anume vă conferă siguranța că totul se poate șterge cu buretele? Știu că ceea ce se petrecea între mine și ea era greșit pentru că răneam alți oameni. Acesta ar fi fost un motiv suficient. Pe soția mea, pe fiul meu, pe ea însăși. Viitorul său. Ce aveam noi nu era dragoste adevărată, ci o pasiune care din minunată devenise bolnăvicioasă. Și fără perspective de îndreptare. Știam că trebuia să ia sfârșit. De fapt, o știa și ea, dar nu reușea să accepte. Venise ca să mi-o spună. Să-mi spună că nu-i păsa de ce avea să se întâmple. Că nu-i păsa de ceilalți, ci doar de noi doi. Și avea să strige lumii că eu o rănisem. Ba chiar că eram laș, după cum știu că sunt…

O privi iarăși, de parcă atunci își aminti de prezența ei. Sau poate că nu o vedea pe Valentina, ci fantoma Dianei, sau poate orice altceva care-i stătea dinaintea ochilor și în mintea încețoșată de alcool.

— Era deasupra mea, mă săruta, eu la fel. Apoi nu am mai putut să ne oprim. În acel moment o doream și eu. Îmi uitasem deja bunele intenții pentru că Diana avea această influență asupra mea. Eram din nou împreună. Cu impetuozitatea ultimei revederi. Cel puțin, eu așa credeam. Apoi, totul s-a schimbat. Cu o clipă mai devreme îmi șoptea că mă dorea, ca mai apoi să țipe, și am simțit pe buze gustul sângelui din buzele ei. Se opri; respira cu dificultate, cu ochii în gol. Nu știu ce s-a întâmplat de fapt. Probabil îmi spusese să mă opresc și eu nu am auzit-o. Poate că nu voiam s-o aud. Aveam în minte doar gândul să o iubesc cu toată ființa mea, pentru ultima dată. În schimb, s-a tras de lângă mine, în ochi, o privire îngrozită. Eu încă nu înțelegeam motivul, ce se întâmplase. Am văzut-o, ca într-un coșmar, cum și-a luat arma, apoi… a tras. Nu cred că voia să mă împuște. Dar a tras, și zgomotul m-a făcut să-mi revin. Atunci mi-am dat seama că nu știam ce se întâmplase în ultimele minute.

Luă iarăși sticla. Dar se opri înainte de a-și turna încă un pahar, de parcă

și-ar fi amintit un detaliu important.

— Dacă o femeie îți spune să te oprești, trebui să te conformezi, nu? Așa trebuie să fie. Dar eu nu am auzit-o. Sau nu am vrut s-o aud, nu știu. Oricum, nu mai contează. Nu se schimbă nimic. Am violat-o pentru că nu am știut să o țin la distanță… Am violat-o în acea cameră, pe acel birou, pentru că am lăsat-o să creadă că putea să rezolve totul doar prin raporturi intime. Puse sticla de whisky pe masă. Din privire îi dispăruse orice urmă de beție, rămăsese doar conștiința lucidă și disperată. Am violat-o pentru că, la final, m-am bucurat că am scăpat basma curată. Și am stat să o privesc în timp ce ea se prăbușea în infern. O vedeam în fiecare zi cum moare, fără să spun nimic, bucuros de susținerea colegilor mei bărbați care o arătau cu degetul, ca pe o femeie ușoară… Eu i-am violat sufletul, dacă nu trupul. Am violat-o pentru că am constrâns-o să facă ce a făcut.

Acum era complet treaz. Tonul neînduplecat revenise.

— La sfârșitul procesului am crezut că primise ce meritase pentru că încercase să-mi distrugă căsnicia. Iar când s-a aruncat de pe acoperișul blocului meu… preț de o clipă, o nenorocită de clipă, m-am simțit ușurat. Acum înțelegi, Valentina? Înțelegi cine sunt eu? Îi zâmbi glacial. Iar acum că știi, mai vrei același lucru de la mine? Mai vrei să mă salvezi?

În privirea lui se descătușă un fulger de disperare pe care ea l-ar fi perceput dacă nu ar fi rămas îngrozită de relatarea lui.

Fabio își lăsă capul în jos.

O senzație bruscă de greață îi cuprinse stomacul și îi ajunse până în gât. Ar fi vărsat, dar nu simțea decât fiere. Fiere și dezgust. Oricât era de confuză, nu se îndoia nicio clipă de sinceritatea mărturisirii lui. O conștientizase în timp ce-i povestea și nu înțelegea cum de nu-și dăduse seama mai devreme. Fabio Costa își violase amanta și apoi asistase impasibil la sinuciderea ei. Fabio Costa era vinovat. Și scăpase. Precum Luca Sileri, prin moartea lui. Întregul discurs despre faptul că nu știuse când să se oprească era scuza banală a unui bărbat care fusese pus cu spatele la zid. Mărturisirea jalnică a unui violator demn de dispreț. Fără să stea pe gânduri, se apropie de el și ridică mâna. Instinctul de a-l lovi o făcea să tremure ca o frunză. Voia să-l rănească. Voia să-l audă țipând de durere și de uimire.

Cu o mișcare bruscă, degetele i se încleștară în jurul blestematei sticle de whisky. O ridică, o izbi de peretele din spatele lui. Nici măcar zgomotul

sticlei care se spărgea nu-l scoase din amorțeală. Fabio nici nu-și ridică măcar capul când cioburile cădeau în jurul său.

Valentina îi întoarse spatele.

Fabio nu era acum decât o umbră care se îndepărta ca sub efectul unui zoom dintr-un film, ca dispariția treptată a unei imagini negre. Dar nu el era cel care dispărea. Ci ea, cea care fugea.

90.

Chestura din Padova era o clădire din beton și sticlă aflată la doi pași de centrul istoric. Gaetano Lomastro, comandantul echipei mobile, era un bărbat la vreo cincizeci de ani care își petrecuse prea mult timp în același birou și care aștepta de prea multă vreme să fie transferat. În timpul tentativei de a-l prinde pe Sileri era plecat în străinătate, iar la întoarcere se trezise catapultat în haosul ulterior descinderii la Vila Zernich. Nu era greu de imaginat că nu se afla într-o dispoziție bună.

Valentina tocmai se prezentase, pregătită să-i facă față, cu mintea suficient de limpede. Pe drum avusese de înfruntat o singură obsesie: mărturisirea lui Fabio, care se năpustise asupra ei cu o forță nestăvilită, iar acum se manifesta ca o durere surdă și adâncă pe care încercă să o țină departe. Nu era ușor, dar până la urmă reușea. Era imposibil să nu se gândească, însă putea să-și reprime emoțiile. Acum trebuia să se ocupe de colegul iritat și prost-dispus pe care îl avea în față, unul care își ascundea cu greu antipatia și adversitatea.

— Unde ești cazată? o întrebă.

— La Excelsior, răspunse Valentina. Mi se pare confortabil.

— Da, îl știu. E chiar aici, la doi pași… e numai bun, într-adevăr.

Lomastro verifică niște hârtii în timp ce ea îl așteptă răbdătoare.

— Ascultă, Valentina, spuse într-un final, să vorbim cu sinceritate. Găleata asta plină de mocirlă mi-a căzut pe neașteptate în cap și nu am de gând s-o las să-mi afecteze promovarea. Aștept de ceva timp ca ministerul să mă rezolve…

Valentina clătină din cap.

— Mai e și procurorul ăsta care și-a pus în minte să desfacă firul în patru. Nu i-a fost suficient raportul final pe care i l-am trimis. Vrea

aprofundări, vrea cercetări suplimentare. Dar care cercetări, îl întreb eu? L-am prins pe monstrul ăla, nu? E mort, iar moartea stinge infracțiunea, nu? Apropo, felicitări pentru că l-ați scos din văgăună! Ați fost foarte buni!

— Mulțumesc.

— Dar acum trebuie să-l liniștim pe procurorul adjunct.

Valentina răspunse cu o înclinare aprobatoare a capului. Lomastro afișă un zâmbet larg.

— Bravo! Falcone îmi spusese c-o să colaborezi. În fine, că n-o să te agăți de niște detalii insignifiante. Păi, aș fi de părere să purcedem. Îți pun la dispoziție un birou numai pentru tine și doi agenți la ordinele tale. Du-te să vezi ce are de spus procurorul. Câteva politețuri, vreo două verificări din acelea inutile pe care le tot cere, și în câteva zile terminăm. Totul în regulă, colega?

— Absolut, răspunse ea.

91.

Întâlnirea cu procurorul Daniele Manin fu scurtă și cordială. Valentina găsi un magistrat foarte tânăr și poate puțin cam prea meticulos, care însă avea idei precise. Mai mult, idei proprii.

Primul aspect pe agenda lui era să înțeleagă cum putuse Luca Sileri să rămână ascuns atâta timp. Nu era un infractor obișnuit care să colaboreze cu grupările de criminalitate organizată. Cineva trebuie să-i fi făcut rost de acte false și de alte elemente necesare traiului în clandestinitate. Faptul că se putuse ascunde în jurisdicția lor atâta vreme era revoltător, iar magistratul avea de gând să meargă până la capăt.

Un alt mister îl reprezenta sfârșitul de care avuseseră parte celelalte victime ale sale. Asta dacă într-adevăr el îi sechestrase pe Esther Kaimbacher și Andrea Venturi, comisese tentativa de răpire a lui Fosco Agnelli și îi ucisese pe Mariella Masi și Gianni Venturi. De fapt, responsabilitatea lui în raport cu acele delicte rămânea încă de dovedit. Adevărata întrebare însă era ce făcuse cu trupurile. Era puțin probabil ca bieții oameni să mai fie în viață, dar era necesar să se depună toate eforturile pentru a le găsi rămășițele.

Valentina nu adăugă nimic la lista cu neconcordanțe pe care le

enumerase tânărul substitut, pe de o parte ca să nu-l contrazică, iar pe de altă parte ca să rămână în parametrii trasați cu atâta ipocrizie de Lomastro și Falcone. Totuși, rămăsese convinsă că adevăratele motivații ale lui Sileri nu fuseseră încă descoperite și că nu fusese găsit locul unde „trata" corpurile victimelor sale.

Nu era doar asta. Dacă teoria căutării chipurilor asemănătoare cu personajele lui Caravaggio era întemeiată, atunci cu ce mijloace identificase ucigașul sosiile? În opinia lui Manna, tipul acela de căutare necesita computere puternice și programe capabile să ruleze algoritmi complecși. Nu fusese găsit niciun aparat, în afară de mobilul folosit pentru convorbirile cu un singur furnizor. Sileri însuși nu părea să dețină cunoștințele necesare pentru a folosi un software de asemenea nivel.

Nu. Valentina era convinsă că adevăratul laborator se găsea în altă parte. Sileri fusese doar surprins de patrula de poliție rutieră și reacționase cu ferocitate. Acel incident îi schimbase planurile. Nu se putuse debarasa de victima lui la momentul și în locul stabilite, iar asta îi crease probleme. Reușise să ajungă la Vila Zernich, unde se ascundea de ani de zile, singurul loc care-i venise în minte pentru a evita controalele presante ale poliției, dar Valentina ar fi pus rămășag că adevărata destinație era cu totul alta. Trebuia să existe un loc, pe undeva, în care aduna osemintele victimelor sale. Un loc al morții destinat conservării lugubre, care constituia chiar scopul său final.

În ciuda programului strâns și a regulilor impuse, Valentina luase deja o decizie. Falcone era sigur că o îmblânzise, dar poate că nu o cunoștea îndeajuns. Intenționa să găsească laboratorul unde-și desăvârșea Sileri opera de plastinare. Locul unde era menită să se încheie povestea despre moarte și artă.

Nu le spuse însă nimic nici procurorului, nici colegilor. Se închise în biroul pe care i-l pusese la dispoziție Lomastro și încercă s-o ia de la capăt.

Așa cum o învățase cineva.

92.

Claudio Altieri îi inspirase instinctiv neîncredere când îl întâlnise în dimineața descinderii la Vila Zernich și chiar și acum îi trezea aceeași senzație. Când se gândea la el, era de parcă și-ar fi amintit de o fotografie

neclară. Nu era decât o poză bună de aruncat. Dar simțea că în spatele acelei imagini mișcate se ascundea ceva neplăcut. Dacă fotografia ar fi fost perfectă, rezultatul ar fi fost cu mult mai respingător.

Antipatia părea să fie reciprocă, pentru că atunci când omul de încredere al familiei Zernich o văzu, o străfulgera cu privirea. În ochii albaștri se citea o furie reprimată care, dacă ar fi fost lăsată liberă, Valentina era sigură că ar fi provocat mult rău.

Aspect care se potrivea, de altfel, cu ceea ce descoperise despre el.

Cel care hotărâse să fie interogat din nou, deși agenții echipei mobile din Padova îl chestionaseră deja, fusese Manin, care voia să înțeleagă cum putuse fi angajat Sileri, sub identitatea falsă de Gianluca Simi, și ce referințe prezentase. Procesul-verbal cu prima declarație a lui Altieri era puțin cam prea concis. Lomastro îi explică Valentinei motivul.

— De el nu-mi pasă deloc, dar să nu uiți că e mâna dreaptă a lui Federico Zernich. Ai măcar cea mai mică idee despre cine este familia Zernich? Îți spun eu. Prin părțile astea se bucură de mare trecere. Au în proprietate jumătate din viile de pe dealurile Euganee și sunt influenți. De fapt, foarte influenți. Printre altele, Federico Zernich este un filantrop. Unul care a făcut multe pentru orașul acesta și locuitorii săi. Dacă te vei plimba prin Padova, vei găsi două cartiere mari care îi poartă numele. Restaurează monumentele din oraș pe cheltuiala sa, fără a cere nimic în schimb. Și are mulți prieteni. La fel de influenți. În fine, du-ți până la capăt ancheta asta absurdă, dar poartă-te cu mănuși.

Valentina, care nu intenționa să facă vreun rabat, se apucă să aprofundeze cercetările despre Altieri.

În fapt, omul se dovedi a fi o surpriză, chiar dacă dosarul său era subțire, pe cât de subțire îi era și declarația. Altieri avea cincizeci și opt de ani pe care nu-i arăta și se putea lăuda cu o viață trăită intens, pe alocuri misterioasă. Fost militar în trupele speciale, fost detectiv particular specializat în recuperarea de creanțe, gardă de corp, fusese angajat în urmă cu treizeci de ani de către Federico Zernich ca să asigure transporturile de valori. Un om de acțiune care ajunsese să administreze o parte a averii imense a clanului Zernich, mai ales după ce Federico rămăsese ultimul reprezentant al vechii familii. Valentina nu reuși să afle niciun indiciu cu privire la circumstanțele în care se cunoscuseră Zernich și Altieri și nici de ce vârstnicul om de afaceri hotărâse să-i încredințeze acestuia sarcini atât de

importante. Cert era că, într-un interval foarte scurt, Altieri îi câștigase încrederea, devenindu-i un fel de mână dreaptă. Acel curriculum dovedea un fapt cert: Altieri nu era vreun prost și, cu siguranță, nu s-ar fi speriat de o simplă convocare la sediul poliției.

Când ajunse, îl făcu să aștepte puțin în biroul dezolant care îi fusese repartizat. Era o tehnică mult prea des folosită, dar Valentina era sigură că în cazul lui Altieri avea să dea rezultate. Fără îndoială avea să-l găsească nervos din cauza așteptării inutile. În schimb, o întâmpină cu ochii scăpărându-i, da, însă și cu un splendid zâmbet fals însoțit de bunele maniere deprinse, evident, în a doua parte a vieții sale.

— Doamnă comisar, este o plăcere să vă revăd!

Dădură mâna rapid.

— Dacă nu aveți nimic împotrivă, începu ea, agentul Piovesan va scrie în timp real procesul-verbal cu declarațiile dumneavoastră, astfel vom fi mai eficienți.

Tânăr, încă de probă la echipa mobilă, Gabriele Piovesan reprezenta toate resursele pe care i le pusese la dispoziție Lomastro.

— Am fost deja audiat, de două ori. Nu știu cu ce v-aș mai putea fi de folos, obiectă bărbatul. Dar acestea fiind spuse, vă stau la dispoziție.

Apoi se așeză în fața biroului Valentinei cu aerul cuiva care era dispus să facă orice sacrificiu pentru ca lucrurile să funcționeze.

Se așeză și Valentina.

— Nu va dura mult, stați liniștit. Trebuie să clarificăm câteva aspecte. În fond, dumneavoastră ați angajat un om căutat de poliție, care v-a prezentat niște documente false…

— Dumneavoastră ați văzut documentele acelea? Mi s-a spus că practic erau perfecte. Ar fi putut induce în eroare pe oricine.

— Cine v-a spus?

Altieri etală un zâmbet larg.

— Păi, am câțiva prieteni aici, la voi. Știți, cu activitatea pe care o desfășor…

Valentina înregistra cu atenție acea informație. Nu trebuia să uite ce-i spusese Lomastro: Zernich era foarte influent în oraș, deci și omul său de încredere se bucura de aceeași putere. „Prietenii de la chestură” cu siguranță îl pregătiseră deja pentru interogatoriu.

— Așa este, documente perfect falsificate, recunoscu ea, aparent

descurajată. Greu de găsit altele mai bune. Credeți că ar trebui să căutăm pe la periferie specialiști locali în contrafaceri? Pe cei buni, vreau să spun.

— Pe mine mă întrebați? Eu nu-i cunosc. Nu frecventez astfel de medii…

— Acum, nu. În trecut, poate că da.

Privirea lui se ascuți. În astfel de momente, foarte scurte, se putea întrevedea stofa din care era cu adevărat făcut Altieri.

— Ce vreți să spuneți?

Valentina se prefăcu un timp că verifică hârtiile pe care le avea în față.

— Mi se pare că ați fost detectiv particular o vreme. V-ați ocupat și de protecția unor persoane… Totul legal, desigur. Dar poate că ați avut și contacte îndoielnice în trecut. La urma urmei, erați tânăr. Să nu-mi spuneți că nu ați avut niciodată nimic de-a face cu mediul infracțional din Padova. În calitate de detectiv, nu v-ați fi făcut bine meseria dacă nu ați fi intrat în contact și cu câțiva delincvenți locali.

— Nu sunt din partea locului. Am venit aici doar pentru a lucra cu domnul Zernich.

— Și înainte?

— E adevărat, am avut câteva experiențe. Toate legale, doamnă comisar. Spuneți-mi, chiar pentru asta m-ați convocat?

— V-ați ocupat și de protecția personală a domnului Zernich?

— Nu chiar.

— Cum l-ați cunoscut pe domnul Zernich?

— Mă scuzați, dar ce legătură are cu angajarea lui Gianluca Simi?

— Luca Sileri. Simi este numele fals.

— Sileri, Simi. Care o fi. Nu despre el trebuia să mă întrebați?

— De ce nu ne-ați spus imediat că drumul spre criptă era accesibil din casă?

— Poftim?

Părea confuz. Întrebarea, care îl scosese brusc de pe traseul prestabilit, îl debusolase.

— Cripta. Micul templu păgân. Când am intrat în vilă, ne-ați spus că fusese închis. În schimb, Sileri îl folosea liniștit.

— Nu știam. Credeam că încă era închis. El o fi fost cel care…

— Dar nu vă duceați niciodată la vilă? Nu controlați niciodată munca acelui om?

— Cu siguranță nu mă duceam să mă uit în capelă! Mă interesa doar ca vila să fie menținută în condiții bune…

— Vă încredeați atât de mult în Sileri, încât să nu verificați niciodată ce făcea acolo? Ce anume vă oferea certitudine? Ați spus că nu-l cunoșteați bine.

Altieri închise ochii. Pesemne că pe undeva își regăsi autocontrolul, pentru că atunci când îi deschise era din nou surâzător și calm.

— V-am spus deja, doamnă comisar. Sileri, de fapt Gianluca Simi, mi-a fost recomandat de o agenție de plasare a forței de muncă. Ca să fiu precis, cea mai importantă din provincie. Întotdeauna am apelat la ei pentru găsirea angajaților și nu am avut niciodată probleme.

Valentina își consultă din nou documentele, pe care le știa pe de rost până la ultimul cuvânt.

— Agenția de plasare Anselmi, corect?

— Exact.

— Se pare că este în proprietatea unei firme la care este asociat majoritar Federico Zernich…

Îl privi.

— Da? Poate că da.

— Nu știați? Nu vă ocupați dumneavoastră de administrarea proprietăților Zernich?

— E mai complicat de atât. Aveți idee câte firme dețin ei?

Valentina se pregătea să-i răspundă, dar fură întrerupți de o voce.

— Prea multe, cred.

În ușa biroului apăruse un bărbat în vârstă care zâmbea. Era înalt, slab și purta o haină închisă la culoare, elegantă dar prea largă, care îl făcea să semene cu o sperietoare de ciori de lux. Avea ochii foarte negri și o privire temătoare, ca și cum s-ar fi aflat în pericol. Se sprijinea de un baston, iar în spatele său era o femeie robustă, în taior albastru, pregătită să-l prindă în brațe dacă ar fi căzut.

Altieri sări în picioare, plin de bunăvoință.

— Federico!

Zernich făcu un pas în birou, urmat în permanență de asistentă. O privi cu un zâmbet sincer pe Valentina și se îmbujoră. Părea că făcea eforturi să-și ascundă timiditatea excesivă.

— Vă rog mult să mă scuzați, dar vedeam că prietenul meu nu mai vine

și m-am îngrijorat.

Se ridică și Valentina, care nu știa cum să reacționeze în fața acelei întreruperi. Cu siguranță, una deplasată, dar bătrânul acela îi inspira o simpatie instinctivă.

Altieri făcu prezentările, vizibil stânjenit.

— Domnule Zernich, aceasta este doamna comisar Medici. Doamnă comisar, vi-l prezint pe angajatorul meu, Federico Zernich.

Valentinei i se păru surprinzătoare schimbarea de atitudine a lui Altieri. Părea că-și pierduse mare parte din aroganță.

Zernich întinse mâna, ea ezită doar pentru o fracțiune de secundă. Apoi acceptă gestul, descoperind o strângere de mână mai puternică față de cum s-ar fi crezut la prima vedere, ținând cont de vârsta și slăbiciunea bărbatului.

— Mă scuzați, nu-i așa, doamnă comisar? repetă Zernich. Avea o voce tinerească, cu ușoare inflexiuni specifice dialectului. Pentru această întrerupere, vreau să spun. De altfel, dintotdeauna m-a fascinat munca voastră, a investigatorilor…

— Nu este permisă intervenția în timpul unui interogatoriu la poliție, zise Valentina. Dar, bineînțeles, poate fi scuzată.

Îi zâmbi. Uimită de sine însăși, îi zâmbi. Chipul osos și plin de riduri al lui Federico Zernich parcă se lumină.

— Sunteți foarte amabilă… nu doar frumoasă. De altfel, mi se spusese.

— Că sunt amabilă? Îmi vine greu să cred, glumi Valentina, tot mai uimită de atitudinea ei față de acel om.

Zernich era ca un magnet, și constata că-i era aproape imposibil să reziste farmecului său.

— Nu, mi se spusese că sunteți frumoasă, răspunse el. Și chiar sunteți. Nu vă supărați, nu-i așa, dacă un bătrân ca mine se pierde în prea multe complimente? Știu că în zilele noastre se impune mai multă prudență.

— Nicio problemă.

— Ah, iată! Se uita la ea în continuare, chiar dacă privirea părea să-i fie defocalizată. Ce spuneam?

Femeia robustă din spatele lui se aplecă pentru a-i șopti ceva la ureche, ca un sufleor la teatru:

— Spuneați cât e de frumoasă domnișoara.

Avea un accent străin imperceptibil, și acel „domnișoara” o făcu pe

Valentina să zâmbească, deși neobișnuita întrerupere ar fi trebuit s-o deranjeze.

— Ah, da! făcu Zernich. Frumoasă pentru un comisar de poliție. Le cunosc pe multe dintre colegele dumneavoastră. Îmi amintiți de una, știți? Una pe care am cunoscut-o cu mult timp în urmă… dar pe cine? Cine era? Avea părul lung, așa ca al dumneavoastră… Își scutură capul de parcă și-ar fi scuturat amintirile dinăuntru. Îmi voi aminti.

Cu un gest automat, Valentina își atinse părul care, ca de obicei, deși strâns în coadă, era greu de îmblânzit. Se căi din cauza acelui gest. I se păru că ochii gingași ai acelui vârstnic aveau puterea de a o dezinhiba. Un gând neașteptat o străfulgeră. Cât de îngrozitor trebuie să fi fost pentru el să afle că reședința familială fusese contaminată de răul săvârșit de Luca Sileri? Câtă durere fusese în stare să provoace acel monstru?

Îi aruncă o privire lui Altieri. Părea împietrit, iar acum, deranjat de acea întrerupere. Și i se păru că surprinde chiar un schimb de priviri între el și asistentă. Poate că cei doi îl considerau pe bătrânul Zernich un biet ramolit, și nicidecum angajatorul cumsecade care merită respectat.

— Dar acum, urmă Federico Zernich, pot să-mi iau prietenul? Sau mai aveți nevoie de el aici, la dumneavoastră? Eu pot să aștept dincolo… Hannie a mea îmi oferă o companie foarte agreabilă.

Valentina privi ochii lucioși ai asistentei robuste, care nu păru să aprecieze comentariul celui pe care-l îngrijea. Dimpotrivă, duritatea privirii ei o uimi. Parcă își reținea cu greu disprețul. Îi trecu prin minte că poate era doar masca pe care o purta în fața angajatorului bogat, de nevoie. Sau poate că era altceva la mijloc.

— Nu va fi nevoie să mai așteptați, domnule Zernich, hotărî Valentina. Cred că puteți pleca liniștiți. Pentru moment.

Zernich se înclină ușor și ieși, însoțit de asistenta personală.

Claudio Altieri îi urmă fără a mai spune nimic.

Valentina rămase să privească ușa care se închidea în spatele acelui grup ciudat, cu impresia că rămăsese cu adevărat singură.

93.

Camera pe care o ocupa la Excelsior era mică, dar primitoare, ca întregul

hotel, o clădire din secolul al XVIII-lea aflată între o piațetă circulară și două străduțe din centrul vechi. Un loc liniștitor, deși nici confortul și nici priveliștea porticului pe care îl putea admira de la fereastră nu reușeau să-i aline anxietatea.

Era abia a doua noapte la Padova, dar dorința de a se întoarce la Roma devenise urgentă. Nu din cauza presiunilor lui Falcone și nici măcar din cauza prudenței exagerate a lui Lomastro, care cu siguranță voia să scape de ea cât mai repede. Nu era nici din cauza faptului că, deși plecase convinsă că putea explica toate neconcordanțele rămase nerezolvate după moartea lui Sileri, se împotmolise imediat într-o lipsă totală de indicii și elemente noi. O luase în calcul când decisese să apuce pe drumul acela atât de îngust. Și nu era nici din cauza neliniștii abia perceptibile pe care i-o transmisese Claudio Altieri și care, dimpotrivă, ar fi trebuit să-i întărească și mai mult hotărârea de a cerceta și mai adânc rolul acelui bărbat enigmatic. Ceea ce își dorea, își dădu seama treptat, era să șteargă orice dificultate, orice deziluzie, orice durere pe care le simțise în acele ultime luni. Fabio avea dreptate, lupta împotriva răului era ca și cum ai fi coborât în tenebre, iar acestea, dacă treceai peste o anumită limită, te puteau distruge. El era exemplul cel mai grăitor.

Iată! Știa că, mai devreme sau mai târziu, gândul avea să-i zboare la el. La el și la mărturisirea lui. Era inevitabil. Nu-și imaginase că se va întâmpla atât de curând.

Era așezată pe pat, înconjurată de dosare și hârtii pe care le luase cu ea de la chestură. Citea documente, încerca să-și pună ordine în idei, își aduna forțele pentru ultimul raport, cel care ar fi însemnat sfârșitul anchetei lui Sileri. Dar, brusc, vocea și chipul lui Fabio se interpuseră între ea și sarcina de lucru. Tunau și îi aruncau în față că nu era în stare să înțeleagă oamenii. O chinuiau, reproșându-i eșecul de a se fi îndrăgostit de un bărbat care se dovedise un șarlatan. Un individ violent. Un violator.

Nu, Fabio nu era astfel. Nu era cu putință, nu se putuse înșela atât de mult.

Totuși, ce-ar fi trebuit să facă? Să creadă că pur și simplu nu auzise refuzul Dianei? Aceea era scuza tipică a violatorilor. Să-și facă iluzii că era suficientă, pentru a-l degreva de responsabilitate? Nu fusese chiar el cel care se învinovățise, nu pentru că o violase pe fată, ci pentru că o abandonase, o lăsase singură, ba chiar, într-un fel sau altul, o împinsese la

gestul acela extrem? Fie și numai pentru atât, nu era un monstru?

Totuși, ceva în el, în vocea lui, în ochii lui triști o determina să-l creadă. Să creadă că, indiferent dacă fusese un blackout sau nu, nu putuse s-o violeze pe fata aceea.

Se ura din cauza propriei indulgențe, dar acolo, în camera de hotel, singură cum nu mai fusese niciodată, nu putu să nu-și amintească momentele când îl simțise foarte aproape. Își aduse aminte de mâinile sale, care nu puteau fi ale unui violator, de seninătatea privirii, de vocea caldă.

Deodată, neputincioasă în fața amintirilor, printre flash-uri care alternau, văzu în fața ochilor o scenă. Fabio, care, la biroul său, luminat de singura veioză aprinsă, își strângea notițele sale prețioase și laptopul în nelipsita-i geantă. Apoi îi zâmbi, invitând-o să se așeze în locul lui.

Geanta lui Fabio. Tolba! Gândul o luă prin surprindere.

Se afla încă în mașina ei, își aminti Valentina. Nu i-o mai restituise, iar după întâlnirea lor dramatică și fuga din Volterra uitase complet de ea.

O bătaie de cap, se gândi. Care îi înteți bătăile inimii. Pentru că însemna încă o întâlnire cu el. Nu. Avea să i-o trimită, nu avea curajul de a se întoarce la el singură doar ca să i-o dea înapoi. Cu siguranță nu avea să-l mai vadă din acest motiv. În realitate, oricât de mult ar fi durut-o, avea intenția de a nu-l mai întâlni niciodată.

Își dădu seama că n-ar mai fi fost chip să adoarmă până nu recupera vechea geantă din piele. Măcar din motivul că nu era prudent să lase în mașină documente referitoare la ancheta despre Sileri.

Făcu efortul de a se îmbrăca și coborî în garajul hotelului. Găsi geanta, care o aștepta într-un colț în portbagajul Nissanului Juke, și o aduse în cameră.

Se dezbrăcă, se acoperi cu pătura. Închise ochii, încercă să-și reia firul gândurilor. Dar vraja se risipise. Poate că era mai bine așa.

Nimic. Deschise ochii. Aprinse abajurul.

Geanta lui Fabio era în fața ei, pe comodă, sub oglinda mare cu ramă de aur.

Coborî din pat, tremurând pe podeaua înghețată pe care o simțea sub tălpile goale, și o apucă într-un gest plin de mânie. Se trânti pe pat, o deschise și îi răsturnă conținutul în poală.

Pe lângă caietele cu notițe, fotografii și documente, era și laptopul lui Fabio Costa. Rodul muncii la ancheta aceea extenuantă.

Când îl aprinse, o voce în mintea ei o întrebă ce spera în realitate să găsească.

94.

Laptopul conținea multe documente referitoare la anchetă. Era aproape tot materialul pe care Valentina îl cunoștea bine. Fotografii de la locul infracțiunii, rapoarte întocmite de poliție, desfășurătoare ale convorbirilor telefonice. Erau și multe notițe scrise de Fabio, care consemnau și sintetizau rezultatele pe măsură ce fuseseră obținute.

Dintre fișierele video îi atrase atenția unul intitulat „*Crucificarea* de Caravaggio”. Bănui că era filmarea despre care îi povestise Fabio, cea menționată de prietenul care, cu ani în urmă, lucrase la echipa mobilă din Verona și care se referea la dispariția unui om al străzii. Era evident că, într-un fel sau altul, Fabio reușise să facă rost de o copie.

Apăsă *play,* sub imperiul unei senzații ciudate resimțite în capul pieptului.

Fișierul fusese digitalizat de pe o videocasetă, dar filmul acela, la rândul său, fusese transferat de pe o peliculă Super8. Rezoluția imaginii era de o calitate foarte proastă, iar culorile aproape complet șterse. Cu excepția unor reflexe roșiatice, părea un film în alb și negru. Marginile erau neclare, însă centrul era destul de inteligibil. Pentru o clipă, Valentina se gândi că ar fi preferat chiar ca totul să nu fi fost atât de clar.

Pe fundal se vedea un zid din piatră cu o fereastră mare și tufișuri joase. Erau patru actori. Trei bărbați purtau glugi negre, perforate în zona ochilor, doi dintre ei erau la bustul gol, al treilea în schimb purta o cămașă în carouri cu mâneci scurte și blugi suflecați până la glezne. Al patrulea era un bătrân, acoperit doar cu un cearșaf în jurul pântecelui. Fața suptă, aproape descărnată și corpul presărat cu semne negre, poate vânătăi sau urmele vreunei boli. Barba lungă și albă părea udă, probabil de la lacrimile de durere.

Cei trei cu glugă îl țineau de brațe și îl arătau către obiectivul camerei de filmat, expunându-l ca pe un trofeu de vânătoare. Chiar și în spatele acelor măști negre, era ușor de închipuit cum râdeau plini de satisfacție. Capul

bătrânului, în schimb, atârna ca și cum omul era sleit de puteri. Ochii îi rămăseseră niște sfere mici care nu mai transmiteau nimic.

Deodată interveni o tăietură de montaj și apăru o altă imagine, proiectată cu întreruperi. Fundalul era același, chiar dacă unghiul filmării fusese schimbat. În centrul scenei se înălța o cruce mare din lemn, așezată în lateral. Poate că făcea parte din recuzită, însă era de un realism impresionant. Lemnul era perforat în mai multe locuri. Timp de câteva secunde, imaginea rămase nemișcată.

Apoi, deodată, un prim-plan cu mâna bătrânului întinsă pe unul din brațele crucii. Un cui mare din fier cu capul pătrat îi străpungea încheietura, lovitură după lovitură, date cu un ciocan de pietrar. Carnea sfâșiată și sângele care țâșnea nu păreau efecte cinematografice.

După o nouă schimbare a unghiului, filmarea se concentră asupra chipului omului. Striga, iar gura larg deschisă scotea la iveală dantura incompletă și o limbă umflată, neagră. În liniștea imaginilor, strigătul său păru că răsună cu putere.

Un nou cadru, și iată a doua încheietură străpunsă cu un cui. Cel care zăbovise asupra acelor detalii considera probabil fascinantă scena cu vârful cuiului care sfâșia carnea, frângea oasele, cartilajele, până când ajungea să se înfigă în lemnul de dedesubt.

Acele scene fuseseră filmate cu talentul unui regizor expert. Imaginația era alimentată din plin. Ba chiar oroarea era amplificată de mișcarea iscusită a camerei de filmat.

În imaginile următoare, un plan mediu cu o profunzime de câmp accentuată, vârstnicul care urla era răstignit pe crucea neșlefuită din lemn. Cei trei oameni cu glugi priveau spre cameră în timp ce bărbatul agoniza în fața lor. Apoi, cu greu, ridicară crucea întorcând-o cu vârful în jos. Așa cum fusese crucificat Sfântul Petru. Părul lung al victimei se supuse gravitației, acoperindu-i fața desfigurată de durere în părțile laterale.

Crucea fu înfiptă în pământ într-un loc unde fusese săpată o groapă. Ultimele cadre îi fură dedicate protagonistului. Camera se apropie ușor de gura încă larg deschisă. Filmul se încheia cu imaginea tremurată a unui afiș alb cu inscripția în litere de tipar: CRUCIFICAREA DE CARAVAGGIO.

Înregistrarea dura mai puțin de cinci minute. Dar Valentina continuă mult timp să privească ultima imagine. Nu-i venea să creadă ce vizionase. Fusese înfiorător să asiste la acea scenă a morții, cu conștientizarea faptului

că totul fusese real. Nici măcar o secundă nu-i trecuse prin minte că ar fi fost o ficțiune, și tot astfel trebuie să se fi simțit și investigatorii de la vremea respectivă. Nici vorbă de reconstituire, după cum presupusese ori sperase prietenul lui Fabio.

Dar nu senzația de murdărie și de obscenitate o chinuia, ci altceva tocmai o împinsese în confuzia cea mai profundă. Un detaliu, pe care îl observase imediat și care o lăsase încremenită.

Mișcă mouse-ul și reluă înregistrarea cu câteva zeci de secunde mai devreme, până la momentul când se schimbă unghiul filmării, pe fundalul zidului din piatră. Doar o clipă se vedeau picioarele unei statui. Doi saboți deformați, fin șlefuiți în marmură.

Îi mai văzuse.

Erau extremitățile unui Baphomet înalt cât un om. Unul dintre gardienii silențioși ai criptei familiei Zernich.

95.

Alergarea în aerul rece al nopții îi făcu bine. Își dădu seama de asta abia atunci când, epuizată și asudată, hotărî să se întoarcă la hotel.

Avusese cu adevărat nevoie. După ce vizionase filmarea, fusese cutremurată de o senzație ciudată. Ca și cum ceva împovărător și obscur o îmbrățișa, o sufoca, privând-o de aer și invadându-i sufletul. Se simțea murdară. Doar pentru că privise acele imagini. Poate că nu fusese cea mai bună idee să iasă la alergat pe străzile necunoscute ale acelui oraș, dar nu găsise altă variantă pentru a se scutura de vălul plin de emoții puternice.

Când se întoarse, portarul din tura de noapte se limită la o ridicare din sprânceană. În definitiv, dacă unei cliente i se părea normal să facă jogging la ora două noaptea, cine era el s-o contrazică? Valentina îl salută printr-o înclinare a capului și se duse în camera ei.

•

Totul se schimbase. Mai bine zis, totul era diferit de cum își imaginase. Cursa o ajutase să-și pună ideile în ordine.

După un duș cald, se aruncă în pat și aprinse din nou laptopul lui Fabio. Pe lângă înregistrarea video, mai erau și documente anexe. Printre notițele lui Costa găsi detaliile pe care le aștepta.

După ce chestorul din Palermo îi relatase prietenului său povestea aceea „veche”, deși stabiliseră că Sileri nu putuse să participe la crucificarea bătrânului cerșetor, în virtutea vârstei pe care o avea la momentul respectiv, Costa hotărâse oricum să facă mai multe verificări. Însemna că luase legătura cu una dintre relațiile sale de la chestura din Verona și făcuse rost de filmarea originală. Apoi făcuse rost și de dosarul referitor la dispariția cerșetorului.

Bătrânul om al străzii se numea Sebastiano Zorzin și dispăruse din Castagnaro, o localitate mică din provincia Verona, în iunie 1995. Filmarea fusese găsită în timpul unei percheziții din luna ianuarie a anului următor, în 1996, cu ocazia arestării unui grup de pedofili care acționa în jumătate din țară. Apărea pe una dintre nenumăratele videocasete confiscate în timpul raziei, printre care și câteva *snuff movies care* însă, la o analiză mai atentă, se dovediseră false. În realitate, nimeni nu fusese cu adevărat ucis în timpul filmărilor. Pe una dintre casetele cu *snuff movies* false, după sfârșitul filmului principal fusese înregistrat fragmentul de peliculă cu *Crucificarea,* fie din întâmplare, fie tocmai pentru a-l ascunde în văzul tuturor. Ieșise imediat în evidență în comparație cu celelalte.

Un polițist de la echipa mobilă din Verona recunoscuse în imaginile cu omul care „aparent” fusese crucificat semnalmentele bietului Zorzin, despre care nu se mai știa nimic. Nimeni nu fusese dispus totuși să accepte că filmul era veridic. Hotărâseră că era vorba despre o regizare de prost-gust, iar documentul fusese arhivat alături de altele. Uitat de lege, dar cu siguranță nu și de agenții care avuseseră nefericita sarcină de a-l vedea, se gândi Valentina. Era greu de crezut că expresia plină de durere întipărită pe chipul bătrânului, în timp ce ciocanul îi înfigea cuiele în carne, fusese doar rezultatul unei scene regizate. Probabil colegii de la acea vreme preferaseră să se concentreze asupra altor cazuri. Dar de ce să fie ascuns unul de felul acesta?

Căută mica localitate Castagnaro cu Google Maps și descoperi că se afla la hotarul cu provincia Padova. Nu departe de Este, unde se întindea Vila Zernich. Era plauzibil ca vila să fi fost teatrul de operațiuni al crimei.

În realitate, faptele nu se schimbaseră. Fuseseră mereu acolo, ascunse, dar prezente. Se modificase doar abordarea lor. Ca și cum ar fi descoperit că ancheta lor răzuise doar la suprafață o porțiune redusă de mister, un centimetru dintr-un mozaic mult mai întins și înfricoșător.

În 1995, Luca Sileri avea șapte ani, nu putea avea nicio legătură cu uciderea lui Sebastiano Zorzin. Și totuși sărmanul acela fusese crucificat cu intenția clară de a reproduce un tablou de Caravaggio. Așa cum avea să facă Sileri trei decenii mai târziu. În același loc unde se ascunsese în ultimii ani.

Valentina căută iarăși tabloul *Crucificarea Sfântului Petru.* Datând din 1602, era conservat la Santa Maria del Popolo, în Roma. În imaginația lui Caravaggio, acțiunea fusese surprinsă în momentul când crucea fusese ridicată, iar chipul sfântului, întors cu capul în jos, nu semăna cu cel al bietului Sebastiano, cu excepția gurii deschise și a privirii pierdute în care se citea suferința atroce. Autorul omuciderii din 1995 nu avea aceeași obsesie ca Luca Sileri, de a identifica sosiile personajelor pictate cu patru sute de ani înainte. Dar o legătură exista. O legătură pe cât de puternică, pe atât de neliniștitoare. Luca Sileri nu acționase singur. Acum Valentina avea un răspuns clar. Poate singurul răspuns. Și fusese în fața ei încă de la început.

Era patru dimineața. Prea devreme și prea târziu. Se întinse. Rămase cu ochii în plafon întreaga noapte, în așteptarea zorilor blestemate, când putea s-o ia din nou de la capăt.

ECCE ANCILLA DOMINI

96.

Cu fața rotundă și trăsături delicate, Daniele Manin părea mult prea tânăr pentru a fi magistrat, cu atât mai puțin procuror. Probabil își dădea seama, tocmai de aceea încerca să-și dea importanță cu barba care nu făcea decât să-i înrăutățească aspectul, dacă nu chiar caracterul. Pentru a o ține la distanță, o trata pe Valentina cu superioritate, dar ei nu-i păsa. Era prea ocupată ca să-l considere un interlocutor demn de acea anchetă. Oricum, nu putea să schimbe nimic: Manin poate că era nepotrivit, dar trebuia să se descurce cu el.

— Așadar, ce facem? repetă procurorul a treia oară din spatele biroului lucios, înconjurat ca într-un castel, pe care poate că și-l crease pentru a se apăra de haosul vieții reale, de ediții princeps ale tuturor codurilor pe care le inventase omenirea. De ce raportul dumneavoastră final nu este deja gata?

Valentina încercă să nu-și arate frustrarea.

— Domnule procuror, ce se află în fața dumneavoastră este o notă informativă preliminară. Cu probleme punctuale. Vă repet, sunt prea multe coincidențe de verificat, prea multe lacune. Iar eu am nevoie de timp pentru a le găsi răspunsuri. Altfel, nu credeți că judecătorul de cameră preliminară ne va solicita s-o luăm de la capăt?

Era întotdeauna argumentul care funcționa în fața procuraturii. Întoarcerea din drum de către un judecător a actelor procedurale ale unei anchete pe motiv că anumite detalii fuseseră neglijate nu era niciodată o situație plăcută pentru un substitut de procuror. Manin îi asculta expunerea pentru a mia oară.

Valentina îi enumeră aspectele care aveau nevoie de verificări suplimentare și pe care le menționase în nota ei informativă. Începu cu înregistrarea video care părea să înfățișeze uciderea bătrânului cerșetor.

Din notițele lui Costa, valoroase de altfel, reieșea că faimoasa videocasetă, găsită întâmplător cu ocazia unor razii executate la domiciliile

unor pedofili de departamentele de poliție din mai multe provincii din nordul țării, printre care Padova, Vicenza și Verona, fusese confiscată din locuința veșnicului om care nu dădea nimic de bănuit. Se numea Rodolfo Morganti, era medic generalist într-o localitate din provincia Vicenza, avea o soție, doi fii adolescenți și o viață aparent ireproșabilă. În cabinetul său fuseseră găsite o mie două sute de casete cu caracter pornografic, majoritatea de factură amatoristică, multe conținând raporturi intime cu copii foarte mici și animale. Morganti era exemplul clasic de prădător pedofil care, doar de teama de a fi prins, se limita numai la achiziționarea și schimbul de material pornografic, fără a-și pune vreodată în practică fanteziile. În spatele unei vieți de burghez, reușea să-și țină în frâu impulsurile și se mulțumea să admire acțiunile altora. Îi amintea de Marchesi și al său „eu doar privesc".

Apărarea lui Marchesi marșase pe ipoteza caracterului său inofensiv. Familia pedofilului, în frunte cu soția, îmbrățișase acea variantă. În urma unui proces scurt, Morganti, care nu avea cazier, fusese condamnat la o pedeapsă ușoară. Nu ispășise nici măcar o zi de închisoare, ba chiar se întorsese la viața de familie. Cel mai probabil, nu una senină.

Valentina descoperi că Morganti murise într-un accident de mașină, cu câțiva ani înainte. Cineva lansase teoria că fusese ucis. Soția, care în ciuda celor scoase la iveală îi rămăsese alături, declarase că Rodolfo al ei nu s-ar fi sinucis niciodată și că dinamica accidentului îi ridica semne de întrebare. Câteva luni mai târziu murise și ea. De data aceasta, sinuciderea avea un caracter vădit, întrucât femeia fusese găsită în garaj în autoturismul său Ford Fiesta, cu venele tăiate și cu habitaclul plin de monoxid de carbon pompat printr-un tub de cauciuc atașat la motor. Nu fusese găsit un bilet de adio. Fiii, care tocmai împliniseră vârsta majoratului, erau plecați la muncă în străinătate și nu se întorseseră nici măcar pentru înmormântarea mamei. Un detaliu care punea într-o lumină neplăcută situația reală din sânul deja fostei familii Morganti.

Filmarea cu crucificarea inspirată de pictura lui Caravaggio era una dintre grozăviile colecționate de Morganti. Nu fusese invocată în mod special la proces, întrucât nu existau probe care s-o califice drept o înregistrare autentică. Ulterior, bărbatul nu mai știuse sau nu mai voise să spună de la cine o primise. Caseta fusese cumpărată de pe piața neagră cu un an înainte, însă Morganti nu-și mai amintea care anume dintre

cunoștințele sale îi făcuse rost de ea. Pe investigatorii care găsiseră zeci de alte filme cu copii, caseta aceea nu-i interesase cu precădere, prin urmare nu săpaseră mai adânc.

Acelea erau informațiile pe care Valentina i le prezentă pe scurt lui Manin.

Îi arătă și înregistrarea cu crucificarea. Procurorul privi monitorul încercând vizibil să pară indiferent, însă, pe măsură ce imaginile se succedau, privirea îi deveni ca de sticlă, iar chipul, îngrijorător de gri. Valentina crezu că mai avea puțin și vărsa.

Când apăru inscripția finală CRUCIFICAREA DE CARAVAGGIO, Manin tuși cu prefăcută dezinvoltură.

— Și în privința acestui episod… începu cu voce gâtuită. Tuși din nou, înghiți și continuă cu tonul obișnuit: Spuneam… despre acest episod nu avem alte informații?

— Nimic folositor, recunoscu ea. Doar sesizarea de la chestura din Verona cu privire la dispariția lui Zornin. Dar vedeți, tocmai asta e problema. Nimeni nu putea atunci să facă vreo conexiune. Nimeni n-ar fi putut să localizeze cu atâta ușurință Vila Zernich și s-o identifice drept locul unde fusese ucis cerșetorul, darămite să facă legătura cu celelalte infracțiuni.

În realitate nu era chiar așa. O astfel de legătură fusese depistată de cineva. De fapt, în dosarul pe care îl găsise, pe lângă faxul trimis la Vicenza și două tăieturi îngălbenite din ziarul local *Gazzettino* despre dispariția lui Zorzin, mai era și sesizarea departamentului cu privire la renumitele percheziții din 1996. Cu stupoare, Valentina își dădu seama că cineva pusese cap la cap cele două infracțiuni, chiar dacă faxul nu conținea decât o listă cu persoanele identificate în timpul raziei, fără alte detalii. Nicio mențiune referitoare la conținutul materialului confiscat cu acea ocazie și, mai ales, la caseta cu imaginile cu Zorzin în agonie. Cel care anexase documentele văzuse o conexiune, însă nu oferise nicio explicație. Poate că nu era vorba decât despre o coincidență. Dar nu-i menționă nimic lui Manin ca să nu-i complice viața și, după cum spunea mereu un prieten, să nu-i răvășească gândurile.

Tocmai pentru că avea nevoie de Manin.

Valentina știa că nimeni nu intenționa să continue investigarea acelor fapte. Cu atât mai puțin, din câte i se părea, echipa mobilă din Padova.

Șansele de a obține colaborarea colegilor erau nule. Singura posibilitate era de a-l convinge pe tânărul procuror să-i ceară să aprofundeze cazul și să facă legătura cu cel al lui Sileri. În fața unui ordin emis de o autoritate judiciară, nimeni nu ar fi putut s-o dea la o parte, iar departamentul ar fi fost nevoit să-i pună la dispoziție agenții și mijloacele necesare. Asta avea să însemne sfârșitul carierei sale, pentru că odată încheiat cazul, urma să i se ceară socoteală. Dar nu-i păsa. Mai bine spus, nu-i mai păsa.

Povestea aceea, alcătuită din sânge și durere, i se impregnase în piele și în creier. Nu se mai putea întoarce la viața de dinainte dacă nu încerca măcar să înțeleagă ce se ascundea în spatele acelor asasinate absurde.

Nu trebuia decât să-l convingă pe Manin, care însă nu reușea să vadă legătura dintre filmare, Sileri și Vila Zernich.

Valentina îi vorbi ca și cum trebuia să convingă un copil.

— Luca Sileri era un ucigaș cu înclinații necrofile clare, îi explică. A demonstrat-o uciderea Teresei Franceschi, la Roma. Dar această patologie și profilul său nu au nimic de-a face cu arta și cu obsesia pentru Caravaggio. Chiar și interesul lui Sileri pentru tehnicile de plastinare nu viza posibilitatea de a așeza trupurile în poziții artistice, ci mai degrabă conservarea unui cadavru pe termen cât mai lung pentru a putea întreține raporturi intime. Căutarea candidaților pentru reconstituirea picturilor lui Caravaggio nu se potrivea cu profilul său. Dar s-ar putea potrivi cu al unei alte persoane.

— Vreți să spuneți că există un alt *serial killer?* întrebă Manin îngrozit.

— Nu știu dacă este ucigaș, dar cu siguranță un psihopat, sau mai mulți, de ce nu? Ca în acea filmare. Persoane mânate de dorința de a ucide pentru a reconstitui opere de artă cu cadavrele victimelor. Un psihopat al esteticii, meticulos și rafinat. Lipsit de compasiune și remușcări, ca Sileri, dar care era, cu siguranță, mai impulsiv și violent.

— Dar cum este cu putință? Îmi pare rău, dar mi-e greu să cred o astfel de ipoteză!

Valentina se aplecă înspre el, iar procurorul, în ciuda tomurilor dispuse ca un zid de apărare, se dădu ușor înapoi.

— Gândiți-vă! Acest al doilea necunoscut l-a contactat pe Sileri după fuga lui. Probabil a citit despre ce a făcut și s-a gândit să profite de experiența lui în privința conservării corpurilor și de sindromul psihotic de care suferea. I-a dat de urmă și i-a făcut o propunere, un fel de asociere. Din

motive diferite, dar cu același scop.

— Dar probele… probele… șopti Manin.

— Filmul cu crucificarea lui Sebastiano Zorzin, pentru început. Demonstrează că al doilea necunoscut activa deja de câțiva ani și că teatrul de operațiuni este același cu cel unde l-am găsit pe Sileri: Vila Zernich. Acolo a fost turnat acest film.

— Da, este îngrijorător… Dar vorbim despre o vilă din secolul al XVI-lea prin care au trecut cine știe câte persoane…

— Eu nu vorbesc despre vilă, zise Valentina pe un ton glacial.

Manin o privi stupefiat.

— Atunci, despre ce vorbiți?

— Eu vorbesc despre Claudio Altieri.

Lovitura fu încasată în plin de procuror.

— Explicați-mi!

— Nu știu încă în ce fel e implicat Altieri în povestea asta. Dar există multe indicii care mă fac să cred că a avut un rol încă de la început. Raportul acela conține toate detaliile.

În nota informativă pe care Valentina i-o înaintase procurorului, profilul lui Claudio Altieri era bine conturat. Obținuse chiar și un dosar mai vechi pe numele său. Un dosar despre care nimeni din acea chestură nu se gândise să aducă vorba.

Îi făcu un rezumat lui Manin.

Înainte de a intra în armată, Altieri fusese cercetat de două ori pentru violență sexuală. O dată fusese chiar arestat, însă nu fusese niciodată condamnat, deoarece reclamantele își retrăseseră acuzațiile, iar procedurile fusese clasate.

În 1995, Altieri lucra deja pentru familia Zernich. Și nu doar atât: la vremea aceea, domiciliul său era chiar vila ridicată de Palladio. Valentina putea paria că Altieri locuia în pătulul de porumbei sub formă de turn unde avea să se ascundă Sileri ani mai târziu.

— Altieri avea posibilitatea să folosească Vila Zernich. Sau, cel puțin, cu siguranță știa ce se întâmpla acolo. Chiar Altieri este cel care i-a permis lui Sileri să utilizeze casa. El este cel care l-a adus pe monstrul acela chiar aici, în provincia dumneavoastră, domnule procuror Manin. De la Altieri trebuie să începem.

97.

Când ieși din biroul procurorului, Valentina obținuse ce dorise. Autorizarea de a intercepta mobilele și telefonul fix, dar și pe cel de la biroul lui Claudio Altieri. Autorizarea de a instala un microfon în autoturismul Porsche cu care se deplasa acesta. Cu alte cuvinte, autorizarea de a-i monitoriza viața.

Când se întoarse la echipa mobilă cu noile dispoziții, se declanșă un iad în toată puterea cuvântului. Se aștepta, dar nu o interesa. Autorizarea procurorului era *ad personam.* Blindată. Valentina îi solicitase lui Manin s-o numească pe ea la conducerea anchetei.

— Astfel, în cazul în care lucrurile nu merg bine, veți putea să mă învinovățiți personal pentru dezastru, îi spusese procurorului cu un zâmbet de o inocență falsă. Iar relația dumneavoastră cu echipa mobilă nu va fi afectată.

Lomastro se mânie până la stele; o clipă, Valentina crezu că intenționa s-o lovească. Dar nu putea face nimic, nu se contestă o decizie emisă de autoritatea judiciară. Trebuia să-i pună la dispoziție instrumentele și mijloacele necesare pentru interceptări. Se aștepta să-i facă viața grea, dar nici asta nu o îngrijora.

Apelul telefonic fu direcționat către Roma la două minute după ce ea ieșise din biroul lui Lomastro. Falcone o sună imediat. Fu glacial și concis. Știa că nu era cale de întoarcere pentru a-i revoca misiunea.

— Ai vrut să ai parte de această ultimă satisfacție. Bine. Fă ceea ce trebuie! Să știi că acum chiar ești singură. Când se va afla și vei da greș, presa și opinia publică te vor linșa. Iar noi nu vom fi acolo pentru tine. Departamentul va păstra distanța. Va trebui să te descurci fără plasa noastră de protecție.

Valentina era pregătită pentru orice. Îi răspunse:

— Giuseppe, eu întotdeauna am fost singură. Tu ești cel care nu a avut curajul să mi-o spună în față, fără ocolișuri.

— Autorizarea procurorului tău nu va dura o veșnicie, continuă el, ca și cum nu ar fi auzit-o. Totuși, îți vom plăti cheltuielile de deplasare la Padova. Nu se poate altfel. Dar când vei fi terminat, nu te deranja să te mai întorci aici. Ți se va aduce la cunoștință sediul unde vei transferată din

oficiu, spuse, apoi închise telefonul.

Când Valentina se întoarse la birou, agentul Piovesan o aștepta în picioare, surâzător și plin de bunăvoință.

— Așadar, doamnă comisar, ne apucăm de treabă?

Entuziasmul care îl însuflețea o înduioșă.

98.

Răspunse la al doilea apel al telefonului. Nu credea că avea să-i răspundă, și totuși, dacă ar fi știut, nu l-ar mai fi sunat. Vocea lui Fabio o cutremură.

— Valentina?

Fu tentată să închidă. Nici măcar nu știa de ce era cu telefonul în mână. El reprezenta un capitol încheiat. *Trebuia* să fie.

— Da, șopti.

Îi auzi respirația la celălalt capăt la firului. O întrebare îi străfulgeră gândurile. Era aceeași respirație pe care Diana Marini o simțise pe chip în timp ce el o viola? N-avea de unde să știe.

Învinse ultimul obstacol și întrebă:

— Ce mai faci?

I se păru că-l aude cum respiră ușurat.

— Nu credeam c-o să mă mai suni. Nu credeam c-o să te mai aud.

— Nici eu nu credeam.

„Dar sunt aici. Blestemat să fie, dacă știu de ce. Sunt aici”.

— Ești la Roma?

Tonul îi era prudent, dar împăciuitor. Valentina simți că era pe punctul de a se prăbuși.

— Nu, sunt încă la Padova.

„Nu mă întreba de ce. Nici măcar eu nu știu ce fac”.

— De ce? o întrebă în schimb Fabio, iar acum vocea îi era mai clară, poate ca o expresie a îngrijorării.

— Știi, de fapt. Povestea pe care am deslușit-o despre Sileri, cea care nu se potrivea. Prea multe lacune. Prea multe semne de întrebare…

— Ți-au dat voie să te ocupi? Încă te mai lasă să te ocupi de caz?

Ar fi putut să-i spună adevărul. Ar fi putut să-i spună motivul pentru

care-l sunase, în pofida confesiunii lui și a faptului că nu era cum îl crezuse ea. Ar fi trebuit să admită că avea nevoie de el, că se simțea singură, descoperită și lipsită de apărare. Și nu doar din cauza anchetei. Ar fi trebuit să-i spună că-i lipsea și că nu-i păsa că descoperise că avea conștiința pătată de o vină atât de îngrozitoare.

— Am fost nevoită să lupt puțin… zise. Dar există elemente noi.

Îl simți cum ezită.

— Ce elemente noi? întrebă precaut.

Îi povesti multe. Începu cu filmarea crucificării pe care o recuperase din laptopul aflat în tolba lui. Îi spuse despre locul din Vila Zernich pe care îl recunoscuse în scenele filmate. Despre antecedentele lui Claudio Altieri și despre suspiciunile ei la adresa lui. Despre decizia de a aprofunda ancheta în privința acestuia.

— Nu mă scald în ape limpezi, îi zise. Dimpotrivă, este un mediu chiar ostil.

— Te referi la echipa mobilă?

— Da, și la ea. Dar până și la Roma m-au pus la zid. Falcone de-abia așteaptă să se termine tot ca să mă trimită oriunde și să scape de mine.

— Înțeleg…

— Eu încerc să rămân pe poziții, Fabio. Dar nu e simplu. Mi-au dat un băiat de treabă, un agent… se numește Piovesan… sărmanul, îi vor face viața imposibilă după ce voi pleca. Problema este că toți sunt împotriva mea. Aici, Zernich este un om influent, iar cercetarea omului său de încredere i-a bulversat pe mulți. Tăcu. Nu am încredere în nimeni, Fabio. Mi-am copiat până și fișierele anchetei pe un stick pe care îl țin ascuns…

— Dacă nu te simți în siguranță, pleacă!

I-o spusese cu o impetuozitate regăsită, care îi făcu plăcere. Dar nu era comentariul pe care voia să-l audă.

— Sunt singură, repetă.

El oftă adânc.

— Eu aș vrea… începu, dar se opri.

Valentina oftă.

— De aceea simțeam nevoia să-ți vorbesc, spuse, apoi ezită. Sunt singură… și mi-aș dori foarte mult să fii aici, cu mine, adăugă dintr-o răsuflare.

Își mușcă buzele, nevenindu-i să creadă că o spusese. Fir-ar să fie, se

comporta ca o adolescentă la prima dragoste!

— N-aș putea să te ajut, ți-am spus-o deja.

— Da, mi-ai spus-o, murmură ea epuizată.

— Îmi pare rău, Valentina. Nu știu ce să fac. Nu știu ce vrei cu adevărat. Nu știu ce fel de ajutor ți-aș putea oferi. Dacă este vorba despre consolare, nu mă mai pot consola nici măcar pe mine.

— Da, știu, știu! Numai că…

Nu-și găsi alte cuvinte.

Într-un târziu, Fabio disipă liniștea care părea fără sfârșit.

— Îmi pare rău, spuse din nou. Nu am nimic de oferit. Nu eu. Tu o știi. O știi mai bine ca oricine.

— Aiureli! Doar aiureli!

Deodată se simți nervoasă. Mai mult chiar. Mânioasă. Mânioasă pe ea însăși din cauza acelui moment de slăbiciune. Mânioasă pe el pentru că mai întâi o mințise și apoi îi spusese adevărul. Nu era bărbatul perfect, și ce dacă? Făcuse lucruri îngrozitoare, și ce dacă? Poate că plătea pentru ce făcuse și pentru ceea ce nu făcuse. Poate că plătea prea mult, ori prea puțin. Și ce dacă? Ce legătură avea cu ea? Nu-i păsa de nimic. Voia doar să se simtă protejată. Îl voia alături de ea, în războiul pe care-l ducea împotriva morilor de vânt. Fabio fusese lumina în tot întunericul care o înconjurase. Singura sursă de căldură. De ce trebuia să se lipsească de ea? De ce trebuia să plătească ea pentru ce se întâmplase cu ani în urmă?

— Valentina…

Ea închise apelul, stinse telefonul și-l aruncă deoparte. Iar întunericul pe care vocea lui Fabio îl alungase în cele câteva minute de conversație o învălui și o strânse în ghearele lui.

99.

Claudio Altieri era un bărbat într-o formă fizică perfectă și cu o viață intensă, deși marcată de rutină. Locuia în centrul Padovei, singur, la ultimul etaj al unei clădiri din perioada Renașterii, care aparținea familiei Zernich; de fapt, era instalat într-unul dintre apartamentele cele mai mici. Nu reieșea că ar fi avut relații sentimentale, nici prieteni foarte apropiați. Menținea doar raporturi profesionale. Aparent, nu avea pasiuni sau hobby-uri. Nu bea

și nu se droga, sau dacă o făcea, știa foarte bine să disimuleze.

Își petrecea serile acasă. Diminețile pleca la șapte și jumătate fix pentru a-și începe zilele lungi de lucru. Până la ora treisprezece rămânea la biroul Fundației Zernich, unde administra afacerile vârstnicului Federico și se ocupa de profiturile societăților sale. În fiecare zi își îngăduia o masă rapidă și solitară în același mic restaurant de pe Via Prato della Valle, de obicei așezat la aceeași masă în fața unei ferestre mari care îi permitea să admire enorma piață ovală și statuile din marmură care se oglindeau în apa canalului. Își petrecea restul după-amiezii făcând turul podgoriilor și al cramelor pe care le deținea familia Zernich pe colinele din jur. Seara se retrăgea în apartamentul lui, unde își lua cina care i se livra de la unul dintre cele două sau trei restaurante preferate.

În perioada cât fusese monitorizat nu se deplasase nici măcar o singură dată la Vila Zernich, rămasă fără custode. Chiar și contactele sale cu angajatorul nu fuseseră decât niște scurte convorbiri telefonice. Zernich părea să se încreadă orbește în el.

— E dovada că nu vrea să fie văzut la locul infracțiunii, fu ipoteza lui Gabriele Piovesan.

Valentina îi aprecie efortul de a încerca s-o încurajeze. Băiatul fusese desemnat s-o ajute, pentru că Lomastro nu putea să se dispenseze de obligație, dar nu alesese cel mai bun agent pe care-l avea la dispoziție. Ea admira la Piovesan încercarea de a fi cât de cât entuziasmat, spre deosebire de restul grupului care o ajuta în urmăririle zilnice și interceptările telefonice. Niciunul dintre ei nu fraternizase cu acea polițistă incomodă, venită de la Roma, care avea pretenția să le spună lor cum să-și facă treaba. Dimpotrivă, cu excepția activităților indispensabile, niciunul, în afară de Piovesan, nu fusese deschis cu ea. Lomastro reușise să-i instruiască așa cum se cuvenea. Își executau sarcinile mecanic și aveau grijă să nu contribuie cu idei și indicii, așa cum se întâmplă în timpul unei anchete obișnuite.

Între timp, Altieri continua să se comporte ireproșabil și, cu toate că Valentina insistă să-i verifice și mai adânc trecutul, nu izbuti să găsească nimic care să-l compromită și să-l asocieze cu infracțiunile lui Sileri.

În afară de Sileri însuși.

La urma urmei, Altieri fusese cel care-l angajase și-l însărcinase să aibă grijă de magnifica vilă semnată de Palladio. Altieri îi oferise cumva acelui

nebun ocazia de a-și asambla în criptă un laborator rudimentar unde să-și desfășoare experimentele macabre. Altieri îi netezise calea spre raidurile sale mortale.

Altieri cu siguranță era implicat în vreun fel. Nu trebuia decât să insiste. Să nu renunțe, cel puțin până când n-o obligau. Dar termenul-limită impus de Manin pentru încheierea anchetei era tot mai aproape.

Mica sală de interceptări era, ca toate încăperile de felul acesta, plină de calculatoare și echipamente de ascultare. În acea perioadă nu erau multe activități în curs, iar singurii agenți care interceptau erau aceia care se ocupau de cazul ei.

Valentina avea obiceiul ca în fiecare seară să treacă pe acolo și să-și pună căștile ca să asculte. Sarcina transcrierii le revenea celor din echipa de interceptări, dar ea prefera să audă cu urechile sale vocea lui Claudio Altieri. Era un mod de a intra în viața și poate în mintea acelui om. Să încerce să-l înțeleagă și să-i găsească un punct slab. Dar, mai ales, nu se încredea în agenți. Faptul că Altieri avea legături cu unele persoane din chestură fusese recunoscut chiar de el. Prudența îi spunea să rămână cu ochii larg deschiși.

Toate convorbirile lui Altieri tratau subiecte legate de muncă. Adevărata lui personalitate era estompată în acele conversații reci și cu caracter profesional. Erau cuvinte care, zi după zi, îi demonstrau Valentinei ce făcea Altieri, nu cine era.

Era ca și cum omul nu cultivase niciun fel de relații, deși trăia în Padova de ani de zile. I se părea imposibil de crezut. Cu fiecare zi care trecea, era tot mai convinsă că Altieri se ascundea. Își ascundea cunoștințele, prieteniile, relațiile pe care cu siguranță și le construise de-a lungul timpului. Tocmai această convingere îi dădea putere. Dacă Altieri se preocupa atât de mult să pară curat și anonim însemna că exista un colț al vieții sale unde își ascundea toate secretele. Valentina trebuia să dezgroape acel loc și să pătrundă înăuntru.

În seara aceea, lui Altieri îi luase mai mult timp ca de obicei să-și termine turul cramelor din grupul Zernich. Se întorcea de pe colinele Euganee la volanul SUV-ului Porsche Cayenne și fredona melodiile de la radio. Când Valentina se așeză și își puse căștile, îl surprinse cântând un fragment de Lucio Battisti. Cânta chiar bine.

Agentul așezat lângă ea, concentrat asupra interceptării, îi făcu un semn:

— Dacă tot sunteți aici, doamnă comisar, pot să plec puțin după o cafea?

Valentina fu de acord, așa că rămase singură.

Ea și Claudio Altieri. Ambii luminați doar de ledurile dispozitivelor electronice.

Interceptarea din mașină funcționa perfect. Dar Altieri era aproape mereu singur, astfel că, în realitate, acel tip de monitorizare nu fusese de prea mare folos.

Dintr-odată, în mașină începu să sune un telefon mobil. Valentina îl auzi prin microfonul instalat, dar niciunul dintre aparatele de interceptare nu-l semnală. Dacă telefonul care suna ar fi fost unul dintre cele monitorizate, s-ar fi aprins un led roșu și înregistrarea ar fi început. Despre Altieri se știa că avea trei celulare, toate sub supraveghere.

Totuși, un mobil suna în mașină, dar nu unul dintre acelea. Când Altieri răspunse, Valentina putu să-l audă numai datorită microfonului de monitorizare ambientală.

Vocea bărbatului era rece și expeditivă. Vorbea aproape în șoaptă, iar Valentina fu nevoită să ridice volumul sonorului din cască. Cuvintele erau distorsionate, dar inteligibile.

— Alo!

Valentina nu putea să-l audă pe interlocutorul lui Altieri, ci doar răspunsurile acestuia.

— Da, știam deja. Mulțumesc!

Pauză.

— E o nenorocită, ce pot spune mai mult?

Pauză.

— Mai bine să nu știe. Încheiem aici.

O altă pauză.

— Nu, nu. Va trebui să vă ocupați voi. Dacă o fac eu… mai bine, nu. Crede-mă! mai bine pentru ea, adică, spuse el rânjind.

O clipă mai târziu, muzica se auzi mai tare, iar Altieri își reluă vesel fredonarea cântecului „Una donna per amico”.

Când agentul se întoarse, Valentina îl aștepta în picioare.

— Ce este, doamnă comisar? Vreo noutate?

— Altieri mai are un mobil.

Polițistul se uită la ea fără să facă vreun comentariu. Apoi se așeză la computer și luă căștile.

— Ați înțeles ce vă spun?
— Da, dar… nu știu… mie nu mi se pare…
Îl privi. Furia care o cuprindea era rece ca gheața și ascuțită.
— Sunteți sigur? Niciunul dintre voi nu și-a dat seama că Altieri are în mașină un alt mobil despre care eu nu știam nimic? Tocmai l-a folosit acum… l-am auzit în interceptarea ambientală…
Agentul apăsă tastele computerului. Simbolurile vizuale ale conversațiilor interceptate licăreau pe ecran.
— Poate… l-o fi cumpărat de curând. O fi un mobil nou.
— Sigur? Ar fi suficient să reluăm câteva înregistrări și putem afla, nu? Ce părere aveți?
— Duceți-vă să vorbiți cu comandantul! Eu nu știu nimic. Doar nu stau eu în casă cu acest Altieri!
Bărbatul își puse căștile și se întoarse ostentativ cu privirea la monitor.

100.

Lomastro fu și mai incisiv.
— La ce te așteptai? Covorul roșu? Altieri al tău mai are un mobil. Și ce-i cu asta? Trebuia să-ți fi dat seama! Tu ești cea care coordonează toată harababura!
Valentina se afla în picioare, în fața biroului său. Simțea cum furia care îi clocotea în vine ar fi putut să explodeze și nu-și dorea asta. Trebuia să țină situația sub control. Chiar dacă se afla sub imperiul impulsului de a-l strânge de gât pe acel polițist incompetent și de a-i spune în față cât de mult îl disprețuia. Dar la ce bun?
— Agenții tăi sunt cei care interceptează convorbirile. Eu mă încred în ei pentru că nu am de ales. Dacă și-au dat seama că Altieri avea un mobil despre care nu fuseserăm informați, ar fi trebuit să mă anunțe imediat, iar noi l-am fi pus sub monitorizare. Nu pot înainta dacă mi se ascund elemente noi…
— E problema ta dacă nu știi cum să-ți organizezi munca.
— Chiar așa? Valentina se sprijini cu mâinile de biroul imaculat al lui Lomastro, aplecându-se către el. Bărbatul avu o tresărire ușoară și se dădu înapoi. Atunci, îți spun că de fapt problema este a ta, îi șopti la o distanță

de câțiva centimetri de chipul lui palid. Cineva îl informează pe Altieri despre interceptările noastre. Unul dintre colaboratorii tăi fideli.

Lomastro clipi. În clipa următoare își regăsi stăpânirea de sine și o sfidă cu privirea.

— E o acuzație foarte, foarte periculoasă…

— Chiar așa? repetă ea.

— Valentina, nu întinde prea mult coarda! Știm amândoi cum stau lucrurile. Cei de la Roma de-abia așteaptă să se termine cu ancheta asta absurdă ca să te arunce într-un birou oarecare de provincie… Și eu am început să mă satur. Ți-am oferit toată colaborarea de care aveai nevoie…

— Dacă există cineva care beneficiază de colaborarea ta, nu sunt eu, cel puțin așa mi se pare…

— Insinuările tale sunt jignitoare. De data asta chiar ai exagerat!

Se ridică, dar nu reuși să o domine. Valentina nu se clinti, iar Lomastro rămase în așteptare, în spatele biroului.

— Cineva a vorbit cu Altieri, spuse ea.

— Ai dovezi?

„Da”, ar fi vrut să-i spună. Conversația lui Altieri la telefonul invizibil fusese clară.

E o nenorocită, ce să spun?

Vorbeau despre ea, despre ancheta ei. Tonul bărbatului care spunea că era mai bine să nu se ocupe el de ea îi dăduse fiori. Și nu doar asta. Altieri era inteligent. Dacă îl avertizaseră că în Porsche erau instalate microfoane, știa că Valentina îi asculta acea conversație. Știa. Și nu se ascunsese.

Era un mesaj pentru ea.

Pe când îi asculta vocea, Valentina simțise același aer rece ca gheața pe care-l observase în ochii bărbatului când, în dimineața descinderii la vilă, o privise cum pleca. Claudio Altieri era periculos și imprevizibil.

Fusese informat că Valentina Medici era pe urmele sale. Dar nu era speriat. Dimpotrivă.

În realitate, nu avea dovezi. Nu avea nimic. Iar Lomastro știa. Poate că el însuși îl pusese în gardă pe Altieri. Nu tocmai comandantul-șef al echipei mobile îi recomandase să fie atentă? Nu el îi lăudase însușirile deosebite și influența în oraș a lui Federico Zernich? Iar zguduirea omului de încredere al lui Zernich nu era ca și cum l-ar fi deranjat pe însuși marele domn?

— Așadar? insistă Lomastro, care înțelese din ezitarea ei că victoria îi

aparținea. Ai dovezi pentru ce spui? Pentru că în urma acuzațiilor tale ridicole va trebui să-ți fac raport, știi asta, nu? Nu-i plăcut să auzi că subordonații tăi sunt turnători. E responsabilitatea mea de a mă asigura că așa ceva nu se întâmplă. Nimeni nu trebuie să pună sub semnul întrebării onestitatea agenților…

— Eu nu sunt „nimeni”, îl întrerupse ea. Eu sunt nenorocita despre care vorbea prietenul tău. Să-i aduci aminte, când mai stați de vorbă!

101.

Frigul își făcuse din nou simțită prezența. Cerul era atât de întunecat și de greu, încât toată lumea se aștepta la o altă ninsoare, deși februarie bătea la ușă. Obișnuitul val de vreme rea venit dinspre Europa de Nord cu care oamenii locului erau obișnuiți.

Când Valentina ieși din chestură, rămase uimită de lumina ciudată care inunda străzile, o albeață difuză învăluită de întunericul profund. Din cauza stâlpilor de iluminat stradal care, după cum își dădu seama, nu erau încă în funcțiune.

Își aranjă geanta pe umeri și porni spre hotel. Întregul oraș era mult prea liniștit. Își auzea limpede sunetul pașilor.

Plimbarea aceea nocturnă îi era de folos. O ajuta să-i potolească furia care încă mai clocotea. Îi dădea răgazul să se detașeze de mizeria provocată de Lomastro și de intrigile sale puerile. O ajuta să ia o hotărâre, oricât ar fi fost de grea.

Ancheta era compromisă. Altieri fusese informat că poliția îl monitoriza, și nu era un prost. Ba chiar o făcuse să înțeleagă asta. Dacă înainte cumularea elementelor care să-i valideze ipoteza era dificilă, acum devenise imposibilă. Singurul lucru pe care-l putea face era să întocmească un raport cât mai detaliat cu putință și să-l depună la Parchet. Avea să ducă la clasarea anchetei, dar cel puțin ar fi fost o ancoră. Suspiciunile ei cu privire la Altieri și la ce se întâmplase la Vila Zernich cu ani în urmă ar fi rămas acolo, negru pe alb, și dacă vreodată un alt investigator, mai bun ca ea, ar fi dat peste caz, ar fi avut un punct de plecare.

Pentru că Valentina se temea că povestea aceea nu se terminase. Dacă Sileri nu era singurul autor al delictelor, cel care-l ajutase era la fel de

periculos ca și el. Cinic vorbind, era de ajuns să aștepte: odată cu următoarea victimă, mașinăria de investigare ar fi trebuit, obligatoriu, să se pună din nou în mișcare.

Singurul fapt cert era că, atunci când oroarea avea să păteze din nou cu sânge străzile, ea urma să se afle în cu totul alt loc.

Nu-și dădu seama că trecuse de străduța pe care ar fi trebuit să meargă pentru a ajunge la hotel. Mai era și întunericul acela ciudat care o constrângea să înainteze cu grijă. Era oare cu putință ca o pană de electricitate să fi paralizat întreg orașul? Nimeni nu anunțase nimic? Nu auzea nici măcar zgomotul traficului. I se părea că se mișcă într-un bol de sticlă, lipsit de sunete.

Se întoarse, confuză. Străduțele din acea parte a orașului i se păreau toate la fel, cu pavajul șlefuit de secole, ferestrele care se ridicau la câțiva metri de la sol și porticurile care se jucau cu umbrele serii. Dar unde putea fi Via dell'Arco? Era sigură că tocmai trecuse de ea, cu câțiva metri înapoi, dar nu mai reușea s-o găsească. Parcă cineva sau ceva amestecase străzile și clădirile pentru a-i face întoarcerea la hotel mai anevoioasă. Ori poate chiar imposibilă.

Ceva îi atinse ușor ceafa, o adiere de vânt mai rece. Se întoarse brusc. În spatele ei, doar o stradă pustie și întunericul care se îndesea sub arcadele porticurilor. Nimeni. Nicio mișcare. Totuși, adierea simțită la baza gâtului îi aminti de prezența invizibilă a răului. Ceva care o urmărea de mult timp. Ceva care hotărâse că era clipa să se apropie cu un pas.

Se uită iarăși în față, la timp cât să vadă o siluetă care se pierdu în dreptul unei uși masive, la numai câțiva metri de ea. Nicio licărire de lumină care să însoțească deschiderea și închiderea ușii. Oricine se ascunsese în acea nișă era încă acolo, o aștepta. Din instinct își duse mâna la centură, numai ca să-și dea seama că nu avea arma la ea. O lăsase într-un sertar, în birou, așa cum făcea când rămânea ore întregi să lucreze la sediul poliției.

Zăbovi să scruteze întunericul, să descifreze cea mai mică mișcare. „Poate că-i doar o autosugestie, se gândi, poate că e chiar momentul să las baltă povestea asta".

Se mișcă. Via dell'Arco îi apăru brusc, pe partea stângă. În capătul ei licărea firma hotelului, singura sursă de lumină din tot cartierul. Se simți ridicolă, dar răsuflă ușurată.

Ajunse la intrarea în hotel, încercând să nu se uite în urmă în timp ce i se părea că aude pași rapizi care se apropiau. Parcă simțea o mână rece înșfăcând-o de gât. Traversă repede holul, urcă treptele și ajunse în fața camerei sale. Înțelese că ceva nu era în regulă atunci când, odată introdusă cartela magnetică, observă ușa deschisă. Regretă din nou că nu era înarmată și intră, cu cât mai multă prudență.

Veioza de pe noptieră lumina slab interiorul. Totuși, lumina era suficient de clară ca să vadă patul răvășit și sertarele deschise.

Cineva intrase în cameră și scotocise peste tot.

102.

— O fi fost vreun hoț. I-ați anunțat pe cei de la Criminalistică?

Agentul Piovesan o privea cu un aer aflat la hotarul dintre uluire și fascinație. Era singura persoană care-i adresa un cuvânt și care o asculta când vorbea, de aceea Valentina se rușina puțin de modul în care-l caracterizase în gând. Era un om simplu, cumsecade. Una peste alta, nu era bine să-l implice în acea poveste. Ea avea să plece, iar imaginea cu Piovesan înșfăcat de ghearele lui Lomastro și ale celorlalți vulturi din echipa mobilă nu era una plăcută. Hotărî să minimalizeze întâmplarea petrecută, reproșându-și din plin că-i povestise despre intrarea prin efracție de la hotel.

— Nu cred că sunt amprente. Oricum, n-au furat nimic.

Gândul îi fugi imediat la singurul obiect important care i-ar fi putut interesa pe acei hoți ciudați: laptopul, pe care însă îl avea mereu cu ea. Așa cum făcuse și cu laptopul lui Fabio, pe care pentru siguranță îl lăsase în birou, încuiat în singurul sertar pus la dispoziție. Dacă ținta intrusului fusese laptopul ei sau al lui Fabio, situația era cu adevărat îngrijorătoare. Trebuia să găsească o soluție.

— I-ați spus comandantului? întrebă Piovesan care rămăsese tot timpul la ușa biroului, nehotărât dacă să intre.

— Nu. De ce aș face-o? A fost o prostie, serios! Hoți de hotel… Nu știu nici măcar de ce ți-am spus.

Chiar așa, de ce-o făcuse? Poate pentru că obosise să se simtă atât de singură. Îi lipseau persoanele cu care obișnuia să se consulte. Fir-ar să fie, îi

lipseau până și momentele sarcastice ale perfidului de Angelo Zucca. Se simțea lipsită de apărare.

Piovesan salută, uimit, iar Valentina rămase cu ochii în monitor. Avea în față raportul final pregătit pentru Manin, deja revizuit și încheiat. Curând, cazul Sileri urma să fie închis, de bine, de rău, și totul avea să rămână de domeniul trecutului. Ușurarea pe care o simțea era dovada eșecului înregistrat. Indiferența ei, în schimb, reprezenta gravitatea acestuia.

Pentru că deja nu o mai interesa. Episodul petrecut în ajun fusese decisiv. Proprietarul hotelului o asigurase că era prima dată când se întâmpla așa ceva și nu înțelegea cum se putuse pătrunde în camera ei fără să se fi declanșat alarma. Părerea Valentinei era că nu fusese vorba de un găinar, dar nu i-o împărtăși. Poate că nu avea nimic de-a face cu ancheta ei, însă anxietatea pe care o simțea era veritabilă. Se simțea o lașă, dar luase o decizie.

„Nu mai pot continua așa. Nu mai vreau să-mi fie teamă. Vreau să plec. Am făcut ce puteam”.

Imaginea lui Fabio, care continua să-i apară, era o fantomă care o judeca. Împotriva lui își proiecta furia. El era ultimul om pe care să-l fi luat drept exemplu.

Oricum, aproape terminase. Interceptările erau încheiate. Registrul cu puținele convorbiri ale lui Claudio Altieri fusese sigilat și curând avea să fie transmis către Parchet, unde avea să rămână îngropat alături de milioane de alte documente și corpuri delicte. Date uitării, ca și destinul acelei anchete.

În teancul de dosare de pe birou încă mai zăbovea dosarul îngălbenit cu titlul SESIZARE DISPARIȚIE ALTĂ PROVINCIE. Conținea documentele provenite de la chestura din Verona, referitoare la cerșetorul crucificat. La vremea când orice informare era transmisă prin poștă, echipa mobilă din Verona trimisese un fax către toate chesturile pentru a le solicita colaborarea. Informarea conținea fotografia cerșetorului dispărut, care nu era decât o pată neagră greu descifrabilă, și toate detaliile necesare pentru a fi identificat. Mai degrabă o procedură pur birocratică decât o încercare serioasă de a-l găsi pe bietul om, dar așa dicta regulamentul.

La rândul său, chestura din Padova, tot ca un automatism, deschisese un dosar destinat să rămână neclintit pe biroul vreunui funcționar timp de câteva luni, până la obișnuita îngropare în arhivă. În acest caz nu fuseseră

descoperite conexiuni cu locuri sau persoane de pe teritoriul Padovei, prin urmare, nici măcar un investigator motivat n-ar fi știut din ce punct să pornească.

Valentina ștersese de praf dosarul mai degrabă din scrupulozitate decât cu speranța că i-ar fi putut fi de folos. De fapt, nici nu-i fusese. Menționase existența lui când Manin o întrebase dacă dispariția omului străzii fusese verificată în detaliu.

Valentina își aminti surpriza pe care o avusese când găsise în dosarul acela subțire raportul descinderii la locuințele pedofililor, în urma căreia fusese găsită faimoasa videocasetă. Era ciudat că persoana care se ocupase de acele hârtii făcuse o legătură între cele două cazuri care aparent n-aveau niciun element comun: dispariția lui Zorzin și înregistrarea. Atunci nimeni n-ar fi putut s-o prevadă, doar dacă nu vizionase înregistrarea și nu cunoștea povestea cerșetorului, ba poate chiar pe acesta în persoană.

Da, poate că nu era decât o coincidență. Unul dintre ungherele întunecate care aveau să rămână astfel pentru totdeauna. Sau cel puțin pentru ea.

Așeză la loc și ultimele hârtii ale acelui vechi dosar, moment în care observă că una dintre tăieturile de ziar anexate, o știre scurtă despre dispariția bătrânului Sebastiano Zorzin, fusese mâzgălită într-un colț. Semne scrise cu cerneală, șterse de trecerea timpului, aproape invizibile, pe care doar reflexia luminii le scoase la iveală.

Întinse tăietura pe suprafața biroului și îndreptă către ea lumina direct de la veioză, înclinând-o. Literele, scrise cu vârful stiloului, se dezvăluiră ca niște semne pe sticlă reanimate de aburi.

NU E PRIMA DATĂ. VEZI OMUCIDEREA ALBANES-BORDONI. 1970.

Continuă să se uite la acea bucată de hârtie care ar fi putut să alunece din dosar oricând. Scrierea era aproape ininteligibilă. Cerneala neagră devenise de un gri șters. Silabisi cu voce tare cuvintele, unul câte unul, asigurându-se că le citea corect.

NU E PRIMA DATĂ.

1970.

OMUCIDERE.

103.

Pe 11 noiembrie 1970, în urma unei sesizări anonime la 113, o patrulă a echipei mobile fusese trimisă în localitatea Tombelle, la doi pași de fluviul Brenta, în mijlocul câmpului. Într-o casă de țară abandonată fuseseră găsite cadavrul lui Marco Albanesi, un dependent de stupefiante în vârstă de douăzeci și doi de ani, și cel al Lindei Bordoni, o prostituată de treizeci de ani, amândoi din Padova. Ambii aveau gâtul tăiat, probabil cu aceeași lamă și de către aceeași persoană. O tăietură de brici precisă, de la stânga la dreapta.

Dar aspectul neobișnuit al omuciderii era poziția în care fuseseră găsite trupurile celor doi.

Marco și Linda erau în picioare, susținuți de corzi și cârlige care îi legau de un eșafodaj din lemn rudimentar, sprijinit de perete. Ucigașul îi așezase astfel încât să simuleze un sărut, cu mâinile lui legate de talia ei, cu chipurile apropiate în evocarea unui obscen sărut al morții. Tușa finală o reprezentau cele două bucăți de cearșaf care le acopereau capetele și fețele, astfel încât sărutul să se petreacă prin intermediul pânzei care îi acoperea.

Regia era amatoristică, dar trimitea cu gândul la ceva. La capătul frânghiilor fuseseră prinse cârlige din fier care, înfipte în trupurile lor, pătrunseseră până la oase. Rezultatul macabrei reprezentări, potrivit celor care investigaseră, intenționa să amintească de celebra pictură a lui Magritte, *Îndrăgostiții.* Nu avea nimic din magia romantică a tabloului.

În urma autopsiei se descoperi că cei doi fuseseră mai întâi sedați cu un narcotic puternic, apoi li se tăiaseră gâturile. Toate celelalte răni erau post-mortem.

Verificările trecură prin sită lumea drogurilor și pe cea a prostituției, însă nu înregistrară niciun rezultat.

Detaliul poziției corpurilor fu, incredibil, trecut sub tăcere. Un singur cotidian local se lansă în comparația cu lucrarea lui Magritte și emise ipoteza unui ucigaș cu impulsuri psihopatice, dar nu avu ecou. Cazul fu imediat catalogat ca o crimă de categorie comună. Un drogat și o prostituată nu scuturară nici conștiința polițiștilor, nici pe cea a opiniei publice. În plus, nu se mai înregistrară cazuri similare.

Valentinei nu-i fu greu să facă legătura cu insinuarea din fraza scrisă pe marginea articolului de ziar despre dispariția lui Sebastiano Zorzin. În 1970 nu fuseseră decât două omucideri în provincia Padova, iar caracteristicile delictului Albanesi-Bordoni erau mult prea evidente pentru a nu se face

conexiunea cu crucificarea sărmanului om al străzii. Doar că despre uciderea bătrânului nu exista nici măcar o probă. Iar între cele două infracțiuni se scurseseră douăzeci și cinci de ani.

Încă douăzeci și cinci de ani trecuseră până când Sileri începuse să ucidă femei și copii care semănau cu personaje din tablouri. Valentinei nu-i venea să creadă. Tăietura de ziar, cu acele cuvinte scrise de mână cu o oarecare ezitare, punea totul într-o altă lumină.

Îl privi pe Piovesan, care scotocise prin arhivă după dosarul cu dublul asasinat din 1970.

— Doar atât? îl întrebă.

Băiatul se îmbujoră, ca aproape de fiecare dată când i se adresa.

— A fost destul de greu să-l găsesc și pe acesta, doamnă comisar. Este unul dintre dosarele care nu vor fi niciodată digitalizate, se afla în depozit, cred că pentru a fi aruncat. Vă închipuiți cum arată locul acela îngrozitor?

Apoi, dându-și seama că vorbise cam multe, se opri.

De fapt, digitalizarea arhivei poliției, începută cu ani în urmă pornind de la dosarele cele mai recente, era imposibil de dus la bun sfârșit. Multe dosare din anii ’60 și ’70, când nu erau distruse, ajungeau să zacă prin pivnițe lugubre, putrezind și devenind mâncare pentru șoareci.

Totuși, era ciudat că rămăseseră atât de puține documente despre acea infracțiune veche. Existau toate actele procedurale inițiale ale anchetei, rezultatele autopsiei, primele verificări la fața locului, efectuate de echipa mobilă de la acea vreme. Dar fără concluzii. Lipseau autorizările emise de procuror, ca de altfel și raportul final, o notă informativă care să facă un rezumat al progreselor înregistrate în timpul verificărilor. Era ca și cum nimeni n-ar fi fost interesat să-l găsească pe ucigașul lui Marco Albanesi și al Lindei Bordoni. Nici magistrații, nici polițiștii care aveau obligația să cerceteze. Nici măcar presa, potrivit acelor câtorva hârtii, nu se aplecase cu interes asupra subiectului. Totuși, era vorba despre o infracțiune unică.

Sau poate că cineva făcuse pierdute documentele cele mai importante. Dar Valentina nu era încă dispusă să ia în considerare acea posibilitate.

— Fă-mi o favoare, Piovesan, îi spuse tânărului agent care aproape luă poziția de drepți în fața ei. Caută-mi tot ce poți să găsești despre Albanesi și Bordoni. Rude încă în viață, prieteni, orice… Și ar fi bine să aflăm cine a instrumentat dosarul. În aceste procese-verbale apar două nume, dar mi-ar fi de folos să știu cine a coordonat ancheta.

— Nu va fi ușor, doamnă comisar.
— Tocmai de aceea mă încred în tine, îi spuse zâmbind.
Băiatul roși din nou.
— Voi face tot posibilul! Să fiți sigură!
Piovesan dispăru, iar ea rămase să analizeze puținul făcut în 1970. Singurul aspect profesionist i se părură fotografiile făcute la locul crimei. Știa că la vremea aceea regulile nu erau aproape niciodată respectate. Pe de o parte, pentru că nu exista protocolul riguros din zilele noastre și, pe de altă parte, pentru că nu era atât de apreciată importanța datelor științifice. Prin locurile unde erau găsite victimele unui asasinat treceau polițiști, ziariști, procurori, medici și paramedici, fără a se lua nici cea mai mică măsură de conservare. Când Poliția Criminalistică intervenea, dacă era chemată la timp, locul era aproape în întregime contaminat. Singurul lucru care se mai putea face erau cât mai multe fotografii.
Se cufundă în imaginile sfârșitului lui Marco și al Lindei care, în ciuda trecerii timpului și a calității slabe a imprimării, rămâneau la fel de înfiorătoare. În spectacolul înjositor al trupurilor cuprinse nu de dragoste, ci de un mecanism de eșafodaj și cârlige de măcelărie. În consternarea oglindită pe chipurile polițiștilor, surprinși de blițul fotografului. Apoi în groaza de pe fețele victimelor, aflate în prim-plan, parțial desfigurate, cu ochii încă limpezi.
Piovesan se întoarse după o oră. Când intră, Valentina încă se uita la fotografiile asasinatului. Îl privi așteptând.
Piovesan fu foarte încântat să-i comunice rezultatul cercetărilor sale.
— Am găsit un nume, doamnă comisar!
Valentina zâmbi. Iar inima lui Gabriele Piovesan fu cuprinsă de o inexplicabilă și dureroasă nostalgie.

104.

Peste două zile, mult după ce se înnoptase, Valentina formă numărul lui Fabio și fu bucuroasă că-i intră mesageria vocală. Nu voia să-i vorbească, dar trebuia să ia legătura cumva cu el. Trebuia să-i lase acel mesaj. Era important.
Când termină, înăuntrul ei se deschise un hău în care i se prăvăliră inima

și sufletul. I se păru că prăpastia o absorbea, că întunericul profund voia s-o atragă. Nu se împotrivi, din contra, dădu voie acelei senzații de apăsare s-o cuprindă, lăsă meandrele infernale s-o copleșească. Pentru că doar acceptând frica și privind-o în ochi știa că putea s-o înfrângă.

Apoi, totul se potoli. Putu să adoarmă liniștită. Un somn fără vise. Și fără coșmaruri. Pentru prima dată.

Era aproape fericită.

Dimineața următoare se anunța una decisivă. Într-un fel sau altul.

BUN-VENIT ÎN HOLOCAUST!

105.

La început simți întunericul plutitor și protector care prelungea efectul alcoolului. O îmbrățișare care îl golea de amintiri și îi punea dinainte neantul.

Apoi, explozia de culori, violente și nemiloase. Mai întâi roșu-aprins, după aceea un portocaliu strălucitor care prevestea o migrenă înspăimântătoare. Nu știuse că putea fi într-atât de dureros să-și țină nemișcate pleoapele și să le privească interiorul. Așa că le deschise.

Soarele țâșnea dinspre obloanele abia date în lături. Monica, menajera lui, îl domina cu aerul acela de ofițer nazist pe care Costa îl cunoștea bine.

Încercă să protesteze, dar nu-i ieși decât un gâlgâit de neînțeles. Femeia îl înșfăcă de degetul mare de la picior, zgâlțâindu-l.

— Ce mai așteptați să vă sinucideți? Cel puțin, m-ați scuti de chinul de a vă face curat de trei ori pe săptămână.

Ar fi vrut să-i spună că el nu era atât de curajos, iar ea nu avea să aibă niciodată parte de un asemenea noroc, dar nu putu decât să bolborosească.

— De ce nu faceți un duș și apoi să ieșiți puțin? continuă Monica, începând să se miște prin cameră cu intenția clară de a face ordine.

Costa se gândi că nu era normal ca ea să-i intre în dormitor ca o vijelie, apoi își dădu seama că era în salon, pe jumătate întins pe canapea, aproape dezbrăcat și înfrigurat. Nici măcar nu-și amintea de când era în starea aceea, chiar dacă sticla de Jack Daniel’s golită, răsturnată pe covor, sugera un răspuns.

Se ridică anevoie, cu capul care stătea să-i explodeze în mâini și cu vocea Monicăi în urechi, voce care, de necrezut, se îndulcise și-l anunța că avea să-i pregătească o cafea bună.

— Câțiva litri, murmură el, dar nici de data aceasta nu putea paria că articulase inteligibil cuvintele.

Ultimele săptămâni fuseseră o călătorie lentă și nemiloasă într-un hău abject care, pe de o parte, îi alinase suferințele și, pe de altă parte, îi

anihilase mintea. O coborâre infernală la care se supusese din proprie voință și din care credea că nu avea să se mai întoarcă la suprafață. Apoi, în dimineața aceea, atunci, acolo, o rază de soare sfidătoare și bătrâna, îngrozitoarea Monica, îl zgâlțâiseră de gât (de fapt de degetul mare de la picior) și îl scoseseră la suprafață. Nu încă pe deplin lucid și, cu siguranță, încă traumatizat de rănile adânci. Dar poate salvat. Poate. De ce? Ce se schimbase în timpul nopții?

Apoi își aminti ceva. Un vis. Sau mai multe. Fragmente consecutive. Uneori incoerente. Alteori, clare, în toate, mereu ea, Valentina. Tristă, surâzătoare, furioasă, dezamăgită, fericită. Mereu ea, chemându-l. Îi cerea ajutorul.

Valentina.

Gândul îl răvăși profund. Nu-i alină durerea de cap, care, dimpotrivă, se agravă atât de tare încât aproape că-i venea să urle, dar îi dădu elan. Dorința de a ști, înainte de toate. De a o auzi. De a-i cere iertare. De a-i spune că avusese dreptate, că el nu era de fapt așa cum voise să pară în fața ei. Cu speranța că i-ar fi răspuns. Convins că nu voia să știe nimic din ce avea el de zis.

Și conștient că trebuia să fie rapid, deoarece simțea apropiindu-se un alt val de anihilare, care l-ar fi cuprins, l-ar fi cufundat în abis. Iar următorul val putea fi și ultimul.

Mobilul se descărcase cu mult timp în urmă, iar când cu greu reuși să-l conecteze la încărcător, un șir de semnale sonore îl anunță că avea multe mesaje în așteptare. Erau și vreo șase mesaje vocale.

Parcurse lista, încercând să-și obișnuiască ochii cu lumea aceea nouă, frumoasă, da, însă plină de lumină, și le șterse pe toate, cu o excepție care făcu să-i tresalte inima. Valentina. Chiar ea. Cu două zile înainte.

Când accesă mesageria vocală, vocea femeii își făcu loc în mintea sa, armonioasă ca întotdeauna, chiar dacă marcată de o emoție care îl înspăimântă de la primul până la ultimul cuvânt.

— *Bună, Fabio! Scuză-mă pentru acest mesaj… Scuză-mi și ora, chiar dacă nu știu când îl vei asculta… scuză-mă pentru tot! Poate greșesc, poate tu ești cel care ar trebui să-și ceară scuze. Dar nu contează. După cum nu contează nici ce-ai făcut sau crezi că ai făcut. Ești tu un monstru, ori poate eu? Acum nu mai are nicio importanță. Trebuie doar să-ți spun câteva lucruri… Și dacă tot nu-mi răspunzi, dacă nu pot să vorbesc cu tine,*

aș vrea măcar să-ți spun că totul merge bine, chiar dacă aici este greu. Pentru că sunt singură și pentru că tu aveai dreptate, mă vor face să plătesc scump. Dar eu acum sunt în fața unei răscruci. Cu adevărat, Fabio... acum cred că știu cine este și cum... iar totul este atât de îngrozitor și răvășitor, încât cu greu voi fi crezută. Dar tu, nu. Tu vei fi primul care va înțelege. Pentru că tu mă cunoști, pentru că ție ți-am împărtășit orice detaliu. Tu ești singurul care știe, de exemplu, cât de mult îmi displace Caravaggio, dintotdeauna, chiar înainte de această poveste. Nu e un detaliu insignifiant. Tocmai de aceea aș vrea să fii aici. Nu de teamă. Ci pentru că aș vrea să-ți împărtășesc și ție. Îți repet, nu-mi pasă deloc de ce s-a întâmplat între tine și restul lumii. Eu știu cine ești. Eu știu cum ești. Dacă mă înșel, voi plăti consecințele. Aș vrea să fii lângă mine, încă o dată...

Pauză. Pe fundal, un telefon fix care suna. Valentina reluă:

— *Trebuie să plec. Mai am puțin, știi? Vreo două întâlniri. Cineva care îmi poate povesti tot. Apoi se va termina. Se va termina, cu adevărat... Te voi surprinde.*

O altă pauză, mai lungă. Ca și cum ar fi vrut să mai adauge ceva. Dar mesajul se sfârși.

Costa privi îndelung display-ul, de parcă ar fi așteptat să mai sune. De data aceasta, nu un mesaj vocal, ci o convorbire. Valentina, cea care îl suna și îi spunea că totul era în regulă, că rezolvase misterul.

Dar mobilul nu mai sună.

Monica aduse cafeaua, care cel puțin îi dădu energia să o sune pe Valentina pentru a-i spune că avea să se ducă la ea, oriunde ar fi fost. Că aveau să rezolve totul împreună.

Valentina nu răspunse. Încercă din nou și din nou, cu inima grea, dar nimic nu se schimbă. Telefonul ei era mort. Nu intră nici măcar mesageria vocală. Doar un foșnet prelung, slab.

106.

La telefon, Loris Manna nu-și ascunse uimirea, dar păru fericit.

— Domnule comisar! Ce plăcere să vă aud! La Volterra nici nu am avut ocazia să ne luăm rămas-bun cum trebuie. Acum sunteți bine, nu-i așa?

Costa nu înțelese dacă se referea la rănile fizice sau la cele mai adânci care îl îndepărtaseră de lume un timp. Oricum, era hotărât să fie sincer. La urma urmei, îl sunase tocmai pe Loris pentru că i se părea cel mai de încredere din grupul de la Roma.

— Dacă te referi la trup, nu sunt probleme, Loris. Perioada de convalescență a trecut, rănile s-au închis aproape complet, iar acum îmi aștept transferul. În cel mai bun caz.

— Da, am aflat. Vor să plătiți scump, nu-i așa? Îmi pare rău.

— Sincer, nu-mi pasă. Suntem toți niște soldați și ne ducem acolo unde suntem trimiși. Te-am sunat pentru altceva, Loris. E vorba despre Valentina. Am încercat s-o sun, dar are mereu telefonul închis. Știu că se afla la Padova ca să încheie cercetările și voiam să-mi povestească ce a mai făcut…

Sesiză în tăcerea lui Loris că ceva nu era în ordine.

— Loris, mai ești?

— Da, dar sunt la birou și… Facem așa. Vă sun eu peste cinci minute, este bine?

Costa închise, în timp ce îngrijorarea i se transforma în anxietate. Loris i se păruse stânjenit. Poate că totuși nu era nimic, începea să devină paranoic.

Loris îl sună nu după cinci minute, ci după zece. Costa, rămas așezat cu telefonul în mână, răspunse din zbor.

— Loris, ce se întâmplă?

— Nu știu cum să vă spun cu mai multă blândețe, dar… doamna comisar Medici a dispărut.

— Despre ce vorbești?

— Aici, toată lumea tace mâlc. Ba chiar cred că intenționat vor să minimalizeze povestea. Umblă vorba că și-a luat câteva zile de concediu, dar nimeni nu mai știe nimic de ea de săptămâna trecută. Pe la SCO nu a mai dat și nici pe la locuința ei din Roma.

— Dar până de curând era la Padova… La chestură nu se știe nimic?

— Aici nimeni nu pare a fi interesat, așa că am luat eu inițiativa de a-i suna. Mi-au răspuns că și-a terminat treaba și a plecat vinerea trecută către Roma.

Costa amuți. O clipă se simți scufundat în apă cu gheață. Nevoia de a se întoarce la uitarea absolută oferită de alcool se ivi brusc, dar reuși s-o îndepărteze.

Presimțirea lui se adeverise. Valentina dispăruse, și nimeni nu mișca un deget.

— Ce credeți că s-a întâmplat? întrebă Loris cu un tremur în glas, spărgând astfel liniștea plină de îngrijorare care se instalase.

Costa se hotărâse deja.

— Loris, am nevoie de tine.

— Sigur, cum să nu! Ce vreți să fac?

— Mie nu mi-ar spune nimeni nimic. Adună tu toate informațiile pe care le găsești. Încearcă să afli la ce hotel era cazată Valentina la Padova. Și trebuie să știu de ce anume se ocupa, îmi spusese ceva despre niște verificări suplimentare, dar nu am prea multe detalii… După aceea, încearcă să vorbești cu vreunul dintre prietenii ei din Roma, poate că a sunat pe cineva. Nici măcar nu știu dacă are rude…

— Mi se pare că era singură, ca dumneavoastră. Ups, mă scuzați…

Costa nu se putu abține să nu zâmbească amar în fața acelei gafe. Loris avea dreptate, el și Valentina erau singuri. El, din vina lui. Dar ea?

Loris încercă să-și repare greșeala.

— Vreau să spun singură, fără niciun sprijin. Când comandantul a expediat-o la Padova, nu a putut să ia pe nimeni cu ea. Angelo Zucca, vi-l amintiți? Mi-a spus că s-a simțit puțin vinovat pentru că ea îi ceruse să o însoțească, iar el a refuzat-o. Iar dacă Zucca dă semne de regrete, atunci înseamnă că situația Valentinei era într-adevăr dificilă.

— Tocmai de aceea sunt îngrijorat, așa că ocupă-te, Loris!

— Încerc și vă dau de veste. Ar mai fi ceva.

— Spune-mi, îl îndemnă, gândindu-se că urmau alte vești proaste.

— Când ne-am întors la Roma, am crezut cu toții că moartea lui Sileri însemna sfârșitul poveștii. De fapt, m-au însărcinat să mă ocup de alte anchete. Dar… Vă amintiți de conversațiile acelea ciudate, codificate, pe care le găsisem în *dark web*?

— Chatul care făcea referire la tablourile lui Caravaggio? Rețeaua peste care dăduse Guido Marchesi… Sigur că-mi amintesc!

— N-am mai reușit să vă spun, cu toate câte s-au întâmplat.

— Loris, îmi faci o favoare?

— Da? răspunse Manna, cu ezitarea caracteristică celui care. se teme de o păcăleală.

— Haide să ne tutuim, te rog. M-ar face să mă simt în largul meu.

— Ah, bine, sigur. Cum să nu! Mulțumesc!

— Pentru nimic. Acum, continuă.

— Așadar, cum vă… cum îți spuneam, după ce am găsit povestea aceea din *dark web,* am luat legătura cu FBI-ul. Cyber Divison, mai exact. Le-am trimis toate informațiile despre chatul pe care-l interceptasem. Iar ei s-au ocupat mai departe… Cred că au avut și agenți sub acoperire. Printre altele, la ei, legislația referitoare la activitatea sub acoperire este mult mai restrictivă față de a noastră.

— Și?

— Și m-a sunat chiar ieri agentul David Minetti. Un tip simpatic, dar și foarte pragmatic. Au reușit să se infiltreze în vreo două chaturi și l-au identificat pe unul din participanții la conversația pe care o interceptasem, pe acel Nightgaunt care cerea informații despre *Sfântul Francisc în extaz*. Îl filează pe web de o vreme. Consideră că are caracteristicile personalității unui criminal sociopat și vor să evite o tragedie. Mai sunt și alte informații care ne privesc pe noi. Prima este că vestea uciderii lui Sileri a ajuns pe internet și a făcut obiectul comentariilor. Sileri are chiar și susținători. Se pare că există un anumit grad de fervoare în unele cripto-comunități.

— Ce fel de fervoare?

— Un *challenge*… Un fel de întrecere a groazei, des menționată în Italia.

— Nu înțeleg.

— De fapt, nici colegii de la FBI. Minetti a spus că-mi transmite toate transcrierile conversațiilor. Și mă va ține informat despre cum merg cercetările. Poate că nu are vreo legătură, dar…

Altă dată, Costa s-ar fi aplecat cu toată atenția asupra acelei slabe conexiuni, luând în calcul toate variantele posibile. Era, oricum, o informație pe care trebuia s-o ia în considerare. Dar nu-l interesa. Nu acum. Nu intenționa să mai cerceteze infracțiunile inspirate de Caravaggio sau de oricare alt blestemat de pictor. Nu voia decât s-o găsească pe Valentina.

Îi mulțumi lui Loris, închise telefonul și se uită la peretele din fața lui. Îl frapă reproducerea după *Grădina desfătărilor umane* de Hieronymus Bosch, pe care i-o dăruise cineva cu ani în urmă. Nimic în comun cu Caravaggio. Doar creaturi fantastice și alegorii. Monștri cu aspect diform, dar niciun chip care să poată fi întâlnit pe stradă. Niciun mister de rezolvat, poate doar cel al simbolismului flamand al lui Bosch.

Sub tabloul de mari dimensiuni, valiza îl aștepta deschisă, gata să fie

umplută.

O jumătate de oră mai târziu, Costa apăsa pe accelerație în timp ce soarele îi mângâia blând parbrizul. Nu deschise deloc radioul. Îl însoțeau doar gândurile sale, suficient de zgomotoase.

107.

În ciuda numelui, Excelsior, și a fațadei pretențioase, hotelul unde fusese cazată Valentina era de fapt un fel de han de lux, o afacere de familie. Costa ajunse în zori și găsi fără probleme o cameră. După ce-și aranjă lucrurile și făcu un duș, coborî și se opri să vorbească cu proprietarul. Acestuia, pe nume Rubatto, un localnic get-beget în vârstă de cincizeci de ani, îi făcea mare plăcere să stea la povești cu clienții.

Când Costa îi spuse că era vicechestor și îi ceru informații despre colega sa, Valentina Medici, ochii lui Rubatto sclipiră.

— Doamna comisar! Un oaspete desăvârșit, mereu amabilă și politicoasă. În plus, atât de frumoasă! spuse, privindu-l cercetător pentru a înțelege dacă între Fabio și Valentina era ceva mai mult decât prietenie.

— Trebuia să ne întâlnim aici, recunoscu el cu un aer conspirativ, confirmând suspiciunile de flecar ale hotelierului, dar se vede că nu m-a așteptat.

Lăsă dinadins să i se vadă o privire tristă și abătută.

Rubatto aproape că se înduioșă.

— Ah, dar se întoarce, doamna comisar se întoarce, să știți!

— V-a spus ea?

— Nu, mi-au spus doi dintre colegii ei, când au venit să-i ridice bagajul.

— Bagajul? Vreți să spuneți că nu și l-a luat cu ea?

— Cred că a plecat doar cu o geantă. De fapt, le lăsase în cameră. Mi-a plătit pentru întreaga lună, deci se va întoarce, spuse hotelierul cu certitudinea de neclintit a celui care nu știe absolut nimic. În plus, mi-au confirmat-o și colegii dumneavoastră de la chestură…

Afișă un zâmbet complice, mândru ca poliția îl considera demn de acea informație.

Costa se gândi, încercând să nu pară agitat.

— Da, colegii mei! V-au spus numele lor?

— Eu nu am vorbit decât cu unul singur, de fapt. Celălalt a rămas afară să aștepte. Nu mi-a spus cum se numește, mi-a arătat doar legitimația. El i-a luat bagajele din cameră. Mi-a spus că doamna comisar era plecată într-o misiune urgentă și că se va întoarce. Expresia feței i se schimbă, pentru prima dată. Este vreo problemă?

Îndoiala își făcu loc în privirea lui.

— Nicio problemă. Voiam doar să-mi dau seama cine ar fi putut fi colegul care a venit să-i ia bagajele Valentinei, ca să-i mulțumesc.

— Ah, înțeleg! Sper doar că doamna comisar nu a plecat din cauza celor petrecute săptămâna trecută…

— Despre ce vorbiți?

Chipul lui Rubatto fu marcat de jenă și de un regret sincer.

— Ah, ceva ce nu s-a mai petrecut niciodată în acest hotel. Niciodată în toți anii aceștia! Cineva a intrat în camera doamnei comisar și a încercat să fure. Din fericire, acolo nu se afla nimic de valoare, dar doamna a fost dezamăgită. O înțeleg, să-și găsească toată cameră întoarsă pe dos…

Costa medita. Povestea cu colegii veniți să-i ia bagajul Valentinei nu era în regulă. Și nici întâmplarea cu intrarea prin efracție, care dădea de bănuit.

— În ce cameră stătea doamna comisar Medici?

— În 16, la același etaj unde stați dumneavoastră. Dar stați liniștit, am verificat închizătoarea magnetică. Acum, totul este în ordine! Nimeni nu va mai încerca să facă așa ceva.

Costa se uită la ceas și schiță un început de căscat.

— S-a făcut târziu, drumul a fost lung. Mă duc în camera mea.

Rubatto se aplecă peste tejghea.

— Dar dumneavoastră aveți idee când se va întoarce doamna comisar? E o fată atât de drăguță!

— Curând, foarte curând, îl asigură.

Speră că acele cuvinte nu sunaseră la fel de fals cum i se păruse lui.

108.

Spargerea ușii camerei cu numărul 16 nu-i ridică prea mari probleme. Îl învățase un georgian pe care îl arestase cu doi în urmă după o serie de furturi în Volterra și împrejurimi. Făcea parte dintr-un grup bine organizat

și știa cum să demonteze, fără stricăciuni, orice tip de încuietoare, mecanică sau magnetică. Hoțul îi încredințase secretele sale în schimbul unei vorbe bune puse la judecător.

Avu nevoie doar de puțină răbdare. Îl ajută faptul că, la momentul respectiv, la primul etaj al hotelului Excelsior nu erau cazați alți oaspeți în afară de el.

Când pătrunse în camera întunecată, avu senzația că Valentina încă se afla acolo. I se păru că-i simte parfumul, mirosul inconfundabil al pielii sale. Dar era imposibil. Poate că acea cameră nu mai fusese dată nimănui după ce plecase ea – „a *dispărut,* nu uita, Valentina a dispărut", își spuse – dar cu siguranță se făcuse curățenie. Totuși, când aprinse lumina slabă a unei veioze, după ce se asigură că obloanele erau bine închise, constată că senzația persista. Valentina fusese acolo, dormise în acel pat, umblase desculță pe acea podea, privise pe acea fereastră. Își lăsase amprenta ființei sale peste tot, în timp ce continua să-l vâneze pe autorul crimelor. Singură. Riscând cu adevărat, când toți o părăsiseră. Inclusiv el.

Se opri în mijlocul camerei. De ce se afla acolo?

Hotelierul fusese clar. Valentina plecase și cineva avusese grijă să-i ia bagajele. De ce? Chestura din Padova informase SCO că Valentina își încheiase misiunea și plecase la Roma. Cine venise să-i ridice valizele? Chiar să fi fost polițiști? Nu era o procedură legală obișnuită. Părea că cineva fusese foarte grăbit să șteargă orice urmă a trecerii ei pe acolo. Și, în consecință, a anchetei pe care o desfășura.

Începea să creadă că i se întâmplase ceva grav.

Mesajul pe care i-l lăsase la telefon fusese clar: nu avea încredere în cei din jurul său, se temea că descoperirile făcute puteau să-i cauzeze probleme. Apoi, imediat după aceea, o tentativă de furt în camera sa de hotel. Ce căutau? Bani? Nu, exclus. Informațiile pe care le adunase?

Acum cred că știu cine este și cum... iar totul este atât de îngrozitor și răvășitor.

Valentina păstra informațiile în laptopul de care nu se despărțea niciodată și care sigur dispăruse odată cu ea sau cu valizele ei. La telefon, pe când el înota în whisky și-și plângea de milă, încercase să-i spună cât era de singură. Tentativa de furt o convinsese întru totul. După tentativa de cambriolaj, poate că acționase cu mai multă precauție. Dacă o cunoștea suficient de bine, trebuia să se fi gândit cum să-și ascundă mai bine

secretele.

Sigur, acum își amintea. În timpul aceleiași convorbiri telefonice, Valentina îi mai menționase altceva. Copiase fișierele cele mai importante pe un stick pe care îl ținea ascuns. Era conștientă că i s-ar fi putut întâmpla ceva și voia să se asigure că el va ști ce anume să caute. Cum de uitase? Cunoștea deja răspunsul și îl simțea ca pe o pedeapsă.

Avea să plătească scump pentru asta, însă acum trebuia să rămână concentrat.

Așadar, un stick. Mic și ușor de ascuns. Dar unde anume?

Se uită în jur. Dacă îl lăsase în camera aceea, trebuia să-i fi găsit un loc sigur. Și imposibil de depistat. Un loc secret pentru toți, dar nu și pentru ea. Sau pentru el.

Interiorul era alcătuit dintr-un mic hol, dormitor și o baie mare și primitoare. Mobilierul era simplu, dar elegant. Numai câteva piese de bună calitate și obiecte esențiale. Puține locuri, nicio idee. Căută peste tot. Ridică scaunele și se uită sub fiecare obiect care putea fi dezasamblat, veioze, tablouri. Scotoci prin colțurile dulapului și sub pat, făcu uz de toate criteriile specifice percheziților fără a neglija niciun loc, nici măcar pe cel mai puțin probabil. În cele din urmă, își dădu seama că acea cameră nu ar fi fost oricum sigură.

Când ieși din camera 16 nu mai era la fel de convins că Valentina își pusese într-un loc sigur informațiile. Poate că exagerase gândindu-se că fusese nevoită să ascundă cine știe ce secret. Poate că blestemata aceea de poveste era mult mai simplă.

Dar acolo, rămas în fața ușii pe care tocmai o închisese, avu o revelație. Un alt detaliu pe care îl trecuse cu vederea. Un detaliu care nu-i dădea pace și pe care nu reușea să-l cuprindă.

La capătul coridorului se aflau scările care, pe de o parte, duceau la etajul superior și, pe de altă parte, dădeau spre un hol. Scăldat în lumina difuză a unor aplice decorative, înfrumusețat cu tablouri pe perete, ca toate holurile de hotel care dădeau impresia unei liniști atenuate și artificiale.

Valentina spusese ceva în ultimul său mesaj. Un lucru pe care nu-l înțelesese imediat și căruia nu-i dăduse importanță, la fel ca în cazul stickului de memorie. Dar acum își amintea fraza pentru că ascultase mesajul de zeci de ori. Brusc, îi înțelese semnificația.

Tu mă cunoști, tu ești singurul care știe cât de mult îmi displace

Caravaggio.

Cândva, pe când explica acțiunile lui Sileri, Valentina spusese că nu prefera pictura lui Caravaggio. Ci mai degrabă arta transcendentală, mai puțin legată de realitate.

Mie îmi plac pictorii precum Chagall, Modigliani.

Costa își aminti perfect.

Poate că exagera. Poate că referirea la Caravaggio nu însemna nimic sau poate că da, pentru că tocmai arta lui Caravaggio declanșase toate asasinatele acelea teribile.

Însă ceva din tonul cu care Valentina își înregistrase mesajul îi sugera o altă explicație. Dacă într-adevăr nu devenise paranoic, exista o semnificație ascunsă.

Ei nu-i plăcea Caravaggio. Îl prefera pe Modigliani.

Nu mai stătu pe gânduri. Tablourile atârnate pe pereții din hol erau reproduceri, încadrate în rame aurii elegante, ale unor picturi renumite. Artiști italieni. De Chirico. Carrà. Era și un Modigliani. Un chip de femeie, chihlimbariu, cu obișnuitul gât alungit, care se evidenția prin ochii magnetici orientali.

Apucă portretul, îl ridică de pe perete și îl întoarse, într-un colț, între rama de lemn și stampă, era prins cu grijă un mic obiect negru.

Costa strânse cu putere stickul de memorie pe care Valentina îl ascunsese înainte de dispariție.

109.

De când Sileri fusese ucis, iar echipa din Volterra se destrămase, pentru că vânătoarea luase sfârșit și, într-un final, se puteau întoarce acasă, încercând să uite cele întâmplate, Loris răsuflase ușurat. Nu mai trebuia să caute chipurile unor oameni dispăruți și, probabil, măcelăriți. Nu mai trăia cu anxietatea de a ajunge la timp pentru salvarea unei vieți. Numai rutină și algoritmi. Alături de un flux de muncă mai pe măsura firii lui pașnice.

Apoi îl sunase Costa. Iar acum șnurul se înfășură, neașteptat și îngrijorător. De aceea, avea nevoie să audă un alt punct de vedere.

— Mă întrebi ce cred? zise Giampaolo D'Avanzo, rămânând cu capul aplecat deasupra pânzei pe care o analiza.

Monoclul, pe care îl utiliza pentru a scoate în relief detaliile tabloului, îl făcea să semene cu un animal ciudat.

— Valentina a dispărut, zise Loris, ori poate pur și simplu nu vrea să fie de găsit. Costa mă cheamă și are niște ipoteze despre ceva îngrozitor… Dar el nu este mereu lucid, mi s-a spus că s-a apucat de băut. În plus, indiciile acelea din *dark web*… În fine, eu nu sunt decât un informatician. Nu cred că sunt potrivit pentru toate astea.

— Și cine să fie? îl întrebă D'Avanzo, sau poate că se întreba mai degrabă pe sine însuși.

Se aflau în Galeria Borghese, într-una dintre sălile de la subsol, pe care muzeul le folosea pentru conservarea operelor care nu erau destinate admirării de către public. Membru al comitetului științific al muzeului, D'Avanzo era consultat adesea în privința lucrărilor de proveniență incertă.

Ca să dea de el, Loris fusese nevoit să depășească mai multe bariere alcătuite din gardieni și dispozitive electronice pe care ar fi visat să le aibă în biroul său.

Aspectul pozitiv al acelei vizite era că pentru a ajunge la prietenul său traversase încăperi în care frumusețea, manifestată în toate formele artistice, era atât de intensă și profundă, încât îi provocase amețeli și îl făcuse să intuiască, pentru întâia dată, ce poate simți o persoană afectată de sindromul Stendhal.

D'Avanzo se afla în colțul unui depozit enorm, slab luminat de oberlihturile mari, aglomerat cu sute de tablouri prizoniere în rame din lemn de toate mărimile. Expertul analiza un tablou cât un stat de om, sprijinit de perete și inundat de lumina unei veioze albastre. Lui Loris îi amintea de un tablou de Caravaggio. Înfățișa un bătrân gol, cu barba albă și lungă, aplecat deasupra mesei de lucru și cuprinzându-și ceafa netedă cu o mână. Privirea îi aluneca peste masă și obiectele care o ocupau (un glob pământesc, un pergament și un stil), îndreptându-se pieziș spre privitor. Rezultatul era deconcertant, de parcă bătrânul îl spiona pe cel care îl privea și nu invers. Pe Loris îl trecură fiorii.

— Cred că este Bartolomeo de' Crescenzi… poate… zise Giampaolo care intuise curiozitatea prietenului său. Pe numele adevărat, Bartolomeo Cavarozzi. Și da, dacă te întrebi, a fost contemporan cu Michelangelo Merisi și face parte din aceeași școală. Dar cred că poți observa diferențele, nu?

— Cred că da, răspunse Loris, ca și cum ar fi participat la un examen. Nu transpare aceeași vitalitate ca la Caravaggio. Chipul bătrânului nu este la fel de… realist. Luminile și umbrele sunt asemănătoare și îmi provoacă o oarecare spaimă. În schimb, Caravaggio mă îngrozește.

D'Avanzo își îndreptă poziția, mulțumit de sârguința elevului său.

— Bravo, expertule! Văd că ți-au fost de folos lecțiile mele!

Loris schiță un zâmbet ironic.

— Nu știu încă dacă este autentic, explică profesorul întorcându-se spre tablou. Aici îl înfățișează pe Ieronim gânditor. Și Caravaggio avea un tablou asemănător, îți amintești? Dar Sileri nu ar fi avut niciun dubiu asupra cărui tablou să se oprească pentru a-și căuta sosia sfântului. Nu există altul precum Caravaggio care să imprime un realism atât de pregnant.

Între cei doi avu loc un schimb silențios de mesaje. Se născuse sintonia între cei care trec împreună pe sub furcile caudine, ceva care nu se pierde niciodată.

— În cele din urmă am avut dreptate, reluă D'Avanzo. Nu fusese decât Caravaggio. Niciun alt pictor. Aderența lui la realitate era atât de clară, încât un nebun cu intenția de a reproduce niște tablouri nu ar fi avut o ocazie mai bună ca aceasta. Și astfel știi unde ajungem?

Tabloul cu Sfântul Ieronim rămânea pe fundal. D'Avanzo îl privea pe Loris.

— Toată povestea aceasta nu s-a terminat cu Luca Sileri, răspunse inspectorul.

— Exact! Pentru căutarea, analizarea și compararea a milioane de chipuri pe internet sau web, așa cum îl numiți voi, pasionații de știință și de progres sau de orice altă drăcovenie modernă, este nevoie de aparatură, bani, cunoștințe. Ai spus-o chiar tu. Sileri nu era decât un psihopat violent și pervers care nici măcar nu știa cine era Caravaggio înainte de…

— …a-i spune cineva, termină Loris în locul său.

— Chiar și profilul psihologic o confirmă. În spatele lui Sileri era altcineva. Iar eu cred că Valentina descoperise despre cine era vorba. De altfel, am și vorbit cu ea, în urmă cu zece zile.

Pe Loris îl trecură din nou fiorii. Poate că era din cauza curentului rece din locul acela. Poate din cauza ochilor care păreau să-i scruteze din zecile de tablouri înrămate. Sau poate la gândul că Valentina Medici, singură, fusese nevoită să se confrunte cu acei monștri ascunși în umbra lui Sileri și

fusese înfrântă pentru că el, Costa și toți ceilalți o lăsaseră pe cont propriu în toată acea oroare.

— Ai vorbit cu ea? întrebă, uitându-se din nou la Sfântul Ieronim care, la fel ca restul personajelor din sală, nu înceta să-i privească.

— Vorbisem cu ea înainte să plece și nu i-am sesizat teama… Dar în ultima convorbire telefonică mi s-a părut mai important ceea ce nu-mi spunea.

— Ceea ce nu-ți spunea?

— Nu mi-a vorbit de Fabio, bunăoară. Știam că urma să-i facă o vizită, în drum spre Padova, mi-o mărturisise la plecare. Nu mi-a spus nimic nici despre anchetă, dacă înainta ori se împotmolise… Nimic. Totuși, în fiecare clipă a acelei conversații am avut impresia că voia să-mi transmită cu totul altceva. Să se destăinuie, să se elibereze, nu știu. Dar nu a mers până la capăt, iar eu, lașul de mine, nu am întrebat-o. Nu am întrebat-o dacă avea nevoie de ceva. Mie… îmi era teamă să nu fiu din nou absorbit de povestea aceea a morții și durerii. Când te gândești că tocmai eu o împinsesem să nu renunțe. Să nu lase totul suspendat.

— Da, așa am făcut toți, recunoscu Loris. Am lăsat-o singură. Se uită în ochii sticloși ai Sfântului Ieronim, care parcă îl sfidau. *Da, suntem slabi și lași. Și ce-i cu asta?* Până la urmă, ce ți-a povestit?

— Am vorbit despre altele… Fleacuri, cât să mai rămânem o vreme la telefon. Dar înainte de a închide, a recunoscut că se simțea singură. Prinsă la mijloc. Am întrebat-o dacă nu avea acolo pe cineva care s-o ajute. Mi-a spus că avea încredere doar într-un singur polițist tânăr, încă necontaminat de viață și de ceilalți polițiști. A mai adăugat că dacă vom avea nevoie de ea și nu putem să-i dăm de urmă, să-l căutăm pe băiatul respectiv. La momentul acela, nu mi-a atras deloc atenția. Dar acum, faptul că tu ești aici… asta e o altă poveste, nu?

— Cum se numește polițistul acela? Îți amintești?

— Mi-am notat. Așteaptă să mă duc să-mi iau carnetul.

Îl lăsă singur cu Sfântul Ieronim, care părea să pătrundă cu privirea până la gândurile care-i cuprinseseră capul într-o vâltoare amețitoare.

•

Loris plecă dimineața următoare, anunțând la birou că-și lua o săptămână de concediu pentru rezolvarea unor probleme urgente de familie.

Costa îl întâmpină în fața micului hotel unde era cazat și unde îi

rezervase și lui o cameră. Îi strânse mâna și îi mulțumi pentru că venise în ajutorul său atât de repede. Loris îi observa paloarea feței și aerul trist. Nu semăna cu omul pe care-l cunoscuse la Volterra.

— Te simți bine? îl întrebă.

— Mă mai doare puțin gâtul… Dar în rest, da, mă simt bine.

Nu era adevărat. O știau amândoi.

— Du-te să te instalezi în camera ta, continuă Costa, după aceea ne vedem la mine și îți fac o actualizare a situației.

— Îmi vei spune și cu ce te pot ajuta aici. Tocmai pentru că încă n-am înțeles despre ce este vorba.

Costa afișă un zâmbet trist.

— Tocmai de aceea îți mulțumesc. Pentru că ești aici fără să știi ce se petrece. Valentina avea dreptate în privința ta. Acum, odihnește-te sau fă un duș. După aceea te aștept în camera mea.

Altă dată, o astfel de invitație ar fi primit unul dintre răspunsurile sale pline de ironie. Dar citise pe chipul lui Costa urmele unei disperări autentice. Cea pe care începea s-o perceapă și el.

110.

Pauza la Granduca, o cafenea mică de lângă universitate, era singurul obicei la care agentul Gabriele Piovesan nu renunțase niciodată. Cafeneaua avea două caracteristici care o făceau irezistibilă: delicioasele cornuri abia scoase din cuptor și absența colegilor de muncă. Barurile și birturile de lângă chestură erau de obicei destinația fixă a polițiștilor și polițistelor și, deși Piovesan era o fire sociabilă, înainte de a-și începe tura avea nevoie de câteva momente de singurătate, nu să piardă vremea cu cineva care era interesat să discute doar despre muncă, despre disprețul restului lumii față de polițiști și, în funcție de vârstă, despre mult râvnita pensie. De altfel, acest din urmă subiect era pentru el foarte îndepărtat și de neînțeles.

Așadar, Granduca, frecventat în general de către studenți, devenise ultima pauză înainte de tot ce urma să-i ofere ziua de muncă. Ceea ce în ultimul timp nu însemna mare lucru.

De aceea, atunci când bărbatul care se apropie de el îl întrebă dacă el era agentul Piovesan de la echipa mobilă, afișă o neplăcere vădită. În ciuda

bunelor maniere înnăscute, răspunse abrupt:

— Cine dorește să știe?

Bărbatul, un tip înalt și brunet, îi arătă o legitimație de polițist.

— Sunt vicechestorul Fabio Costa. Aș dori să vorbesc cu dumneavoastră.

— Domnule vicechestor Costa! Sunteți chiar dumneavoastră? Aici, la Padova?

— Mă cunoașteți?

— Nu, nu personal. Dar doamna comisar Medici mi-a vorbit mult despre dumneavoastră. Și am citit câteva dintre rapoartele dumneavoastră despre Sileri… Sunt foarte onorat!

— Nu vă grăbiți s-o spuneți. Tocmai despre Valentina vreau să vorbim.

Ceva din comportamentul polițistului îl alarmă. Piovesan nu putea fi suspectat de o capacitate intuitivă deosebită, însă în momentul acela rămăsese ca trăsnit. Doamna comisar Medici avea probleme, probleme mari.

— Putem să ne așezăm câteva clipe? îl întrebă Costa arătându-i o masă înăuntrul cafe-barului.

Piovesan îl privi curios pe bărbatul din fața lui în timp ce-i comanda chelnerului o cafea. În cele din urmă, prinse curaj.

— Domnule comisar, vă pot întreba cum de m-ați găsit? Vreau să spun, aproape nimeni nu știe că dimineața iau micul-dejun aici…

Își mușcă buzele, convins că fusese prea îndrăzneț, în schimb, Costa îi oferi un răspuns surprinzător.

— Ne cerem scuze, v-am filat.

— Vă cereți… Care voi? Cum adică, filat? Dar ce se întâmplă, domnule comisar?

I se răcea cappuccinoul, iar croasantul nu-i mai făcea deloc poftă.

— Ca să fiu sincer, nu știu încă ce se întâmplă, zise Costa. Dar știu că Valentina își punea mare nădejde în dumneavoastră. De aceea mă aflu aici. Știți că a dispărut?

Piovesan se uită în jur. Conversația aceea începea să devină îngrijorătoare.

— A dispărut? Cum adică? Știam că plecase, se întorsese la Roma… chiar mi s-a părut bizar că nici măcar nu și-a luat rămas-bun. Se îmbujoră. Vreau să spun… nu că ar fi fost obligatoriu să o facă, dar… în fine, mi-a

părut rău că nu am mai văzut-o la chestură…

Se împotmoli. Era mai bine să nu mai continue.

Costa nu păru să dea prea mare atenție stânjenelii agentului.

— Tocmai de aceea sunt îngrijorat, Piovesan! Valentina nu a mai dat niciun semn de viață. A dispărut de pe o zi pe alta. Iar cel mai grav este că nimeni nu pare să o caute.

— Eu… tot nu înțeleg!

Costa îl privea cu atenție. Intuiția lui Piovesan, pe care o evaluase cu o notă mediocră, lucra acum la turație maximă: tânărul păru să conchidă că în clipele acelea vicechestorul îl examina. Abordarea aceea în bar nu era decât pretextul unei analize preliminare. Costa voia să vadă în ce măsură putea avea încredere în el. Deși nu cunoștea încă bine motivul, acela era polițistul cu care colaborase Valentina Medici în anchetă, și din câte știa era un tip dur. Probabil că voia să afle ceva de la el. Problema consta în ce anume.

— Am motive să mă tem că i s-a întâmplat ceva, îi confirmă Costa la finalul examinării. Ceva ce o împiedică să ia legătura cu noi. Și ca s-o găsesc am nevoie de ajutorul tău. Al dumneavoastră.

Chestiunea părea cu adevărat serioasă. Și complexă. Dar Piovesan luase o decizie:

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

Celălalt încuviință din cap, primindu-i cu evidentă mulțumire oferta.

— Valentina era pe punctul de a încheia ancheta referitoare la Sileri, spuse după o pauză. Dumneavoastră ați colaborat cu doamna comisar în această ultimă fază. Cunosc acest amănunt pentru că Valentina ni l-a comunicat înainte de dispariție. Nu-mi cereți detaliile, este cam complicat. Oricum, în afară de doamna comisar Medici, au dispărut bagajele și laptopul său, unde își ținea evidența progreselor înregistrate. Am reușit totuși să recuperăm ceva. Un stick de memorie cu notițe și câteva note informative. Fragmente. Printre ele se află și două referiri la activitatea dumneavoastră. Se pare că Valentina conta mult pe sprijinul dumneavoastră.

Piovesan se îmbujoră din nou, însă nu se obosi s-o ascundă. Era mulțumit să știe că bărbatul acela aflase că Medici îl considera un polițist bun. Chiar dacă nici măcar el nu se considera într-atât de valoros.

— Nu prea avea alte variante, zise pe un ton defensiv. Practic, în cadrul echipei mobile o puseseră la colț. Domnul comandant Lomastro nu prea o avea la inimă.

Costa reflectă.

— Îl cunosc pe Lomastro. E un carierist. Probabil că îndoielile Valentinei față de temeinicia rechizitoriului la adresa lui Sileri l-au deranjat. Dar dacă a acționat astfel, a fost pentru că a primit ordine de la Roma. Iar la SCO intenționau să pună cruce cazului Sileri.

— De fapt, doamna comisar avea mari dubii că omul acela acționase de unul singur, zise Piovesan. Însă, deși am făcut interceptări aproape o lună întreagă, nu am găsit nimic.

— Suspiciunile legate de Claudio Altieri?

— Cum de știți? apoi își dădu seama. Ah, da! Stickul. A scris chiar totul?

— După cum v-am menționat, nu am găsit decât niște fragmente. Există o notă informativă detaliată despre Altieri, probabil cea pe care a folosit-o pentru a redeschide cercetările împreună cu Parchetul de aici. În afară de asta, mai nimic.

Piovesan știa că era suficient. Chiar și Costa o știa, își amintea că Valentina îi spusese că filmarea cu omul străzii crucificat fusese descoperită chiar de el, iar la vremea respectivă niciunul dintre ei nu-i acordase importanță. Poate că fusese o greșeală, chiar dacă una de înțeles. Sileri era prea tânăr ca să fi putut participa la acea infracțiune veche. Totuși, subevaluaseră grav întreaga poveste, iar intuiția nedezvoltată a lui Piovesan îi spunea că acum Costa se simțea vinovat și pentru asta.

— Despre Altieri, așadar, nu ați aflat nimic, continuă vicechestorul. Dar Valentina descoperise ceva nou. Mi-a spus-o într-un mesaj vocal. Din păcate, l-am ascultat prea târziu.

Din nou chipul îi era umbrit de un văl, cel al remușcărilor.

— De fapt, ceva… Piovesan se opri. Erau amănunte pe care nu le înțelegea, așa că n-ar fi stricat un pic de prudență. Auziți? Dumneavoastră tot vorbiți la plural. M-ați filat, ați descoperit, ați găsit… pot să știu cine mai este în afară de dumneavoastră?

Costa clătină din cap nehotărât.

— Piovesan, eu aș prefera să nu vă amestec în toate astea. Încalc un milion de reguli și poate chiar și câteva articole din Codul Penal. Cu siguranță, vreo zece articole din regulamentul nostru, al poliției. Sunteți un băiat cumsecade, dar nu sunteți decât un polițist cu câteva decenii de muncă în față. Cu cât sunteți mai puțin implicat, cu atât mai bine.

— Înțeleg… Dar nu înțelegea. Și, mai cu seamă, nu-i convenea… Zise: Facem așa. Dumneavoastră îmi povestiți tot, și eu voi decide cum procedez. Într-adevăr, sunt tânăr și cu puțină experiență, dar sunt totuși un polițist. Și dacă trebuie să iau o hotărâre, corectă sau greșită, aș vrea s-o iau singur.

Ar fi vrut să mai adauge: „În plus, doamna comisar Medici este prietena mea”, dar nu o făcu.

Costa se gândi.

— Mi se pare corect. Eu voi fi sincer cu dumneavoastră, iar dumneavoastră veți hotărî cum ne veți ajuta. Un singur sfat: conversația aceasta rămâne între noi. Este mai bine pentru dumneavoastră și, cu siguranță, este mai bine și pentru Valentina. Indiferent ce i s-a întâmplat, trebuie să fim rapizi, și mai ales nimeni nu trebuie să știe de prezența mea aici. Dacă trebuie să acționăm, trebuie să o facem singuri și în secret. De acord?

Era. Și descoperi că nu-i era teamă de ce i se putea întâmpla. Chiar dacă ceva din el îi spunea să fie atent. Pentru că povestea aceea părea să devină foarte, foarte periculoasă.

111.

Să afle că se apropiase de adevăr și că avusese dreptate încă de la început nu era o consolare. Dimpotrivă, îi sporea simțul răspunderii. Din cauza indiferenței lui, Valentina se afla acum în pericol. Pentru că nu înțelesese la timp. Pentru că lăsase ca totul să se declanșeze. Pentru că o lăsase singură.

Voi plăti scump.

Unde era? Tăcerea care o învăluia era îngrozitoare. Gândul că i se întâmplase ceva îl hăituia. Cine ar fi putut să-i facă așa ceva? În minte, o avalanșă de ipoteze, de suspiciuni. Alături de o idee dureroasă care i se ghemuise în inimă și care se amplifica de la o secundă la alta, tot mai viguroasă, o imagine căreia refuza să-i dea o formă concretă, dar care exista și îl înspăimânta.

Sileri era mort. Valentina era convinsă că nu fusese singurul autor al teribilelor delicte. Dacă cel care se aflase în spatele Zâmbărețului o găsise?

Intrarea prin efracție în camera sa de hotel, dispariția neașteptată, a ei și a bagajelor sale, totul trimitea la o singură variantă. Polițista incomodă care, împotriva a tot și a tuturor, continua să sape adânc acolo unde era mai bine să nu sape deloc și care, în consecință, trebuia să fie oprită.

Manna analizase stickul pe care îl ascunsese Valentina cu speranța că va fi găsit. Pe lângă nota informativă pe care polițista o înaintase procurorului din Padova și câteva notițe lizibile, fără vreo importanță netă, mai erau și câteva fișiere criptate pe care informaticianul încerca să le deblocheze. Costa își imagina că Valentina luase în calcul că pentru citirea fișierelor avea să apeleze la Loris, așadar erau unele importante. Expertul nici nu avu nevoie de prea mult timp pentru a reuși.

Printre fișierele salvate erau povestea cerșetorului dispărut și câteva note în care Valentina consemna că înregistrarea fusese făcută la Vila Zernich. Era aceeași teză pe care o prezentase în raportul adresat lui Manin, în lumina căruia procurorul o autorizase să intercepteze convorbirile telefonice ale lui Altieri. Însă acele interceptări nu fuseseră decât o picătură într-un ocean, iar Valentina punea eșecul pe seama unei scurgeri de informații. Aceea era dovada, potrivit consemnărilor ei, că Altieri era protejat de superiorii din chestură.

Dincolo de suspiciunile asupra onestității unor polițiști, descoperirea că Vila Zernich fusese scena acelui asasinat macabru din urmă cu treizeci de ani era foarte importantă. Însă îi înfipse un alt cuțit în inima lui Costa: el fusese cel care o ghidase spre acea pistă. Fără a-i fi alături.

Problema este că mă aflu la o răscruce de drumuri.

Cred că acum știu.

Aș vrea să fii aici.

Restul era clar. Claudio Altieri era pista de urmat.

Mai exista un aspect îngrijorător pentru Costa. Îl sună pe inspectorul Martini, la Volterra, și află ce se petrecuse.

Din însemnări reieșea că Valentina găsise versiunea digitalizată a videocasetei cu crucificarea cerșetorului din Verona. Nu fusese ușor, doar dacă nu intrase în posesia copiei de care făcuse rost Costa în urma discuției cu colegul din Palermo. Convorbirea cu Martini îi confirmă că, atunci când Valentina îl vizitase la Volterra, inspectorul îi înmânase tolba conținând laptopul său, cu promisiunea că avea să-i fie restituită proprietarului. Fapt care nu se întâmplase, probabil din cauza modului în care se terminase

întâlnirea lor. Aceea fusese ultima dată când o mai văzuse pe Valentina. Era de înțeles că polițista uitase să-i restituie geanta și laptopul. Dar asta însemna că cine luase bagajele Valentinei găsise și furase și obiectele lui Costa, făcând astfel să dispară orice urmă a anchetei lor despre Sileri.

Era momentul să-l sune pe Piovesan.

— Doamna comisar Medici își ținea documentele la birou, așa bănuiesc. Știi dacă se mai află totul acolo?

Piovesan oftă în receptor.

— Voiam să vă spun azi-dimineață. După ce doamna comisar a plecat… sau cel puțin eu credeam că plecase… au venit să-i ia lucrurile de la birou. Nu avea decât o masă de lucru, dar au golit-o aproape complet. Au descuiat sertarele pe care le ținea sub cheie și cred că au luat și un laptop.

Faptul că folosiseră o cheie pentru a deschide sertarele Valentinei nu însemna neapărat că era ceva dubios la mijloc.

— Cine a fost? întrebă. Colegi din echipa mobilă? Lomastro?

Piovesan ezită.

— De fapt, nu-i mai văzusem până atunci… doi bărbați. Dar, oricum, am crezut că sunt de la echipa mobilă, sigur că da! Au venit la birou, liniștiți, în prima parte a zilei…

Din cuvintele sale răzbătea însă îndoiala.

Așadar, și laptopul lui dispăruse. Fusese luat. Acum, analizarea filmării devenise esențială.

Piovesan fu încă o dată de folos, dovadă că Valentina nu se înșelase în privința lui. Chiar în seara acelei zile se prezentă la hotel, așa cum promisese. Le dădu lui Costa și lui Loris un CD. Conținea, spuse el, înregistrarea pe care Valentina o găsise în laptopul lui Costa. Polițista făcuse două copii suplimentare, pentru siguranță, și voia ca Piovesan să păstreze una.

— Doamna comisar spunea că filmarea conține într-un fel toate explicațiile necesare, spuse tânărul. Eu am văzut-o de mai multe ori. Ți se face silă… În timp ce Loris se grăbea să introducă CD-ul în computerul său, Piovesan adăugă: Era foarte interesată și de un articol de ziar vechi, găsit într-un dosar care părea să nu aibă legătură cu ancheta ei despre Sileri. Era o știre despre dispariția unui om al străzii, semnalată în altă provincie. Mi se pare că în Verona. Am întrebat-o despre ce era vorba, dar n-a fost foarte clară. Însă din acel moment mi s-a părut că-și schimbase atitudinea. Ca și

cum nu se simțea în largul ei. Credeam că era din cauza izolării la care au constrâns-o. Nici eu nu reușeam să fiu prezent pe cât de mult mi-aș fi dorit. Adesea mi se dădeau alte însărcinări, astfel că biata doamnă comisar Medici a desfășurat practic singură toate cercetările. Chiar și interceptările apelurilor telefonice erau un dezastru. Transcrierile erau aduse cu întârziere, iar din ele lipseau fragmente întregi.

— Spune-mi despre tăietura de ziar, îi ceru Costa, reprimându-și impulsul de a-și strânge pumnii încă și mai tare ca până atunci.

— Păi, nu era vorba doar despre aceea, zise Piovesan cu ochii la mâinile lui Costa, presimțind furia pe care vicechestorul și-o ținea sub control. În dosar se afla și nota informativă despre o percheziție făcută în 1996 la un grup de pedofili. Nu știu ce legătură avea cu restul. Abia după aceea am înțeles că era o completare a acelei filmări… În fine, cred că doamna comisar era de părere că bătrânul care apărea în imaginile cu acea crucificare teribilă era tocmai cerșetorul dispărut din Verona, despre care se vorbea în articolul de ziar din 1995. În timp ce nota informativă din 1996 făcea referire la circumstanțele în care fusese găsită faimoasa înregistrare. Îmi amintesc că doamna comisar mi-a solicitat să descopăr, dacă era posibil, cine instrumentase dosarul. Mi s-a părut ciudat, dar Valentina… doamna comisar considera că era un aspect important.

Nu putea fi decât așa. Valentina aflase o nouă legătură între asasinatele lui Sileri și acea înregistrare, pe lângă cea reprezentată de Vila Zernich, bineînțeles. Acela era punctul de plecare. Dar până unde ajunsese ea? Mai era ceva la mijloc. Iar Piovesan i-o confirmase.

— Și ai descoperit acel nume? îl întrebă Costa.

— Da, se numea Caruso. Un fost subofițer sau inspector, pensionar. Același care se ocupase și de omuciderea din 1970.

Costa și Manna își aruncară priviri.

— Ce omucidere? întrebară la unison.

112.

Filmarea pe care o viziona era a mia copie după a mia copie. Iar originalul nu putea fi decât o peliculă veche. Rezultatul nu era unul încurajator. Totuși, Loris Manna nutrea o încredere infinită în progresul științific și, cu precădere, în competențele lui de a-l exploata. De aceea

avea întotdeauna cu el programe de ultimă generație și, în plus, nu rămânea niciodată în urmă cu actualizarea armelor sale tehnologice.

Se gândea să aplice câteva filtre imaginilor pe care le revedea pentru a infinita oară pe ecranul laptopului său. Îi venise o idee, dar nu voia să-i dea iluzii lui Costa ori să se lanseze într-un zbor prea înalt pe aripile imaginației. Mai întâi, să vadă ce putea obține util.

Programul rula deja când un semnal sonor îl informă că primise un e-mail important. Expeditorul era de la FBI.

Îl deschise, iar când îl citi, inima începu să-i bată cu putere. Își simți gura invadată de un gust. Metalic. Putred.

Îl mai citi de încă două ori. Apoi formă un număr.

Când, peste zece minute, alergă în camera lui Costa, îl găsi aplecat deasupra hârtiilor Valentinei, cu intenția de a le citi din nou și din nou.

Îl așteptau pe Piovesan să le aducă dosarul pe care se concentrase Valentina în ultima etapă a verificărilor sale. Acolo aveau să găsească și mențiunile la asasinatul din 1970. Din păcate, Piovesan nu-și amintea cu precizie detaliile. El nu avusese ocazia să citească documentele, iar Valentina dispăruse imediat după aceea. Însă își amintea numele subofițerului care se ocupase de caz, faimosul Caruso, care, de altfel, era aceeași persoană care între 1995 și 1996 reunise în dosar informațiile despre întâmplarea cu Sebastiano Zorzin, cerșetorul dispărut din Verona și crucificat în grădina Vilei Zernich.

Când Loris năvăli în camera sa, Costa își ridică ochii roșii de oboseală.

— Trebuie să vezi asta! îi zise informaticianul dându-i laptopul.

Raportul pe care David Minetti i-l trimisese lui Loris pe e-mail nu reușea să ascundă în spatele limbajului birocratic rece al Biroului Federal oroarea episodului consemnat.

Două zile mai devreme, în Boulder, Colorado, o familie întreagă fusese masacrată. Tragedia se petrecuse în Glenwood Grove, un cartier rezidențial liniștit din partea nordică a orașului. Un apel la 911 trimisese de îndată un echipaj de poliție pe O'Neal Circle la numărul 3250, la una dintre casele mari, în stil colonial, din cărămidă și lemn specifice acelei regiuni. Pe stratul de zăpadă așternut la intrare săreau în ochi urmele roșii care se întindeau de la ușă până pe stradă, iar de acolo dispăreau.

Înăuntru, Alfred și Nora Jonnessy, împreună cu fiul, Jonathan, de cinci ani, așteptau să vină legistul pentru a le număra rănile. Fuseseră înjunghiați

de zeci de ori. Toate loviturile fuseseră aplicate de la gât în jos, probabil când erau încă în pat, pentru că așternuturile și saltelele erau pătate de sânge. Dar trupurile erau îmbrăcate și, acesta era aspectul surprinzător, așezate ca și cum familia s-ar fi bucurat de o zi relaxantă în casă. Când polițiștii intrară, găsiră cele trei cadavre în salon. Alfred Jonnessy era așezat pe ceea ce fusese până atunci fotoliul său preferat. Capul aplecat înainte, trupul fixat de spătar cu o frânghie, ochii, de-acum orbiți, părând să citească ziarul sprijinit pe genunchi și mâini, de care fusese prins cu clame de birou. În raport, poliția consemna, într-un exces de zel, că ziarul era *Colorado Daily* și era deschis la pagina de sport.

Nora Jonnessy era așezată pe al doilea fotoliu, în fața soțului defunct. Trebuia să lase impresia, probabil, că se plictisise sau că asculta o melodie imaginară, pentru că și ea avea capul înclinat, dar sprijinit ușor de palma mâinii drepte, iar cotul era proptit de brațul fotoliului. La o privire mai atentă se observa că obrazul drept fusese cusut de mână cu un fir de mătase, pentru a împiedica alunecarea capului, iar cotul și brațul care în aparență o susținea fuseseră fixate de fotoliu cu o scândură din lemn bătută în cuie.

La picioarele Norei, într-o baltă de sânge și lichide organice, se afla micul Jonathan, cu picioarele încrucișate, bustul înainte și mâinile legate în jurul unei mașini de pompieri în miniatură. Părea că ucigașul nu fusese atât de înverșunat împotriva lui. Prezenta doar trei lovituri de cuțit. Probabil fusese ucis primul, în timp ce părinții dormeau încă în patul lor, în dormitor.

Apoi raportul poliției divaga în zeci de amănunte care poate într-o zi s-ar fi dovedit utile, dar păreau adăugate acolo dintr-un soi de plăcere specifică voyeurismului. Concluzia certă era că ucigașul avusese nevoie de mult timp pentru aranjarea scenei și că totul părea organizat și așezat cu grijă. Chiar și frânghiile și ustensilele pentru fixarea cadavrelor fuseseră aduse din afară. Nimic nu fusese lăsat la voia întâmplării.

David Minetti îl mai informa pe Loris Manna că autorul acelui măcel tocmai fusese arestat de FBI. îl găsiseră într-un hotel, nu departe de Boulder. Avea urme din sângele victimelor sub unghiile mâinilor și se mai afla încă în posesia câtorva ustensile similare cu cele folosite pentru aranjarea scenei morții. Se numea Randolph Collins, era din New York, avea patruzeci de ani și câteva antecedente pentru infracțiuni cu caracter sexual. Nu cunoștea familia Jonnessy.

Interesant era modul în care fusese identificat și localizat.

De fapt, Collins era individul care se ascundea sub nickname-ul de Nightgaunt, același care fusese interceptat în conversația din *dark web* în timp ce menționa operele lui Caravaggio. Suspiciunea lui Loris că Nightgaunt și ceilalți utilizatori cu care era în contact vorbeau despre ceva ilegal se confirmase din plin. Același *nickname* apăruse într-un alt chat care avea ca subiect organizarea și vânzarea-cumpărarea de *snuff movies.*

Liberul circuit al acelor filme de amatori, cândva considerate legende urbane, părea să fi ieșit de mult la suprafața canalelor subterane ale infracționalității. FBI reușise să infiltreze doi agenți sub acoperire în câteva dintre site-urile din *dark web* unde se comercializau.

Unul dintre subiecții identificați de către FBI în decursul acelei explorări a iadului era chiar Randolph Collins, iar agenții americani ajunseseră la el datorită sesizărilor făcute de colegii italieni. După câteva conversații purtate de un polițist sub acoperire cu fantomaticul Nightgaunt, informaticienii de la Cyber Division reușiseră să localizeze IP-ul computerului de pe care utilizatorul se conecta intermitent, aflat în biroul de vânzări al firmei la care lucra Collins. Din acel moment, chiar dacă Randolph Collins nu se făcea vinovat de nicio infracțiune, începuseră totuși să-i monitorizeze fiecare mișcare.

Din păcate, ajunseseră târziu. Collins era comis-voiajor și nu se așteptaseră să treacă atât de repede de la cuvinte la fapte. Până atunci, bărbatul frecventase site-uri de întâlniri, făcuse schimb de materiale de pornografie infantilă și se lăudase că ar fi în stare să ucidă pe cineva. Nici măcar profilerii de la FBI nu-și imaginaseră ce punea la cale și cât de hotărât era să acționeze. Printre altele, nici nu era posibil un filaj de douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, astfel că monitorizarea se limita la un control de la distanță prin intermediul cărții de credit și al desfășurătoarelor apelurilor telefonice.

Când fusese anunțat măcelul din Boulder, polițistul însărcinat să verifice deplasările lui Collins îi alertase pe colegii săi. Agenții FBI obținuseră imediat un mandat de percheziție și descinseseră în camera lui de hotel. Indiciile care îl plasau la scena triplului asasinat erau multe și evidente, astfel că Minetti era sigur că rechizitoriul avea să fie solid. Oricum, odată arestat, căzuse într-o muțenie totală.

Investigatorii nu reușeau totuși să înțeleagă mobilul crimei. Nu era suficient că Randolph Collins era un psihopat, trebuia lămurit de ce îi

ucisese tocmai pe acei oameni și de ce în felul acela.

Cea din urmă mențiune a lui Minetti era și mai îngrijorătoare. Uitându-se la fotografiile de la locul crimei, polițistul observase o asemănare între așezarea corpurilor și un faimos tablou al lui Edward Hopper, intitulat *Familie într-un interior de casă*. Bineînțeles, făcuse asocierea de idei în contextul asasinatelor inspirate de Caravaggio din Italia.

Când termină de citit, Costa îl privi pe Loris, la fel de tulburat ca și el.

— Cu excepția referirii la tabloul lui Hopper, de ce ești sigur că există o legătură cu cazul nostru?

— De fapt, mai e ceva. L-am sunat pe Minetti. Cred că la ei este patru dimineața, dar mi-a răspuns. De fapt, mi s-a părut că era deja treaz. Deloc fericit, dar treaz…

— Și ce-i cu asta?

— Era încă la Boulder. Spune că în computerul lui Collins au găsit foarte multe materiale interesante. Vor avea nevoie de săptămâni întregi ca să-l decripteze, dar el este destul de sigur de ipoteza lui de lucru. Collins nu doar că face parte dintr-o rețea ascunsă de pasionați de *snuff movies*. După părerea lui Minetti, Nightgaunt este membru al unui cerc secret, o rețea de sociopați periculoși care s-au asociat pentru a obține ceva ce încă nu reușește să descifreze. În computerul lui Collins există o referire la un eveniment important, ceva pentru care trebuie să demonstrezi că ești la înălțime. Ochii îi erau la fel de febrili precum cuvintele pe care le rostea. Înțelegi? continuă. Collins a dus până la capăt acel măcel ca să participe la un fel de întrecere. Un *challenge* care i-ar fi adus ca premiu ceva și mai îngrozitor și de nedescris.

— Nu te urmăresc prea bine.

Loris începu să se plimbe agitat prin cameră. Apoi se opri, își smulse laptopul din mâinile prietenului său și începu să caute prin fișiere.

— Îți amintești de conversațiile pe care le-am interceptat alături de D'Avanzo? Cele în care Nightgaunt, mai exact Collins, vorbea cu cineva care se afla pe teritoriul Italiei?

Costa nu mai fu nevoit să răspundă, pentru că Loris își întoarse laptopul către el. Pe monitor apăru conversația între Nightgaunt și Donald Duck.

După mențiunea referitoare la opera lui Caravaggio, cei doi făcuseră un schimb de replici aparent fără noimă.

NIGHTGAUNT@: Trebuie să ne înțelegem asupra plății.

DONALD DUCK@: Ți-am spus. Trei. Doi mari și unul mic. Împreună. Ulterior, dacă vrei să mă uimești, îmi poți trimite o referință.
NIGHTGAUNT@: I-am găsit deja. Ceva incredibil. E nevoie de timp pentru organizare.

Doi mari și unul mic.

— Vorbește despre familia din Boulder, zise Costa pe un ton neutru.

Butoiul cu teroare pe care îl deschiseseră era într-adevăr fără sfârșit.

— Acum înțelegi? murmură Loris, mai palid ca de obicei.

— Și aceasta ar fi legătura cu Sileri sau Altieri? se gândi Costa cu voce tare.

Dar pe măsură ce rostea cuvintele, o conștientiza, și încă foarte bine. Doar că nu voia să creadă.

— După Minetti, zise Loris, Collins și-a montat spectacolul morbid în beneficiul cuiva. Miza era accesul la cercul restrâns al membrilor grupului. O treaptă superioară în această asociere a psihopaților. Dovada se afla într-una dintre valizele găsite în camera de hotel.

— Care dovadă?

— Un bilet de avion spre Milano. Collins trebuia să vină în Italia pentru a-și ridica premiul.

113.

Piovesan se prezentă la hotel în zorii unei dimineți ploioase, ținând sub braț dosarul care îi atrăsese atât de mult atenția Valentinei.

Când îl scoase de sub haină în camera lui Costa, care îi servea acum drept birou, atât Fabio, cât și Loris avură dovada îndrăznelii acelui băiat. Nu doar că scoaterea unui dosar din sediul chesturii era o infracțiune gravă, dar, în condițiile acelea și cu atmosfera care plana asupra echipei mobile, fusese cu adevărat un gest temerar.

În timp ce Costa verifica puținele foi pe care le conținea dosarul, Piovesan îi confirmă numele polițistului care instrumentase cazul.

— Am avut noroc, explică el. Datează din 1996 și nu a fost niciodată digitalizat. Pe vremea aceea exista obiceiul de a completa o fișă de la arhivă cu numele persoanei care îl ridica, data înmânării și cea a restituirii. Ca la

bibliotecă. Fișierul de la arhivă a ajuns în depozit de zece ani, dar am reușit să-l găsesc. Dosarul în cauză a fost solicitat pentru consultare o singură dată, la sfârșitul lui 1996. Semnătura era aproape indescifrabilă, dar doamna comisar Medici a reușit să o descifreze. Numele era D. Caruso. Am întrebat în stânga și-n dreapta: într-adevăr, a existat un anume Caruso în echipa mobilă. Domenico Caruso, un subofițer în vârstă, de mult timp la pensie. Și-a încheiat activitatea în 2000. Pin păcate, cred că nu mai este în viață…

Costa își ridică privirea din hârtiile pe care le avea în mână.

— Aceasta este tăietura de ziar despre care vorbeai?

Piovesan confirmă cu o înclinare a capului.

— Acelea sunt cuvintele care au pus-o în mișcare pe doamna comisar.

Îi arătă literele care se deslușeau cu greu pe hârtia îngălbenită.

Costa le citi cu voce tare:

— „Nu este prima dată. Vezi omuciderea Albanesi-Bordoni. 1970”.

Îl privi pe Loris, care începu imediat să apese pe taste. După câteva minute se încruntă.

— Pe internet nu este decât o singură mențiune în ziarele din provincie. Dublu asasinat. Marco Albanesi și Linda Bordoni. Se pare că a fost vorba despre o crimă urmată de sinucidere… își ridică ochii și îi privi. Ce legătură are cu noi?

Piovesan scutură din cap.

— Nu, nu este așa. Nici vorbă de sinucidere! Era un dosar mult mai gros pe care îl scosesem de la naftalină și pe care doamna comisar îl studiase îndelung. După cum v-am spus, eu nu știu prea multe. Dar moartea acelor doi nefericiți din 1970 nu a fost cu siguranță o crimă urmată de sinucidere!

Le povesti ce-și mai amintea și ce-i spusese Valentina. Cei doi tineri uciși prin înjunghiere, cu trupurile legate unul de altul, cu frânghii și grinzi, aproape o compoziție artistică. Un tablou de René Magritte, după părerea specialiștilor. Apoi urmase ancheta rapidă și superficială. Niciun vinovat. Un văl ciudat de tăcere aruncat peste întreaga întâmplare.

— Doamna comisar era convinsă că din dosar lipseau documente esențiale, încheie Piovesan.

Costa și Manna se priviră. Acest detaliu făcea legătura dintre cazul din 1970 și infracțiunile lui Luca Sileri, ba chiar cu omuciderea din Boulder. Un fel de fir roșu lega evenimentele petrecute în epoci și locuri diferite. În

acel scenariu, figura lui Sileri pălea, prezența lui era aproape în zona periferică. Nu era doar el în centrul scenei. Mai erau și alții. Și dura de atâta vreme.

— Trebuie să facem rost de acel dosar, oricât ar fi de incomplet, zise Costa. Gabriele, știu că ai făcut deja atât de multe, dar…

Piovesan dădu aprobator din cap.

— Da, m-am gândit deja. Dar dosarul a dispărut.

— Cum adică a dispărut?

— S-a evaporat! La arhivă reiese că doamna comisar l-a pus la locul lui. Dar nu e acolo. Iar semnătura doamnei comisar pe fișa de restituire… păi, nici nu mi se pare a fi a ei, dar nu pot fi sigur.

Încă o dată, un indiciu important se pierduse. Cineva avusese grijă să se întâmple astfel. Furia lui Costa se strânse într-un ungher al inimii sale, pregătită să se declanșeze la momentul potrivit, lăsând loc pentru moment unei voințe lucide.

— Valentina mi-a lăsat un mesaj în care îmi spunea că era în fața unei răscruci, zise Costa, meditând cu voce tare. Manna și Piovesan îl priveau acum cu atenție. Mi-a spus că era pe punctul de a descoperi ceva. Că găsise pe cineva care îi putea povesti cum s-au petrecut evenimentele.

Apoi, totul se va termina. Se va termina cu adevărat…

Se uită la Piovesan.

— Caruso, subofițerul acela… Ești sigur că a murit?

— Nu. De fapt, nu știu cu siguranță, dar așa mi-a zis cineva. Se îmbujoră, cuprins de dubii. Mi-a spus cineva din grupul lui Lomastro…

— Câți ani ar avea azi? întrebă Manna.

Piovesan dădu din umeri.

— Șaptezeci, optzeci?

— Loris, să încercăm?

Manna lucra deja la laptop.

— Mai întâi vom verifica lista cu colegii ieșiți la pensie. Apoi voi intra în arhivele Evidenței persoanelor și în sistemul care gestionează bazele de date ale primăriilor din provincie… dar va dura ceva.

— Dar e legal? se interesă Piovesan.

— Mmm, da, mai mult sau mai puțin.

— Mai mult? Sau mai puțin?

Dar informaticianul se pierduse deja în meandrele cercetărilor sale

digitale.

Piovesan i se adresă lui Costa, care se ridicase și privea pe fereastră. Ploaia se transformase într-o lapoviță care prevestea schimbarea vremii.

— Ce mai pot face? îl întrebă.

Costa se întoarse către el.

Umbra lui, oglindită pe geamul ud al ferestrei, continua să privească afară, pe aceeași fereastră.

— Trebuie să începem să ne mișcăm, să recuperăm timpul pierdut, îi răspunse. Iar tu, dacă vrei, ești unul de-ai noștri.

114.

Fundația Zernich își avea sediul într-un palat din perioada Renașterii, cu fațada spre bulevardul Milano, în spatele Teatrului Verdi. Singurul privilegiu pe care și-l acorda Claudio Altieri era să-și parcheze frapantul Porsche Cayenne în piațeta din spatele palatului, într-unul din cele două locuri disponibile. Celălalt îi era rezervat lui Federico Zernich, dar de când vârstnicul afacerist începuse să se deplaseze cu dificultate, dreptunghiul albastru rămăsese mai mereu neocupat.

Practic, era foarte periculos să instaleze un dispozitiv de urmărire prin GPS în acel loc public. Nu existau locuințe private de la ferestrele cărora să poată fi văzuți, dar zona era destul de circulată. Era ușor să fie descoperiți. Însă timpul se scurgea. Costa era constrâns de urgența găsirii Valentinei și nu-și permitea să-l irosească pe supravegheri zilnice în mașină, cu speranța că va prinde momentul potrivit pentru a monta dispozitivul sub mașina lui Altieri. Acasă, bărbatul își parca SUV-ul în garaj, iar o urmărire în drumurile lui pe la țară i-ar fi expus prea mult. Astfel că hotărâră să acționeze acolo.

Avură noroc. Lapovița din ziua precedentă se transformase într-o ninsoare prelungită care îi ținuse pe mulți localnici pe la casele lor, la adăpost de frig. Piovesan stătu la pândă, în colțul bulevardului Milano, în timp ce Costa se ocupă de montarea dispozitivului.

Era un mecanism simplu, cu prindere magnetică, prevăzut cu o baterie destul de puternică, dar, ca toate dispozitivele care nu se conectează la instalația electrică a mașinii, cu durată de activitate limitată. Când Costa îi

telefonase lui Loris, avusese grijă să-i spună să ia cu el câteva materiale, dar trebuia să se mulțumească doar cu ce aveau.

Costa trecu pe lângă mașina lui Altieri, se asigură că nu-l văzuse nimeni și se aplecă brusc. Magnetul GPS-ului se prinse imediat de carcasa apărătorii posterioare. Dispozitivul era invizibil, cu excepția cazului în care mașina ar fi fost urcată pe o punte mecanică, și era puțin probabil să se desprindă, lăsând la o parte situațiile extreme. Când Costa se duse lângă Piovesan, ochii băiatului săgetau dintr-o parte într-alta.

— Stai liniștit, nu ne-a văzut nimeni, zise încercând să-l îmbărbăteze.

— Eu risc foarte mult, domnule chestor!

— Știu. Îți repet că nu te-aș blama dacă te-ai hotărî să te oprești aici. Ai făcut deja prea multe. Valentina ți-ar fi recunoscătoare.

Tăcu. Referirea la femeie coborî o umbră deasupra amândurora.

— Oricum sunt în joc, replică Piovesan schițând un zâmbet. Mi-am luat câteva zile de concediu.

Privi spre fațada palatului în care Claudio Altieri, fără să știe ce se întâmpla, administra afacerile familiei Zernich. Era atât de greu de crezut că bărbatul acela, oricât ar fi fost de suspect, era implicat în niște asasinate atât de pline de cruzime. Totuși, Piovesan simțea că trebuia să se încreadă: Costa emana un magnetism pe care nu-l putea ignora. În plus, erau prietenii Valentinei.

— Și acum ce facem? întrebă.

— Trebuie să-l urmărim pe Altieri și să vedem unde ne duce. Dacă e sigur că nu mai este interceptat, iar relațiile sale din chestură l-au asigurat de asta, ar putea începe să facă greșeli.

Costa știa însă că nu era atât de simplu. Trebuia să se roage pentru un miracol.

În acel moment îi sună mobilul.

— E Loris, zise. Cu ochii la Piovesan, ascultă ce avea de spus informaticianul, apoi anunță: Caruso trăiește.

Sperase la asta. Subofițerul Caruso era poate ultima persoană care o întâlnise pe Valentina. Era pista pe care o menționase în ultimul său mesaj.

Dar Loris Manna mai avea o noutate.

115.

Ideea îi venise pentru că era pasionat de cinematografie. Imaginația sa, dezvoltată de vizionarea filmelor, îl determinase să devină un polițist dedicat tehnologiei. În acest caz, filmul era *Blade Runner.* Dar trucul respectiv fusese utilizat în alte creații cunoscute. Cert este că oglinzile, uneori și geamurile, reflectă lumina. Nu e niciun secret.

Când vizionase prima dată filmarea cu cerșetorul, ideea îi venise imediat, dar înfiorarea care-l cuprinsese la vederea chinului prin care trecea bătrânul predominase. Din obligație profesională, fusese nevoit să vizioneze fișierul de mai multe ori. Curând, ideea îi bătuse din nou la ușa gândurilor. Până când decisese să încerce.

Fundalul pe care cei trei bărbați acoperiți cu glugi îl torturaseră pe bietul om al străzii era, fără îndoială, Vila Zernich. Se observau deslușit zidul unei aripi, probabil cea din partea estică, și o parte din zidul corpului principal. Se vedea și o porțiune dintr-o fereastră mare, una dintre cele care dădeau înspre minunata grădină în stilul lui Palladio. Mărirea unui fragment mic din acea fotogramă înlesnea observarea unei umbre pe sticla ferestrei, prinsă în cadru.

Probabil, o piesă de mobilier din interiorul casei. Ori poate o simplă pată a peliculei. Un defect din fabricație al sticlei, o zgârietură. Ar fi putut fi orice altceva. Chiar și imaginea oglindită a cuiva care stătea în fața ferestrei.

Poate al patrulea bărbat. Cel care manevra camera de filmat pentru a imortaliza supliciul Sfântului Petru, regizorul ascuns al acelei grozăvii.

Manna luase decizia de a merge până la final fără a-l mai anunța pe Costa. Nu-i plăcea să dea speranțe deșarte. Și nu era sigur că programele sale de curățare și filtrare a imaginii ar fi dus la obținerea unui rezultat bun.

În schimb, ceva ieși la suprafață. Ceva mai mult decât o vedenie. În geam se reflecta silueta individului care manevra camera de filmat. Chipul era, pe de o parte, acoperit de dispozitiv și, pe de altă parte, de nerecunoscut din cauza calității slabe a filmării. Dar la un moment dat, deplasarea unei umbre, mișcarea operatorului, poate un nor trecând prin fața soarelui făcuseră ca lumina să-și schimbe unghiul, conferind mai multă claritate imaginii reflectate. În acea clipă, bărbatul își întorsese capul, ieșind din conul de umbră al camerei de filmat. Doar un moment. Dar fusese de ajuns. Zâmbea. Bătrânul din fața lui murea, străpuns de cuie, iar el zâmbea.

— I se vede fața? întrebă Costa la telefon.

— Da! Nu foarte bine, dar poate fi recunoscut… Loris părea agitat. Am comparat cu fotografiile pe care am reușit să le găsesc. Internetul este plin de imagini cu el. Sigur, au trecut treizeci de ani, el s-a schimbat foarte mult, iar calitatea filmării, ți-am spus deja, nu e dintre cele mai bune. Nu este decât o simplă reflexie într-un geam. Dar, în opinia mea, el este.

— Cine? Altieri?

— Altieri nu poate fi decât unul dintre cei trei cu glugă. La urma urmei, este mâna lui dreaptă, omul care trudește, nu?

Costa fu de acord. Da. Părea logic. Ba chiar de la sine înțeles.

— Zernich.

116.

Locuia la Piove di Sacco, un sat întins aflat între Padova și laguna venetă. Era una dintre zonele din est care nu beneficiau nici de proximitatea mării, nici de un sol fertil, așa că părea imposibil să trăiești acolo dacă nu te născuseși în regiune. Căsuța ușor de găsit, pe un singur nivel, se ridica la marginea unui drum național care apărea de nicăieri și se pierdea în neant, înconjurată de alte zeci de case, toate la fel, anonime, greu de deosebit. Singurul element caracteristic era clopotnița veche de sute de ani care se înălța de cealaltă parte a drumului. Aparținea unei parohii care fusese luată pe nepregătite de turnarea acelei fâșii de asfalt și care nu-l mai găzduia pe Dumnezeu între zidurile sale de ceva timp.

Costa își parcă mașina în spațiul restrâns din fața locuinței lui Domenico Caruso. Încercă să se apropie cât mai mult de gard, căci pe carosabil săgetau în fiecare minut camioane și autoturisme nepăsătoare la vederea acelui cătun locuit, dar izolat. Zgomotul traficului era amplificat de viteza mașinilor, astfel că se putea înțelege de ce construirea arterei dusese la scăderea prețurilor locuințelor din zona aceea. Câteva minute, Costa rămase în mașină pentru a și-l imagina pe bărbatul care locuia singur acolo. Casa aceea părea destinată mai curând ispășirii unei pedepse decât odihnei.

Fu nevoit să bată de mai multe ori până când subofițerul Caruso îi deschise ușa.

Din cauza penumbrei, i se păru mai tânăr decât cei optzeci de ani ai săi. Apoi înțelese motivul. Domenico Caruso avea pielea fină și lucioasă nu pentru că își purta bine anii, ci, cel mai probabil, datorită unui tratament pe

bază de cortizon. În realitate, văzut de aproape, era umflat. Ochii, mici și negri, erau afundați între ridurile feței, iar rețeaua de capilare subțiri îi desena pe chip o geografie a durerii și a resemnării.

— Cine sunteți dumneavoastră? întrebă cu o voce agitată și ostilă. Nu așteptam pe nimeni!

Costa îi arătă legitimația, pe care bătrânul o privi cu neîncredere.

— Am văzut multe la viața mea. Nu înseamnă nimic!

— Mă numesc Fabio Costa. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. Nu vă voi răpi mult timp.

— Nu mă interesează. Lăsați-mă în pace, vă rog!

— Numai cinci minute. Aș vrea să vorbim despre un caz pe care l-ați instrumentat cu foarte mulți ani în urmă.

Caruso nu se mișcă din fața ușii.

— Sunt la pensie de prea multă vreme, domnule vicechestor. Iar memoria mea nu mai este cea de altă dată, îmi pare rău, dar nu v-aș putea fi de folos.

Dădu să închidă, dar Costa puse o mână pe ușă. Caruso încercă, la rândul său, să o împingă, în van.

— Sunt bătrân și bolnav. Vă rog să mă lăsați în pace!

Tonul vocii se subțiase, iar Costa percepu vechea autoritate a omului legii de odinioară. În trupul umflat mai bătea încă inima de polițist.

— Vă asigur că vă voi lăsa în pace, dacă veți avea bunăvoința să mă ascultați. Dumneavoastră v-ați întâlnit cu una dintre colegele mele, cu doamna comisar Valentina Medici. Știu că a venit la dumneavoastră, iar acum a dispărut. Și a dispărut pentru că dumneavoastră i-ați mărturisit ceva. Așadar, va trebui să vă faceți timp pentru mine… într-un fel sau altul!

Juca la cacealma. În realitate, nu avea nicio dovadă că Valentina se întâlnise cu Caruso. Dar bătrânul rămase pe loc, gândindu-se la toate posibilitățile în timpul pe care și-l rezervă pentru a formula un răspuns, în cele din urmă se dădu în lături.

— Intrați! îi zise cu un aer neliniștit. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, grăbiți-vă! Când ușa fu închisă, ochii lui Caruso deveniră două făclii de lumină neagră. Vocea îi tremură când spuse: Îmi pare rău pentru colega dumneavoastră, dar eu i-am explicat cât e de periculos. Dacă dumneavoastră sunteți azi aici înseamnă că este moartă.

117.

Mașina de închiriat era o Dacia Sandero incomodă, al cărei sistem de încălzire nu voia să colaboreze. În timp ce Manna, aflat pe locul pasagerului, părea indiferent și făcea poze încontinuu, Piovesan, la volan, își mișca disperat degetele ca să nu-i degere.

— Nu te-ai asigurat că totul funcționează? îl întrebă pe inspector. Înghețăm!

Manna privea ultimele fotografii pe display-ul aparatului Nikon.

— Căutam o mașină care să nu bată la ochi, iar asta era singura. Trebuia să intre în revizie tehnică, dar noi aveam nevoie de ea imediat, nu?

— Nu știu! Mi se pare o pierdere de timp.

— De când ești la echipa mobilă?

— De fapt, sunt în perioada de probă. Aștept să hotărască dacă mă țin sau nu… de cinci luni, oricum.

— Și înainte?

— Muncă de birou. Dar voiam să fiu polițist, nu să plimb hârtii.

— În orice caz, prea tânăr. Trebuie să înveți câteva reguli. Supravegherile sunt plictisitoare și pot dura zile întregi. E mai bine să te obișnuiești dacă vrei să practici meseria asta.

Dar Piovesan nu era convins. Încă din zori îl urmăreau pe Altieri, și nu se întâmplase nimic până atunci. La fel ca săptămânile trecute, când Valentina îi pusese sub monitorizare telefonul. Evident, acum era mai ușor. Probabil Altieri se simțea mai sigur pe el și se putea mișca în voie. Datorită GPS-ului, își puteau permite să-l lase să se îndepărteze când traficul se aglomera sau când, de-a lungul drumurilor de provincie, riscau să fie văzuți. Dar traseele acestuia erau mereu aceleași. Deși Piovesan avea mare nădejde în Costa și Manna, după cum avusese și în Valentina, uneori credea că povestea aceea nu ducea nicăieri. Poate că, la urma urmei, Lomastro avea dreptate: cazul Sileri se încheiase odată cu moartea ucigașului.

— Unde o pleca acum? Nu e ora să-și facă turul?

Loris urmărea semnalul GPS-ului pe tabletă. Săgeata care simboliza mașina lui Altieri tocmai se deplasase de la sediul fundației și înainta spre nord, în ciuda faptului că, de obicei, la acea oră, bărbatul se ducea pe dealurile Euganee pentru obișnuitul control.

Piovesan aruncă o privire pe ecran și se pregăti să-l urmărească pe Altieri. Poate că se pripise cu concluziile. Pentru prima dată, subiectul urmărit își schimba rutina.

Semnalul se opri brusc.

— Unde este? întrebă Loris.

— Iată-l, răspunse Piovesan încetinind și arătându-i SUV-ul în fața lor.

Era parcat pe un loc pentru persoane cu dizabilități de lângă zidul care înconjura vila imensă. Chiar în fața clădirii ascunse printre copacii unei grădini a cărei grandoare era lesne de imaginat curgea liniștit fluviul Brenta și, la mai puțin de o sută de metri, se întindeau grădinile publice ale Arenei, pe care toți locuitorii Padovei le cunoșteau foarte bine.

Piovesan opri Dacia pe marginea străzii, încercând să treacă. neobservat.

— Aceea este casa lui Federico Zernich, spuse.

Zernich.

Costa fusese clar:

— Totul ne duce la el, la Federico Zernich. Dacă acel chip oglindit în geamul ferestrei e sau nu al lui nu schimbă prea multe în momentul ăsta. Valentina a aflat pe alte căi, dar totul se leagă, totul se potrivește, dacă luăm în calcul că el stă în spatele infracțiunilor. Cea din 1970, uciderea omului străzii și crimele lui Sileri. Dar trebuie să-l punem la zid cu dovezi temeinice. Și, înainte de orice, trebuie s-o găsim pe Valentina.

Altieri ieși din mașină și se îndreptă spre poarta mare care se deschidea încet în fața lui. Dispăru imediat în spatele ei.

— De ce nu a intrat cu mașina? întrebă Piovesan.

— Cine știe? Așteptăm să vedem ce se întâmplă.

Așteptarea fu scurtă. După zece minute, poarta se deschise iarăși. Altieri apăru însoțit de o femeie la vreo cincizeci de ani, robustă, îmbrăcată cu un taior bej. Chiar și de la acea distanță îi ieșeau în evidență sprâncenele stufoase.

— Îngrijitoarea lui Zernich! anunță Piovesan. Am văzut-o când l-a însoțit la chestură. Se numește Hannie Janssen, mi se pare că este olandeză sau belgiană. Lucrează pentru Zernich de aproximativ zece ani, de când el nu-și mai poate purta singur de grijă.

Loris făcu o avalanșă de fotografii.

Altieri se opri să vorbească cu femeia câteva minute, apoi se întoarse la mașină. De dincolo de stradă, atenția îngrijitoarei lui Zernich păru că se

îndrepta asupra lor. Cu ochii mari că ai unui animal care-și adulmecă prada. Doar o clipă avură impresia că-i văzuse.

Apoi, Hannie Janssen își mută privirea și dispăru îndărătul porții înalte, care se închise în spatele ei.

Altieri demară în Porsche, iar ei îl urmară.

— Nu pare să iasă din oraș azi, comentă Piovesan, care nu scăpa din ochi stopurile SUV-ului. Crezi că se întâmplă ceva?

— Nu știu, sper că da! Aș vrea ca povestea asta să se termine.

— Și să se încheie cu bine, da, la fel și eu!

118.

Bătrânul se așeză pe o canapea de o culoare incertă. Răsuflarea lui anevoioasă era singurul sunet din cameră. Avea ochii îndreptați către intrusul din casa lui.

Costa se uită în jur. Lângă o masă acoperită cu o față de masă verde, așezată lângă un perete, se aflau două scaune elegante. Fără a cere permisiunea, trase unul și se așeză pe el în fața lui Caruso.

— De ce ați spus asta?

— Ce anume?

— Că Valentina, colega mea, ar putea fi moartă.

— Ce vreți de la mine? întrebă Caruso, cu vocea întreruptă de astmul declanșat brusc.

— Doar adevărul, domnule subofițer… ceea ce i-ați spus prietenei mele. Nimic mai mult.

— Nu mai sunt subofițer. Nimeni nu mi-a mai spus așa de când lumea.

— Ați fost polițist. Cine este, așa rămâne pentru totdeauna.

— Da?

— Așa se spune.

Bătrânul reflectă câteva clipe.

— Dacă aș fi o gazdă primitoare, v-aș oferi ceva de băut, spuse în timp ce-și trăgea răsuflarea. Poate o cafea, dar nu am nimic să vă ofer. Nu vreau decât să plecați de aici.

— Voi pleca de îndată ce îmi veți fi spus ce știți.

— Nu am nimic de spus. Mă lasă memoria.

— Nu cred.
— Credeți ce vreți! Eu aș vrea să mă lăsați în pace!
Vocea îi tremura. Aproape că-l implora.
— Prietena mea a fost aici, la dumneavoastră. Pentru ceva important.
— Prietena dumneavoastră se afla pe calea greșită… își mușcă buzele ca și cum s-ar fi abținut să mai adauge ceva. Lăsați-mă în pace…
— De ce sunteți convins că este moartă?
De când Caruso enunțase acea prevestire despre Valentina, mintea lui Costa începuse să alunece în direcții pe care nu voia să le vadă deschise în fața lui. Adresându-i acea întrebare, pe care nu ar fi vrut nicicând s-o rostească, conștientiză, pentru întâia oară, că părea singurul adevăr pe care-l avea înainte. Valentina era moartă. Fiecare întâmplare din ultimele zile ducea către acel răspuns.
— Eu nu știu nimic de prietena dumneavoastră, horcăi din nou Caruso.
Costa simți cum furia cantonată într-un ungher al sufletului se amplifica. Răsuflând greu, se apropie de Caruso.
— Câți oameni ați interogat de-a lungul profesiei dumneavoastră, domnule subofițer?
— Cum adică?
— Pun pariu că foarte mulți. Ca și mine, de altfel. Și câți și-au mărturisit păcatele în fața dumneavoastră?
Caruso nu răspunse.
— Sunt sigur că erați un polițist foarte bun. Dar și eu sunt! Și, asemenea dumneavoastră, am învățat să-mi dau seama când cineva minte. Și să-l fac să vorbească. Nu este instinct, ci experiență. Așadar, încetați să-mi mai spuneți aiureli. Nu-mi jigniți inteligența, stimate coleg!
Era atât de aproape de chipul său, încât bătrânul simți mirosul furiei pe care Costa și-o reprima. Fostul polițist se chirci pe canapea. Vocea îi deveni tânguire.
— Dar eu chiar nu știu ce i s-a întâmplat colegei dumneavoastră, zise, și, când văzu că expresia lui Costa devine și mai înverșunată, adăugă: Nu mint, vă jur! Doar că știu de ce sunt în stare! Mi-au făcut și mie la fel, cu atâția ani în urmă. Iar azi situația este neschimbată. Ba chiar s-a înrăutățit.
— Despre cine vorbiți?
Caruso clătină din cap. Continuă să vorbească, dar mai degrabă cu sine decât cu Costa:

— Am avertizat-o, i-am spus cât de periculoase sunt acele persoane. Persoane influente. Eu nu am putut face nimic atunci, cum nu pot face nimic nici acum. Dar nu este vina mea… Dumneavoastră aveți dreptate! Eram un polițist bun. Eram, cu adevărat, un polițist bun! Dar cum puteam acționa împotriva lor?

Avea ochii umezi, Costa nu știa dacă din autocompătimire sau de furie. Cu siguranță, omul nu mai avea nimic din îndrăzneala care părea să-l fi caracterizat întreaga viață. Acele lacrimi reținute nu-i treziră însă compasiunea; dimpotrivă, îi repugnau. Chiar dacă îl convinseră să-și schimbe tonul.

— Despre cine vorbiți, Caruso? Cine este atât de influent? Cine v-a amenințat?

Privirea bătrânului licări încă o dată, preț de o clipă, dintr-un motiv care nu era teama. Da, și el își acumulase furia într-un colț al minții. Poate că furia îl ținea în viață.

Dar își strânse buzele. Ca un copil.

Costa nu voia să menționeze numele lui Zernich. Nu voia să fie el primul. Trebuia ca fostul polițist să-l conducă la el. Dar fiecare secundă era prețioasă.

Îl apucă de încheietura mâinii, pe care o simți fragilă în strânsoarea lui. Oase pe care ar fi putut să le frângă într-o clipă. Furia care îl însuflețea se domoli. Îi dădu imediat drumul. Fărâma de rușine pe care o simți fu compensată de convingerea că omul acela era cheia. Și că îl făcea să piardă prea mult timp.

Bătrânul își frecă mâna, retrăgându-se și mai mult.

Costa scutură din cap, exasperat:

— Ajutați-mă, Caruso! Spuneți-mi ce v-a zis Valentina. Dacă prietena mea este în pericol, dați-mi șansa să o salvez. Salvați-o dumneavoastră, Caruso… Dumneavoastră puteți!

Ceva parcă îl mișcă. Bărbatul își schimbă expresia. Dar tot nu deschise gura.

— V-a întrebat de asasinatul din 1970, nu-i așa? insistă Costa, agățându-se de acel indiciu. Cei doi tineri uciși în localitatea aceea… Tombelle. Așa este, corect?

Privirea fostului polițist se animă iarăși. Își recăpătă aerul profesionistului de odinioară.

— Memoria mă lasă, spuse, rostind sacadat cuvintele. Dar…
— Dar?
— Dar uciderea celor doi sărmani, halul în care arătau… Se opri. Privi în gol. Inspiră. Așa este. Am fost acolo, spuse.

119.

— Nu ți se pare că s-a schimbat ceva în felul cum conduce?
Piovesan nu era de aceeași părere. Altieri plecase de la locuința lui Zernich de cel puțin o jumătate de oră și conducea prin oraș, aparent fără vreo destinație. SUV-ul Porsche, de un roșu-aprins, ieșea în evidență în traficul din prima parte a zilei, dar și când rămâneau în urmă, pentru a nu fi observați, punctul de pe tableta lui Manna continua să pâlpâie trasând un cerc. Tot mai mare. În afara cercului. În interiorul cercului.
— Nu are o țintă. Dar de aici și până la a spune că are un mod ciudat de a conduce…
— Dar așa este! Sunt doar nuanțări ale mișcărilor lui, dar sunt. Poate că am avut baftă, prietene! Altieri pare să pună ceva la cale. Și se uită în jur ca să se asigure că nu e urmărit. Lasă-l să se ducă înainte… să se simtă sigur.
Polițistul continua să se îndoiască de analiza lui Manna. Ar fi vrut să-i împărtășească entuziasmul, dar nu reușea deloc. Poate că nu era croit pentru meseria aceea. Poate că făcuse o greșeală renunțând la munca de birou și intrând în echipa mobilă. Ordonanțe și decrete, acelea erau pâinea lui.
Altieri continua să se miște în interiorul fortificațiilor orașului. Se opri doar în fața unui turn vechi care se înălța la bifurcația a doua canale și care părea prins într-un conglomerat de schele lucioase. Îl văzură parcând mașina la capătul unei alei care ducea către construcție din strada principală. Pe un panou erau inscripționate informațiile despre renovarea în curs.
— Observatorul Astronomic, spuse Piovesan. Este unul dintre monumentele istorice pe care le renovează Fundația Zernich. Unul dintre multele, mai exact. Uitându-se la Manna de parcă ar fi avut nevoie încă o dată de confirmarea că bătrânul era implicat în povestea aceea, adăugă: Filantropul Padovei.

Altieri se întoarse la mașină după numai cinci minute, bineînțeles după ce controlase lucrările de pe șantier, care în acea perioadă era pustiu. Își reluă traseul fără vreo destinație precisă.

Nu după mult timp, săgeata roșie semnaliză că autoturismul lui Altieri se oprise din nou. GPS-ul spunea că era în fața lor, la două sute de metri.

— Iată-l! exclamă Manna. Continuă să mergi, du-te, nu te opri!

Îl văzu și Piovesan. SUV-ul Porsche era oprit pe marginea șoselei. Un cartier de la periferie. Blocuri înalte, puțină lume pe străzi. Altieri intra într-un internet café. Și, înainte de a se face nevăzut, se uită în jur.

Gestul său era surprinzător și de necontestat: Altieri se asigura că nimeni nu-l urmărise.

Piovesan parcă Dacia Sandero la douăzeci de metri mai în față. Prin oglinzile retrovizoare putea vedea intrarea în magazin fără să riște. Trebuiau să fie precauți. Mașina lor era destul de anonimă, dar încă de dimineață îl urmăreau de la distanță. Iar bărbatul acela nu era vreun prost. Păru că Manna îi aprecie manevra, pentru că îi zâmbi. Piovesan începea să se simtă un polițist adevărat.

După o jumătate de oră, Altieri ieși. Aruncă încă o privire rapidă în jur, apoi se urcă la volan.

— Ești în stare să continui singur? îl întrebă Manna, care se uita pe geam. Piovesan deschise gura, dar nu-l lăsă să răspundă: Sigur că ești în stare!

Coborî imediat din mașină, traversă șoseaua și dispăru în internet café.

Piovesan rămase cu gura căscată. Privi locul liber, acum ocupat doar de tableta lui Manna, și în cele din urmă zise:

— Sigur, cum să nu! Du-te liniștit!

Când dinspre tabletă se auziră semnale sonore, inima începu să-i bată cu putere.

Altieri se îndepărta cu SUV-ul lui. Piovesan intră imprudent în trafic și începu prima urmărire din viața lui, de unul singur.

120.

— Aveam treizeci de ani și văzusem deja destule. Pe atunci, nu era ca acum, când poți face carieră fără să ieși din birou. Pe vremea aceea stăteai

pe stradă de dimineață până seara, învățai să cunoști orașul ca pe propria casă, și pe șobolanii care locuiau în el, ca pe familia ta. Îți primeai botezul, cum obișnuiam noi să spunem. Dar printr-o situația ca aceea nu mai trecusem niciodată. Nici eu, nici vreunul dintre colegii mei. Ceva îngrozitor, domnule vicechestor…

Amurgul care se lăsa și perdelele grele făceau ca salonul lui Domenico Caruso să fie și mai întunecat și apăsător. Atmosfera și vocea guturală a bătrânului, întreruptă de respirația greoaie, îl smulseră pe Costa de pe scaunul său și îl proiectară acolo, în acel an ploios, 1970, când se părea că începuse totul.

— Îi cunoșteam pe ambii tineri. Marco Albanesi, dintr-o familie bună, căzuse pradă amfetaminei de multă vreme. Pe atunci erau drogurile cele mai răspândite, știați? Cu mult înaintea heroinei. Avea douăzeci și doi de ani și, oricum, nu putea s-o mai ducă mult, la cât de măcinat era din cauza mizeriei pe care și-o injecta în vene. Tatăl lui venea la noi, la birou, cel puțin o dată pe săptămână ca să ne implore să-l salvăm ori să-l arestăm. Dar ce puteam face? Ar fi avut nevoie de ajutor cu mult timp înainte. Îmi pare rău s-o spun, dar băiatul acela, ca mulți alții din generația sa, era deja sortit pierzaniei. În schimb, Linda era o prostituată. Era mai mare cu câțiva ani decât Marco. Am cunoscut-o pe când făcea trotuarul. Parcă asta era ocupația ei dintotdeauna. Nu era din Padova, dar se stabilise aici. Nu făcea nimic rău, chiar dacă trăia în mediul acela îngrozitor. În afară de poveștile lor, erau doi tineri cumsecade. Ghinioniști, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Oricum, nu meritau un astfel de sfârșit.

Caruso își amintea fiecare detaliu, ca și cum ar fi descoperit cele două cadavre în ziua aceea, nu cu cincizeci de ani în urmă.

— Erau îmbrățișați. El, cu capul sprijinit de ea. Buzele li s-ar fi atins dacă nu ar fi fost cele două pânze murdare care-i acopereau… O scenă teribilă, credeți-mă! Și mai văzusem morți până atunci… O pauză. Apoi reluă pe un ton cursiv, ca și cum ar fi gustat amărăciunea acelei amintiri: Cineva a observat asemănarea cu un tablou renumit, *Îndrăgostiții,* al lui Magritte. Eu nu mă pricepeam la artă, nici acum, dar am văzut pictura. Numai gândul că scena aceea odioasă putea declanșa o astfel de conexiune spune multe despre gândirea întortocheată a unor ziariști. Dar este adevărat că acela a fost unul dintre punctele de plecare ale anchetei noastre… un asasin inspirat de o operă de artă. O idee absurdă. Pe atunci, nimeni nu

vorbea despre *serial killers* sau lucruri de felul ăsta. Nu știam ce însemna un ucigaș în serie. Nu eram pregătiți.

Nu-și putu reține un suspin.

— Iar cercetările voastre nu s-au încheiat cu ceva concret? interveni Costa, precaut, încercând să nu rupă firul subțire al amintirii.

— Cercetări? Nu au existat cercetări. Sau, oricum, nu mare lucru. Nimeni nu era interesat să-l găsească pe ucigașul a doi marginalizați ai societății, și cum nu erau prea multe indicii…

— Cum a fost cu putință? Prietenii, cercurile pe care le frecventau… Un toxicoman și o prostituată… numai circuitul rețelei de droguri și cel al clienților prostituatelor, și tot ați fi putut obține câteva zeci de nume pe care să le fi verificat.

— Da, obișnuita rutină. Tonul bătrânului deveni mai puternic. Ca și mai devreme, Costa întrezări un moment ceva din personalitatea de odinioară a polițistului. Câteodată ieșea la suprafață, asemenea reziduurilor dintr-o mlaștină. Nu s-a pus problema că nu aveam suspecți. Cum să nu-i fi avut! Ba chiar îl aveam! Pe unul singur. Un singur vinovat. Ideea îmi venise aproape accidental. Dar când am pus-o în practică, s-a întâmplat ceva…

Deodată nu mai erau numai ei doi în camera învăluită de umbre și amintiri. Mai era cineva. În tăcere. Asculta. Cei doi îndrăgostiți se aflau acolo, lângă ei, și așteptau de o jumătate de secol acea mărturisire.

— Cine?

Dar Costa știa deja. În adâncul inimii, știa.

— Federico Zernich, răspunse Caruso, rostind numele din vârful buzelor. Toți știau cine era cu adevărat Federico Zernich. Numai eu credeam că era un criminal blestemat. Iar asta m-a costat scump. M-a costat tot.

121.

În 1970, Federico Zernich avea doar douăzeci și doi de ani, ca și Marco Albanesi, al cărui prieten îi fusese încă din copilărie. Caruso îndrăznise chiar să facă niște verificări suplimentare, pe cont propriu, după ce Zernich, ca și alți tineri localnici, fusese interogat de doi polițiști de la echipa mobilă, plictisiți și neatenți. Răspunsurile tânărului nu fuseseră convingătoare. Nici nu trebuiau să fie. Federico era convins că nimeni nu

avea să-l cerceteze tocmai pe el. Nimeni n-ar fi îndrăznit. De ce să se fi deranjat să-și găsească un alibi temeinic?

Caruso însă voia să știe mai multe.

Astfel, descoperise că Federico Zernich, în pofida aparențelor, nu se bucurase de o copilărie ușoară. Tatăl, Nicola, nu-și arăta afecțiunea, își trata fiul cu nepăsare și era aproape mereu absent, pe drumuri între muncă și compania prostituatelor de lux. O pasiune, cea pentru plăcerile trupești oferite pe bani, de care nu se ferea nici măcar în fața soției sale, anorexica și glaciala Marta. La rândul său, femeia cultiva o singură dragoste: cea pentru artă, căreia îi dedica tot timpul său. Pusese bazele uneia dintre cele mai importante pinacoteci din nordul Italiei. Se spunea că era mai degrabă pasionată de artiști decât de operele lor, dar probabil nu era decât o bârfă cauzată de faptul că era atrăgătoare și nu se ascundea că-i frecventa pe artiștii pe care îi susținea.

Federico Zernich crescuse singur, încredințat doicilor și îngrijitorilor care nu-și disimulau disprețul față de copilul acela care fusese ciudat de la o vârstă foarte fragedă. O tendință spre formarea unei atitudini violente care la început fusese considerată doar o latură a caracterului său dificil. Una care, în timp, ar fi putut degenera. Însă cruzimea care parcă îl însuflețea depășea cu mult lipsa de milă pe care o manifestă orice copil. Una dintre doicile pe care Caruso reușise să o găsească îi mărturisise că adolescentul Federico avea o pasiune bolnăvicioasă pentru moarte. Îl găsiseră de mai multe ori dormind în cripta vilei, în compania unor cadavre de animale mici pe care le strângea la piept. Câini, pisici, o dată un șobolan mare, animale pe care, cel mai probabil, le omorâse cu mâinile sale. Când femeia încercase să le vorbească părinților, o concediaseră pe loc. Bineînțeles, martora îl informase pe Caruso că nu avea nicio intenție să dea vreo declarație oficială în acel sens. Familia Zernich era mult prea influentă ca să-i poată vorbi de rău fără a suporta consecințele.

Cu trecerea anilor, Federico demonstrase un interes crescut pentru o viață dezordonată, și nu pentru firmele familiei pe care trebuia să le moștenească. Caruso scosese la suprafață procese-verbale vechi ale poliției despre niște jafuri nocturne comise împreună cu doi dintre prietenii săi, terminate adesea cu acte de violență absurde. În cel puțin două ocazii, tânărul, abia trecut de vârsta majoratului, fusese reclamat pentru maltratarea unor prostituate. Una fusese internată în spital din cauza unor răni provocate

prin înjunghiere. Agresorul, potrivit procesului-verbal, se distrase ciopârțindu-i abdomenul, încercând să contureze prin incizii un falus stilizat.

Cu toate acestea, tânărul nu fusese niciodată pus sub acuzație. Prostituatele nu-și mai confirmaseră denunțurile formulate la poliție, iar în afara eventualelor mărturii, nu existau probe împotriva băiatului. Nu se întâmplase nimic, nici în acel caz, nici în celelalte. De fiecare dată, tatăl – prin interpuși, pentru că vârstnicul patriarh nu avea nici cheful și nici timpul de a-și murdări mâinile cu isprăvile fiului – plătea tăcerea victimelor și a investigatorilor. Se zvonea că și câțiva magistrați figurau pe registrul cu plăți. Ce să mai spunem de poliție! La urma urmei, era vorba despre clanul Zernich, întregul oraș era proprietatea lor.

Așadar, nimeni nu se aventurase să verifice alibiul lui Federico Zernich din ziua când se presupunea că fuseseră asasinați Marco Albanesi și Linda Bordoni. Chiar dacă existau multe indicii ale întâlnirii sale cu cei doi. Umbla vorba că cineva îi văzuse împreună cu o seară înaintea dispariției lor. Un martor nedemn de încredere, în aparență, care în orice caz rămăsese mereu într-un con de umbră. Soarta anchetei asupra dublului asasinat din Tombelle era practic pecetluită. Cazul fusese curând arhivat și nimeni nu ridicase vreo obiecție.

— La început însă, eu am încercat, zise Caruso. Nu știu exact de ce. Poate pentru că mi se părea nedrept ca moartea celor doi sărmani să rămână nepedepsită. Poate pentru că, pur și simplu, îmi făceam meseria. Știam doar că trebuia să lupt. Așa că, inițial, am vorbit cu colegul meu de echipă. Franco, se numea Franco Galati… Îl privi pe Costa, dar ochii săi scotoceau prin amintiri. Era partenerul meu. Știți despre ce vorbesc, nu-i așa?

Da, Costa știa. Era o practică des întâlnită în acele timpuri. Polițiștii mergeau câte doi în patrulă, să desfășoare verificările, să supravegheze cu orele, să-și riște viețile. Echipele care se formau dintr-un ordin de serviciu erau adesea aceleași, iar de cele mai multe ori se consolidau în prietenii pe viață. Partenerul în poliție este foarte important, aproape sfânt. Uneori, legătura este mai puternică decât cea cu o soție sau cu un frate.

— Bine, continuă Caruso, dacă știți la ce mă refer, știți și cât de importantă era părerea lui pentru mine. Nici nu se punea problema să nu-i împărtășesc suspiciunea mea cu privire la Zernich. Însă de data aceea, prima de altfel, n-am căzut de acord. Franco a hotărât să nu mă urmeze în

acea anchetă. Îmi spunea că făcusem o fixație și că aveam multe altele de care trebuia să ne ocupăm, nu avea rost să ne pierdem timpul cu povestea aceea. În fine, el a fost primul care m-a descurajat. Și, da, fusese lângă mine când am găsit cele două cadavre. Știu, uneori se poate întâmpla să existe perspective diferite. Rar, dar se poate. Și, în linii mari, aș fi luat în calcul sfaturile lui. Dar povestea aceea nu o puteam accepta. Eram într-atât de convins de bănuielile mele referitoare la Zernich, încât, în ciuda părerii lui Franco, i-am vorbit superiorului meu de la acea vreme. Bineînțeles, el nici nu a vrut să audă. Era temător, ca toți ceilalți. Atunci am mers să vorbesc cu judecătorul care instrumenta cazul.

Tăcu din nou. De data aceasta, își acordă mai mult timp înainte de a relua. Costa aproape că-i vedea memoria la lucru. Reconstituia unul dintre momentele cele mai importante din viața lui. Cine știe dacă nu cumva și Valentina trăise aceeași senzație.

— În dimineața când aveam întâlnirea cu procurorul, am fost convocați de urgență la serviciu. Nu doar noi, ci întreaga chestură. Avuseseră loc ciocniri cu studenții, în fața Universității. Pe atunci nu avea importanță dacă îți făceai turele la echipa mobilă, la biroul de imigrări sau cine știe pe unde. Se desfășuraseră deja primele confruntări, primele lupte de stradă, și vă asigur că nu semănau deloc cu alaiurile plângăcioase din zilele noastre. Terorismul lua naștere sub ochii noștri, iar Padova era ținta. Eram toți trimiși pe frontul acela, nu doar biroul politic, ci și noi, cei de la echipa mobilă. Oricum, în ziua aceea, când am ajuns la fața locului, forțele de ordine erau deja în acțiune… departamentul din Padova a fost dintotdeauna unul dintre cele mai eficiente. Noi, cei de la chestură, asiguram marginea externă a campusului universitar. Dar un grup reușise să spargă cordonul forțelor de ordine și a ajuns până la noi. Oftă, încercând să-și rețină un fior. Eram cu Franco, la fel ca de obicei. Dar într-o secundă ne-am văzut prinși într-o aglomerație nebună. Era un haos total. Parcă eram în mijlocul unei bătălii, acoperiți de vălul de fumigene, în timp ce cocktailurile molotov zburau în jurul nostru. Apoi, cineva a tras. De mai multe ori. Eu am fost împușcat. Un singur glonț. În umărul acesta.

Fără ca Fabio să i-o ceară, Caruso își descheie nasturii cămășii în carouri și îi arătă o cicatrice mică, la nivelul claviculei.

— Vedeți? Nu vă spun minciuni! Doar un glonț. Prima și ultima dată când am fost rănit în timpul serviciului. M-am prăbușit pe loc, dar nu mi-

am pierdut cunoștința. Nici măcar n-am simțit durerea, sau poate că da, cine își mai aduce aminte? Oricum, eram încă în viață. Când m-au internat, doctorii mi-au spus că totul avea să fie bine, glonțul se lovise de os. Dar am fost tras pe dreapta mai mult de o lună. Iar procurorul nu putea să stea să mă aștepte să fiu externat. A arhivat cazul, așa cum fusese stabilit. Zernich nu figurează nici măcar pe lista celor cercetați. Gândindu-mă acum, probabil că nu aș fi reușit să fac prea multe, dar ar fi trebuit să încerc.

— Dar nu ați făcut-o, zise Costa. Nu era o întrebare. Să încercați, vreau să spun.

Privirea lui Caruso avu o strălucire ciudată.

— Nu. Nu am mai căutat probe care să demonstreze vinovăția lui Federico Zernich. Știți de ce? Știți care este motivul care m-a determinat să înțeleg că nu aș fi putut niciodată să-l duc pe monstrul acela în spatele gratiilor?

Costa probabil intuise. Iar Caruso îi citi răspunsul în ochi.

— Ați înțeles, nu? Sunteți perspicace. Am înțeles ce trebuia încă de când eram la spital, în urma discuțiilor cu doctorii. Mi-au dat de înțeles că acel glonț nu fusese tras din rândul protestatarilor, ci din spatele lor. Din locul unde se aflau ai noștri.

Tăcu din nou. În liniștea care se așternuse, Costa își revizui judecata la care îl supusese pe fostul polițist. El, chestorul acela venit în casa lui, îl obligase să retrăiască un trecut pe care voia să-l uite. Și nu era primul, căci și Valentina trecuse pe acolo.

— Acum ați înțeles de ce am încetat să mai caut?

— Colegul dumneavoastră. Partenerul dumneavoastră… murmură Costa.

— Bravo, domnule chestor! Partenerul meu… Dumnezeule, fratele meu! În cele din urmă, am aflat întâmplător… Sau poate că nu. Poate că nici nu trebuia să mi-o ascundă. S-a întâmplat când a venit să mă viziteze la spital. I-am citit-o în ochi. În tăcerea sa. În stânjeneala pe care o afișa. Nu putea nici măcar să mă privească în ochi. Iar mie nu-mi venea să cred. Dar când l-am întrebat de ce, cu speranța că îmi va spune că mă înșelam sau, cel puțin, că fusese o greșeală, o fatalitate, de înțeles în tot acel haos… el mi-a spus, pur și simplu, că soția lui avea o tumoare. Un carcinom la nivelul creierului. Un tip de cancer pentru care numai niște tratamente foarte costisitoare puteau să-i ofere o șansă, oricât de mică, de vindecare. Știți cine îi plătea acele tratamente? Cine le permitea lui și soției sale să

nutrească o speranță?

Costa încuviință din cap. Era tot ce putea face în fața enormității pe care i-o mărturisea Caruso.

— Nu am o justificare temeinică pentru că am renunțat la cercetarea lui Zernich, știu. Nu pentru că acel glonț mă speriase într-atât de tare doar pentru că nu luasem în calcul moartea la datorie, ba dimpotrivă. Sau pentru că cel care mă împușcase fusese fratele meu. Care, printre altele, îmi jurase printre lacrimi că nu trebuia să mă ucidă, ci doar să mă scoată din joc. Nu. M-am speriat pentru că înțelesesem de câtă putere dispunea Zernich și cât de dornic era să facă uz de ea. Înțelesesem cum gândea acel monstru. Nu s-ar fi limitat să mă lovească direct, ci s-ar fi folosit de oamenii pe care îi iubeam. Orice ființă din preajma mea s-ar fi aflat în pericol. Prieteni, cunoscuți. Nu vorbesc despre un pericol fizic. Zernich îi contaminase sufletul lui Franco. I-l sfărâmase. Doar pentru că eu acționasem și voiam să am dreptate.

Tăcu. Din nou liniște. Și mai gravă, față de cea care îi însoțise cuvintele până atunci.

— Și după aceea? îl îmboldi Costa. Ce s-a întâmplat după aceea?

Caruso îl privi în ochi. Părea mai ușurat acum.

— Nimic, răspunse. Cazul a fost arhivat și amin! De fapt, ce voiați să se întâmple? Un drogat și o prostituată uciși. Cui îi păsa? Eu, la rândul meu, am continuat să fac singurul lucru pe care îl știam, să fiu polițist. Nu cu același partener, bineînțeles, dar mi-a mers bine oricum. Sunt încă aici, vedeți? Sunt viu și trăiesc… chiar dacă presupun că nu pentru prea mult timp.

— Și Zernich?

— Ah, da, Zernich… Păi, după uciderea celor doi și înscenarea aceea oribilă, a dispărut. Nu s-a mai auzit de el prin locurile acestea ani de zile. Nu cred că din remușcare sau de teamă. Cred că cine știa ce se întâmplase făcuse în așa fel încât băiatul să stea în umbră. Mereu protejat. Cel puțin până se limpezeau apele. Cine știe, poate că se temeau că un alt polițist Caruso, mai curajos și mai cinstit decât mine, se va ridica și va duce la bun sfârșit sarcina pentru care era plătit. Zâmbi cu amărăciune. Câțiva ani mai târziu, părinții lui au murit într-un accident de mașină. Nimic suspect, deși era ciudat că cei doi se aflau împreună în Jaguarul bătrânului. De ani de zile, soții Zernich erau practic niște străini. Dar așa s-a întâmplat, nu mă

întrebați mai multe. Nimeni nu s-a apucat să facă supoziții asemenea celor pe care vi le citesc pe chip acum. Iar eu m-am ferit să mă bag. Lăsasem totul în urmă.

Își ridică bărbia, ca pentru a-l provoca pe Costa să-l contrazică.

— După moartea lor, Federico a ieșit din nou la rampă, continuă el. Crescuse și nu mai semăna cu puștiul destrăbălat căruia îi plăcea să gonească pe șoselele cu mașini luxoase și să se țină după prostituate. Devenise bărbat în toată firea, un om de afaceri în stare să ia în mâini hățurile imperiului moștenit de la tatăl său și să-l administreze pe măsură. Ba chiar și un filantrop. În fine, curat ca o haină abia ieșită de la vopsitorie, astfel și-a etalat întregului oraș noua sa înfățișare. Bravo, nu? Îi fraierise pe toți. Chiar și pe mine, care pentru un moment mi-am zis… Dumnezeu să mă ierte… că poate făcusem bine să nu mai investighez implicarea lui în moartea celor doi amărâți.

— Însă după aceea s-a petrecut povestea cu omul străzii, zise Costa.

— Exact! Douăzeci și cinci de ani mai târziu, Procuratura provinciei Veneția a dispus o serie de percheziții. Era vorba despre o anchetă de proporții asupra unei organizații de pedofili. Erau implicați copii, înțelegeți? Comercializau videocasete care conțineau scene atroce, ți se făcea rău… Noi am avut de-a face cu doi viermi, dar la locuințele lor nu am găsit foarte multe. Câteva fotografii, nu mare lucru. Mai bine că a fost așa. Apoi am aflat de o videocasetă confiscată în timpul perchezițiilor, nu îmi amintesc unde, care imortalizase crucificarea unui bătrân. Pe vremea aceea nu exista un termen pentru genul acela de casete, dar cineva le tot numea *snuff movies*… sau cum s-o pronunța. Când am văzut-o, imaginile mi-au dat de înțeles imediat.

— Ce anume?

Caruso dădu din cap aprobator. În acel moment, în fața lui Costa, se afla adevăratul polițist care își petrecuse atâția ani în cadrul echipei mobile. Un adevărat polițist. Sigur pe sine.

— Mi-am amintit că înainte cu un an fusese sesizată dispariția unui cerșetor într-un sat din apropiere, între Padova și Verona. Ceva mi-a dat de gândit. Vi s-a mai întâmplat? Dacă sunteți un bun polițist, atunci știți despre ce vorbesc. Nu este vorba despre intuiție. Se naște o legătură între ce am arhivat în sertarele creierului și ceea ce avem în fața ochilor. Totul se leagă în mintea noastră.

Costa știa la ce se referea.

— Se întâmplă uneori, zise polițistul pensionar. M-am dus să caut detaliile acelei dispariții. Nu era decât un fax cu datele de identificare ale bărbatului, fotografia și un articol de ziar care vorbea despre dispariție. Am pus cap la cap cele două informații. Dispariția și filmarea. Bătrânul ar fi putut fi aceeași persoană. Am făcut două cercetări separate și am înțeles. Aceea nu era o simulare; sărmanul, asemenea lui Hristos, fusese cu adevărat țintuit. Un singur om putea concepe așa ceva: Federico Zernich. Știți ce a fost cel mai rău? Că și atunci, după ce am descoperit că blestematul nu încetase să tortureze și să ucidă, nu am făcut nimic. Nimic, înțelegeți? Pentru că mi-a fost teamă că nu voi fi crezut. Că nu aveam suficientă putere să-l opresc pe câinele acela. Că aveam să încasez un alt glonț, și poate nu în umăr. Că vreunui alt apropiat de-al meu i-ar fi fost inculcată ideea de a mă trăda și de a se trăda pe sine însuși. La final, nu merita. În fond, cine fuseseră cei uciși de acel dezechilibrat? Un cerșetor, un drogat și o prostituată. Nu, nici măcar o fărâmă de probă.

În obscuritatea care invadase camera, Costa observă că fostul polițist plângea. Acum nu i se mai părea respingător, dar nici nu-și găsea cuvintele ca să-l aline. Nu putea să-l aline pe bărbatul din fața lui. Pentru că bătrânul avea dreptate: era vinovat. La fel de vinovat ca toți cei care îl lăsaseră pe acel ucigaș liber să-și cultive pasiunea perversă, dorința de sânge și de a provoca suferință.

— Dacă l-am fi arestat, am fi salvat multe vieți, confirmă cu vocea frântă Caruso. În schimb, noi nu am făcut nimic. Eu nu am făcut nimic…

122.

La ușă, fără să-și ridice privirea, rosti ultimele cuvinte:

— Când a plecat, prietena dumneavoastră era răvășită. Dar și hotărâtă. Eu, care sunt un laș, i-am spus să fie atentă. Zernich era influent atunci, la fel cum este și acum, în ciuda faptului că nu este decât un bătrân bolnav. Nici nu este singur, de fapt, niciodată nu a fost. Mai sunt alții alături de el. Nu doar oameni care-l acoperă pentru că este un om important. Eu cred că este vorba despre cineva care-i împărtășește pasiunile bolnăvicioase. Dar nu am probe. Nu le-am avut niciodată. Dacă acum v-am povestit ce știu,

este doar pentru că nu mai am nimic de pierdut. Nu mai am prieteni. Nu am viitor. Nimic.

Pe când închidea ușa casei, cufundându-se în umbra în care trăia, adăugă:

— Sper doar că și prietena dumneavoastră a fost în cele din urmă puțin lașă, pe cât am fost și eu.

Dar ambii știau că Valentina nu era astfel.

După ce-și luară rămas-bun, Costa nu se putu abține să nu compare acea vizită cu cea pe care i-o făcuse Loredanei Talischer, prietena lui Sileri. Ea și bătrânul polițist pensionar. Doi oameni atât de diferiți, totuși, cu un destin foarte asemănător. Ambii prinși în meandrele unei vieți învăluite de întâlnirea cu răul. Ambii cufundați în singurătate și în conștientizarea faptului că nu au făcut nimic pentru a se salva pe sine și pe ceilalți de răutatea pe care avuseseră nefericirea să o privească în ochi. Și că ar fi putut s-o oprească. Sau să încerce măcar.

Mașina înghițea șoseaua care îl ducea spre Padova.

O parte a minții sale se concentra pe asfaltul luminat de faruri, cealaltă, la cuvintele lui Caruso. Valentina avea dreptate. Soluția se afla acolo, în fața lor. Dar trebuia să știe cum s-o descopere.

123.

— Iese din oraș. Ce fac?

În timp ce Loris Manna se uita pe ecranul computerului, un gust ciudat, de pământ și sare, îi năpădi gura. Se uita la ceva ce părea să aibă logică. Dar îl îngrozea.

— Deci? se auzi vocea tânguitoare a lui Gabriele Piovesan în căștile conectate la mobil. Ce fac?

— Da, continuă să-l urmărești, răspunse distras Manna, fără să-și dezlipească privirea de pe cuvintele care străluceau pe monitor.

Încheie convorbirea, fără să mai aștepte confirmarea celuilalt. Trebuia să se gândească bine la ceea ce aflase.

În internet café erau șase locuri, toate goale, cu excepția celui unde se afla el. Pakistanezul de la tejghea făcuse o grimasă când Loris, arătându-i legitimația, îl întrebase unde stătuse bărbatul care tocmai ieșise.

— Eu sunt în regulă, plătesc impozitele! protestase omul.

Loris îi răspunsese că nu-l interesau impozitele lui și nu voia decât să folosească același terminal ca al individului cu pricina. Bărbatul îl însoțise într-acolo fără alte comentarii.

Nu era ușor să redeschidă paginile web pe care navigase Altieri, dar Loris cunoștea câteva trucuri învățate de la un hacker din Anonymous pe care-l arestase cu un an înainte în timpul unei razii. Sfaturile acestuia, primite în schimbul unei recomandări către judecător, dădură roade: după numai câteva manevre, Loris accesă paginile deschise de lacheul lui Zernich. Satisfacția nu dură mai mult de o secundă, după care fu înlocuită de neliniște.

Apelul lui Piovesan îi distrăsese atenția doar o clipă. Dar acum, punând informația pe același palier cu ceea ce tocmai descoperise, își dădu seama că avea logică. Una fără echivoc. Trebuia să se grăbească.

Îl sună pe Piovesan și îi puse în vedere să nu piardă din ochi mașina lui Altieri.

— A ieșit deja de pe autostradă și tocmai a intrat pe drumul național 47… Ieșim din Veneto… ne îndreptăm spre Trentino! spuse cu voce alarmată tânărul polițist.

— Cu atât mai mult, nu-l scăpa! Dar rămâi la distanță. Venim după tine cât mai repede cu putință.

— Veniți după mine? Cine? Când? Loris, ce se întâmplă?

— Nu-l scăpa, te sun mai târziu! Nu-l scăpa!

Închise și formă numărul lui Costa, care îi răspunse de parcă ar fi fost cu telefonul în mână.

— Mi-a confirmat, zise vicechestorul fără altă introducere. Zernich a fost dintotdeauna.

— Știam! Reflexia din geam era a lui. Dumnezeule, Fabio… de când umblă liber psihopatul acela?

— Cu mult înainte de a-ți putea tu imagina. De cincizeci de ani tot ucide, Loris, și cred că nu acționează singur. Niciodată nu a făcut-o…

— Cred că azi Altieri a fost să vorbească cu Zernich. L-am urmărit până la casa bătrânului. Acum a plecat din oraș. Piovesan e pe urmele lui. Dar e ceva ce trebuie să știi, de fapt, să vezi.

— Spune-mi unde ești, îi ceru Costa. Tocmai m-am întors la hotel, dar ies imediat. Vin să te iau și mergem după băiat.

— Îți trimit localizarea pe mobil. Și… Fabio?
O ezitare abia perceptibilă.
— Da?
— Dacă i-au făcut rău Valentinei…
— Știu, îl întrerupse Costa cu furie. Știu.

124.

Înainte de a pleca, își verifică pistolul Beretta.

Manevrarea obiectului din metal inert aproape că-i făcu plăcere. Nu-i plăcuseră niciodată armele, nu le considera decât un instrument necesar, o *extrema ratio.* Să aibă de-a face cu un calibru de 9, cu dublu încărcător, fusese mereu o bătaie de cap. Își imagina cum își fixează ținta. Altieri. Bătrânul Zernich. Ca să o poată salva pe Valentina.

Sau ca s-o răzbune.

Încercă să-și alunge acel gând. Își fixă arma la curea, sub puloverul negru, îmbrăcă o haină groasă și ieși din cameră. Avu impresia că nu închidea în urma lui doar o ușă de hotel, ci pecetluia o viață întreagă, o viață marcată de greșeli îngrozitoare, de neiertat. Dar care acum îi oferea o ultimă, nesperată șansă.

Când ajunse la vechiul său Volvo, văzu doi bărbați. Nu depuneau niciun efort pentru a se ascunde. Erau în picioare, lângă mașină, în frigul serii, așteptându-l fără îndoială pe el.

Îl recunoscu pe Gaetano Lomastro, comandantul echipei mobile din Padova. Bărbatul îl întâmpină cu un zâmbet într-atât de fals, încât părea ridicol.

— Fabio Costa! Așadar, am primit informația corectă… Ce mai faci, prietene?

Îi întinse mâna fără să-și scoată mănușile, privindu-l prin ochelarii de vedere ușor aburiți. În spatele lui, cel de-al doilea bărbat, un polițist tânăr cu alură atletică, nu se mișcă, nu zâmbi.

— Lomastro, zise Costa prudent. Ai venit aici pentru mine?

— Păi, voiam să văd dacă într-adevăr ai venit la Padova. Mi se spusese, dar mi se părea ciudat. Nu știam că ai aici… ce anume? Prieteni? Rude?

Costa îl privi.

— De fapt, o prietenă, pe care venisem să o vizitez. Dar nimeni nu știe

nimic de ea. Valentina Medici. O cunoști, nu?

Zâmbetul lui Lomastro rămase intact. Vorbi cursiv, fără pauze:

— O fată foarte frumoasă… și un foarte bun polițist, o spun cu sinceritate. Dar s-a întors la Roma de ceva timp. Dar dacă ți-e prietenă, nu ți-a spus că-și terminase treaba aici?

— Nu ne-am mai auzit de o vreme. Din vina mea, cred.

— Ah, da, poate! Femeile trebuie răsfățate, Fabio. O știi, nu? Trebuie să le răsfeți și să nu le dezamăgești. Niciodată.

— Deci tu nu ai mai văzut-o?

— Ți-am spus, își terminase treaba la noi. Și, sincer, amice, nu mă interesează ce face Medici în timpul ei liber. Dacă nu s-a întors la Roma, poate că și-o trage cu cineva, pe undeva… S-o lăsăm în pace, nu? zise făcându-i cu ochiul.

Când Costa se mișcă, aproape imperceptibil, Lomastro își duse o mână spre față, ca pentru a se apăra, și-și întoarse capul în cealaltă parte. Apoi zâmbi în silă, nervos.

Costa își păstră stăpânirea de sine, dar ceva îi scăpă. Temnița emoțională unde își închisese furia începea să cedeze. Se simțea. Tânărul polițist din spatele lui Lomastro își strânse pumnii.

— Valentina este prietena mea, zise calm. Poate că ar trebui să-i arăți puțin mai mult respect, Lomastro.

Orice umbră de falsă amabilitate dispăru de pe chipul și din atitudinea celuilalt.

— Atunci, să vorbim fără ocolișuri. Eu nu dau doi bani pe Valentina. Dacă te-am așteptat aici, în frig, nu a fost ca să schimbăm amabilități, ci ca să evit un eventual deranj.

— Cred! Oricum, arătați ca doi călăi în așteptarea victimei, știai?

— Poți să râzi cât poftești! Valentina ta nu ne-a sâcâit doar pe mine și pe doi domni cumsecade din acest oraș. Și-a pus în cap jumătate de departament. Știi că la Roma s-au enervat pe ea? Ca și pe tine, de altfel, dar tu ești obișnuit, nu? Între o partidă de sex și o sinucidere asistată…

Îi trase un singur pumn, tare, în obrazul stâng, dar în lovitura aceea se regăsea toată furia acumulată în ultimele zile. Lomastro se prăbuși ca o marionetă căreia i s-au tăiat brusc firele de susținere. Nu scoase nici măcar un vaiet.

Polițistul care îl însoțea făcu un pas înspre Costa, care îl privi cu un

surâs. Era ceva eliberator în scena aceea.

— Dacă vrei, am și pentru tine. Aș fi chiar fericit să încerci. Cu adevărat fericit!

Stupefiat, polițistul se opri. Își concentra etalarea forței în pumnii pe care îi tot închidea și deschidea, nimic mai mult. Era clar că-și cântărea opțiunile. Nu venise acolo ca să încaseze. Hotărând să evite confruntarea, se aplecă lângă Lomastro, care își masa obrazul, nevenindu-i încă să creadă.

— Ești terminat, Costa! șuieră comandantul, a cărui flegmă plină de sânge pătă zăpada de pe drum. Ești terminat! Nu știi în ce te-ai băgat! N-ai idee…

Când Costa se aplecă, apropiindu-și fața de a lui, Lomastro păli și nu mai spuse nimic. Polițistul care îi susținea capul își reluă poziția, pregătit să intervină. Costa nici nu catadicsi să se uite la el. Toți trei erau ghemuiți pe asfalt ca niște tuaregi în jurul unui foc invizibil din deșert.

— Nu. *Tu* ești terminat, zise Costa uitându-se la picăturile roșii care pătau bărbia tremurândă a lui Lomastro. În curând vei plăti nu doar pentru lașitatea de care ai dat dovadă, ci și pentru toți cei de dinaintea ta care au închis ochii, pentru toți cei care n-au vrut să mai știe… Vei plăti pentru fiecare victimă din această poveste. Chiar și pentru cele care au căzut înainte să vii tu aici să putrezești. Roagă-te ca una dintre ele să nu fie și Valentina. Pentru că în cazul ăsta o să-mi plătești personal.

Se ridică. Le aruncă o ultimă privire celor doi bărbați, apoi intră în mașină.

Când porni, văzu în oglinda retrovizoare imaginea lui Lomastro încă așezat pe asfalt, cu ochii pierduți, nedumerit.

125.

Luminile orașului fuseseră lăsate în urmă de multă vreme, iar banda lungă de asfalt dădea de înțeles că drumul era abia la început. La o sută de kilometri în față, Gabriele Piovesan îi ținea la curent, chiar dacă Loris își conectase mobilul la GPS-ul montat pe mașina lui Altieri și putea să-i urmărească semnalul. Nu știau ce punea la cale omul de încredere al lui Federico Zernich, dar plecarea aceea neașteptată, pe lângă tot ce aflaseră,

prevestea ceva important.

Așezat lângă Fabio, Loris nu se oprea din vorbit. Locvacitatea lui frenetică era justificată de subiect, chiar dacă vorbele pe care le rostea aveau o nuanță de nebunie.

— Altieri a intrat pe un chat codat, povesti el străduindu-se zadarnic să rămână calm. A inițiat un dialog folosind nickname-ul de Donald Duck! Îți amintești? Este același pseudonim cu care intrase în contact Randolph Collins, asasinul din Boulder. Collins se numea Nightgaunt și vorbea cu Donald Duck despre Caravaggio.

— Dacă Donald Duck e Altieri, atunci el e cel care l-a determinat pe Collins să comită măcelul din Boulder, conchise Costa.

Trei.

Doi mari și unul mic.

Ulterior, dacă vrei să mă uimești, îmi poți trimite o referință.

Referința era chiar tabloul lui Hopper.

— Exact! Era o probă pe care trebuia s-o treacă. Miza era un fel de premiu, ceva ce are legătură cu Caravaggio și operele sale. De asta vine Minetti în Italia…

— Dar Collins a fost arestat, observă Costa. Cu cine a vorbit Altieri?

— De fapt, cu altcineva. Tonul lui Loris deveni grav. Am intrat în chatul pe care îl utiliza. Am stat numai câteva secunde, înainte să schimbe IP-ul și să mă scoată afară. Dar am reușit să citesc un fragment dintr-o altă conversație în curs. Era un individ sau o individă, nu știu. Pseudonimul său era Jeronymous. Se lăuda că tocmai avusese acces la ceva ce se numește Holocaust. Și că avea valizele pregătite. Nenorocitul nu-și mai încăpea în piele de bucurie, în timp ce interlocutorul său se văita că nu reușise încă să-și omoare părinții… Psihopații ăștia participă la un soi de loterie. Ucid ca să li se ofere privilegiul de a fi invitați la Holocaust, indiferent ce-o însemna asta… iar Altieri e cel care extrage numerele câștigătoare!

Iar după conversația de pe chat, se gândea Costa, Altieri pornise într-o călătorie. Putea fi doar o coincidență, dar ceva îl făcea să creadă că exista o legătură.

Îi povesti lui Loris detaliile întâlnirii cu Caruso.

— Totul se potrivește, zise Manna. Zernich e un psihopat foarte bogat, cu impulsul de a ucide încă de când era copil. Altieri e mâna lui dreaptă, nu doar în administrarea afacerilor sale viticole, ci și în cele macabre. Altieri îl

angajează pe Sileri la Vila Zernich tocmai pentru că *știe* cine este, știe ce a făcut și ce-ar putea face… și pentru că are nevoie de un om ca el. Sileri era la fel de nebun ca Zernich, iar cei doi aveau în comun același plan criminal. Chiar dacă este ceva care îmi scapă…

— Da, încă mai sunt întrebări fără răspunsuri.

Costa încerca să se concentreze la drum și la pașii pe care-i aveau de făcut. Făcuse deja raționamentul pe care-l expunea Loris în acele momente. Concluziile erau aceleași.

Federico Zernich avea două pasiuni: moartea și arta. Un profil psihologic sumar sugera că personalitatea bătrânului corespundea cu portretul-robot al unui asasin compulsiv, înclinat spre ritual, fără implicații sexuale. Implicarea în uciderea prietenului toxicoman și a prostituatei, felul în care fuseseră așezați, sârguința cu care se aplecase asupra acelei orori, totul îi indica vinovăția. Dacă tânărul vlăstar ar fi fost oprit atunci, poate că Sileri n-ar mai fi avut ocazia să ucidă.

Fără îndoială, în ultimii cincizeci de ani, mulți oameni căzuseră victime impulsurilor psihotice ale lui Zernich. Singura diferență față de primul său asasinat era prudența pe care o adoptase. Costa era convins că dacă ar fi continuat să sape mai adânc în direcția potrivită, cu ceea ce știa deja, ar fi putut să explice multe dintre acele dispariții inexplicabile. Dispariția și crucificarea lui Sebastiano Zorzin erau o dovadă a măcelului invizibil.

În 1995, Claudio Altieri lucra deja pentru familia Zernich. Probabil unul dintre cei trei bărbați acoperiți cu glugi era el, în timp ce patronul filma agonia lui Zorzin. Prezența celorlalți doi sugera că Zernich și Altieri nu erau singuri. Poate că exista un mic grup, care avea în comun aceeași nebunie pentru a ucide. Misiunea pe care și-o asumase Zernich nu era doar aceea de a-și satisface propriile impulsuri, ci să le și împărtășească. Poate că, într-o manieră distorsionată, reproducea ceea ce văzuse la mama lui. Femeia adunase în jurul său pictori faliți sau necunoscuți pe care îi încuraja și îi susținea. Federico Zernich făcuse la fel, dar cu o altă categorie de artiști. Asemenea maestrului atelierului unde și-a făcut ucenicia Caravaggio, Zernich îi cultivase și-i inspirase pe unii care pentru operele lor nu aveau nevoie de pânze nelucrate sau de marmură, ci de carne și de sânge.

Sileri era diferit față de vârstnicul om de afaceri. Își găsea plăcerea trupească doar în necrofilie. Era violent, impulsiv, deținea cunoștințe solide

de chimie, iar când descoperise plastinarea trebuie să fi fost ca o iluminare. Perspectiva de a conserva trupurile femeilor moarte astfel încât să-și prelungească plăcerea fără neajunsul descompunerii. Iar el era destul de nebun încât să creadă că putea îmbunătăți procesul chimic, evitând descărnarea trupurilor. Nu avea nevoie decât de un loc sigur unde să-și desfășoare experimentele și de instrumentele corespunzătoare. Totul, costisitor. Tentativa cu trupul sărmanei Teresa Franceschi eșuase din cauza echipamentului inadecvat.

Zernich fusese cel care îi furnizase cele necesare. Când Sileri fugise, după descoperirea asasinatului Teresei, Zernich, sau poate Altieri, aflase că era dat în urmărire un necrofil care încercase să folosească procedura de plastinare pe trupul victimei. Era candidatul perfect. Altieri fusese detectiv și știa cum să se miște în lumea periferică a infracționalității. La nivelul mai ascuns, informațiile circulă mai repede. Astfel că îl depistase pe Sileri înaintea poliției și-i oferise protecție și acoperire, îl angajaseră ca administrator al Vilei Zernich, dându-i șansa de a-și continua experimentele. Și de a se bucura de rezultatele nebuniei sale fără limite sau consecințe. Cum ar fi putut să refuze?

Sileri nu era un estet, nu-l interesa arta. Acela era detaliul care nu se potrivea încă de la început și care o împinsese pe Valentina să continue cercetările. În schimb, arta era obsesia lui Zernich. Pactul era avantajos pentru ambii. Găsirea victimelor care semănau cu personajele din picturile lui Caravaggio îi oferea lui Sileri posibilitatea de a-și perfecționa tehnica. Motivul pentru care aleseseră acel pictor nu era încă lămurit. Poate avea dreptate D'Avanzo când spunea că portretele lui Michelangelo Merisi erau cele mai potrivite pentru scopul lor repugnant.

Sileri comisese însă o eroare când îl scăpase pe Fosco Agnelli. Pe deasupra, îi condusese la Vila Zernich. Protecția pe care i-o oferise bătrânul și de care se bucurase ani de zile se destrămase. Totul datorită Valentinei, care nu acceptase să renunțe la anchetă. Nici măcar când rămăsese singură.

Gândul la ea era ca un fier înroșit înfipt în inimă și în minte. Însă Costa trebuia să treacă prin durerea aceea pentru a ajunge la final, nu pentru a se lăsa zdrobit de remușcări. Pentru ele avea timp mai târziu. Era un expert în domeniu.

Zăpada se așternuse pe marginea drumului. Nămeții albi reflectau farurile mașinii.

— Oare unde se duce? întrebă Manna pentru a zecea oară.
— La Holocaust, răspunse Costa. Unde în altă parte?
Trebuise să se oprească pentru a monta lanțurile, dar începea să se teamă că mașina nu era potrivită pentru a continua acea urmărire neplanificată. Plecase din Padova de cel puțin două ore și de când intrase în Trentino viscolise fără încetare. De loc din Veneto, Piovesan era obișnuit cu ninsorile abundente, dar teama de a nu comite greșeli îi imprima o stare continuă de anxietate. Manna și domnul vicechestor Costa erau în urma lui, chiar dacă vremea rea și traficul aglomerat îi încetiniseră pe vârful Bassano del Grappa. Totul avea să se rezolve odată ce se reuneau. GPS-ul își făcea treaba, dar cel mai aproape de țintă era el. Totuși, până atunci nu avusese probleme cu excepția blestematelor de lanțuri pe care trebuise să le monteze; parcă ninsoarea aceea începuse numai ca să-i facă lui misiunea mai grea.
Când ieși de pe drumul național și văzu panourile care îl informau că intra pe un drum de provincie spre lacul Molveno, începu să se îngrijoreze de starea Daciei Sandero. Nu se simțea în largul lui la volan și nici nu mai vedea luminile roșii de poziție ale Cayenne-ului condus de Altieri, chiar dacă semnalul prin satelit continua să transmită, asigurându-l că obiectivul era tot în fața lui. Dar era singur în mijlocul pustietății și era îngrijorat.
Poate că fusese util să ia parte la acea aventură. Cu siguranță îl ajuta să înțeleagă dacă era făcut pentru acea meserie. Chiar dacă în acel moment ideea de a se întoarce la biroul său comod nu i se mai părea atât de deprimantă.
Semnalul GPS-ului se mișcă brusc, ieșind de pe linia care indica drumul prin vale și mutându-se către vest. Pe ecranul tabletei, zona respectivă era o pată mare albă, fără puncte de reper. Pustietate la propriu!
Piovesan fu nevoit să încetinească pentru a nu rata virarea neașteptată a lui Altieri, care nu era marcată pe harta digitală. O zări cu greutate, printre fulgii de zăpadă care acum cădeau și mai repede, formând o pătură pe care se reflecta lumina farurilor sale.
Viră cu grijă și se găsi pe un drum îngust și sinuos care înainta spre interiorul munților. Spera că Manna și Costa nu pierduseră semnalul, pentru că altfel ar fi fost dificil să le explice unde și când să cotească. Nici măcar nu știa unde se afla cu exactitate. Și se simțea mai mult ca oricând singur și lipsit de apărare.

Drumul era în pantă. Pe partea stângă, printre copaci, putea zări fundul văii și conturul unui lac închis la culoare, marcat pe alocuri de luminile caselor care păreau atât de îndepărtate, ca dintr-o altă galaxie. Dincolo de întinderea de apă se înălța un masiv muntos impunător, acoperit de zăpadă. Pe partea dreaptă, în schimb, nu erau decât poalele Dolomiților, care formau un zid pe care nicicând nu-l mai văzuse atât de aproape și de amenințător.

Avu tendința să-l mai sune încă o dată pe Loris, ca să-i audă vocea și să se asigure că erau pe urmele lui. Dar se înfrână. Nu voia să i se perceapă frica. Vorbiseră cu numai douăzeci de minute înainte. Încă puțin și aveau să se întâlnească.

O rafală de vânt și mai violentă îl constrânse să accelereze ritmul ștergătoarelor de parbriz. Vizibilitatea era din ce în ce mai redusă, spre deosebire de bătăile inimii lui, tot mai rapide.

Observă că în fața lui, în obscuritatea întreruptă de albul luminos și orbitor al fulgilor de zăpadă, două lumini roșii stăteau nemișcate pe marginea drumului. O privire rapidă spre tableta de pe locul de alături îi confirmă că Altieri se oprise.

Opri imediat și stinse farurile, cu speranța că celălalt nu-i sesizase prezența. Știa că astfel era invizibil nu doar pentru Altieri, ci și pentru orice șofer care ar fi venit din spate; prin urmare, acesta l-ar fi lovit în plin. Dar luminile aprinse ar fi putut fi văzute de bărbatul pe care îl urmărea.

Așteptă o lungă perioadă. Continua să privească în oglinda retrovizoare ca să verifice dacă sosea vreo mașină. Nu știa ce să facă, și staționarea lui acolo devenea din ce în ce mai periculoasă. Când, hotărând că nu-și mai putea asuma riscul de a rămâne în beznă, se pregăti să aprindă motorul și să plece, își dădu seama că luminile roșii ale Cayenne-ului dispăruseră. După cum dispăruse și semnalul GPS de pe harta digitală.

Altieri și mașina sa se evaporaseră în neant.

127.

La telefon, vocea lui Piovesan îi trăda agitația:

— A dispărut! strigă.

— Ce vrei să spui? întrebă Manna, care observase deja că semnalul GPS dispăruse. Îi explică lui Costa: L-am pierdut. Piovesan spune că a dispărut,

indiferent ce-o însemna asta.

Piovesan continua să strige.

— Sunt în fața unui drum care duce spre munte, dar e barat cu un drug…

— Mai ești pe drumul principal?

— Nu! Trebuie să virați la Molveno. Virați la Molveno! Fiți atenții

— Spune-i să stea liniștit, îi ceru Costa în timp ce accelera ușor. Ajungem curând. Și spune-i să fie atent.

— Am auzit, am auzit, strigă Piovesan, apoi întrerupse convorbirea.

Costa continuă să accelereze, sigur de faptul că nu erau alte mașini pe porțiunea aceea de șosea. Trebuia să-l găsească pe Piovesan cât mai repede cu putință.

— Cât mai avem? îl întrebă pe Manna, care se uita la mobil de parcă printr-o vrajă semnalul GPS ar fi putut să reapară.

— Cred că s-a oprit la vreo treizeci de kilometri mai în față. Dar nu înțeleg de ce am pierdut semnalul.

— E printre munți. Poate că satelitul este acoperit.

— Poate.

Într-adevăr, erau înconjurați de siluetele negre ale versanților Dolomiților. Treceau prin cătune adăpostite la poalele munților aspri și magnifici și, cu cât înaintau, cu atât părea să-i învăluie natura sălbatică. Loris lăsa impresia că se gândește la același lucru. Privea înainte fără să scoată o vorbă.

— Ar trebui să anunțăm pe cineva? zise deodată.

— La cine te referi?

Manna îl privi cu un aer ciudat.

— Cum la cine? Fabio, suntem pe punctul de a intra într-un cuib de vipere în privința căruia nici nu știm foarte bine la ce să ne așteptăm! Acolo sunt oameni fără scrupule în posesia unor resurse uriașe. Au la activ mai multe victime decât toți criminalii în serie italieni din ultimii treizeci de ani. Nu ești de părere că avem nevoie de o mână de ajutor?

Costa clătină din cap.

— Nu încă, Loris. Mai întâi trebuie să ne asigurăm că Altieri s-a mișcat din motivele la care ne gândim noi… Va veni și momentul să cerem ajutor.

Nu era sigur însă. Poate că era prea târziu. Pentru Valentina. Pentru el. Pentru tot.

Manna îl mai privi câteva secunde, apoi verifică iarăși mobilul, de pe

care semnalul mașinii lui Altieri dispăruse definitiv.

După o altă jumătate de oră cotiră pe drumul parcurs de către Piovesan, care se cățăra pe munte precum șarpele încolăcit în jurul Pomului Cunoașterii Binelui și Răului. Câteva minute mai târziu văzură Dacia Sandero. Era oprită pe marginea șoselei, într-un loc de staționare lângă peretele stâncos. Când Costa își parcă Volvo-ul, Piovesan sări din mașină cu pistolul îndreptat către ei.

— Dumnezeule! Voi sunteți!

Lăsă ușor arma în jos. Tremura în zăpadă, și nu doar din cauza frigului.

În spatele său începea o cărare care urca spre munte Părea să fi fost o potecă pentru catâri care ducea la pășunile de mai sus. Dar era suficient de lată ca să poată trece un camion mai mic. Accesul era blocat de un drug gros și ruginit.

Costa și Manna se apropiară de Piovesan. Dincolo de drug, întunericul îi împiedica să vadă capătul potecii.

Piovesan arătă prin întuneric.

— Pe aici trebuie să fi intrat. Am văzut cum luminile de poziție au dispărut la înălțimea aceea.

— Să încercăm să vedem dacă se mișcă drugul.

Costa și Manna apăsară pe capătul scurt al vechii bariere, iar aceasta se ridică din cauza contraponderii.

— Altieri a trecut pe aici, comentă Fabio. Semnalul GPS este tot mort?

Informaticianul își privi mobilul.

— Da. Ah, a murit și telefonul!

Își verificară smartphone-urile.

— Nu e semnal, exclamă uimit Piovesan. Dar mai devreme era! V-am sunat…

Costa se uită înaintea lui. Drumul care se pierdea în tenebre. Cuvertura de zăpadă care-i avertiza parcă să nu înainteze.

— Eu nu cred că are legătură cu semnalul, zise.

— Cum adică?

Îl privi pe Manna.

— Au un *jammer.* Blochează toate semnalele.

Loris se gândi. Ideea că cineva folosea un dispozitiv de blocare a semnalelor nu-l surprindea atât de tare. Era dovada că se aflau în apropierea obiectivului lor.

— Este posibil, recunoscu. Mobilul avea semnal până de curând. Cred că l-au activat acum. Și pariez că dacă ne-am îndepărta din locul acesta izolat și ne-am întoarce pe drumul de provincie, n-am mai avea nicio problemă.

— Ce înseamnă asta? întrebă Piovesan, cu dinții clănțănindu-i de frig și agitație.

Costa și Manna se priviră.

— Că suntem aproape, zise vicechestorul. Arătând spre Sandero, adăugă: Gabriele, parcheaz-o astfel încât să nu se vadă din drum. Continuăm cu a mea.

Piovesan se grăbi să execute, fără a scoate un cuvânt. Apoi urcară toți trei în Volvo și porniră cu grijă pe drumul care plonja direct în necunoscut.

128.

Pe partea stângă a drumului, farurile luminară o pancartă veche, greu descifrabilă. Săgeata de sub inscripția decolorată indica direcția către ceva ce trebuia să fi fost sfârșitul acelei incursiuni. Citind-o cu atenție, descoperiră că se îndreptau spre Sant'Andrea.

— Pe unde suntem, fir-ar să fie? bombăni Manna, care se tot apleca spre parbriz ca să vadă în față.

— Dar bineînțeles! exclamă Piovesan. Valentina… hm, doamna comisar Medici mă pusese să verific proprietățile familiei Zernich. Imobile, acțiuni, firme, lucruri de genul ăsta. Patrimoniul acelei familii este enorm… dar am auzit numele acesta. Sant'Andrea… cred că este un hotel.

— Unde, acolo sus? se miră Loris Manna, nu foarte convins.

Piovesan ridică din umeri.

După câteva minute care părură o veșnicie, drumul se lărgi brusc, și dincolo de ultima curbă se văzu clădirea despre care vorbise Piovesan.

Se afla la câteva sute de metri mai în față și puțin mai sus față de locul unde se găseau ei. Un drum, puțin mai lat față de cel pe care îl parcurseseră până atunci, urca până la hotel. Pe margini, două șiruri de copaci, deja lipsiți de viață, pe care numai zăpada și gheața îi făceau să fie vizibili în noapte. Aleea era flancată în capătul de jos de două coloane înalte, probabil pivoții unei porți care nu mai exista de mult timp.

Din câte puteau vedea, clădirea era imensă, de formă pătrată, cu cel puțin

trei niveluri. Zeci de ferestre înguste erau presărate pe fațadă. Bolțile și turnurile negre impunătoare îi confereau un aspect și mai sumbru. Semăna cu o închisoare abandonată cu zeci de ani în urmă. Dar cu siguranță avea și alt rol în locul acela izolat, printre culmile acoperite de zăpadă.

Costa se gândi că trebuia să ia o hotărâre de urgență. Pentru că, odată trecuți de ultima curbă și cu clădirea impunătoare în fața lor, observă imediat două amănunte care îl alarmară.

Porsche-ul Cayenne al lui Altieri era la vedere, parcat pe margine la începutul căii de acces. Iar pe una din coloane strălucea ochiul roșu al unei camere de supraveghere.

Costa stinse imediat farurile și viră într-o parte, oprindu-se într-un nămete.

— Un hotel, aici? repetă Piovesan, care se uita afară de pe bancheta din spate.

— Nu știu, răspunse Costa. Poate că pe vremuri drumurile din zonă erau mult mai bune…

— Poate, confirmă Loris. Oricum, pare abandonat de ceva vreme.

— Cu excepția acelei camere… zise Costa făcând semn către stâlp.

— Și a jammer-ului care blochează toate semnalele radio…

— Indiferent ce-o fi locul ăsta, fac tot ce pot pentru a-l ține departe de ochii curioșilor, observă Costa. Am senzația că acolo, înăuntru, vom găsi câteva răspunsuri.

„Poate chiar și pe Valentina”, ar fi vrut să adauge. „Și cine știe pe cine sau ce altceva”.

— Așadar, ce facem?

Vicechestorul, aflat încă în penumbra protectoare a autoturismului său, se gândi câteva clipe, după care spuse:

— Vom face astfel. Gabriele, tu te întorci pe jos până la Sandero. Faci cale-ntoarsă și, îndată ce prinzi semnal de mobil, chemi ajutoare. Eu și Loris încercăm să intrăm…

— De ce nu așteptăm întăriri? întrebă tânărul. Nu știm ce se află acolo…

Costa clătină din cap.

— Tocmai pentru că nu știm. Trebuie să văd ce se întâmplă. Valentina sau o altă victimă a lui Zernich și a lui Altieri ar putea fi în pericol…

Ceilalți nu scoaseră un cuvânt. Costa intui că niciunul din ei nu credea că

Valentina sau oricine altcineva mai putea fi în viață în clădirea aceea neagră precum iadul. Dar el nu avea de gând să aștepte. Nu de data asta. Nu încă o dată. Moartea Rosannei îi fusese de ajuns.

În cele din urmă, Piovesan fu de acord.

— Bine. Dar vin eu cu dumneavoastră, domnule vicechestor!

— Ce naiba spui? întrebă Loris, care își verifica arma. Piovesan afișă un zâmbet sincer, deși nesigur.

— Spun ceea ce este corect. Cât timp credeți c-o să-mi ia să conving pe cineva să vină rapid aici? Eu? Un polițist venit de la munca de birou, din chestura din Padova, în probă la echipa mobilă? Unul care, cum se spune prin părțile mele, stă cu valizele în gară? Nici n-aș ști cui să-i telefonezi Pe cine sun? Pe Lomastro? Se uită către Manna. Tu, în schimb, ești inspector la Serviciul Central Operativ de ani de zile. Comandantul te cunoaște bine și te stimează. Tu știi pe cine să suni și cunoști cazul încă de la început. Tu știi ce să faci…

Tăcu. Manna încercă să se opună, dar Costa îl opri cu un gest al mâinii.

— Are dreptate. Tu ai mai multe șanse să faci rost de întăriri. Și mai ales repede.

Manna deschise gura. O închise. Nu mai era nimic de adăugat.

— Nu am învățat încă să fiu polițist, recunoscu Piovesan. Dar înăuntru voi putea să vă fiu de folos, domnule vicechestor. Credeți-mă!

În mintea lui Costa se aprinse o lumină violentă ca un neon, una din cele care în ultima vreme îi bulversau gândurile. De data aceasta, semnalul îi spunea: *Iată, ai la dispoziție o altă victimă de sacrificat.* Și nu se oprea din licărit.

„Să te ia naiba”, se gândi. „Băiatul ăsta merită un răspuns pe măsură”.

— Bine! Așa vom face.

Coborâră din Volvo. Ninsoarea se opri în clipa aceea. O luară ca pe un semn de bun augur.

— Aveți grijă, zise Manna, nu foarte sigur de hotărârea luată.

— Tu grăbește-te să faci ce trebuie! Și fii convingător!

Își strânseră mâinile. Apoi Manna porni pe drumul de întoarcere. Dispăru după prima cotitură.

129.

Avea cu adevărat aspectul unei cazemate abandonate. Zidurile din cărămizi înnegrite, ferestrele baricadate cu scânduri. Liniștea gravă, întreținută de cutia de rezonanță formată de munții din jur. Capătul căii de acces făcute din lespezi din stânca munților Dolomiți, pe care mașinile, ani de-a rândul, săpaseră două brazde adânci. La capătul opus, un loc larg de staționare, apoi ușa principală și câteva ferestre mari din care nu rămăseseră decât structurile din metal.

Un sanatoriu, iată ce fusese cândva acel loc. Era scris pe o placă înnegrită din bronz. SANATORIUL SANT'ANDREA DIN MOLVENO. Poate un loc de recuperare pentru bogății anilor '20, din secolul trecut, ridicat între munții aspri și la doi pași de lacul cu același nume.

Când citiră inscripția, Piovesan confirmă:

— Din cercetările mele a reieșit că e una dintre multele investiții făcute de tatăl lui Federico Zernich, Nicola…

Costa își imagină motivul verificărilor pe care Valentina i le solicitase lui Piovesan. Era obsedată să afle ce se întâmplase cu victimele lui Sileri, și se întreba, fără îndoială, unde le transportase trupurile. Unde se petrecea procesul de plastinare? Când făcuse legătura între Zernich și povestea aceea, se gândise că faimosul laborator trebuia să se găsească într-una dintre clădirile din proprietatea bătrânului. Poate că răspunsul se afla chiar în fața lor.

Întrebarea pe care trebuia să se concentreze în acele momente era: unde dispăruse Claudio Altieri?

Se opriseră la marginea platoului din fața sanatoriului, acolo unde cândva se întindea o grădină înfloritoare, dar care acum nu era decât un teren înghețat, năpădit de tufișuri și zăpadă. O ascunzătoare perfectă, se gândi el. Camera video de la intrare lăsa impresia că locul era supravegheat. Cum să nu fi fost?

Încă se gândea cum să intre când ușa neagră se deschise și Altieri ieși. Era îmbrăcat într-o haină groasă, și o glugă îi acoperea capul, dar fără îndoială era el.

Ocoli clădirea și dispăru în spatele zidului. Costa puse o mână pe umărul lui Piovesan și se uită în ochii lui. Băiatul ținea Beretta cu ambele mâini, fără mănuși, și tremura din ce în ce mai tare.

După câteva secunde auziră sunetul unui motor cu capacitate cilindrică mare. Altieri apăru la volanul unui Land Rover negru și intră pe aleea de

acces. Dispăru în numai câteva secunde, lăsând în urma sa un nor de zăpadă.

Acela era momentul pe care-l așteptau.

Fugiră înspre ușa care era încă deschisă și luară poziție fiecare pe câte o latură, uitându-se înăuntru. Pe arhitravă se zărea o altă cameră de supraveghere cu lumină roșie.

Costa îi făcu lui Piovesan un semn cu mâna deschisă. „Așteaptă".

Apoi alunecă înspre colțul zidului din partea opusă, ferindu-se să intre în unghiul vizual al camerei de supraveghere. Trebuiau să se asigure că după plecarea lui Altieri nu mai rămăsese nimeni înăuntru.

Se uită dincolo de colțul clădirii. Pe partea exterioară se vedea o parcare mare. Singura mașină era cea a lui Altieri, iar singurele urme de pneuri de pe zăpadă erau cele ale Cayenne-ului și ale Land Rover-ului cu care acesta tocmai plecase. Prin urmare, n-ar fi trebuit să se mai găsească nimeni în fortăreața aceea. Se întoarse, avu un schimb de priviri cu Piovesan și intrară.

130.

Planul fortăreței era simplu și funcțional. Un hol semicircular se deschidea larg la intrare. Vizavi, o scară mare ducea la etajele superioare. Pe părțile laterale ale scării, două coridoare lungi se curbau către interior, cuprinzând parcă în brațe sanatoriul. De-a lungul unei părți erau dispuse camerele, iar pe cealaltă, ferestre mari fără geamuri care dădeau spre o curte interioară în ruină, ca tot ce se găsea acolo, de altfel. În mijlocul vechii grădini, o fântână acoperită cu gheață și câteva bănci din granit. Întreaga clădire, dispusă pe trei niveluri, se concentra în jurul acelui spațiu central. Prin întuneric se puteau întrezări zeci și zeci de camere, acum goale și cufundate în tăcere, ca niște morminte.

Costa și Piovesan se opriră în încăperea care odinioară avea rol de recepție și sală de așteptare. O dovedea un ghișeu aflat între intrare și scara lungă.

Ascultau în liniște. Nu auzeau decât sunetul prelung al unor picături și ecoul rafalelor de vânt care șuiera prin geamurile sparte.

— Se pare că e complet abandonat, șopti Piovesan, dar Costa îi făcu

semn să tacă. Camerele de supraveghere pe care le observase afară sugerau prezența unei cabine de control și a unor lucruri pentru ascunderea cărora nu se precupețise niciun efort.

Nu voia să se despartă de băiatul care și așa i se părea foarte speriat, dar trebuiau să fie eficienți. Se apropie de el și îi șopti la ureche:

— Ascultă-mă cu multă atenție! Nu știm ce se află aici, așa că, prudență maximă! Începem de jos. Repede și în liniște, dar mai ales atenți. Tu te ocupi de holul din dreapta, eu, de celălalt. Dacă mi se confirmă bănuiala, cele două aripi se reunesc pe partea cealaltă, unde ar trebui să găsim o scară similară cu asta. Urcăm un etaj, aceeași procedură, fiecare coridor în parte, fiecare cameră în parte. Dacă, în schimb, mă înșel și asta e singura scară, ne întoarcem și reluăm de aici. Clar? Ești pregătit?

Piovesan dădu din cap. Confirmă. Și mai confirmă încă o dată. Apoi inspiră adânc și schiță un „Da" fără a scoate un sunet, mișcându-și doar buzele.

— Ține arma îndreptată în față. Dacă întâlnești un obstacol, o umbră, orice, numără până la trei. Folosește-ți rațiunea, nu te lăsă năpădit de frică. Treci la următoarea încăpere doar după ce te asiguri că ai verificat fiecare colț al precedentei. Și strigă dacă ai nevoie de ajutor. Strigă, indiferent de problemă. Bine?

Din nou un „Da" inaudibil.

Costa se uită la chipul încruntat al tânărului.

— Nu-ți pot promite că totul va merge bine, dar știu că vei face tot ce va trebui. Ești un polițist bun. Crede-mă!

Piovesan confirmă iarăși.

— Să-i dăm drumul!

131.

După cum își imaginase, parterul era destinat activităților specifice unui sanatoriu. Mai mult decât un simplu loc de recuperare, își dorise să fie un fel de hotel de lux. Costa trecu din saloanele generoase, unde se mai vedeau fotoliile șubrede și măsuțele de cafea, în camere mai mici, unde probabil oaspeții primeau îngrijiri pentru diversele lor suferințe. Existau paturi și separeuri alături de dulapuri care pe vremuri erau pline cu medicamente, ierburi și preparate galenice. Găsi chiar și o sală de mese, unde rămase

uimit să vadă că mesele erau pregătite. Însă totul era acoperit de un strat de praf care cu timpul se îngroșase, devenind un giulgiu vâscos și închis la culoare, un fel de așternut de mucegai putred.

Locul acela nu găzduia fantasme. Era el însuși o fantasmă.

Costa ajunse repede în punctul opus celui pe unde intrase. După cum prevăzuse, o scară geamănă ducea la etajul superior. De Piovesan, nici urmă. Probabil îi urma ad litteram directivele și controla încă partea lui de coridor. Nu înainta cu un pas fără să se fi asigurat că verificase fiecare colț. Costa însă se grăbea că continue.

Nu se auzeau niciun sunet, nicio voce. Sanatoriul părea pustiu. Dar senzația de urgență nu-i dădea pace. Nu credea că Valentina putea fi acolo, pe undeva, gata să fie salvată și să-l salveze de sentimentul de vinovăție, dar voia să se comporte ca și cum ar fi fost.

Urcă treptele cu pistolul ațintit în față, pregătit să reacționeze la orice mișcare.

La mijlocul scării auzi un zgomot aproape imperceptibil. Un fâlfâit de aripi. O agitație. Venea de la etajul superior. Rămase neclintit câteva secunde. Zgomotul se repetă. Acum era ca un tropot de labe, iar o secundă mai târziu, un șir de lovituri ferme.

Era cineva. Cineva sau ceva care se mișca.

Urcă la etaj cu urechile ciulite. Sunetul se auzea din stânga lui.

De-a lungul coridoarelor care se bifurcau din capul scărilor și care, asemenea celor de la parter, înconjurau sanatoriul erau dispuse douăzeci de uși. Din camera din capătul coridorului stâng se vedea o licărire.

Costa se apropie ușor.

Ceva trecu prin filtrul de lumină. O dată. De două ori.

Acum își auzea doar sunetul propriului sânge. Un vuiet puternic, anulând orice alt zgomot.

Valentina murmura.

Diana murmura.

Ajunse în fața ușii, care era dată de perete, și privi înăuntru.

Un bărbat era așezat pe un fotoliu roșu în mijlocul unui salon gol. Era îmbrăcat în negru. Ținea în mână un pahar înalt cu vin alb. Nimic altceva.

— Tu cine naiba ești? întrebă Costa din prag.

132.

Fereastra din spatele său era baricadată cu scânduri prost bătute în cuie. Senzația aceea de părăginire contrasta cu aspectul îngrijit al bărbatului. Șaizeci de ani, mai mult sau mai puțin, petrecuți într-o opulență evidentă. Un chip neted, fără riduri. Ochelari cu rame subțiri de aur. O podoabă capilară albă, rărită pe creștet, încadrându-i capul ca o aură. Cămașă din mătase, haină și pantaloni negri. Și paharul de vin pe care, la intrarea lui Costa în cameră, îl duse la gură, savurând licoarea.

— Salut! spuse zâmbind. Se uita la pistol, dar nu părea speriat. *Sprichst du Deutsch?*[4]

Costa îl privi menținând Beretta îndreptată către el.

— Nu.

— Ah, atunci voi vorbi eu în italiană. E bine, da? Sau să încercăm în engleză?

Avea un accent gutural și morbid în același timp. Continua să zâmbească de parcă s-ar fi aflat la o petrecere privată și ar fi făcut cunoștință.

— Cine ești? repetă Costa, debusolat.

— Un oaspete… ca și tine, presupun… Nu?

Un oaspete. Unul dintre invitații la *challenge-ul* lui Zernich. Ce făcuse omul acela ca să ajungă până acolo? De ce probe trecuse?

Omul îi făcu semn cu paharul către pistol:

— Poți să-l ții în jos?

Costa se conformă. Se simțea golit. Câți alți ucigași își câștigaseră dreptul de a se afla acolo?

— Îl așteptăm pe stăpânul casei împreună? zise germanul, acum cu o notă de nesiguranță în glas.

Costa ridică iarăși arma. O îndreptă către el.

— Dacă îmi înțelegi limba, pune-te în genunchi și du-ți mâinile la cap, spuse răspicat.

Omului îi pierise zâmbetul. Paharul îi tremura în mână.

— Nu! De ce? se bâlbâi necunoscutul. Am făcut ce trebuia. Ceea ce fusese stabilit…

— Pune-te în genunchii

Germanul amuți. Se ridică în picioare. Cu grijă.

— În genunchi! repetă Costa.

— Nu! zise omul. Poate că am înțeles…

Nicio urmă de zâmbet sau dulcegărie. Doar un văl care ascundea orice altă expresie a chipului. La fel cum văzuse și în cazul lui Sileri.

— *Ich tötete*... scuză-mă… eu am… ucis… ca să merit să ajung aici!

— Iar eu te ucid pe tine, dacă nu te pui în genunchi!

Gura germanului se mișca. Își plimba limba pe buze.

— Vrei… *schauen?*[5] zise deodată.

Își duse mâna la buzunarul hainei. Introduse repede degetele. Gestul fu însoțit de foșnetul fotografiilor care se împrăștiară pe jos. Ajunseră până la picioarele lui precum petalele unei flori abia tăiate. Zece fotografii. Imortalizări rapide, decolorate.

Mâinile polițistului tremurau în timp ce se apleca să le adune. Îi tremura mâna care le ridica, una câte una, la fel și mâna cu care ținea pistolul îndreptat spre capul necunoscutului.

Se ridică în picioare. Cu un ochi la individ, cu celălalt la fotografii.

Un băiețel și o fetiță, poate frați. Nu puteau avea mai mult de cinci ani, dar sângele care-i acoperea făcea dificil de estimat vârsta.

Gerul care îl cuprinsese era nefiresc și totodată alinător. Se gândi că așa își face simțită moartea prezența. Frigul acela din suflet care prevestește abisul cel mai adânc și întunecat. Unul care însă te consolează.

Germanul vorbi pe un ton coborât:

— Vrei să știi cum? Dacă au… suferit? Cât de tare au țipat? Da?

Degetul de pe trăgaci mări presiunea. Ar fi fost suficientă o singură secundă. Și ar fi șters de pe fața pământului ființa aceea josnică.

Îl auzi cum venea în spatele său. Repede, dar nu foarte silențios. Costa își mușcă buzele dându-și seama de prostia făcută. Nu controlase încăperea, era cu spatele la ușă, își lăsase atenția distrasă. Iar astfel de greșeli se plătesc scump.

133.

Nu leșină, dar când se prăvăli la pământ din cauza loviturii la cap își pierdu controlul. Pistolul îi alunecă din mâini. Auzi și alte zgomote. O durere la nas, când se prăbușise pe podea. Gustul de sânge și praf din gură.

Altă durere în spate, unde îl izbiră o dată, de două, de trei ori. Apoi, lovituri de picioare în coaste. Răsuflarea care i se întretăia. Plămânii din care aerul ieșea ca un iureș.

Încercă să se întoarcă pe spate. Reuși, dar înțelese că făcuse o altă greșeală. Bocancul greu îl lovi direct în față. Din nas îi țâșni un șuvoi orbitor care îi anihilă toate gândurile.

Prin valul de sânge care îi acoperea ochii îl zări pe Claudio Altieri privindu-l înverșunat. În ciuda vuietului care îi strivea creierul, putu să-i deslușească vorbele. I se păru că le șoptea, deși în realitate probabil îi striga:

— Eu nu înțeleg! Vorbesc serios! Ce nu ți-e clar? Hm? Ce nu ți-e clar?

Alte lovituri de picioare. Pline de răutate, puternice, feroce. Cu fiecare lovitură, se mai stingea un strop de lumină. Fiecare mușcătură a durerii, un văl în plus de întuneric. Și cuvintele care îi răsunau în cap: Ce *nu ai înțeles?*

Costa se pregătea să moară. Cu furie, pentru că nici măcar nu reușise să o salveze pe Valentina. Dar și cu o oarecare ușurare.

Fața lui Altieri se apropie de câmpul său vizual, de-acum obturat. Ochii și gura i se părură enorme când se aplecă deasupra lui. Continua să strige. Parcă interpreta un cântec pentru copii. *Ce nu ți-e clar, ce nu ai înțeles?*

Îl scuipă. Costa îi simți saliva înghețată. Se gândea că îi va arde fața ca un acid.

O secundă mai târziu, deasupra lor se declanșă un tunet, iar fața lui Altieri se descompuse. Ploaia caldă care i se prelingea lui Costa pe frunte avea un miros inconfundabil. Era sângele omului care voia să-l ucidă. Și care îi spălă saliva murdară.

Costa își ridică anevoios capul. Germanul urla. Un țipăt ciudat, aproape feminin, sfâșietor. Gabriele Piovesan își îndreptă pistolul în spatele lui.

— Împușcă-l! îl rugă Costa.

Piovesan trase.

134.

Urletul în falset încetă.

Însă cealaltă voce venea din altă parte, din oricare altă parte de pe planetă. Probabil un loc foarte îndepărtat, pentru că se auzea slab și era marcată de note electrice, de parcă vorbea la un microfon.

— *Claudio… Claudio…*

Deschise ochii. Era uimit să vadă că nu mai era pe jos. Avea capul culcat pe o pernă, iar spatele lui nu mai simțea podeaua înghețată. Simțea în ochi praful care se impregnase în tapițeria fotoliului. Praf vechi de zeci de ani, mirosind a putreziciune, a speranțe deșarte.

Încercă să se ridice, însă universul explodă. Durere în creștet. Durere atroce în nas. Durere în coaste. Durere răspândită peste tot. Dar cel puțin era viu.

Se uită în jur.

Piovesan era așezat pe un fotoliu ca acela pe care fusese întins el. Ba chiar stătea pe locul unde cu puțin timp în urmă germanul își savura spumantul. Acum necunoscutul era la picioarele sale, mort.

Tânărul polițist avea încă pistolul în mână. Se uita la el stupefiat, aparent stors de vlagă. Neclintit, cu Beretta în poală, nu-i venea să creadă că se afla acolo.

Costa știa ce se petrecea. Piovesan era sub șoc. Tocmai împușcase doi oameni. Oricât de mult ar fi meritat-o bestiile acelea, era o experiență pe care nu și-o dorea nimeni. Totuși, băiatul se comportase bine. Având în vedere împrejurările, era surprinzător că mai fusese în stare să se ocupe de el și să-l ridice pe fotoliu.

Claudio Altieri zăcea pe spate puțin mai încolo. Împușcătura care îi perforase craniul îl proiectase la trei metri de ei. Încă mai era îmbrăcat cu haina udă de zăpadă.

Din buzunar îi ieșise transmițătorul din care se auzea intermitent:

— *Claudio… Claudio… Claudio…*

— Cine este? reuși să îngaime Costa.

Descoperi cu această ocazie că-l durea și gura. Mandibula, dinții, tot. Altieri îl tocase bine înainte ca Piovesan să-l oprească.

Băiatul se uita la el împietrit.

— Cine este la radio? Costa știa că Piovesan tot mai era cufundat în lumea coșmarurilor. Avea nevoie de un imbold pentru a ieși. Gabriele!

Ochii acestuia se măriră.

— De câteva minute bune îl tot strigă, spuse într-un final cu vocea împâclită, ca după un lung somn. Dar Claudio nu-i poate răspunde… pentru că este mort… l-am omorât eu…

Tonul i se schimbă.

— Și ai făcut bine! Nu aveai de ales… Era tot ce putea face pentru el, se gândi Costa. Nu aveau timp. M-ai salvat, Gabriele! Bagă-ți imediat asta în cap și să continuăm, mai avem treabă!

Piovesan, părând că înțelege mesajul, fu însuflețit de un strop de vitalitate.

— Cred că este bătrânul Zernich, spuse cu vocea mai clară. I-am văzut venind împreună…

— Împreună?

Costa făcu un efort de a se ridica în picioare, însă o amețeală violentă îl făcu să se prăbușească. Piovesan țâșni din fotoliu și îl prinse din zbor. Împreună, ca doi oameni în stare de ebrietate, se sprijiniră până când Costa își recăpătă puțin echilibrul. Îl privi pe tânăr. Băiatul acela era bun. Își revenea rapid. Avusese dreptate mai devreme, când încerca să-l încurajeze. Avea să devină un polițist foarte bun.

— Mulțumesc. Acum mi-e mai bine. Spune-mi despre Zernich și Altieri. Cum de a ajuns atât de repede?

— De fapt, cred că era în apropiere. Când Altieri s-a dus la Zernich acasă, înainte de a porni încoace, nu l-am văzut pe bătrân, ci doar pe îngrijitoarea lui.

— Deci Altieri s-a dus să-l ia?

— Probabil că Zernich era deja prin zonă. După plecarea lui Altieri făceam rondul, cum îmi spuseserăți dumneavoastră, explică Piovesan. Pe geam am observat niște lumini apropiindu-se de casă. Altieri se întorcea cu Land Rover-ul. L-am văzut cum a parcat în fața intrării. Au coborât amândoi. El l-a ajutat pe bătrân să ajungă până la intrare. M-am ascuns. Altieri și Zernich s-au dus direct la o ușă din spatele scării principale. Bătrânul a intrat, iar Altieri s-a întors la mașină. Am profitat de ocazie ca să arunc o privire, și l-am văzut pe Zernich coborând treptele către subsol. Și o lumină. M-aș fi luat pe urmele lui, dar Altieri tocmai se întorcea. M-am ascuns iarăși, iar el a urcat aici. Am venit cât am putut de repede și…

Nu mai era nimic de adăugat. Cei doi morți erau mărturia evidentă a ceea ce se petrecuse ulterior.

— Ai acționat cum trebuia și ai acționat bine, repetă Costa, cu speranța că ideea îi intrase în minte, deși avea nevoie de mult timp până când să-și asume consecințele faptelor sale.

— Nu sunt sigur, domnule chestor…

Costa se uită la cadavrul lui Altieri. Se apleacă – se mai clătina, dar vârtejul se mai domolise – și îi scoase transmițătorul din buzunarul hainei. Era pe o frecvență care nu fusese blocată de *jammer,* întrucât Zernich îi tot repeta numele: *Claudio?*

Poate că se afla în subsolul unde Piovesan îl văzuse coborând și își aștepta acolo omul de încredere.

Transmițătorul nu mai emise nimic o lungă perioadă, în afară de pârâitul electrostatic. Când vocea se auzi iarăși, avu o tonalitate diferită:

— *... Costa?...*

Costa se uită la stația radio pe care o ținea în mână, străbătut de un fior. Deodată, aparatul i se păru că prinsese viață, era cald.

— *Fabio Costa?* continuă vocea pe un ton amuzat. *Domnule vicechestor, Fabio Costa... dumneavoastră aveți stația lui Claudio?*

Costa și Piovesan se uitară în jur. Nu se vedeau camere de supraveghere, dar nu puteau fi siguri.

— *Domnule vicechestor Costa? În situația aceasta îmi puteți răspunde!*

Costa apăsă pe butonul transmițătorului. Zernich avea dreptate. În acea situație, nu rămăsese nimic altceva de făcut.

— Știi de ce ne aflăm aici?

Câteva clipe se auziră numai pârâiturile.

— *Presupun că da. O* pauză. *Și presupun că asociatul meu...,* spuse Zernich fără să termine propoziția.

Ajunseseră la momentul reglării de conturi. Costa apăsă din nou butonul de transmisie.

— Zernich, vin după tine!

Răspunsul nu se lăsă așteptat:

— *Foarte melodramatic! Dar bineînțeles, da! Sunteți binevenit! Eu vă aștept!*

Pârâitul se întrerupse. Zernich își închisese stația radio.

135.

În ciuda durerii care îi zvâcnea în nas și a gustului de sânge care îi penetra toate simțurile, primul lucru care îi confirmă cele mai negre bănuieli fu mirosul. Un amestec de formalină și plastic. Dar mai jos, o

miasmă persistentă și inconfundabilă. Mirosul respingător al morții.

„Am ajuns”, se gândi. „De aici începe galeria ororilor”.

Se uită la Piovesan. Își strângea spasmodic Beretta. Nu mai tremura, dar licărirea din ochi era din ce în ce mai luminoasă. Nu depășise încă șocul uciderii a doi oameni, și acum Costa îl conducea în iad. Avea oare dreptul? Piovesan era polițist, da, dar nici măcar unul călit nu ar fi fost în stare să anticipeze ce li se pregătea.

Treptele duceau în subteranul clădirii. Pe un perete de la intrare, Costa observă un plan vechi menit să marcheze zonele accesibile oaspeților sanatoriului. Subsolul, potrivit indicațiilor decolorate de pe plan, era destinat unor tratamente nespecificate. Fără îndoială, Zernich considerase acel ambient mai mult decât potrivit pentru instalațiile sale.

Când Costa ajunse la capăt, în afară de miasmă, fu izbit și de lumină. Provenea de la tuburile vechi cu halogen fixate pe tavanul din piatră și protejate de plase din metal, montate atât de departe unul de altul, încât cu greu disipau întunericul din jur. Sau poate tocmai aceea fusese intenția. Astfel se sublinia contrastul dintre zonele complet obscure și oazele de lumină difuză.

Subsolul era un spațiu larg, deschis, cu coloane mari de secțiune pătrată care, pe lângă funcția de susținere a structurii, o aveau și pe aceea de a-i conferi un aspect specific. Dispuse în șiruri lungi, paralele, contribuiau la crearea de umbre și unghere.

Pe margini se deschideau mai multe coridoare, de-a lungul cărora se putea intui existența a numeroase camere. Unele aveau ușile deschise, pentru că se zăreau luminile colorate, ca niște fulgi de nea intermitenți.

În ansamblu, nivelul acela părea mai degrabă un *dark room* imens, și nu un fost centru de însănătoșire.

Costa își imagina ce ar fi putut să găsească în acele încăperi. Dar acum, când momentul înfruntării adevărului era în fața lui, începea să-l lase curajul. O clipă fu tentat să se întoarcă și să le lase altora sarcina aceea.

Același gând la Valentina îl împinse de la spate. Dacă ajunsese până acolo, o făcuse pentru ea. I-o datora. Iar dacă ea… Nu, nu avea să se mai întoarcă niciodată de unde venise.

Se întoarse către Piovesan.

— Tu rămâi aici. Și acoperă-mă! șopti.

Polițistul deschise larg ochii, dar nu protestă. Dimpotrivă, păru chiar

ușurat. Confirmă din cap.

Costa, la fel. Trase aer în piept. Păși.

136.

Coloanele masive delimitau și totodată dominau spațiul. Pe măsură ce avansa, Costa observă că fațetele lor nu erau netede. Pe suprafețele gri se perindau zeci de chipuri. Coloanele erau acoperite în întregime.

Fotografii. Mici și mari, color și alb-negru. Unele, fără îndoială preluate de pe internet, altele care păreau a fi fost făcute în timpul unor urmăriri pe ascuns. Instantanee furate ale unor chipuri de bărbați, femei, de toate vârstele, dar și de copii, vârstnici, lipite atent în fiecare loc liber. Un spectacol care dădea fiori. Pe când înainta prin pădurea de chipuri, Costa avu senzația că toate fețele îi urmăreau mișcările, îl priveau în timp ce verifica locul, cu arma mereu întinsă înaintea sa. Nu ar fi fost deloc uimit dacă le-ar fi auzit șoaptele.

Refuză ideea că toate acele chipuri aparțineau victimelor lui Zernich și ale tovarășilor săi. Nici măcar nebunia cea mai cruntă nu putea fi cauza atâtor crime. Multe dintre acele fețe puteau fi doar simple promisiuni ale durerii. Eventuale ținte ratate. Nu puteau fi *toate* moarte.

Își imagină că în mintea creatorului său expoziția aceea de ochi, guri și nasuri reprezenta doar prologul spectacolului. Un preludiu care demonstra capacitatea lui Zernich de a-și surprinde oaspeții.

Acum însă nu trebuia să se lase distras de speculații sau ipoteze. Avea timp mai târziu să înțeleagă fiecare amănunt. Chiar și pe cel mai grav.

Tocmai pentru că, iată, oroarea stătea să înceapă, îl aștepta în capătul încăperii în care tocmai intrase, scăldată într-o lumină verde intensă.

O găsise pe Esther Kaimbacher, fata răpită de Luca Sileri cu un an înainte.

Prima impresie fu că avea în față niște manechine. În lumina reflectată de două lămpi îndreptate în jos, umbrele de pe chipuri le învăluiau într-o rigiditate fantomatică. Femeia era în picioare, îmbrăcată cu o bluză albă și o fustă maro din altă epocă. Bărbatul era dezbrăcat, întins pe un pat în care se îmbibase sângele închegat, cu fața în sus, gura deschisă într-un strigăt mut. Fuseseră așezați cu multă dibăcie, de parcă ar fi fost surprinși în mijlocul unei acțiuni. Cu o mână ea înșfăca părul omului, iar cu cealaltă îi tăia capul

cu un cuțit mare. Lama era înfiptă în gât până la jumătate și se oprea lângă vertebrele care se vedeau în carnea masacrată. Totul era sugestiv și perfect.

Lipsea însă un personaj. În *Iudita și Olofern,* uciderea se petrece în prezența unei femei în vârstă care ține pânza pe care să fie depus capul tăiat. Bătrâna era absentă, însă reconstituirea celorlalți protagoniști era perfectă.

Așadar, nu erau manechine. Iudita era, fără îndoială, Esther Kaimbacher. Costa studiase îndelung fotografiile studentei. Expresia chipului cadavrului, modelată cu intenție, era aceeași pe care o surprinsese cândva obiectivul unui aparat de fotografiat. Acum nu era decât o bucată de carne și oase, la fel ca bărbatul gol de pe pat. Într-o zi poate că aveau să i se afle numele, data și locul dispariției, închizându-se astfel un alt caz rămas nerezolvat până atunci, uitat pe biroul unui investigator. Un polițist avea să le poată comunica rudelor, aflate în așteptarea unui răspuns la care nu mai sperau, care îi fusese sfârșitul.

Esther era țintuită într-o structură de lemn vopsită în negru care se confunda cu fundalul, astfel că dădea impresia că trupul îi stătea fără sprijin în picioare. Și luminile fuseseră aranjate astfel încât să contribuie la iluzia optică. Numai la o vedere mai atentă se observau firele din metal, foarte subțiri, dar robuste, care, precum o pânză de păianjen strălucitoare, fixau corpul de bârnele din spatele ei. Cu excepția locurilor pe unde firele intrau în carne pentru a se agăța de trup, pielea lui Esther alias Iudita era mătăsoasă, intactă, de o culoare care nu dădea de gândit că sângele îi fusese înlocuit cu silicon. Era evident că Zernich făcuse niște pași uriași față de prima lui crimă „artistică”, atunci când trupul lui Marco Albanesi și cel al Lindei Bordoni fuseseră legate cu stângăcie unul de celălalt, așa cum le văzuse polițistul Caruso.

Însă, de aproape, moartea își expunea înfățișarea ei reală.

Luca Sileri nu reușise să rezolve problema descompunerii pielii cadavrelor supuse procedurii de plastinare. Epiderma victimelor se descărna, și fusese necesar să li se refacă trăsăturile feței cu ajutorul unor substanțe injectate cu acuratețe sau întinse pe suprafața chipului și colorate cu un strat subțire de fond de ten. Pentru obținerea acelui efect fusese utilizat același tip de silicon destinat injectării cadavrelor. Rezultatul era excelent și, în același timp, îngrozitor. Dincolo de stratul superficial de vopsea, nici măcar luminile poziționate cu grijă nu puteau ascunde vidul

rece din ochii lor, crăpăturile fine de pe buze și, pe alocuri, de pe carnea îmbălsămată, sau stratul ușor de praf care le acoperea fețele. Lui Costa îi trecu prin minte că menținerea iluziei necesitase totuși un efort susținut. Poate că exista cineva însărcinat să șteargă de praf fața lui Esther și ale celorlalți din când în când, cum se face cu exponatele de muzeu, iar gândul acela îi provocă silă. Își închise ochii pentru a nu-și pierde controlul.

Un curent de aer rece pe gât îl făcu să se întoarcă brusc, cu ochii larg deschiși și arma gata să sondeze conul de umbră din spatele său.

Nu era nimeni. Dar Federico Zernich se afla acolo, pe undeva, bucurându-se de monstruozitatea pe care o crease. Pregătit să-și primească publicul plătitor de bilete.

El, cel dintâi.

Își lăsă furia să se ocupe de restul. Renunțând la prudență, strigă:

— Zernich, aici voiai să vin? Iată-mă, am ajuns!

Vocea bătrânului, surprinzător de puternică și stridentă, răzbătea de undeva nu foarte departe.

— *Domnule vicechestor Costa, vă aștept! Nu mă ascund!*

Când ieși din încăperea cu *Iudita și Olofern,* Costa fu orbit pentru o clipă de lumina unei lanterne aprinse în fața lui.

Se lăsă brusc în jos, convins că întâi avea să audă împușcătura și după aceea să simtă durerea.

— Stinge lumina aceea! strigă agitând pistolul.

Nimeni nu trase. Iar Zernich se supuse, pentru că întunericul slab, punctat de luminile colorate care răzbeau dinspre ușile deschise, se așternu la loc.

Fiecare dintre acele camere găzduia un spectacol lugubru.

Porni încet spre locul unde credea că se afla Zernich. Deși încerca să nu-și dezlipească ochii de pe obiectivul său, nu se putea abține să nu arunce priviri rapide în sălile pe lângă care trecea. Unele, din câte putea zări, erau cămăruțe cu o singură intrare, altele erau saloane care comunicau cu alte camere sau coridoare și unghere care trimiteau cu gândul la un nesfârșit labirint subteran. Toate îndeplineau aceeași funcție.

Poate că fusese o greșeală să privească într-acolo.

Cadavrele atârnau de frânghii și pârghii, grinzi și schele, așezate și aranjate cu o grijă înfiorătoare, iluminate de spoturile în diverse culori poziționate de jur-împrejur. Uneori era un albastru electric, alteori un roșu

sângeriu. În fiecare scenă predomina o culoare diferită.

Scenele care i se perindau prin fața ochilor nu se succedau rapid, precum și-ar fi dorit, tocmai de aceea știa că aveau să-l obsedeze până la finalul vieții.

Din ceva ce părea a fi fost o nișă în zid, un băiat de aproximativ cincisprezece ani îi zâmbea cu capul înclinat într-o parte. Era dezbrăcat, iar pe umeri etala o pereche de aripi negre deschise, probabil înfipte în spate precum o piesă din plastic într-o jucărie. Cu un picior se sprijinea de un scaun, cu o mână își ținea arcușul violoncelului. La picioare, câteva instrumente cu coarde și niște partituri. Fabio nu-și aminti titlul picturii. Poate că nici nu-l știa, după cum nu-l știa nici pe adolescentul jertfit în acea scenă.

Într-o cameră mai mare, un bătrân gol, sfrijit, cu barba lungă și albă, acoperit parțial cu un cearșaf roșu, își ținea fără vlagă brațul drept pe o masă, cu o pană în mână, iar în mâna stângă îi stătea o carte, din care parcă citea. În realitate, ochii aceia nu mai puteau vedea nimic. Nici cuvintele de pe hârtie, nici pe Costa care-l privea îngrozit. Pe capul pleșuv îi fusese înfiptă un soi de aură făcută dintr-un fir de sârmă. Pentru a prinde acel dispozitiv artizanal fuseseră nevoiți să-i perforeze craniul.

— Este *Sfântul Ieronim scriind,* observă Zernich, ascuns în obscuritatea din spatele scenei. Vă place? Eu pe acesta îl prefer. Asemănarea e perfectă! Rezultatul unei munci de cercetare care a durat ani întregi.

Vocea i se auzea de undeva, de lângă bătrânul îmbălsămat. Fără să răspundă, Costa înaintă în cameră. Atinse ușor marginea pânzei roșii care acoperea trupul bătrânului. Foșnetul fu ca un oftat plin de exasperare, o respirație a unei vieți prăfuite care se văita din cauza supliciului la care fusese supusă.

În capăt se zărea o a doua cale de acces care ducea spre un pasaj îngust. De acolo răzbătea o lumină nouă, poate o altă oprire pe Via Crucis pe care o parcurgea Costa. Zernich se afla acolo, jos. Probabil, se muta, anticipându-i mișcările, pentru a-l constrânge să facă turul expoziției pe care o montase.

Costa strânse Beretta cu și mai multă forță. Transpirația din palmă îl împiedica să-l țină fix, dar nu avea curajul să se șteargă. Trebuia să aibă obiectivul în vizor, să evite să-și piardă concentrarea. Să nu se gândească la altceva, în afară de ceea ce-l aștepta dincolo de ultima ușa.

Dar era dificil.

Trecu pragul. Privi înăuntru.

Așezat pe un scaun, Zernich mângâia zâmbind capul uneia dintre creațiile sale. Sub degetele lui care se jucau cu părul creț fu ușor de recunoscut chipul trist și imobil al micului Andrea Venturi.

137.

— Știați că lui Caravaggio îi plăcea să-și includă autoportretul în tablourile sale? Dar bineînțeles că știați! V-ați documentat. Dumneavoastră sunteți o persoană atentă la detalii. Ca și de mine, de altfel.

Cadavrele celor patru copii care întruchipau personajele din *Muzicanții* fuseseră așezate cu grijă în mijlocul camerei, astfel încât era posibil să admiri spectacolul în timp ce-l înconjurai. O cufundare tridimensională în opera lui Caravaggio. Unul era cu spatele, pregătit să citească partitura pe care o ținea în mâini. Doi priveau către Costa, strângându-și instrumentele cu coarde, iar al patrulea rămânea pe fundal, puțin detașat față de ceilalți. Erau îmbrăcați cu aceleași tunici și ornamente care apăreau în pictură. Scena fusese aranjată în cele mai mici detalii, gest cu gest, mișcare cu mișcare. Lumina de culoarea fildeșului încerca să recreeze clarobscururile tabloului. Fundalul plumburiu al încăperii stimula imaginația.

Zernich, înfofolit într-un palton negru lung, cu părul alb care i se încrețea neglijent la ceafă, ședea printre copiii săi, ca și cum ar fi făcut parte din opera de artă creată de el însuși. Stătea în dreapta lui Andrea Venturi, care interpreta rolul principal, și își trecea mâna prin părul său creț cu o tandrețe care îi amplifică senzația de greață polițistului. Un bătrân smintit, ajuns în culmea nebuniei, printre cadavrele a patru copii uciși pentru a-și alimenta fanteziile.

Și se bucura. Trăia cu intensitate momentul, fericit la vederea expresiei pline de repulsie a lui Costa. Se hrănea cu acele clipe ca un demon care se hrănea cu durerea altora.

Costa simți cum o furie surdă vibra în el, o furie pe care o cunoștea atât de bine. O simțea și încerca s-o țină sub control. Pentru că încă nu sosise momentul potrivit.

— Este de prisos să vă spun că în această reprezentare el este protagonistul, continuă Zernich pe tonul cel mai firesc din lume, admirând

chipul rigid al lui Andrea Venturi. Este cel pe care îl prefer. Poate pentru că a reprezentat prilejul de a vă cunoaște pe dumneavoastră, domnule vicechestor Costa. Și pe Valentina dumneavoastră…

Costa strânse din dinți, dar nu scoase niciun cuvânt.

Zernich îi cântări reacția. Continuă.

— Pe ștrengarul acesta l-am găsit la Napoli, dar cu siguranță deja o știți.

Lângă Andrea Venturi, cu spatele, se afla chiar micul Salvatore Esposto, pe care bătrânul îl arătă cu un gest lipsit de vlagă.

— Lui, în schimb, zise arătând spre al treilea copil, care se afla în planul secundar, pictorul îi împrumutase trăsăturile sale. Sarcina noastră a fost, așadar, să căutăm o sosie a marelui Caravaggio. O căutare pe care am avut norocul să o ducem la bun sfârșit. Nu găsiți excitant acest joc al referințelor? Oare nu s-ar fi simțit onorați părinții acestui copil, dacă ar fi știut și dacă ar fi fost suficient de instruiți încât să înțeleagă, fapt de care mă îndoiesc? Sau el însuși nu s-ar fi simțit mândru să fie parte a acestui spectacol grandios și de necrezut? Și tocmai în rolul pictorului cu un har de neatins!

Nu făcu nicio referire la cel de-al patrulea cadavru, băiețelul care întruchipa o variantă a lui Cupidon, sub forma unui detaliu marginal. Ca și viața acelor copii. Un amănunt insignifiant.

Patru băieței morți. Costa cunoștea numele și poveștile a numai doi dintre ei. Ceilalți nu făceau decât să joace un rol în pantomima aceea obscenă. Nu mai conta cine erau și unde trăiseră. Nu conta cine plângea după ei. Nu conta nici când fuseseră smulși de lângă familiile lor. Un lung șir de episoade de doliu și durere inutilă, iată ce însemna acel loc. Era nevoie de o inimă de piatră și un stomac de fier pentru a le găsi identitatea, pentru a descoperi cine era băiatul care avusese neșansa de a semăna cu Michelangelo Merisi, zis Caravaggio. Iar bătrânul vorbea despre ei ca și cum ar fi fost doar niște piese de jucărie, gata să fie asamblate.

— Acești copii aveau un nume și o viață, zise, rostind încet cuvintele pentru a nu-și mușca buzele și a nu-și scăpa furia de sub control. Poate că nu te interesează… dar cel căruia îi mângâi părul este Andrea Venturi. Tatăl său a fost măcelărit de prietenul tău, Luca Sileri…

Zernich nu avu nicio tresărire. Continua să privească fața lui Andrea.

— Știu că v-ați făcut temele, domnule vicechestor Costa. Lucru de care nici nu mă îndoiam, de altfel. Sincer, nu mă interesează absolut deloc

numele. Dar presupun că dumneavoastră trebuie să țineți un fel de contabilitate… cum spuneți voi… a victimelor.

— Erau copii, înainte de… șopti Costa.

Zernich își ridică pentru prima dată ochii. Poate că era iritat că trebuia să-și dezlipească privirea de la capodoperele sale, pentru că avea un ton strident.

— Aveți să-mi comunicați ceva, domnule vicechestor Costa?

— Doar că ai terminat aici, acum!

— Așadar, dumneavoastră ați hotărât totul? Știți cum se va termina?

— Nu știu ce se va întâmpla, dar știu că vei plăti fiecare lacrimă pe care ai făcut-o să curgă.

— Iar asta presupun că ar trebui să mă sperie!

Costa clătină din cap cu indiferență.

— Crezi ce vrei. Ești doar un mizerabil, cu toate că probabil te consideri un fel de artist al morții…

Zernich mângâie brațul fotoliului. În ochii săi se deschidea un hău infinit, la fel ca în privirea lui Sileri înainte de a fi ucis.

— Nu mă tratați ca pe un prost sau ca pe un om care nu știe despre ce este vorba, domnule vicechestor Costa. Nu sunt unul dintre portretele în alb și negru atârnate pe un perete din chestură, cu care sunteți obișnuit să aveți de-a face dumneavoastră. Eu sunt de o cu totul altă factură. Ca și operele pe care le expun.

— Opere? Erau oameni!

— Da! Copii, tineri, bătrâni… Iar acum, aici, nu sunt la fel și pentru totdeauna? Nu vedeți vitalitatea care îi leagă, îi eliberează de condamnarea la moarte și îi face mai vii ca niciodată? Știți de ce l-am ales pe Caravaggio?

Costa nu avu răgazul să-i răspundă.

Zâmbetul lui Zernich ieși în evidență în conul de lumină.

— *Eu iau cu împrumut trupuri și obiecte pe care le pictez pentru a-mi aminti magia care ține în echilibru Universul… iar sufletul meu rezonează la Unicul Sunet care mă apropie de Dumnezeu…* Iată-i pe copiii dumneavoastră, pe tinerele pe care nu le-ați putut salva, până și bătrânul acela care îl întruchipează pe Sfântul Ieronim, toți au avut o ocazie unică. Aceea de a se apropia cu un pas de Dumnezeu. Ar trebui să fie recunoscători!

— Nu ești decât un criminal nebun, ca Sileri!

— Nu! Zernich își agită o mână prin aer, de data aceasta cu un gest de mânie. Nu mă mai confundați cu el! Sărmanul Luca nu era decât o ființă crudă, primitivă și impulsivă, care nu conștientiza răspunderea cu care fusese investit și nici ceea ce construiam.

Costa observă că își coborâse cu câțiva centimetri mâna în care ținea arma. Nu doar din cauza durerii provocate de loviturile lui Altieri. Extenuarea, oroare și vocea magnetică a lui Zernich îi distrăgeau atenția. Cu un efort, își repoziționă Beretta drept înspre obiectivul său. La vederea acelui gest, Zernich tresări ușor. Spaima aceea, fie și numai de o secundă, îl încurajă pe Costa. Debitase toate aiurelile acelea, dar în cele din urmă se temea de moarte ca toți ceilalți.

— Sileri a făcut ceea ce i-ai ordonat să facă, nimic mai mult, spuse cu oboseală în glas. Sunteți amândoi niște monștri. Sunteți la fel…

Bătrânul încetă să mai mângâie părul lui Andrea. Atunci, Costa își dădu seama că ceva din poziția copilului nu era în regulă. Era evident că în cazul său, ca și în cel al lui Salvatore Esposto, procedura de plastinare fusese făcută în grabă. Ar fi fost nevoie de mai mult timp pentru perfecționarea tehnicii cu silicon. Ceea ce însemna, înțelese cutremurat de un fior, că trupul copilului intrase în putrefacție. Iar Zernich se juca nepăsător cu el, ba chiar mulțumit.

— Dumneavoastră încă mai confundați instrumentul cu artistul care îl folosește, spunea iritat bătrânul. Ba și mai rău de atât! Vedeți pensula, dar neglijați tușele, trăsăturile de penel. Nu vedeți opera în ansamblul ei. Fapt care mă dezamăgește! Mă jignește! Trebuie să fiu sincer, mă ofensează lipsa dumneavoastră de respect… În schimb, eu aș vrea ca dumneavoastră să înțelegeți…

Înnebunise. Nu mai era nimic de adăugat la acea constatare. Instinctul și furia pe care și-o reprima de atâta timp îl îmboldeau să omoare bestia din fața lui. Periculos și perfid, nu avea să-i spună nimic din ceea ce nu știa deja. Dar era, în egală măsură, conștient că dacă și-ar fi controlat mânia ar fi avut o șansă, oricât de slabă, să afle ceva despre Valentina.

— Dar chiar este într-atât de greu de acceptat? întrebă Zernich, pe un ton aproape sincer, inocent. Pentru a vă răspunde la întrebare: sigur că da, nu aș fi putut să realizez toate acestea singur. Sileri, un simplu instrument? Nu, aș fi ingrat să-i atribui doar acest rol. Era înzestrat cu un soi de geniu pe care

eu am știut să-l amplific în vederea atingerii unui țel superior. Aceste capodopere n-ar fi fost expuse dacă n-ar fi existat el și competențele sale de ordin științific. Trebuia să i se dea o ocazie, iar eu i-am oferit-o. Singur nu ar fi ajuns prea departe. Ar fi continuat să ucidă la întâmplare, din plăcere, fără un scop, fără un plan. Iar la finalul itinerariului său bolovănos ar fi fost arestat.

— Sau eliminat!

Bătrânul nu comentă. Începu să mângâie din nou cu degetele sale osoase gâtul și umerii trupului plastinat al copilului. Sculptura din carne se clătină și fu pe punctul de a cădea, dezasamblându-se.

— Eu i-am oferit un scop, zise într-un final Zernich. Le-am oferit un scop tuturor celor de aici. Arătă cu mâna în jurul său, indicând cadavrele. Le-am dat un destin, veșnicia artei.

— Într-adevăr? mârâi Costa. Așa crezi? Vezi artă în aceste biete trupuri? Transformarea lor în niște manechine inerte decorative, din plăcerea unui psihopat cu impulsuri incontrolabile, înseamnă artă? Înseamnă moarte, Zernich! Înseamnă descompunere! Nu vezi? Nu este decât pretextul unui om sângeros, lipsit de remușcări, cu care să-și justifice dorința de a face rău. Ești unul dintre cei mulți pe care i-am întâlnit și care acum putrezesc în celule cu ferestre prea mici ca să poată privi afară.

Vocea lui Zernich se schimbă. Din ea răzbătu o notă de nervozitate:

— Nu poți fi atât de incapabil încât să nu vezi! Arta înseamnă putere, Fabio! Putere absolută asupra vieții… și asupra surorii sale gemene, moartea. Arta este deasupra a tot și a tuturor. Oare Caravaggio avea scrupule când își ucidea adversarii pe străzile Romei, așa consideri? Chiar crezi că-l interesa, pe vremea când își crea capodoperele pe care le admirăm și astăzi? Zâmbi, cu respirația ușor întretăiată, din cauza elanului cu care rostise ultimele fraze. Cine știe, poate că prietena ta, Valentina, o înțelesese, nu? Ea ar fi demonstrat mai mult respect față de mine și de opera mea.

Sângele îi îngheță în vine. Furtuna care clocotea în el se domoli îndată. Se regăsi plutind în mijlocul unui ocean negru, nesfârșit, imobil, în așteptarea unui val impetuos care să-l arunce.

— Valentina, zise Costa. Spune-mi unde este!

Zernich făcu o grimasă.

— După tot ce am încercat să-ți explic, doar despre asta vrei să vorbim? Despre prietena ta?

— Spune-mi ce i s-a întâmplat.

Bătrânul se relaxă. Părea chiar fericit.

— Valentina Medici, rosti, savurând fiecare sunet al numelui. O femeie frumoasă. De fapt, am și cunoscut-o. Foarte bine, chiar dacă în circumstanțe mai puțin plăcute. O ocazie de care am știut să profit… mă considera simpatic, știai?

— Spune-mi unde este, îi ceru, blând, extenuat și tot mai speriat. Spune-mi unde este, și te las să pleci.

Chiar l-ar fi lăsat. I-ar fi permis să fugă, numai s-o salveze pe Valentina.

— Asta-i tot? Nicio altă curiozitate față de ceea ce am făcut sau față de persoanele care m-au ajutat? Nicio întrebare presantă despre complici și dovezi? Totul se reduce la ea. Îți este suficient să afli unde este Valentina și dacă îi este bine…

— Da!

— Dar eu sunt un criminal, nu? Ce i-aș fi putut face? Te întrebi. Și dacă am ucis-o? Sau dacă am ordonat să fie ucisă? Ai vrea să știi, indiferent de situație?

Buzele uscate. Vocea, un fir subțire întretăiat:

— Da.

— Vrei s-o salvezi. Nu ca pe cealaltă… Cum se numea? Ah, da, Diana! Diana Marini a fost prima ta victimă, nu?

Pentru un moment, privirea lui Costa se încețoșă. I se păru că se prăbușește în abisul din sine. Poate că nu era decât un coșmar. Numele Dianei, rostit de Zernich.

— Surprins? zise bătrânul, acum parcă și mai îndrăzneț. Eu sunt o persoană care se informează. Ba chiar o persoană care primește informații. Voiam să te cunosc, Fabio. Voiam să te înțeleg. Și nu e greu de priceput de ce ții atât de mult la Valentina… Îți amintește de Diana, nu-i așa?

— Nu mai scoate un cuvânt…

— De ce? Nu-ți place adevărul? Dar meseria ta tocmai asta presupune, adevărul! Indiferent care este acesta!

— Taci!

— Vrei să știi de Valentina? Vrei să știi dacă… este plastinată? Zâmbi din nou. O dantură perfectă. O arcuire plăcută a buzelor, marcată de fericire. O bucurie deplină. Era cu adevărat frumoasă, Valentina. Angelică. I-am spus-o și ei când ne-am cunoscut. Frumoasă ca pictura unui prerafaelit. Aș

fi zis un Dante Gabriel Rossetti. Dar ne aflăm în inima și sub ochii lui Caravaggio, așa că nu m-aș detașa de el.

Era frumoasă. Așa spusese.

— În fond… Este vorba doar despre a face o alegere.

Costa își încordă degetul arătător pentru a trage, pentru a-l șterge de pe fața pământului.

Strigătul din spatele său îl luă prin surprindere. Timpul începu să curgă din nou. Se întoarse din instinct.

Întunericul dens al subsolului fu risipit de trei explozii consecutive, însoțite de scântei. Luminară conul de umbră și acoperiră, în parte, strigătul de durere pe care îl recunoscu ca fiind al lui Piovesan. Nu avu răgaz să mai reacționeze, căci o lamă de foc fluid îl cutremură de la umeri până la piept. Când se prăbuși în genunchi, zgomotul oaselor fragile care îi răsună în urechi îl uimi mai tare decât lovitura primită.

Totuși, nu pierdu timpul. Ceva din ființa lui rămase încă sub imperiul vigilenței și îl ajută să se arunce într-o parte, să se rostogolească, să se întoarcă și să tragă două gloanțe în orb, consecutiv, rapid.

Zernich profitase deja de situație: după ce-l înjunghiase, fugise, mai rapid decât ar fi lăsat să se creadă vârsta și felul în care arăta. Probabil avusese un stilet ori un cuțit ascuns în palton. Și îl folosise cu prima ocazie când Costa fusese distras. Fabio își evaluă rana. Nu părea să fi fost atins într-o zonă vitală, dar poate că șocul îl împiedica să simtă durerea. Sângele cald îi impregna cămașa și haina la nivelul omoplatului. Strânse din dinți, rugându-se să nu leșine.

Reuși să se ridice în picioare. În cap, un zgomot asurzitor îl făcea să se clatine. Dar nu căzu. Trebuia să-l urmărească pe bătrân, nu putuse să ajungă prea departe. Doar dacă nu mai era și altcineva cu el. Cel sau cei care îl atacaseră pe Piovesan.

Lângă trepte, unde îl lăsase de pază pe colegul său, nu se auzea nicio mișcare. În umbră, o ceață ușoară provocată de gloanțele de calibrul 9 trase de tânăr înainte de a fi fost atacat. Spera ca Gabriel să mai fi fost în viață. Pentru că nu se putea ocupa de el. Nu acum.

Pântecele întunecos al clădirii îl înghițise pe bătrânul nebun. Îi oferea un adăpost. Acolo jos, în spatele uneia dintre ușile care duceau spre alte hăuri, monstrul încerca să se ascundă.

Costa înaintă, cufundându-se în tenebrele fatalității ca să-l găsească pe

Federico Zernich.
Și să-l ucidă.

138.

Începuse să ningă din nou. Iar Piovesan avea dreptate, mașina de închiriat era cu adevărat îngrozitoare. Nu doar că sistemul de încălzire nu funcționa, dar curenții de aer înghețat intrau prin toate garniturile. Se aștepta chiar să vadă fulgi de zăpadă în mașină. În condițiile acelea, Loris Manna începu să creadă cu tărie că va muri congelat.

Trecuseră aproape două ore de când reușise să-l convingă pe comandantul Falcone să pună în mișcare sistemul de intervenție. După amenințări și lingușiri, superiorul înțelesese într-un final caracterul urgent și gravitatea situației. Și trebuia să o recunoască: atunci când Falcone lua frâiele în mâini, punea în mișcare o întreagă cavalerie. Îi ordonase să aștepte în locul unde se afla și ulterior îl contactase pentru a-l informa că un *task force* era deja în drum spre el. Trebuia să-i întâlnească și să-i conducă la fața locului.

Așadar, nu mai era mult până la sosirea ajutoarelor. O echipă din cadrul NOCS (Nucleul Operativ Central de Siguranță) decolase cu elicopterul din Roma, iar alta, de forțe speciale, sosea din Veneția. Trebuia doar să aibă răbdare. Să spere, să aștepte și să nu moară înghețat.

Știa însă că nu avea să stea mai mult de câteva secunde, după care intenționa să intre în acțiune. Ideea că Fabio Costa și Gabriele Piovesan se aflau singuri înăuntru îl făcea să înnebunească.

Imediat după ce vorbise cu Falcone și îl convinsese că în clădirea veche din mijlocul Dolomiților se petrecea ceva îngrozitor, Manna se întorsese la locul de unde plecase. Oprise Dacia Sandero pe marginea drumului care ducea către sanatoriul Sant'Andrea, unde încă avea semnal la mobil. Așteptase bătând intermitent cu degetele în volan, pendulând între inima care îi spunea să meargă în ajutorul prietenilor să-i și rațiunea care îl sfătuia să aștepte sosirea forțelor speciale.

Acela era de fapt planul lui Costa. Nicio mișcare hazardată și inutilă.

Dar pe măsură ce trecea timpul, în minte i se conturau scenarii catastrofale. Costa era un polițist bun, care știa să se descurce, însă

Piovesan era tânăr și neexperimentat. Iar în interiorul acelei monstruozități arhitectonice se puteau ascunde pericole pe care nici măcar nu și le-ar fi putut imagina. Zernich și Altieri erau doi psihopați fără scrupule care deja demonstraseră de ce erau în stare.

Când trecu a doua oră, Loris hotărî să nu mai aștepte. Lăsă mașina pe marginea drumului, cu motorul pornit și farurile aprinse, ca semnal pentru colegii care urmau să vină, și îi trimise un mesaj lui Falcone, informându-l că se pregătea să intre. Apoi o luă pe cărarea pe care o parcursese împreună cu Costa și Piovesan și care acum i se înfățișa mult mai întunecoasă și plină de primejdii.

Parcursese o sută de metri, strângându-și buzele pentru a nu înghiți rafalele insuportabile de vânt înghețat, când lumina orbitoare a doua faruri îl încadră, făcându-l să se simtă gol și lipsit de apărare. Reuși să se arunce într-o parte, căzând pe un nămete de zăpadă proaspătă și aspră, cu o secundă înainte ca SUV-ul Porsche Cayenne al lui Altieri să-l depășească derapând, după care dispăru în spatele curbei dinspre care el tocmai venise. Rafala de gheață pe care mașina o ridică în urma sa căzu asupra lui ca o furtună pornită pe neașteptate. Inima lui Manna începu să bată și mai tare. Nu văzuse cine era la volanul SUV-ului, dar fuga aceea precipitată nu era de bun augur. Nu putea anunța pe nimeni să oprească mașina, pentru că semnalele radio erau în continuare blocate. Ar fi fost imposibil să încerce să se întoarcă la Sandero, oprită pe marginea drumului provincial, pentru a porni în urmărirea mașinii puternice a lui Altieri.

În plus, Fabio și Gabriele se aflau încă acolo. În așteptarea ajutorului.

Începu să fugă anevoios către sanatoriu, cu mintea asaltată de gânduri funeste.

139.

Prima împușcătură îl luă prin surprindere. Celelalte îl îngroziră. În valea unde se afla clădirea cenușie, înconjurată de versanții Dolomiților care, învăluiți de întuneric, păreau din abanos, bubuitul împușcăturilor se amplifică, apoi se risipi în depărtare, proiectând ecouri metalice.

Rămase cu răsuflarea întretăiată. Așteptă o clipă, ghemuit în zăpadă, la zece metri de intrare, ca să observe și să înțeleagă de unde se auzeau

focurile de armă. Prezența Land Rover-ului, parcat pe esplanada din fața ușii principale, îl sperie. Portiera din stânga era larg deschisă, de parcă șoferul nu ar fi avut timp s-o mai închidă. Ca și cum ceva îi solicitase prezența înăuntrul sanatoriului. Poate niște intruși. Pe care să-i elimine. Fără a-l mai pune la socoteală și pe cel care fugise cu SUV-ul lui Altieri.

Privi înspre curba de care tocmai trecuse și care ducea înspre șoseaua provincială. De acolo ar fi trebuit să apară mașinile grupului de intervenție. Dar nu venea nimeni. Nu încă.

Durase prea mult, iar focurile de armă erau de rău augur. În cele din urmă, se lăsă ghidat de inimă.

Își scoase Beretta din tocul pe care îl purta pe curea, la spate. Desfăcu încărcătorul și introduse primul dintre cele cincisprezece gloanțe pe țeavă. Sunetul metalic îi trezi amintiri de pe vremea când patrula pe străzi și încă nu se instalase pe scaun, în fața unui computer. Trecuse o viață de când nu mai pusese mâna pe o armă cu intenția de a o folosi cu adevărat.

Bine. Trebuia s-o facă.

Fugi către intrare încercând să rămână aplecat, conștient totuși de inutilitatea gestului său. În spatele ferestrelor oarbe aflate deasupra lui, la adăpostul întunericului, l-ar fi putut pândi oricine. Indiferent ce-ar fi făcut, era o țintă ușoară.

Nimeni nu trase în el.

După ce parcurse prin zăpada înaltă acea bucată de drum, observă că ușa principală era întredeschisă. Din interior nu răzbătea niciun sunet, cu excepția vuietului calm al vântului care se strecura prin deschizătură și cutreiera liber pe sub arcadele clădirii.

Își îndreptă pistolul înaintea sa, ținându-l cu ambele mâini. Împinse ușa cu vârful țevii, făcând-o să se deschidă complet.

Fu orbit de o lumină puternică. Își încordă degetul arătător pe trăgaciul armei. Dar lumina venea din spatele său.

Se întoarse. Patru mașini de teren negre, fără semne distinctive, alunecau pe zăpadă cu portierele deja deschise, astfel încât agenții de la NOCS să poată coborî. Farurile montate pe capote luminau ca în plină zi fațada clădirii, care părea astfel și mai fantomatică.

Inima lui Manna își recâștigă încrederea, alungând anxietatea care pusese stăpânire pe el. Le făcea semn agenților să se grăbească în momentul în care un alt foc de armă răsună din clădire.

Fără a mai irosi o secundă, se strecură înăuntru.

Ceilalți, o clipă mai târziu, descinseră în *sanda sanctorum* a lui Federico Zernich.

*

Se grupaseră pentru a controla fiecare ungher, însă clădirea era imensă, știau că aveau nevoie de mult timp. Abia peste câteva momente își dădură seama că sanatoriul Sant'Andrea din Molveno era în mare parte pustiu și în stare de abandon. Polițiștii care ajunseră la etajele superioare găsiră totuși camere de oaspeți dotate cu tot confortul necesar și, într-o zonă de la ultimul etaj, ceva asemănător cu o cameră de control, cu monitoare conectate la o rețea de camere de supraveghere. Camerele erau toate în funcțiune, dar nu era nimeni care să le monitorizeze.

La parter găsiră o bucătărie echipată și o cămară plină de alimente și provizii care ar fi putut să asigure traiul unui grup restrâns de oameni, timp de câteva săptămâni. Exista chiar și o cameră cu un televizor prevăzut cu antenă parabolică, o masă de biliard și o bibliotecă foarte bine garnisită. Niciun detaliu nu părea a fi fost neglijat.

Apoi găsiră cadavrele de la primul etaj.

Manna intră în camera aceea înaintea celorlalți. Lumina lugubră a unui singur neon era suficientă ca să poată întrezări scena din fața ochilor. Un bărbat pe jos, lângă un fotoliu, ca și cum ar fi adormit sau alunecat. Ochii, afundați în fața grasă, decrepită, erau larg deschiși, ca într-o expresie de uimire amestecată cu indignare. Costumul pe care îl purta părea a fi fost de comandă, dar era într-atât de îmbibat cu sânge, încât nu i se mai putea distinge culoarea inițială.

Al doilea cadavru era întins la picioarele sale. Manna îl recunoscu pe Claudio Altieri, deși împușcătura îi perforase craniul.

La vederea acelor cadavre, anxietatea care-l cuprinsese când auzise focurile de armă răsunând din regatul infernal al lui Zernich, în loc să scadă, îl copleși. În cazul în care Costa și Piovesan fuseseră nevoiți să ucidă doi oameni, situația era foarte gravă. Iar petele de sânge de pe podea, la distanță de ambele cadavre, ale cui erau?

Nu mai avu timp să formuleze alte ipoteze. Cineva strigă din capătul scării. Un agent în echipament negru și cagulă pe față se opri în prag.

— Au găsit pe cineva, domnule inspector! zise.

140.

Agentul Gabriele Piovesan întâmpină grupul de intervenție cu mâinile ridicate și la vedere, în pofida aspectului răvășit. Avea un hematom la ceafă, pierduse mult sânge și le spuse că, o perioadă scurtă, își pierduse cunoștința, dar că în linii mari se simțea bine.

Când Manna îl găsi, băiatul era încă așezat pe jos, cu spatele sprijinit de perete, răspunzând întrebărilor unui doctor care însoțise poliția la descindere. De cum îl văzu, Piovesan se ridică în picioare, în ciuda obiecțiilor medicului, și, cu o grimasă de durere, îl îmbrățișă. Manna simți cum își reținea suspinele de plâns.

— Costa e acolo, jos, spuse. Ar fi trebuit să-l acopăr, dar n-am reușit. Cineva m-a lovit în spate. M-am prăbușit, Loris, dar înainte de a leșina l-am văzut… doar o umbră care fugea… și am tras un foc, apoi un altul. Dumnezeule, Loris, nu vreau să mai fac asta niciodată! Nu vreau să mai ucid pe nimeni!

Începu să plângă. Manna nu putea face altceva decât să-l lase să se descarce. Mai târziu avea să înțeleagă ce se petrecuse. Acum, trebuia să-l găsească pe Costa. *Acolo, jos.*

Îi recomandă medicului să aibă grijă de băiat, după care porni să se confrunte cu delirul lui Zernich.

În fața lui și a celorlalți polițiști care verificau subsolul cu armele țintite, începu să se desfășoare scenariul infernal la care Manna se aștepta. Metru cu metru, cameră cu cameră, sub lumina lanternelor cu halogen, agenții descoperiră muzeul ororilor, aranjat și expus de bătrânul Zernich. Din acel moment se condamnau singuri să retrăiască acele secvențe la infinit, în propriile coșmaruri, pentru tot restul anilor care le mai rămăseseră de trăit.

Pe măsură ce Manna înainta, întunericul făcea loc zonelor iluminate de spoturile colorate, dezvăluind pe rând conținutul încăperilor. Mintea lui încetă să mai gândească. De parcă s-ar fi declanșat un mecanism de apărare instalat la nivelul sinapselor creierului, astfel încât să-l împiedice să recunoască ce i se arăta dinaintea ochilor. Sperietorile de ciori grotești din fața lor, care mimau scenele furate de la un geniu al picturii, cu patru secole în urmă, nu fuseseră nicicând ființe vii. Era imposibil, așadar nu era nicio problemă. Nu licărea nicio urmă de umanitate în ochii lor sticloși, în

postura artificială a trupurilor și în gesturile membrelor. Totul nu era decât o falsitate. Un joc, oricât ar fi fost de neînțeles. Luca Sileri, Claudio Altieri, Federico Zernich nu erau decât niște impostori abili. Nimeni de pe pământul acesta nu ar fi fost în stare să plăsmuiască o asemenea monstruozitate. Astfel, el își putea dormi liniștit, în continuare, somnul.

Când intră în ultima cameră, agenții din spatele său se opriră, extenuați, paralizați; nici măcar ei, care se confruntaseră cu atrocități și pericole de zeci de ori la rând, nu putuseră să-și imagineze așa ceva.

Costa era așezat pe jos, ca și Piovesan, mai devreme. Cu spatele și capul sprijinite de un zid scorojit de umiditate și mucegai. Cu picioarele întinse, iar pe chip, urmele rănilor și sânge proaspăt. În fața lui, laboratorul care alimentase coșmarul din spatele lor. Ceea ce căutaseră. Căzi din metal. Instrumente și țevi legate între ele. Un miros puternic de substanțe chimice. Pete decolorate pe suprafețe din oțel, similare celor din sălile de operație sau de autopsie.

Apoi, Zernich. Și el așezat, în fața polițistului, dar pe un scaun din fier, probabil pentru că la vârsta lui i-ar fi fost cu neputință să stea pe jos, precum Costa. Numai că oricum nu conta, de vreme ce bătrânul era mort. Privirea lipsită de lumină, fixată în gol, pata de sânge care se mărea în zona inimii spulberau orice îndoială.

Arma era pe pardoseală, între Fabio Costa și cadavrul lui Zernich. Manna o împinse ușor cu piciorul. Un reflex specific polițiștilor. Zernich nu mai putea să-l ridice și să-l folosească împotriva lor. Manna observă și că siguranța era ridicată. Ar fi fost suficientă o presiune ușoară ca să se declanșeze.

Apoi, fără un cuvânt se ghemui lângă Costa.

Ochii prietenului său erau opaci. Sau poate priveau spre un orizont îndepărtat, dincolo de realitatea din jur. Neclintit cum era, un moment scurt, dar îngrozitor, Manna văzu cum planul atroce al lui Zernich se împlinea întru totul. Asemenea statuilor zecilor de victime care decorau pinacoteca morții, împietrirea care transcendea din privirea lui Fabio Costa reprezenta triumful voinței bolnăvicioase a ucigașului. Era ca și cum el însuși, încă viu, devenise una dintre operele lui Zernich. O operă de artă din carne, oase și sânge, dar și disperare. Pentru că doar ea domnea în jurul lor. Cadavrul lui Zernich. Oroarea care domnea în parodia morții. Dar nici urmă de Valentina.

Iată ce contemplau ochii lui Costa. Absența ei. Conștientizarea ideii că o pierduse. Pentru totdeauna.

Manna îl privi. Nu putea să-și imagineze ce trăia în spatele acelei priviri.

Apoi, camera se aglomera. Cineva dădea ordine pe un ton ridicat. Costa permise să i se acorde îngrijiri medicale.

Când ieșiră din clădire, văzură că ninsoarea încetase, iar zorile reci, caracteristice acelui colț de lume, începeau să îmbrace orice lucru într-o lumină strălucitoare și senină.

UMBRELE INFERNULUI

141.

— *Este vorba doar despre a face o alegere.*

Accentul ușor muzical, vocea plăcută.

— *Așa vom face, Fabio?*

Federico Zernich îi zâmbește. Îl provoacă.

Zgomotele. Cadența hipnotică a tocurilor pe podea. Scârțâitul roților unei măsuțe mobile. Geamuri care vibrează.

Frigul înțepător care îi mângâie chipul, dându-i vestea: este viu. Durerea îl traversează prin fiecare fibră, dar este viu.

Costa deschise ochii într-o lumină strălucitoare care nu putea fi decât a unui plafon de spital. În stânga lui, mai degrabă bănui, decât să vadă perfuzia atârnată de un suport. În cealaltă parte se afla o fereastră prin care trecea un curent de aer rece ca gheața.

Își lăsă privirea în jos. Da, un salon de spital, mic, dar dotat. Numai el, în singurul pat existent. Și o asistentă medicală care îl monitoriza cu răbdare. Observă buclele de păr castaniu care îi ieșiseră din boneta de pânză.

— Unde…? începu el să spună.

— Spitalul San Camillo din Trento, răspunse imediat femeia, care parcă se aștepta la o asemenea întrebare. Secția de Chirurgie generală. Am deschis fereastra ca să aerisesc. Nu vă deranjează, nu?

— Nu mă deranjează.

Chiar dacă frigul îi aducea aminte de ultimele ore prin care trecuse. Zăpada din afara sanatoriului Sant'Andrea. Gerul care domnea în regatul lui Federico Zernich.

Este vorba doar despre a alege, îi repeta vocea bătrânului în minte. De a alege, ce anume?

Asistenta medicală verifică perfuzia.

— Acum, că v-ați trezit, vă pot da calmante.

Propunerea ei îi declanșă percepția durerii, întinsă în tot corpul. Capul îi

exploda, își simțea fața umflată și săgeți ascuțite intense îi străpungeau spatele. Încă mai resimțea pe piele furia lui Altieri și a loviturilor de bocanc, își amintea de lama înfiptă de către Zernich, năpustit asupra lui, de îndată ce se întorsese cu spatele. Rănile nu erau profunde, dar îl dureau.

— Fără calmante, pentru moment, zise. Cât e ceasul?

— Aproape de prânz. Ați dormit șase ore. Și, după mine, ar trebui să faceți la fel în continuare. V-au suturat și îngrijit rănile, dar trebuie să-l așteptați pe domnul doctor pentru informații exacte. Iar dumnealui nu va veni prea curând, cel puțin, nu mai devreme de seara aceasta.

Ceasul de pe peretele alb din fața lui îi confirmă: era ora douăsprezece. Îl scoseseră din infernul sanatoriului din Molveno în zori. Nu-și mai amintea altceva. Dar șase ore de inconștiență erau prea multe. Șase ore pierdute, șase ore mai puțin pentru a înțelege unde era Valentina. Dacă mai era vreo șansă pentru ea.

Sau unde îi ascunsese cadavrul.

În cele din urmă, asta era ceea ce-l trezise. Chinul provocat de ultimele cuvinte ale lui Zernich și de coșmarurile care îi dominaseră somnul agitat.

Certitudinea că Valentina fusese ucisă, iar frumusețea ei fusese pângărită și transformată într-una dintre ororile pe care monstrul bătrân le numea „opere de artă”. Deodată se ivi gândul irațional că mai avea o șansă.

O vom înveșmânta ca într-o pictură de Caravaggio.

Și pe ea.

Este vorba doar despre a alege.

Costa nu înțelesese despre ce alegere era vorba. Iar, la final, alesese varianta de a nu ști. Arma sa pronunțase verdictul lui Federico Zernich, risipind astfel pentru întotdeauna speranța de a o mai găsi pe Valentina.

142.

Când Loris apăru la ușă, Fabio avu confirmarea că nici prietenul nu rămăsese neatins de evenimentele nopții trecute. Urmele de pe chip nu erau doar ale oboselii. Și nici ale efortului de care avu nevoie ca să ajungă la patul său de spital și să i se așeze alături, atât de evidente, încât părea că era pe punctul să leșine dintr-o clipă în alta. Părea un om bătrân.

Cu toate acestea îi zâmbi, deși nu era niciun strop de bucurie în expresia lui.

— Ar fi cam aiurea să te întreb ce mai faci, nu?

— Credeam că-s terminat. Dar te-am văzut pe tine intrând…

Zâmbetul lui Loris se lărgi.

— Bine, bravo! Păstrează-ți simțul ironiei, o să-ți fie de folos!

Rămaseră câteva clipe în tăcere. Asistenta medicală cu părul creț dezordonat intră în cameră și îl străfulgera cu privirea pe Loris.

— Știu, știu, se apără el. Medicul mi-a dat voie, după ce am promis că nu stau mai mult de cinci minute.

— Și ar fi bine să fie așa! Observându-i chipul istovit, îl întrebă: Și dumneavoastră sunteți de la poliție? Astă-noapte erați… *acolo?*

În loc de răspuns, Loris își lăsă ușor capul în jos. Asistentei îi fu suficient, pentru că ieși din salon fără să mai spună ceva. Vestea despre cele petrecute la sanatoriul Sant'Andrea se răspândise. Cadavrele. Teroarea. Sfârșitul celui răspunzător pentru toate.

Când femeia închise ușa în urma sa, Loris se însufleți.

— Nu am mai mult de cinci minute. Și avem o mulțime de lucruri să ne spunem.

Fabio nu fu în stare să-și ridice capul de pe pernă. Deși încercase să-și adune puterile, era extenuat, astfel că până și cinci minute i se păreau prea multe.

— Ați intrat și ați văzut ceea ce am văzut și eu, spuse. Nu cred că mai este altceva de adăugat.

— Știi că nu funcționează așa. Pentru moment, doctorii au ridicat un fel de cortină de fier în jurul tău. Mi-au dat în mod cu totul excepțional permisiunea să te vizitez. Dar în curând o să descindă aici statul-major în echipament de luptă, și atunci nici măcar spitalul n-o să te mai poată salva. Va trebui să răspunzi la un șir nesfârșit de întrebări. În fruntea tuturor se află Parchetul, care vrea răspunsuri imediate, au venit deja de la Roma șefii de la SCO… ca să nu-ți mai spun ce a ieșit în presă.

Fabio închise ochii.

— Lasă-i să vorbească, Loris. Ceea ce trebuia să se întâmple s-a întâmplat.

Știa însă la ce se referea prietenul său. Ancheta era departe de a se fi încheiat. Și, mai ales, cineva voia explicații despre împrejurările în care

fuseseră uciși Zernich și Altieri. De ce se ajunsese la o astfel de situație, de ce nu fusese posibil să fie deferiți justiției. Din cauza morții lui Altieri și a celuilalt individ, germanul, se înverșunaseră împotriva bietului Gabriele Piovesan. Dar sfârșitul lui Zernich îl privea pe el. Și, la fel ca în cazul lui Sileri, voiau să-l întrebe de ce nu încercase să încheie în alți termeni povestea. De ce îl pedepsise pe loc și nu lăsase justiția să-și facă treaba. De ce nu așteptase întăririle înainte de a acționa ireversibil.

Ar fi putut să răspundă. Să explice. Numai dacă ar fi avut importanță. Și dacă ar fi fost momentul.

— Mai degrabă pune-mă la curent, zise. Versiunea mea rămâne aceeași.

Loris se gândi intens:

— Acum scotocesc locul acela infernal, îi verifică fiecare cărămidă… și nu-și revin din uimire și groază. Aruncă o privire pe fereastră. Cerul se întuneca și, chiar și în cameră, atmosfera se schimbase. Până acum s-au găsit vreo douăzeci de cadavre. Toate supuse procedurii de plastinare, conform tehnicii pe care o știm, și aranjate după planul smintitului de Zernich și al acoliților săi. Numai două erau încă… în faza de pregătire. Vocea i se stinse la rostirea ultimelor cuvinte. Totul părea încă atât de absurd. Le-au găsit într-una dintre camerele din mijlocul sanatoriului. Deja îmbrăcate în veșminte din secolul al XVII-lea, pregătite să fie asamblate pe structurile alea din fier și metal.

Fabio își aminti de camera unde Esther, în rolul Iuditei, îi tăia capul unui sărman care îl întruchipa, în ochii acelor psihopați, pe crudul Olofern. La apel lipsea bătrâna cu pânza, gata să țină capul condotierului. O imperfecțiune pe care Zernich nu ar fi tolerat-o. Cadavrul bătrânei își aștepta probabil, în camera aceea din mijloc, momentul de glorie.

— Locul acela este imens, vor avea nevoie de mult timp ca să-l controleze pe tot, continuă Loris. Percheziționează și locuința lui Altieri și a lui Zernich. Sunt polițiști cam pe toate proprietățile sale. Deja au scos la iveală multe probe, și suntem abia la început. Dar acum își concentrează atenția pe Hannie Janssen.

Îngrijitoarea lui Zernich. Cu siguranță, ceva mai mult decât o simplă menajeră. Prezența ei în spatele bătrânului nu era niciodată întâmplătoare.

— Au găsit-o?

— A dispărut, oftă Loris. Știi ceva? Eu cred că se află acolo, în Holocaust. Ea l-a lovit în cap pe Piovesan înainte de a fugi. Am scăpat-o

printre degete.

— Nu poți fi sigur.

Dar și Costa avea aceeași impresie.

— Ba da. În timp ce mă întorceam la voi m-am intersectat cu cineva care fugea la volanul mașinii lui Altieri, înainte să vină cavaleria. Dumnezeule, aproape că a dat peste mine. Credeam că era Altieri… Dar era femeia aceea, sunt sigur!

Fabio se uită la prietenul său. Cum putuse uita cât de mult se implicase Loris, expunându-se unor riscuri enorme?

— Spune-mi ce-au aflat despre Janssen, îi ceru, alungându-și avalanșa nesfârșită de remușcări.

— E olandeză, dar amănuntul ăsta era deja cunoscut. Din Scheveningen, un cartier din Haga așezat pe malul Mării Nordului. Nu este înregistrată cu antecedente și încă se așteaptă informații detaliate de la Europol. A apărut în preajma lui Zernich cu ani în urmă și nu s-a mai dezlipit de el. O veritabilă umbră, chiar mai prezentă și decât însuși Altieri. Și, din câte se pare, cu o misiune importantă. Într-una dintre camerele unde locuia, în palatul lui Zernich, au găsit computere și software utilizate pentru a analiza chipurilor personajelor lui Caravaggio și, ulterior, pentru a le găsi sosiile pe internet. Cineva a încercat să șteargă memoria serverelor, însă datele au fost recuperate parțial. Ba chiar m-au solicitat să le dau o mână de ajutor. Acum mă întorc la Padova, unde mă așteaptă o grămadă de treburi.

Era însă mulțumit că putuse da o mână de ajutor. În fond, ei începuseră povestea aceea. Era corect ca unul dintre ei să ajungă până la final.

— Așadar, au găsit faimoasa bază de date pe care o căuta Valentina, șopti Fabio.

Gândul acela îl înjunghie adânc.

— Exact! Loris tăcu, întrucât absența Valentinei îi împovăra pe toți. Apoi reluă: La naiba, Fabio, din câte mi-au povestit, femeia aceea avea o viață de călugăriță. În cele două camere pe care le ocupa nu există cărți, televizor, radio, nicio sursă de relaxare. Doar un pat de o persoană, un mic bar plin cu sticle de apă minerală și trei computere performante, conectate la internet, cu fotografii înfățișând sute de oameni din întreaga lume a căror unică vină este că seamănă cu personajele lui Caravaggio. Clătină din cap, ca și cum ar fi fost năucit de acele descoperiri. Mai sunt multe de făcut și mii de fișiere de analizat înainte de a se pune ștampila de încheiere.

— Dar Janssen a fugit, repetă Fabio.

În acel moment nu-i păsa de conținutul computerelor. Întrebările pe care și le punea erau cu totul altele.

— Este căutată peste tot. S-a dat o circulară la aeroporturi, gări și punctele de trecere a frontierei. S-a pornit o adevărată vânătoare împotriva acelei femei. O vor găsi. Tăcu iarăși, apoi se însufleți din nou: Ah, și David Minetti a început etapa finală a operațiunii lui!

Îi povesti cum FBI-ul, de îndată ce aflase despre cele petrecute în fostul sanatoriu din Italia, strânsese lațul, pe care îl pregătea de mult, în jurul utilizatorilor din *dark web* care fuseseră în contact cu Altieri. Avuseseră loc percheziții în Statele Unite și cinci țări din Europa. Câteva persoane fuseseră arestate și se confiscase o cantitate uriașă de material. Video și fotografii cu pornografie infantilă. Pe lângă faimoasele *snuff movies.* Rețeaua din care făcea parte Zernich nu era o simplă himeră a investigatorilor. Se părea că exista cu adevărat o legătură subterană între indivizii înclinați spre tortură și, uneori, spre crimă. Dar era prea devreme ca să se pronunțe asupra amplorii și forței acele organizații.

Asistenta medicală își făcu apariția în ușa salonului. Zâmbitoare, dar fermă.

— Cele cinci minute s-au scurs. Chiar acum!

Loris îi făcu un semn de încuviințare, femeia înțelese și îi lăsă din nou singuri.

— Mai e ceva, zise Loris cu voce joasă. Nu că ar avea vreo importanță, dar cred că trebuie să știi. Zernich era bolnav.

Fabio îl privi cu un aer întrebător.

— Nu, nu în sensul acela, spuse Loris, chiar era bolnav. Cancer la stomac, fază terminală. Mai este nevoie de o confirmare din partea medicilor care îl monitorizau, dar niște documente găsite în casa lui sunt mai mult decât clare.

Fabio se gândi. Informația aceea îl surprindea. Dar avea logică. Brusc, avea în fața ochilor explicația celor petrecute în ultimele ore. Sensul cuvintelor lui Zernich. Jocul său plin de cruzime.

Își formase o idee în cursul nopții, dar nu putea s-o dezbată cu prietenul său. Cel puțin, nu imediat. Deodată, simți nevoia să rămână singur.

În picioare alături de el, Loris nu reușea să se desprindă. Stătea ca pe ghimpi. În cele din urmă, nevoia de a ști prevală.

— Fabio… când ai rămas singur cu el, ţi-a spus ceva de… de Valentina?

Îl întrebase deja îndată ce ieşiseră din infernul de la sanatoriul Sant'Andrea. Costa zăcea pe o targă în holul de la intrarea în clădire; medicul oprise hemoragia de la umăr şi-i bandajase rana în aşteptarea unei ambulanţe echipate corespunzător. Când Manna ieşise din subsol şi putuse să se apropie de el, nu reuşiseră să schimbe mai mult de două cuvinte.

— N-o să mor, îl îmbărbătase Costa. Apoi se prinsese de umerii prietenului său şi îi şoptise: Dar, te rog, ia-mă de aici!

Manna convinsese pe cineva să-l transporte la un spital din apropiere, fără a mai aştepta ambulanţa. Când îl urcau în maşina care urma să-l ducă la destinaţie, încadrat de lumina albastră a sirenelor, Manna îşi găsise curajul să pronunţe acel nume, dar nu cu voce tare.

Valentina?

Costa clătinase din cap.

La fel făcea şi acum. În gândul acela plutea îndoiala care îl chinuia.

— Poate dacă ar fi rămas în viaţă… zise. Întinse mâna şi îl apucă pe Loris de încheietura mâinii. Crezi că Zernich ar fi putut să ne ducă la ea? Crezi că este încă vie şi ascunsă pe undeva, iar eu am ars unica şansă pe care o aveam?

Loris răspunse imediat, chiar dacă vorbele îi ieşeau fragmentate.

— Nu, Fabio! Nu cred că mai este în viaţă. Nu crede nimeni.

— Nu s-ar schimba nimic, o ştii prea bine!

— Ba da. Ştiam încă de la început că era puţin probabil ca Valentina…

Nu reuşi să termine.

— Nu ştiam nimic! Iar cu moartea lui Zernich, n-o să mai aflăm niciodată…

— L-ai împuşcat în legitimă apărare, dacă la asta te referi. Omul acela te înjunghiase.

— S-a întâmplat pentru că voiam să se întâmple, rosti glacial Costa. E mort pentru că o merita, da! L-am urmărit şi când l-am avut în faţa ochilor l-am condamnat la moarte, astfel că l-am executat.

Loris se uită alarmat în spate, către uşa rămasă deschisă.

— Dumnezeule, Fabio, ce naiba spui? Dacă te aude cineva…

— Nu-mi pasă! Nu asta mă tulbură. Dar aş avea atâta nevoie de un răspuns la întrebarea mea. Dacă nu l-aş fi ucis, crezi că ne-ar fi dus la ea?

— Eu nu ştiu… murmură Loris.

— Am ucis-o eu pe Valentina? Spune-mi doar atât, Loris, am ucis-o eu?
Loris nu răspunse. Iar cele cinci minute chiar se scurseseră.

143.

Întrebarea continua să-i răsune puternic în minte, să-i macine sufletul.

„Eu am ucis-o pe Valentina?”

Încă o dată.

„Am ucis-o, ca pe Diana? Iar Zernich știa?”

Înainte ca Loris să plece, îl convinsese să-i promită că va insista pe lângă cei de la SCO. Trebuia să se asigure că, în sfârșit, înțeleseseră că plecarea doamnei comisar Medici nu fusese voluntară. Trebuia să se pună la dispoziție toate resursele pentru a se găsi un răspuns. Ea o merita.

Chiar dacă totul rămânea neschimbat. Valentina era moartă, nu putea fi altfel. Zernich i-o spusese, aproape explicit.

Era cu adevărat frumoasă. Ca tabloul unui prerafaelit.

Sau poate că nu era așa? Incertitudinea aceea îl nimicea. Ceva nu se lega, ceva îl îmboldea, îi bătea la ușa minții și nu-i dădea pace. O idee care voia să iasă la suprafață din întuneric.

Și dacă, de fapt, Valentina…?

Nu. Nu trebuia să se lase amăgit de speranțe.

O ucisese el însuși. Odată cu moartea sa, Federico Zernich devenise câștigătorul acelei partide blestemate.

144.

— E important, nu?

Zernich este din nou în fața lui, doborât pe un scaun de fier, sprijinit de peretele alb. În mâinile tremurânde ține cuțitul lung cu care l-a atacat. Tăișul lamei este vag îndreptat către el, ca și cum ar fi putut să-l mai folosească. Între ei, o masă de operații fără curele pentru imobilizare: nu este destinată trupurilor vii. Pe metalul lucios al suprafeței de lucru se reflectă distorsionat și alungat chipul bătrânului, iar în imaginea aceea, Costa îi citește cu adevărat sufletul. Diform, sclipitor. Inoxidabil. Ca întregul laborator unde l-a găsit în cele din urmă. Două camere albe, sterile.

Căzile destinate plastinării, acum goale, dar care în trecut au primit zeci de corpuri spre a fi fost tratate. Instrumentele, pompele pentru umplerea cadavrelor cu silicon. Culisele teatrului unde Zernich își monta spectacolul. Fabrica tuturor acelor trupuri.

Zernich respiră cu greutate. În el nu se mai regăsește nimic din imaginea afaceristului câștigător. Bătrânețea lui este dureroasă și insuportabilă, ca toate bătrânețile. Văzut de aproape, chipul lui seamănă cu chipurile tuturor victimelor sale. Fals și prăfuit.

— Luca nu a reușit niciodată să rezolve problema, continuă bătrânul. Pielea nu permite anumite tratamente. Astfel încât mi-a revenit mie sarcina de a remedia inconvenientul. Dar rezultatul este la fel de spectaculos, trebuie să recunoști! Precum artiștii de la care ne inspirăm, noi imităm viața cu materie moartă. Corpuri fără sânge și puțin silicon pentru a le înviora trăsăturile feței. Pigmenți intenși, acolo unde pielea devenea gri. Câteva mecanisme pentru a simula mișcarea. Precum Caravaggio cu ale sale culori și pensule… Opera lui era grandioasă, dar câteva frânturi le poți găsi și aici…

Face un gest larg cu mâna, ca să nu scape niciuna dintre minunățiile acelea. În privirea lui a apărut o scânteie de iubire autentică.

— Este important, nu? repetă. Spune-mi că da! Spune-mi că înțelegi, că recunoști că am creat ceva… măreț! Nu mă dezamăgi și tu! Am investit atâta energie și sentimente în tine.

Înșiră idei fără sens. Acum, Zernich este cu adevărat singur. Masca i-a alunecat de pe față.

Costa îl privește, cu arma ridicată. Durerea resimțită în spate și răspândită în tot corpul îi impune să facă o mișcare, să încheie acel joc.

Ceva din atitudinea lui îl alarmează pe bătrân. Costa o intuiește din felul în care ochii săi își pierd strălucirea.

— Chiar vrei s-o salvezi pe fată? îl întreabă deodată, renunțând la discursurile despre măreția misiunii lui. Acum, doar tratative seci, triste. Vrei măcar să știi dacă trăiește?

Costa nu răspunde. Îi cunoaște pe cei asemenea lui Zernich. Nu face decât să întindă coarda pentru a mări suferința.

— Vrei să știi unde se află? Poate printre stelele bolții cerești, cu care seamănă atât de mult… sau poate a căzut deja, ca Diana…

— Taci!

— N-am făcut decât să pun în practică lecția marelui pictor, Fabio. Nu viața este cea care animă și inspiră arta. Este exact invers…

— Taci!

— E așa cum ți-am spus deja… arta înseamnă putere. Putere asupra vieții și surorii sale gemene, moartea.

— Gura!

— O să-ți spun, murmură Zernich. Dar… facem un pact, Fabio?

„Nu", se gândi Costa. „Nu voi lua parte la jocul tău monstruos. Nu voi urma indiciile tale sinuoase și amăgitoare pentru a-ți da satisfacție. Nu-ți acord locul central pe scenă, pentru că, de fapt, asta îți dorești. Nu voi face un pact cu diavolul. O datorez victimelor tale. Și Valentinei. Ea mi-ar da dreptate".

— Un pact, Fabio! repetă surâzând. Îi spune pe nume, Fabio. Un pact. Singurul pe care îl poți accepta.

Și, în ciuda tuturor vocilor care îi strigă în gând, Costa răspunde:

— Ce pact?

Deja a pierdut. Dar dacă există fie și numai o singură șansă…

Zernich face un semn din bărbie înspre el. Înspre pistolul pe care Costa îl strânge și mai anevoios în mâini.

— Lasă-ți deoparte armele, Fabio! Nu ai nevoie de ele ca s-o salvezi pe Valentina.

— Poftim? face Costa nedumerit.

— Fabio, este suficientă iubirea ta. De ea ar avea nevoie. Dă-mi pistolul.

Nu.

— Nu!

Zernich întinde mâna, chiar dacă nu poate să atingă nimic. Pare țintuit pe scaunul acela.

— Dă-mi-l, Fabio. N-o să-l folosesc împotriva ta. Ai încredere în mine. Și în Valentina… Ea așa ar vrea. Ea înțelesese totul.

— Nu! repetă.

Dar își lasă pistolul să se rotească în jurul arătătorului, întoarce mânerul către Zernich și i-l întinde. Știe că va muri. Știe că monstrul acela nu va respecta niciun pact. Dar nu are alternativă. În timp ce bătrânul criminal se apleacă să ia arma, Costa se simte ușurat. A făcut tot ce putea. Pentru Valentina. Pentru toți.

Zernich îl privește zâmbind. Ia arma cu naturalețe. Repetă aceleași

cuvinte care cutreieră în mintea lui Costa, ca și cum i le-ar fi citit. Ca și cum ei doi ar fi la fel.

— Am făcut ce trebuia. Tu, nu! Tu mai ai drum de parcurs. Ți-am spus, am investit atât de mult în tine. Nu mă dezamăgi!

Apoi Zernich își îndreaptă țeava pistolului către piept, în dreptul inimii, și apasă pe trăgaci.

Costa strigă.

Din cauza ricoșeului, Zernich se lovește cu capul de peretele din spatele său, pătându-l cu sânge. Rămâne astfel, cu ochii sticloși fixați pe el.

„Valentina este moartă”, se gândește Costa. „Acum, într-adevăr, este moartă”.

145.

Atunci, de ce mai credea că exista o șansă? De ce nu accepta că îl lăsase pe omul acela să-i răpească ocazia și să se sinucidă?

Zernich câștigase pentru că obținuse ce-și dorise. Planul cel mai ambițios nu fusese cel de a recrea capodoperele unui pictor mort cu secole în urmă din carnea și oasele bieților nevinovați, ci acela de a-i împinge în agonie pe cei rămași în viață. Cunoscuții victimelor. Pe el. Pe Valentina.

Când avea să înceteze să mai creadă că Valentina era în viață? De ce nu reușea să se ierte și să accepte că o pierduse din momentul dispariției sale? Ucisă probabil de mâinile lui Altieri. Sau de vreun alt călău al lui Zernich, de vreme ce bătrânul era prea vlăguit și bolnav ca s-o facă singur.

Zernich, măcinat de cancer, avusese puterea să comită cea din urmă ofensă. Să-și ducă până la final planul.

„Așa ar trebui să fac și eu”, își zise Fabio. „Să mă omor. Să închid cercul. Astfel, nu le-aș dezamăgi pe Diana, pe Valentina. Pe ei toți”.

Am investit atât de mult în tine.

Nu mă dezamăgi!

Pe fereastră, văzu norii negri care se adunau. Poate că prevesteau furtuna. Odată rămași asupra lui, aveau să ascundă pentru întotdeauna lumina slabă a zilei. Lumea ar fi fost aruncată în tenebre și mai adânci.

Timpul se scurgea. Trebuia să se grăbească. Să înțeleagă. Să acționeze. Înainte ca lumina să se stingă.

Se ridică în șezut. Suportul de care atârna perfuzia scoase un șir de sunete la marginea patului. Fabio se aștepta ca asistenta medicală să se precipite înăuntru, dar nu veni nimeni.

— Chiar azi, sau cel târziu mâine-dimineață, o să vină să te interogheze, îi spusese Loris înainte de a pleca. Ai grijă! Volvo-ul tău e parcat aici. Ți l-am adus, ca să-l ai la externare. Eu o să fiu destul de ocupat în următoarele ore.

Oare de ce își amintea tocmai acum de favoarea făcută? Poate pentru că Loris voia ca el să fugă? Poate știa lucruri pe care el nu le știa?

Nu. Delira. Din cauza calmantelor. Nu le ceruse, voia să rămână lucid, dar cine știe ce îi puseseră în sticla bombată din care îi picurau în corp substanțe necunoscute.

Ce spusese Zernich înainte de a se împușca? Un amalgam de fraze haotice, fără legătură. O nebunie putredă care însă avea o logică. El era cel care trebuia să-i găsească dezlegarea.

Am făcut ce trebuia. Tu, nu! Mai ai încă drum de parcurs.

Apoi se împușcase în inimă.

Costa întinse mâna și apucă acul care îi era înfipt sub piele. Ti trase cu o singură mișcare, simțind că își sfâșie totodată și carnea. Strânse din dinți pentru a-și reprima vaietul, în timp ce din ac se scurgeau picături de sânge pe cearșaf, îl aruncă departe și se ridică în picioare.

Se îndreptă către fereastră clătinându-se ca un om beat, cu picioarele vlăguite de parcă nu le-ar mai fi folosit de ani de zile. Își sprijini fruntea de geamul înghețat, iar fiorul îi dădu putere.

Afară, norii acoperiseră și ultima frântură de cer senin. La picioarele sale, o priveliște monotonă. Zăpada așternută peste tot. Orașul, acolo, în capăt, lumini calde în negura densă.

Repede. Trebuia să se grăbească.

Unde este Valentina?

Poate printre stelele de pe boltă, răspunsese Zernich.

Sau poate s-a prăbușit, precum Diana.

Acum îi era clar. Chiar prea clar.

Între stele sau prăbușită.

Zernich investise în el. Informații. Dar când? Când aflase că Fabio Costa îl cerceta? Pentru că, dacă așa stăteau lucrurile, totul căpăta o altă dimensiune. Dinamica, puterea voinței, totul primea altă interpretare.

Se înşelaseră. Crezuseră că ei erau vânătorii, când de fapt nu fusese niciodată aşa. Zernich ştia. Zernich îi aştepta.

Îl vedea cu ochii minţii pe bătrânul criminal în serie pregătindu-se să apese pe trăgaci. Repeta:

— *Nu viaţa însufleţeşte şi inspiră arta. Este exact invers.*

Şi, în clipa aceea, Costa înţelese.

146.

Dacă fu uimit de apelul său telefonic, nu-i oferi ocazia să-şi dea seama. Vocea îi vibra, chiar dacă era marcată de perplexitate.

— Fabio! Dumnezeule mare, cum te simţi? De unde mă suni?

Îngrijorarea lui îl mişcă pe Costa. Câteva clipe nu reuşi să scoată niciun cuvânt. Giampaolo D'Avanzo era singurul care îi putea spulbera îndoielile, dar îşi dădu seama că nici nu ştia de unde să înceapă. Se îndoi, o dată în plus, de ipotezele sale. Numai din cauza disperării îl asaltaseră toate gândurile acelea.

— Fabio…?

„Nu trebuie să eziţi. Nu-i da prilejul să te facă să te răzgândeşti".

— Am nevoie de tine, Giampaolo.

— Sigur, sigur! Ce pot face? Loris mi-a spus că ai ieşit într-o stare destul de proastă din confruntarea cu… monştrii aceia…

Un junghi, care tocmai îl săgetă între spate şi coaste, îi aminti că remarca lui D'Avanzo era chiar foarte adevărată.

— Sunt la spital. În Trento… Dar sunt bine. Acum însă am nevoie din nou de expertiza ta.

De data aceasta, la celălalt capăt al convorbirii se lăsă o tăcere şi mai adâncă. De parcă D'Avanzo îşi ţinea respiraţia.

— Dă-i drumul!

Nu fusese decât un văl uşor de îndoială.

— Mă gândesc la un tablou de Caravaggio… zise Costa.

— Tot el, nu? Încep să-l urăsc.

„Suntem în inima şi sub ochii lui Caravaggio", spusese Zernich. „Nu m-aş detaşa de el".

De ce ar fi trebuit să fie altfel? Aşadar, trebuia să repornească de la Caravaggio.

— Este vorba despre cineva care… *se aruncă,* bănuiesc. Cineva care cade de la înălțime. O femeie, poate?

D'Avanzo fornăi. Cu siguranță, se gândea. La tabloul misterios. Ori la faptul că Fabio Costa o luase razna.

— O femeie care… nu, nu-mi vine nimic în minte. Mai dă-mi alte detalii, Fabio. Este vorba despre una dintre grozăviile pe care Zernich le aranja cu plăcere?

— Nu știu. Nu-i decât o idee, ți-am spus. Încerc să…

— Bine, bine! Lasă-mă să mă gândesc atent… Se aruncă, se prăbușește…

„Ca Diana", ar fi vrut să adauge Costa. Pentru că Zernich luase informații despre el, despre Diana și despre legătura lui cu Valentina. Bătrânului nu-i era suficientă victoria: trebuia să străpungă limitele.

— Se prăbușește, da? repetă D'Avanzo. După o nouă tăcere destul de lungă spuse: în realitate, există picturi ale lui Caravaggio care, cum să spun, dezvoltă o compoziție în plan vertical… fac parte din perioada napolitană. Oricum, au fost realizate cu puțin timp înainte de moartea pictorului.

— Descrie-mi-le.

— Cea care îmi vine în minte se numește *Cele șapte lucrări ale milostivirii. Pe o* ulicioară din Napoli, la baza tabloului sunt niște personaje care simbolizează virtuțile. Un mic grup. Fiecare personaj se pregătește să facă ceva. În sus, un înger care parcă alunecă în zbor deasupra lor. Este scăldat într-o lumină sumbră. Alături de el, suspendați pe un cer întunecat, Maria și Pruncul Iisus… Este o capodoperă impresionantă.

Costa reflectă. Ipoteza sa era hazardată, poate chiar fructul disperării. Totuși, cu cât se gândea, cu atât era mai convins ca Zernich intenționase să-i dedice lui ultimul act al spectacolului său închinat morții. Dacă avea dreptate, ideea de a o integra pe Valentina în recrearea unei opere de Caravaggio îi venise în acele ultime zile. Iar dacă era astfel, criminalul și complicii săi nu avuseseră mult timp la dispoziție pentru a-și duce la bun sfârșit planul. Fuseseră nevoiți să improvizeze, cel puțin în anumite privințe. Pentru început, Valentina nu semăna cu niciun personaj al artistului. Dar un înger… da, frumusețea Valentinei putea fi asemănată cu splendoarea androgină a unei creaturi angelice.

Nu viața este cea care însuflețește și inspiră arta.

Zernich tindea către perfecțiune. Deși fusese constrâns să acționeze

contra timp, nu s-ar fi îndepărtat de originalul pe care plănuise să-l pună în scenă. Iar pictura pe care o descrisese D'Avanzo avea nevoie de prea multe personaje. Unde ar fi putut să găsească atâtea victime de sacrificat pentru cea din urmă etalare a voinței sale? O operă de mare amploare până și pentru el.

— Prea multe personaje, prea complicat, murmură.

— Despre ce este vorba? întrebă agitat D'Avanzo. Deci așa e! vorbim despre o altă punere în scenă teribilă a acelui psihopat, nu?

— Mai există un alt tablou cu un înger în zbor, Giampaolo?

Prietenul său nu ezită decât câteva secunde, chiar dacă acum vocea îi trăda reținerea.

— Ar mai fi unul. Cu numai două personaje. Un înger. Și Fecioara Maria însărcinată…

147.

Când ieși din spital se lăsase deja amurgul. Volvo-ul era parcat acolo unde spusese Loris. Nimeni nu-i putea scoate din minte ideea că prietenul său îi anticipase într-un fel decizia. Inconștient, probabil. Gândul că Valentina putea fi undeva, așteptând să fie salvată de unul dintre ei, era într-atât de înrădăcinat în adâncul ființei lor, încât nu-și puteau imagina cursa încheindu-se la sanatoriul sunt Andrea. Sau poate că, de fapt, își imagina scenarii false. Pentru că salvarea Valentinei însemna și salvarea lui.

Junghiurile în spate erau ascuțite și fără sfârșit, iar riscul ca rana să se redeschidă era iminent. Capul încă îi era asaltat de dureri precum loviturile de ciocan, pe când nasul și maxilarele le simțea umflate, deși durerea se transformase într-o pulsație surdă și în general suportabilă. Dar luminile de pe șosea îi induseră o stare de bine. Să se miște era cel mai indicat. Chiar dacă nu avea încă o destinație clară.

D'Avanzo îi descrisese detaliat *Buna Vestire,* pictată de Caravaggio în ultima perioadă a vieții sale. Un tablou surprinzător din anumite puncte de vedere.

— Nu sunt decât două personaje, îi explicase. Îngerul și Maria. Spre deosebire de iconografia obișnuită, îngerul nu stă în picioare sau în genunchi, în fața Fecioarei, ci se află în zbor, deasupra ei. O alegere

neobișnuită pentru acea epocă, dar lui Caravaggio îi plăcea să surprindă. Ba chiar s-ar părea că îngerul se aruncă înspre femeie. Ține o mână întinsă în față, ca spre a se feri de căzătură, și este surprins în clipa finală a coborârii, poate cu un moment înainte de a o atinge pe Maria. Sau, dacă stăm bine să ne gândim, înainte de a se prăbuși. După o pauză, adăugă: chipul îngerului nu se vede bine… Ar putea fi oricine, chiar și o femeie.

Poate că Giampaolo înțelesese ori poate că nu. Dar opera pe care o descrisese era perfectă. „Asta e”, își spuse Costa. „Lucrarea în care a inclus-o pe Valentina”.

Dacă avea dreptate, ea nu mai era în viață.

Dar Zernich mai spusese ceva în noaptea aceea fatală. Ceva referitor la el și la rolul său în acea ultimă, grotescă reprezentare.

Poate mai exista o speranță.

Trebuia să găsească locul unde Zernich, sau cineva în numele său, aranjase ultima glumă sângeroasă.

În timp ce înainta către Padova, norii închiseseră cercul deasupra lui. Întunericul deveni mai dens, apoi începu să plouă.

148.

— Cum vă simțiți, domnule vicechestor?

Vocea lui Piovesan se auzea ușor distorsionat prin difuzorul mașinii. Sau poate era amestecată cu incertitudine.

— Eu, bine. Tu?

— Supraviețuim, nu? O pauză; pe fundal se auzi un tunet, așadar ploua și la Padova. Dar dumneavoastră nu erați la spital?

Costa își strânse degetele pe volan. Se ura pe sine pentru că era nevoit să-l implice încă o dată pe băiatul acela, la atât de puțin timp după cele petrecute. Piovesan era polițist, dar experiența trăită în Holocaust fusese unică până și pentru cineva care își alesese acea meserie. În plus, ucisese doi oameni și, oricât de justificat ar fi fost gestul lui, urmau o anchetă, multiple interogatorii și o stare de tensiune care le-ar fi dat de furcă și celor mai căliți polițiști.

— Am fugit, răspunse, lucru care nici nu era departe de adevăr. Îmi pare rău, Gabriele. Știu că acum ai nevoie să-ți recuperezi forțele, la fel de mult

ca și mine, dar…

Piovesan nu avu niciun moment de ezitare.

— Spuneți-mi, domnule vicechestor!

Costa încuviință din cap. Era exact la ce se aștepta.

— Unde ești acum?

— Tocmai am ieșit din chestură. În sfârșit, mă duc acasă. După ce mi-au acordat îngrijiri medicale, m-au adus la Padova, unde mi-am petrecut întreaga zi răspunzând la întrebări. Și tot nu s-a terminat. Mâine vrea să mă interogheze un procuror. Continuă cu o umbră de ezitare: Nu știu cât voi rezista.

— Îmi pare rău, zise Costa din nou.

Piovesan păru uimit.

— Nu este nevoie! Nu mai spuneți așa! Aș lua-o de la capăt de o mie de ori! Mă bucur că ați avut încredere în mine. Doar că, nu știu, mi se pare că acum vinovății suntem noi…

— Nu este așa, crede-mă!

Ar fi vrut să mai adauge câteva cuvinte de consolare, Piovesan le-ar fi meritat. Dar nu era momentul potrivit. Avea nevoie de el acum, înainte de a ajunge la Padova, înainte ca noapte aceea să treacă. Chiar dacă știa cât de obosit era tânărul și cât de mult avea să-l coste ajutorul acordat o dată în plus. Dar nu era altă cale. Să apeleze la Manna era mai complicat. Fusese implicat de SCO în analiza computerelor lui Hannie Janssen și se afla probabil sub strictă supraveghere. Și dacă ar fi aflat ideea lui Costa, ar fi făcut tot posibilul să-i fie alături, ceea ce ar fi însemnat irosirea timpului atât de prețios.

Piovesan și devotamentul său orb erau singura lui șansă.

Inspiră adânc.

— Ascultă-mă, Gabriele! Nu am mult timp. Dar am câteva îndoieli pe care aș vrea să mi le clarific.

— Este vorba tot despre doamna comisar Medici, nu? întrebă Piovesan când un fulger la orizont îi lumină drumul ca în plină zi.

Costa nu mai trebui să răspundă.

— După cum v-am spus prima dată când ne-am întâlnit, adăugă băiatul pe ton ferm, sunt la dispoziția dumneavoastră!

149.

Piovesan se întoarse la chestură, încercând să treacă neobservat. Întunericul lăsat prea devreme, ropotele de ploaie și freneticul du-te-vino al polițiștilor de la intrare îl ajutară să se strecoare în clădire. Trecu chiar pe lângă birourile comandantului și al secretariatului, însuflețite de colegii care, în urma descoperirilor lui Costa, erau cufundați în muncă. Nu-l băgă nimeni în seamă, aveau altele de care să se ocupe.

Lomastro fusese convocat de urgență la Roma și își lăsase echipa într-un haos total. Șefii de la centru voiau să lămurească felul în care coordonase ancheta. În locul lui venise un comisar de la direcția de combatere a criminalității care își adusese după el vreo zece colaboratori, acum instalați în birouri ca niște stăpâni. Niciunul dintre ei nu-l cunoștea pe Piovesan.

Intră nevăzut în biroul pe care-l împărțise cu Valentina, din fericire neocupat, și se așeză la masa de lucru fără să-și scoată măcar haina de pe care se scurgeau picăturile de ploaie. Ochii îi ardeau, durerile îi săgetau întregul corp, era epuizat și totuși degetele îi zburară pe tastatură.

Prima căutare îl ajută să afle o informație care îi dădu fiori.

Cu două zile mai devreme fusese raportată dispariția unei fete din provincie. Se numea Adele Donati, o consumatoare de droguri în vârstă de șaptesprezece ani, și era internată într-un centru de recuperare destinat toxicomanilor. În sine, dispariția ei nu reprezenta ceva neobișnuit. Se întâmpla adesea ca fetele sau băieții din această categorie să plece din sânul familiilor sau din centrele de recuperare. Adele însă, deși avea un trecut dificil, nu mai făcuse niciodată așa ceva. În plus, potrivit coordonatorului centrului, era deja pe drumul cel bun și pe punctul de a-și relua viața. Chiar dacă, în cazul dependenței de droguri, nu există niciodată certitudine.

Așadar, în urmă cu două nopți nu se mai întorsese la centru, iar acum sesizarea dispariției se afla pe monitorul din fața lui Piovesan. Adele Donati fusese înghițită de întuneric.

Poate că nu avea nicio legătură. Poate nu era decât o simplă coincidență. Dar indicațiile lui Costa fuseseră clare. Îi spusese să verifice dacă în ultimele zile dispăruse vreo tânără. Care să nu fi avut mai mult de douăzeci, douăzeci și cinci de ani. Trebuia să caute în Padova, dar și în zonele limitrofe. În opinia vicechestorului, probabil era vorba despre o prostituată

sau o drogată, oricum, o persoană a cărei dispariție să nu ridice prea multe suspiciuni.

În timp ce se uita la fotografia lui Adele Donati, cu chipul gingaș, dar deja înăsprit de primii ani dificili ai vieții, inima începu să-i bată cu putere. Cu două zile în urmă, el îl urmărea pe Altieri, împreună cu Manna și Costa. Fata se evaporase în aceeași perioadă. Dacă dispariția ei era opera lui Zernich sau a cuiva din grupul său, se întrebă dacă în timpul acelei supravegheri de la distanță nu ar fi trebuit să observe ceva anume. Dacă nu fusese chiar și cel mai mic semn care să-i fi dat de gândit, un amănunt care să dezvăluie acea a mia infracțiune teribilă.

Adele Donati. Șaptesprezece ani. Și neșansa de a cădea în plasa ultimei zvâcniri a răului pe care îl vânau. Din câte se părea, inutil, de vreme ce încă mai mureau oameni.

Își alungă acele gânduri care îl făceau să se simtă și mai rău. Scoase la imprimantă toate informațiile pe care reuși să le găsească, apoi se ocupă de cea de-a doua cerință a lui Costa, poate cea mai importantă.

Îl întrebase cu o voce gravă dacă printre proprietățile lui Zernich exista un palat, o clădire, o construcție suficient de înaltă de pe care o persoană ar fi putut să cadă în gol.

— Să cadă în gol?

— Aceasta este intenția lor, Gabriele! Să omoare o persoană aruncând-o de pe o clădire. Destul de înaltă încât să moară. Destul de înaltă încât să nu mai aibă nicio șansă. Dar trebuie să fie o construcție la care Zernich și ai săi să aibă acces neîngrădit. Și să-și poată aranja spectacolul fără inconveniente. Fără să-i deranjeze cineva.

Gabriele nu reușea să priceapă cum ar fi fost cu putință așa ceva. Zernich și Altieri erau morți. Janssen se ascunsese pe undeva. Crimele luaseră sfârșit. O poveste încheiată. Iar momentan, toate proprietățile lui Federico Zernich și ale familiei sale erau minuțios verificate de către poliție. Înțelesese ideea la care făcea referire Costa, dar i se părea imposibil să existe un astfel de loc. Poate că domnul chestor chiar înnebunise.

Dar îi promisese că-l va căuta.

Numai că-și amintea în linii mari aproape toate proprietățile lui Zernich și ale firmelor sale, iar așa ceva nu exista. Da, uitase de fostul sanatoriu din Molveno. Dar nu ar fi putut omite un palat precum cel descris de Costa.

Pentru siguranță, verifică. Avea o copie a fișierelor pe care le folosise în

timpul investigațiilor solicitate de Valentina când îl ancheta pe Altieri. Materialul le fusese deja predat agenților de la echipa mobilă, dar Piovesan avusese istețimea să păstreze un backup.

Găsi lista proprietăților Fundației Zernich și în numai câteva clipe avu confirmarea: nu era niciun palat sau clădire care să corespundă criteriilor menționate de Costa. Existau imobile de pe care se putea împinge o persoană, cu un suficient grad de siguranță că va muri, dar aveau acces la ele și locatarii blocurilor, angajații, vizitatorii.

Îi telefonă ca să-i dea veștile. Dezamăgirea lui Costa fu ușor de perceput, chiar și de la distanță.

— Poate că locul pe care îl căutăm nu este aici, în Padova, zise Piovesan.

— Ar putea fi oriunde. Sau nicăieri. Dar Zernich mă voia aici, unde mă aflu acum… Și nu a avut nici timpul și nici ocazia pentru a ajunge prea departe.

— Despre ce vorbiți?

În tonul și comportamentul lui Costa era ceva care începea să-l sperie. Poate că n-ar fi trebuit să-l sprijine.

— Nu știu, Gabriele. Cred că am dat greș. Poate că-mi fac iluzii.

— Vă referiți tot la doamna comisar Medici, nu-i așa?

Costa nu-i răspunse. Îi auzea respirația la telefon.

— Fata care a dispărut? întrebă deodată Piovesan, simțind disperarea celuilalt. Credeți că este ultima victimă a lui Zernich, nu? Credeți că mai este în viață?

Simpla idee îl făcea să se simtă rău.

— Nu mai știu nimic… Auzi ploaia care ropotea prin telefon. Era ca și cum Costa îi vorbea din mijlocul furtunii, fără a mai încerca să se adăpostească. Aproape am ajuns la Padova, zise mai degrabă pentru sine. Scuză-mă dacă ți-am irosit timpul… Fii atent și să ai grijă de tine!

— Așteptați!

Piovesan strânse și mai tare telefonul. Nu reușea să-și scoată din minte că biata Adele Donati fusese răpită tocmai când ei se aflau pe urmele lui Altieri. Dacă totul făcea parte dintr-un singur plan și se petrecuse în acele ultime patruzeci și opt de ore, ar fi trebuit să-și dea seama. Trecu în revistă timpul cât îl urmărise pe Altieri. GPS-ul care monitoriza deplasarea SUV-ului Porsche. Acel zigzag de neînțeles pe străzile Padovei, ca și cum mâna dreaptă a lui Zernich îi luă peste picior. Ca și cum tot labirintul acela era

unul intenționat.

— Ce este? întrebă Costa.

— Poate că n-am înțeles foarte clar la ce vă gândiți. Dar chiar credeți că Zernich și… toți ceilalți… știau că noi îi urmăream? Vreau să zic… totul fusese plănuit?

Costa tăcu un timp. Apoi:

— Da, poate.

— Nu are logică!

— Are pentru unul ca Zernich. Știai că era pe moarte? O tumoare în stadiu terminal.

— Da, am auzit.

— Eu cred că omul acela știa că se apropia de sfârșit. Dar opera lui trebuia să transcendă morții sale. Scopul său nu era să supraviețuiască… ci să uimească. Prin moarte. Prin durere. Zernich era un adevărat om dedicat spectacolului. Obsesia lui era să regizeze puterea pe care o avea asupra celorlalți.

— Ce legătură are cu ce m-ați întrebat?

— Este ceva incomplet în opera lui. Valentina reprezintă tușa lui finală. Poate că a decis în ultima clipă, când a înțeles că ea se afla la un pas de a descoperi totul. Oricum, așa a hotărât să creeze ultima reconstituire. Iar eu, la rândul meu, trebuie să fac parte din ea. Nu știu cum să explic acum, dar trebuie să fac parte din ea…

Piovesan credea că, în cele din urmă, înțelesese.

— Așadar, este vorba despre ceva ce trebuie să se întâmple acum.

— Da.

— Atunci, există un loc. Imaginea îi venise în minte o clipă mai devreme. Dacă Altieri știa că îl urmărim, înseamnă că-și plănuise totul. Fiecare oprire. Fiecare mișcare pe care a avut-o în ziua aceea.

— Și ce-i cu asta?

— Mi-am amintit de una dintre opririle sale. Lângă un șantier, nu mai mult de câteva minute. Știți ce nu am luat în calcul? În afară de clădirile aflate în proprietatea lui Zernich, pe acelea la care avea temporar acces exclusiv. Zernich este… era un filantrop, vă amintiți? Fundația lui se ocupa de renovarea edificiilor vechi, adevărate repere din istoria orașului. Unul dintre aceste palate este printre cele mai vechi din Padova. În realitate, este un simbol. Un turn. Se numește Torlonga, Turnul înalt, acum e

Observatorul Astronomic. Cândva era un loc al torturii și al morții.

150.

Singura parte a fortăreței medievale care supraviețuise timpului, tumul găzduise o închisoare înainte de a fi fost transformat, cu secole în urmă, în observator astronomic. Trecerea de la sânge la stele, îi explicase Piovesan, era simbolică pentru locuitorii Padovei. Și făcea din el locul perfect pentru proiectul lui Federico Zernich.

Se distingea în noapte prin furtuna violentă și sfida fulgerele continue, atrase de înălțimea lui, în timp ce, întunecat și cufundat în liniște, domina râul care curgea pe lângă el și care, în jurul bazei sale, se scinda în două brațe care își continuau drumul către oraș, unul spre nord, celălalt spre est. Cu baza pătrată, avea vârful decorat cu creneluri și contraforți, culminând cu două turnuri medii ca înălțime, care în trecut erau folosite pentru observarea bolții cerești. Se ridica pe un soi de promontoriu la care se ajungea pe o singură parte, pe o punte și o esplanadă înnobilată de o grădină bine îngrijită, chiar dacă acum se ascundea sub avalanșa potopului. Intercalat între râu și casele de la periferie, i se înfățișa lui Costa ca o călătorie în timp, un neașteptat salt în trecut.

Asurzit de ropotele ploii care, bătând pe capotă, își amplificau rezonanța în interiorul mașinii, Costa se aplecă în față, încercând să străpungă cu vederea zidul gros de apă, asaltat în van de ritmul ștergătoarelor de parbriz. Reușea cu greu să zărească vârful turnului Specola, care găzduia vechiul Observator Astronomic. Conform informațiilor pe care Piovesan continua să i le trimită pe smartphone, Torlonga era înalt de cincizeci de metri și, de câteva săptămâni, le era inaccesibil angajaților muzeului și vizitatorilor din motive de restaurare și întreținere, lucrări finanțate din mărinimia, demnă de laudă, a Fundației Zernich. Șantierele care împiedicau accesul în turn rămăseseră închise în ultima săptămână, din cauza intemperiilor. Muncitorii aveau să se întoarcă la muncă lunea următoare.

După toate probabilitățile, dacă Fabio nu ar fi reușit să ajungă la timp sau n-ar fi urmat indicațiile lui Zernich, descoperirea ultimei sale capodopere ar fi revenit primelor persoane care puteau intra în tumul medieval, adică angajaților șantierului de renovări. În orice caz, ar fi fost o

ieșire din scenă caracteristică nebuniei sale.

Dar Costa ajunsese acolo unde își dorise bătrânul criminal. Nu era altă variantă dacă voia să lămurească soarta Valentinei. Dar și pe a lui: cele două destine erau de-acum împletite.

Coborî din mașină și parcurse puntea de acces în turn pe sub cascada compactă și uniformă de apă care se prăvălea peste el. În jur, nicio lumină, nici cele ale lămpilor stradale, prea slabe în fața zidului de ploaie, nici cele ale traficului de seară. Încă nu era noapte deplină, dar furtuna predase acelui sfârșit de sâmbătă un oraș pustiu. Pe când se apropia de baza edificiului, văzu râul care, dincolo de parapet, curgea năvalnic, umflat de ploile din ultimele ore. Privi în sus și își imagină soarta cuiva care s-ar fi urcat până în vârful turnului și s-ar fi aruncat în gol. S-ar fi zdrobit de pietrele acelea vechi sau ar fi fost înghițit de valurile apei întunecoase. Supraviețuirea în urma unei astfel de căzături era imposibilă.

Diana murise sub un cer lipsit de nori, într-o seară senină. Dar, chiar și așa, el nu reușise să o salveze.

În clipa aceea, sfârșitul Valentinei îi păru inevitabil.

Se opri în fața unei porți înalte din fier forjat încadrate de o boltă din piatră. Partea estică a turnului înalt se sprijinea de fațada unui castel a cărui cale de acces, din câte îi explicase Piovesan, se afla în partea opusă, într-o zonă separată de ziduri înalte și groase. Singurul loc pe unde se putea intra în Observatorul Astronomic era cel unde se afla el.

Îi veni în minte că grădina circulară din spatele său, pe unde tocmai trecuse, era locul ideal în care cineva să se ascundă. În definitiv, Costa nu știa care era adevăratul scop al acelei șarade. Hannie Janssen era încă liberă, iar amploarea Holocaustului dădea impresia existenței unor complici la infracțiunile lui Zernich. Nu era nici măcar înarmat, pistolul îi fusese luat când îl duseseră la spital.

„Dar nu are nicio importanță”, se gândi el. „Acum, numai de fantome trebuie să mă apăr”.

O durere ascuțită în spate, neașteptată, îi aminti că rana provocată de lovitura lui Zernich risca să se deschidă în orice moment. Dar nu-i rămânea altceva de făcut decât să strângă din dinți și să meargă înainte.

Poarta era încuiată cu un lacăt mare și un lanț. Metalul era rece ca gheața și ud, astfel că atingerea lui, cu mâinile lipsite de mănuși, fusese una dureroasă. Nu mai avu nevoie să înțeleagă ce are de făcut pentru a-l forța,

întrucât cârligul lacătului greu alunecă imediat într-o parte. Fusese lăsat descuiat pentru el.

Fără să mai piardă timpul, intră.

151.

Gangul unde se afla era parțial ferit de ploaie datorită unei bolți ample din cărămidă. La dreapta și la stânga, două porți monumentale marcau intrarea în holuri, în timp ce dinaintea lui, o scară impunătoare din piatră ducea la etajele superioare. În capăt, dincolo de baza scărilor, un arc romanic deschidea calea către o curte interioară descoperită, în acele momente aflată în bătaia ploii. Cu excepția câtorva unelte de construcție și a unei schele care baricada pe jumătate zidul din fața lui, nu se vedeau alte semne ale lucrărilor în curs. Dacă nu ar fi observat acele obiecte, ar fi putut să creadă cu ușurință că făcuse un salt în timp. Edificiul își păstra intact farmecul secolelor trecute, alături de umbrele sale cele mai întunecate.

O serie de fulgere care săgetară zona de dincolo de poartă scoaseră în evidență placa din marmură aflată deasupra ușii din stânga lui. Era inscripționată în latină, dar sârguinciosul Piovesan îl informase despre ea și i-o tradusese cu solemnitate în timp ce Costa traversa orașul în direcția turnului, ca și cum semnificația acelor cuvinte ar fi avut vreo importanță.

Acest turn care, odinioară, netezea calea spre tenebrele infernale acum o deschide aștrilor.

De fapt, la o privire mai atentă, era chiar foarte potrivită cu situația dată. Zernich îl întrebase dacă nu credea că Valentina se află printre aștrii de pe bolta cerească. Acum, referirea la Observatorul Astronomic i se părea chiar banală și, cu siguranță, sumbră.

Un nou fulger se arcui și mai aproape.

Lumina albă intensă dezveli ceva dinaintea lui. Imediat după arcada care dădea spre curtea interioară a clădirii. O umbră inertă.

Flash-ul orbitor al fulgerului se stinse, lăsându-i amprenta acelei siluete întipărită pe retină. Apoi nu se mai auziră decât ropotele ploii. Alături de sunetul sângelui său, în urechi, care urca și cobora. Urca și cobora.

152.

Manna își păstrase aceeași cameră. Singura diferență era că acum hotelul era aproape în întregime ocupat de către colegii sosiți de la Roma pentru a încheia ancheta. Vestea existenței Holocaustului nu doar că făcuse înconjurul Pământului. Stârnise un vârtej la nivel judiciar, iar acum mai multe parchete își disputau cazul. Se aprinsese fitilul necesității de a afla numele tuturor acelor morți și de a verifica circumstanțele răpirii lor, în vederea acumulării de dovezi atât împotriva suspecților, cât și a eventualilor complici. O muncă enormă care presupunea colaborarea a zeci de investigatori.

În plus, o colegă dispăruse, chiar dacă mulți, în cadrul departamentului, încă mai erau convinși că plecarea comisarului-șef Valentina Medici fusese una voluntară, din cauza incapacității de a gestiona stresul acelei anchete dificile. Nu părea să-i pese nimănui că muzeul ororilor fusese descoperit tocmai datorită muncii și sacrificiului Valentinei.

Loris luase în calcul varianta de a da naibii întregul sistem și de a se întoarce acasă, scârbit de îngustimea minților și de lipsa de umanitate din jur. Dar nu toți erau la fel. Colegii de la echipa mobilă din Padova, poate tocmai datorită eliberării de sub influența idiotului de Lomastro, se implicau. Iar mulți polițiști de la SCO o cunoșteau și apreciau pe Valentina; în plus, erau la curent cu evoluția anchetei. Pe lângă toate acestea, mai era și datoria morală de a le face dreptate victimelor acelor psihopați.

Dar mai cu seamă pentru Valentina și Fabio plonjase Loris în misiunea care îi fusese încredințată. Astfel că, în parte, își regăsise interesul față de ancheta aceea pe care o considerase încheiată la sanatoriul Sant’Andrea. Voia să meargă până la capăt, să scoată la iveală ce se ascundea în cuibul plin de viermi și să elucideze toate enigmele.

Cea dintâi viza rolul îngrijitoarei olandeze în delictele lui Zernich și al mâinii sale drepte, Altieri. Totul sugera că femeia se ocupase de căutarea victimelor de sacrificat pe altarul nebuniei bătrânului. Computerele care comparau personajele tablourilor cu potențialele sosii erau instalate în camerele ei. În fișierele parțial șterse pe care Manna și doi specialiști veniți de la departamentul de combatere a criminalității informatice din

Roma încercau să le recupereze găsiseră urmele unui plan amplu și îngrijorător. Părea că Hannie Janssen fusese în prima linie în menținerea legăturii cu utilizatorii de *dark web* răspândiți pe tot globul. Poate că pseudonimul „Donald Duck”, pe care Altieri îl folosise la internet café, era fie marca întregului grup infracțional, fie profilul pe care el și femeia îl foloseau pe rând, în funcție de circumstanțe. Și poate că în lista de contacte ale lui Donald Duck din afara țării se afla cineva care îi înlesnise fuga lui Janssen. Existau două adrese destinate primirii facturilor care meritau a fi verificate, iar Loris se ocupa de asta.

Tocmai revenise în cameră, pentru un duș și două ore de odihnă, înainte de a se întoarce la muncă. Îl aștepta o noapte lungă și laborioasă, mai ales dacă punea la socoteală faptul că nu mai închisese un ochi de când plecase, împreună cu Costa și Piovesan, spre Holocaust Dar să se oprească tocmai acum ar fi fost un păcat de neiertat de la obicei, senzația că timpul se scurgea mai repede față de cum ar fi trebuit îl ținea strâns în menghina anxietății. De data aceasta nu mai era nimeni de salvat. Ci doar o femeie periculoasă de prins.

În ciuda intenției inițiale, alunecă într-o dormitare agitată și nu auzi bătăile ușoare în ușa camerei. Când deveniră mai puternice, se trezi, sări confuz din pat și deschise.

Gabriele Piovesan arăta îngrozitor. Ultima dată când îl văzuse Manna, capul îi sângera și se afla sub șoc. Acum, paloarea chipului și privirea îngrozită indicau o frământare și mai chinuitoare.

— Gabriele! Ce faci aici la ora asta?

Polițistul intră fără să spună un cuvânt și se așeză pe marginea patului nefăcut, rămânând cu privirea în podea.

Loris închise ușa și îl privi nedumerit.

— Ar trebui să fii acasă, să te odihnești. În realitate, toți ar trebui să facem la fel.

Gabriele își ridică ochii spre el.

— Da, mi-a spus și Costa.

— Ai vorbit cu Fabio?

— M-a sunat.

Ceva din tonul vocii băiatului îl alarmă.

— Ce ți-a spus?

Piovesan se uita la el ca și cum abia atunci îl vedea în fața lui. Luă

mobilul din buzunar și i-l întinse.

Loris îl luă, stupefiat. Display-ul era aprins cu știrea dintr-un cotidian online. Părea să fi fost un *breaking news.* Când citi, simți cum în fața lui se deschide un hău.

Piovesan clătină din cap, uitându-se într-un loc neclar din fața lui.

— Scrie că a fost un accident de mașină. Da! Pe naiba!

Site-ul relata știrea în numai câteva rânduri. Un vârstnic fusese acroșat de un șofer care fugise de la locul faptei, și murise instantaneu. Tragedia se petrecuse în centrul provinciei Padova, lângă localitatea Piove di Sacco, la numai câțiva kilometri de laguna venețiană. Persoana decedată era fostul subofițer de poliție Domenico Caruso.

Articolul cuprindea și două fotografii. Fațada unei bisericuțe dinaintea căreia un trup, pe asfalt, era acoperit cu un cearșaf. Și chipul surâzător al tânărului Caruso, în uniformă.

— Nu scrie prea multe, zise Manna uitându-se la fotografiile cu giulgiul lui Domenico Caruso pe care se putea ghici pata de sânge și la chipul acela care încă nu purta pecetea îndoielilor și a remușcărilor. Se menționează că-l caută pe șofer. L-a lovit în plin când traversa drumul național, în drum spre casă. A murit pe loc.

— L-au omorât, Loris, zise Piovesan. Pe neașteptate, paloarea îi dispăru de pe chip. Fremăta de furie, de parcă atunci îi descoperise proprietățile terapeutice. L-au ucis!

— Cine? De ce? Îi spusese deja lui Fabio ce avea de spus.

— Poate că nu! Poate că mai este altceva la mijloc. Povestea asta nu s-a terminat!

Manna îi întinse telefonul. Piovesan îl puse în buzunar și se uită iarăși în podeaua camerei. Mai era ceva ce băiatul nu-i spunea. Poate un lucru pe care-l aflase de la Costa și care îl neliniștea. Dar ce anume? Oare avea legătură cu convingerea lui blestemată că-i provocase sfârșitul Valentinei, prin moartea lui Zernich? Și în ce fel era implicat Piovesan în obsesia lui? Venise personal să-i dea vestea despre moartea lui Caruso, când ar fi putut să-l sune.

— Gabriele… ce se întâmplă? îl întrebă.

Tânărul își ridică într-un final privirea către el.

— Mi-e teamă că am făcut o tâmpenie, Loris, șopti.

153.

Curtea era aproape cufundată în întuneric, adâncit de ploaia torențială. Doar lumina intermitentă a fulgerelor o scotea pe alocuri la iveală.

Costa se opri doar o clipă în pragul acelui spațiu în aer liber. În dreapta sa, edificiul ce adăpostea birourile muzeului și biblioteca anexă. În stânga, peretele lucrat din cărămidă, parte componentă din Castelvecchio, din a cărui structură făcuse parte inițial turnul. Chiar deasupra lui era Observatorul Astronomic, invizibil din cauza întunericului și a ploii care îl împiedica să-și ridice privirea.

În mijlocul curții zăcea silueta care-i atrăsese atenția. O biată Fecioară, ce altceva putea fi? Ultima victimă a psihozei lui Federico Zernich. Adele Donati, întruchiparea acelei tragice Marii în viziunea marelui artist, înveșmântată într-o pelerină albastră și cu un văl maro acoperindu-i capul. Era în genunchi, cu fruntea aplecată spre pământ, ca și cum ar fi fost prăbușită, părul ud i se răsfira pe față.

Fugi înspre ea, nepăsător că reprezenta o țintă ușoară, îngenunche, îi îndepărtă hainele îngreunate și îmbibate de apă, reuși să-i ridice capul. Observă că avea mâinile încrucișate și legate cu o frânghie pe care, sub vălul închis la culoare, nu o văzuse mai devreme. Poziția înclinată se datora unei structuri nešlefuite de lemn, fixate în pământ, cu vârful în forma literei Y, de care fata se sprijinea. Din pricină că fusese asamblat în grabă sau poate din cauza ploii, nu reușise s-o susțină așa cum fusese prevăzut, astfel că trupul alunecase în față și fruntea îi atingea lespezile. Când îi îndepărtă părul de pe chip, observă ochii sticloși, pielea diafană. Nu mai era nevoie de nimic altceva pentru a înțelege că era moartă.

O lăsă să alunece cu delicatețe, întinzând-o pe o parte. Trupul nu-i fusese supus nici unei proceduri. Nici cea a plastinării, nici vreunui alt artificiu care să-l fi conservat, măcar în aparență. Doar o reconstituire grotescă a picturii lui Caravaggio, cu semnătura lui Zernich.

În jur, ploaia forma mici vârtejuri înghițite de stăvilarele de la picioarele lor. În locul unde apa se aduna, căpăta o culoare pe care o putu recunoaște chiar și în obscuritate. Era sânge.

Adele Donati fusese expusă în felul acela cu o oarecare grabă. Probabil că, până în urmă cu câteva ore, inima îi pulsa în piept. Sângele care o

părăsea chiar atunci era dovada. Pe lângă absența *rigor mortis,* Costa își dădu seama că fata fusese ucisă doar ca s-o vadă el. De dragul acelei regii macabre și improvizate.

Dar nu se terminase, nu? Lipsea tușa finală. Gândul îi declanșă un fior.

Își ridică brusc capul, ca la o prevestire, și o văzu. Suspendată, cu bolta cerească de un violet-închis pe fundal. Două aripi deschizându-se într-un zbor imposibil. Veșmintele albe pe care curenții de aer stârniți de căderea liberă le făceau să fluture. Brațele întinse în față, ca pentru a se feri. Sau pentru a-i duce Fecioarei Maria vestea cea bună din partea lui Dumnezeu.

O clipă imortalizată. Ca într-o pictură de Caravaggio.

Costa strigă, dar strigătul său se pierdu în vuietul ultimului fulger zguduitor. Gura i se umplu de apa ploii, înghețată și insipidă. Își ridică și el un braț, instinctiv, nu pentru a se apăra, ci pentru a opri zborul artificial, provocat, acel ultim sacrificiu.

Trupul se prăbuși pe pavaj cu un sunet care îl încremeni. Ultima operă a lui Federico Zernich.

154.

Pe măsură ce se apropia de trupul întins pe lespezile de piatră, se simțea gol pe dinăuntru. Totul fusese inutil. Ba mai mult: totul era definitiv.

Când ajunse în fața brațelor întinse, a membrelor desfăcute, a aripilor din plastic care se rupseseră în timpul zborului, înțelesese că totul nu era decât o înșelătorie. Totul era din plastic. Totul era fals.

Cea întinsă jos nu era Valentina, ci un manechin din cauciuc și fire din metal, reconstituirea fidelă, dar neînsuflețită a unui corp uman. Până și peruca lipită pe capul din polistiren imita părul splendid al Valentinei.

„Dar nu este ea. Nu este ea”.

Apoi își ridică privirea și, în colțul de sus al turnului de unde căzuse îngerul, văzu reflexia clară a unui chip. Cu privirea îndreptată către el. Ca un entomolog care observă cu atenție insectele dintr-un insectar.

Chipul dispăru, însă chemarea persistă.

Costa se întoarse către treptele care îl duceau la etajele superioare. Din câte îi spusese Piovesan, nu era decât o singură cale de acces pentru a ajunge acolo, la înălțime, printre stele. Cine îl aștepta în vârful edificiului, o

știa deja. Dar nu mai conta, în acel moment.

A căzut, sau este acolo, sus, printre stele?

Alergă spre scară, lăsând în urmă cadavrul bietei Adele alături de manechinul dezarticulat. Știa că nu se terminase. Încă nu o găsise pe Valentina. Spectacolul final se desfășura la înălțime. *Printre stele.*

Pe măsură ce urca treptele, două câte două, cu pielea înghețată și gândurile învălmășite, nu putu să nu înțeleagă ce-i făcea Zernich. Psihopatul se informase în detaliu, știa totul despre el. Știa și că în ziua aceea urcase treptele două câte două, pentru că Diana lăsase intenționat deschisă ușa liftului la ultimul etaj. Și, ca atunci, avea inima înghețată pentru că era conștient de ce se petrecea. Ca și atunci, o parte din el ar fi vrut să se oprească, să se predea, pentru că știa nu putea ajunge la timp. Și poate că era exact așa cum plănuise mintea bolnavă a criminalului. Să-l constrângă să accepte fatalitatea, să-l condamne în direct la povara unei alte morți. Sau să se arunce și el în gol, precum Diana, precum Valentina și să-i pună punct odată.

Nu mă dezamăgi!

Nu. Nu și cu Valentina. Nu încă o dată. Greșeala lui Zernich fusese să creadă că cel care urca în fugă treptele turnului era același Fabio Costa de atunci. Că nu se schimbase nimic în el. Nu era așa. Trecuse prea mult timp. Prea mulți morți. Prea multe alegeri greșite.

Nu-și putea imagina ce avea să găsească. Dar în clipele acelea hotărî că Valentina era în viață. Și că el avea s-o salveze.

Înarmat cu acea speranță incoerentă în adâncul sufletului, trecu de o galerie deschisă și de niște încăperi întunecate unde se putea intui existența instrumentelor astronomice, văzu din fugă niște inscripții vechi, deschise ușile, urcă alte trepte, parcurse singura cale semnalizată parcă pentru el. Până când ajunse în vârful turnului.

Privi în jur câteva secunde, doar cele necesare. Sala octogonală avea ferestre mari și înguste, cu vitralii care alternau cu coloane dreptunghiulare. Frescele datând din secolul al XVIII-lea îi înfățișau, pe fiecare coloană, pe cei mai renumiți astronomi din istorie. În obscuritatea străpunsă de licăririle furtunii nu se aflau decât chipuri străvechi care îl țintuiau cu privirea, deranjate parcă de vizita nedorită. Un telescop mare din alamă, în mijlocul sălii, refracta luminile fulgerelor. La exterior, o terasă înconjura vârful turnului. Prin geamurile fasonate ca o tablă de șah se zărea priveliștea

întregului oraș. În depărtare, siluetele negre ale munților. O panoramă care i-ar fi tăiat respirația dacă ar fi avut timp s-o admire.

Deasupra capului, o boltă pictată reproducea cerul înstelat.

Privi de jur-împrejur. Peste tot, pustiu, dar una dintre ferestre era deschisă și biciuită de vânt. Rafale de ploaie rece ca gheața răzbăteau înăuntru.

Două pendule bătură la unison, și cele două bătăi se confundară cu o nouă descărcare de tunete.

Ceva de afară, din mijlocul furtunii, îi atrase atenția.

„Valentina. Te rog, să fie ea!”

Dar nu se mișcă. În pofida haosului din minte și a frământării amestecate cu o stare febrilă, încercă să gândească precum un polițist. Cineva pusese la cale acel scenariu. Altieri, la indicațiile lui Zernich, făcuse treaba cea mai grea. Poate că se ocupase de răpirea adolescentei Adele Donati și de aducerea ei în turn, deși ei îi erau pe urme.

În fond, avuseseră la dispoziție ceva timp. Costa se gândise. De când ajunseseră la Padova, mai întâi el, apoi Manna, cineva trebuia să-l fi anunțat pe Zernich de prezența lor în oraș. Poate că se petrecuse când îl contactaseră pe Piovesan și deveniseră vizibili. Polițistul fusese ultimul colaborator al Valentinei, iar o minte trează și precaută ca a lui Zernich nu ar fi lăsat nimic la voia întâmplării. Nu degeaba reușise să scape de mâna legii atâția ani la rând. Probabil, în vreun fel, băiatul era supravegheat. Când instalaseră GPS-ul pe mașina lui Altieri și începuseră să-l urmărească, Zernich avea deja planul elaborat și începea să-l pună în aplicare. De fapt, din acele clipe trecuseră numai patruzeci și opt de ore până ce Altieri, evident intenționat, îi condusese la sanatoriul Sanț Andrea.

Acum însă Altieri era mort, ca și Zernich. Altcineva ducea înainte planul. Poate Hannie Janssen, ori poate cineva pe care nu-l cunoșteau.

Dar oricine ar fi fost, sigur se afla acolo. Nu prea bine ascuns, la urma urmei. Era chipul care-l privise de la înălțime și care aruncase manechinul îmbrăcat în veșminte de înger. Stătea afară, pregătit sau pregătită să-l întâmpine. Trebuia să fie atent. Și-o datora sieși, ca și Valentinei.

Se apropie de ușa vitrată și o deschise complet, moment în care îl lovi forța vântului și a ploii. Ieși în întuneric. Se găsea în vârful turnului, la cincizeci de metri deasupra orașului și a râului care continua să se umfle.

155.

Intenția de a fi prudent se risipi sub ropotul năvalnic al apei.

O găsise pe Valentina.

Dacă n-ar fi fost ploaia torențială, prezicerea lui Zernich s-ar fi adeverit pe deplin. Ea era un înger printre stele.

Terasa din jurul cupolei era pătrată, iar Valentina era suspendată în colțul care dădea spre vest. Palanul de care atârna nu părea suficient de rezistent încât să-i mai susțină greutatea prea mult timp. Probabil fusese așezată în poziția aceea cu puțin timp înainte. Postamentul structurii era fixat de temelia zidului care despărțea pardoseala de căderea în gol. Brațul de care fusese suspendată se întindea aproximativ doi metri dincolo de margine, zdruncinat periculos de forța stihiilor naturii.

Iar ea era… Costa se gândi la un cuvânt, în mijlocul durerii pe care o simțea văzând-o astfel… Ea era inertă. Golită. În aparență, fără niciun strop de viață.

Purta o rochie albă, lungă, la fel ca manechinul prăbușit, ca și cum ar fi prevestit ce urma să i se întâmple și ei. Ploaia o îmbiba și o îngreuna, trăgând-o în jos. Brațele erau dezvelite, ridicate deasupra capului, cu încheieturile legate de cârligul palanului. Capul îi era aplecat înainte, părul îi acoperea chipul. Dar, fără îndoială, era ea.

O rafală bruscă de vânt o clătină și mai mult. Picioarele ei desculțe se agitau în gol, dar poate că nu fusese decât o iluzie provocată de alte fulgere. Însă umbra aceea de însuflețire îl încurajă pe Fabio; porni spre ea în fugă, alunecând pe dalele alunecoase.

„Trăiește”, își striga în minte. „Trăiește!”

Se opri la marginea parapetului. Tocmai la timp, pentru că elanul alergării îl împingea înainte. Sub el se întindea vârful promontoriului pe care se înălța Observatorul Astronomic, iar câțiva metri mai în față se învolburau apele negre ale râului. Nu. Nu aveau să cadă în apă. Sfârșitul amândurora avea să fie întâlnirea cu piatra pavajului.

De aproape, Valentina părea o marionetă neînsuflețită și îmbibată de apă. Nimic din ce reprezenta ea nu se regăsea în paiața suspendată în gol. Mișcările sale erau o iluzie datorată vântului și rafalelor de ploaie.

Deodată, lângă el apăru Diana. Nu se opri să-l privească. Nu-i acordă

timpul necesar. Trecu pe lângă el. Se aruncă.

Iar el, înlemnit, o văzu cum dispărea în întuneric, absorbită de al miilea zbor crud.

Nu. Nu la fel avea să se întâmple cu Valentina. Nu din nou. Nu trebuia decât să acționeze. Să ajungă la brațul acelui palan blestemat. Să-l rotească astfel încât s-o aducă în dreptul lui, pe terasă. Și trebuia să se miște repede.

Se urcă pe parapet și cercetă postamentul structurii, care era fixat cu cleme și stâlpi de sprijin. Trebuia să găsească modalitatea cea mai potrivită pentru a roti mecanismul către sine.

Nu trecu mult până să zărească umbra care se ivise în spatele său.

Fu împins brusc și cu putere. Costa se găsi suspendat în aer.

Căzu.

156.

O fracțiune de secundă, o clipire.

Totuși, gândurile îi rămaseră calme. Știa că se va prăbuși, că va muri. Iar Valentina ar fi rămas la mila destinului, un destin pe care i-l concepuse un monstru. Știa că avea să se agațe de ea, de brațul din metal care o susținea. Că avea s-o tragă după el în jos, până la final.

Știa că vor rămâne amândoi suspendați în gol. O șansă la un milion de a supraviețui. Totuși, exista o șansă.

Trecu o clipă. Pierduse orice aderență cu parapetul și se aplecă în gol pentru a prinde frânghia de care atârna Valentina. O trase cu forța, în ciuda mâinilor ude și a frigului puternic. O scăpă, ca mai apoi să o prindă iar. Când ajunse lângă ea, clătinându-se deasupra hăului, la o înălțime de cincizeci de metri, i se păru că Zernich se întorsese și tocmai îi înfipsese din nou cuțitul în spate. Simți sângele cald cum îi mângâia pielea. Punctele de sutură a rănii se deschiseseră. Totuși, reuși să strângă cu o mână frânghia care o ținea legată de structură și să-i țină trupul cu cealaltă. Un trup înghețat. Fără niciun semn vital.

Se uită din instinct înspre marginea de pe care fusese împins în gol și o văzu. Hannie Janssen. Chipul oval și inexpresiv, părul negru și ud, lipit de craniu, ochii rotunzi fixați asupra lor.

Nu zâmbi. Nu deschise gura. Nu spuse nimic. Îi privi o secundă, apoi o

rafală de ploaie și mai neagră parcă o luă cu sine.

Fabio și Valentina rămaseră singuri, suspendați în întuneric, precum îngerii lui Caravaggio care zboară deasupra suferințelor oamenilor.

„S-a terminat”, își spuse cu o liniște extraordinară. Nu era resemnare, ci conștientizarea că făcuse tot ce-i stătuse în putință. Nu avea să reziste prea mult. Și era imposibil să ajungă la marginea turnului.

Strânsoarea mâinilor începu să cedeze. Știa că nu avea forța să mai rămână mult timp lângă ea. Și că în orice moment ar fi riscat să frângă brațul de metal care îi susținea.

„Dă-ți drumul. Las-o”.

Chipul ei era la câțiva centimetri de al său, ca atunci când o sărutase. Dar era alb, neclintit, pielea, rece, ochii, închiși. Nu-i simțea respirația. Nu simțea căldura acelui corp rigid.

Aș vrea să-mi fii alături, încă o dată.

Asta îi spusese în ultimul mesaj. Acum era acolo, atât de aproape de ea.

— Valentina… șopti cu o clipă înainte de a-și da drumul. Valentina…

Ea nu răspunse. Nu mai era acolo. Nu era cu el.

O rafală de vânt mai puternică și un ropot violent îi clătinară și mai tare. Marginea era atât de departe, iar el atât de obosit.

Diana cădea. Valentina cădea. El le urma.

„Dă-ți drumul. Lasă să se întâmple ce trebuia să se întâmple încă de la început”.

Dintr-odată fu cuprins de mânie. Nu-i era teamă de moarte. Dar nu suporta ideea că Zernich câștigase, că-și obținuse finalul plănuit.

Se apropie și mai mult de chipul Valentinei. Îi căută buzele înghețate, i le găsi.

În acel moment, ea le deschise.

Apoi strigătele. Întunericul. Mâinile care îi apucau și-i trăgeau. Totul se învârtea în jur. Totul se prăbușea.

157.

Picăturile de apă erau cristale de gheață, schije de cer care străluceau preț de o clipă înainte de a se frânge pe chipul ei. Văzute de jos alcătuiau un spectacol încântător, chiar dacă unul dureros.

Senzația ascuțită de frig îl anunța că era în viață. Avu intenția să-și ridice capul, dar cineva îl împinse înapoi.

— Nu acum! Așteaptă!

O voce familiară. Un ton îngrijorat pe care îl recunoscu și care-l înduioșă.

Loris Manna era aplecat lângă el. Și poate pe chipul său erau câteva lacrimi care se amestecau cu ploaia. Furtuna continua să-i străpungă, să-i țintuiască pe terasă.

— Cum…? începu, dar Loris clătină din cap.

— Nu acum, răspunse. Nu acum!

Dar „nu acum” nu era un răspuns. Nu! *Acum* era momentul. *Acum* trebuia să știe. Nu mai exista altă dată, o altă dată care să aibă vreo importanță.

Își ridică din nou capul, respingând ajutorul lui Loris, apoi se sprijini în coate. Furtuna nu dădea semne de domolire, chiar dacă acolo, jos, dinspre munți, se întrezărea lumina. Poate o prevestire a unor zori fără ploaie, în sfârșit, o nouă zi în care umbrele poate s-ar fi risipit.

Fie și numai pentru un timp scurt.

Privi în dreapta lui. Ghemuit pe pardoseala terasei, Gabriele Piovesan ținea pe genunchi trupul Valentinei. Cu capul înclinat, inert, chipul eliberat într-un final de părul lung pe care băiatul i-l dăduse la o parte. Și era frumoasă, chiar și cu paloarea aceea de ceară. Era așa cum spusese Zernich. Angelică.

Inima lui Fabio plonjă în infern. Se uită la Loris, scrutându-l în căutarea adevărului, oricare ar fi fost acesta. Chiar și cel care l-ar fi nimicit.

— Valentina…? șopti.

Nu mai avu puterea să continue.

Loris nu-și lăsă privirea în jos. Se uită în ochii lui.

Apoi buzele i se deschiseră într-un zâmbet.

NOTA AUTORULUI

Încă de când am început să scriu acest roman am avut permanent clară în minte necesitatea de a nu mă îndepărta niciodată de relatarea autentică a investigației unei crime. Am ținut să redau cât mai precis atât procedurile poliției, cât și raționamentele, mirosurile, gusturile, îndoielile, temerile și senzațiile profunde care însoțesc demersurile, câteodată foarte neplăcute, pe care le fac investigatorii în efortul de a găsi autorul unui delictul. Mai cu seamă când acesta este un criminal în serie.

Ralierea la veridicitate a fost inevitabilă ținând cont de parcursul meu personal. Mi-am desfășurat cea mai mare parte a carierei în cadrul poliției judiciare, iar scrierea unui astfel de roman s-ar fi dovedit imposibilă dacă nu m-aș fi inspirat din experiența mea profesională. Alți scriitori de romane polițiste sau din genul thriller (în realitate, nu chiar toți) desfășoară o muncă anevoioasă de cercetare, demnă de toată lauda, menită să evite descrierea eronată a unei proceduri judiciare ori a unei metode de investigare sau pentru a-și face loc în hățișul reprezentat de raporturile complexe între diferitele funcții instituționale: chestori, procurori, judecători, comisari și agenți, alături de mulți alții. Cu diferite ocazii, unii mi-au cerut chiar părerea și sfatul, în virtutea experienței mele, iar eu m-am bucurat să le pot fi de ajutor.

În cazul meu, nu este nevoie. Detaliile acestea le cunosc. De unele am avut parte în cursul activității, iar consecințele altora le-am suportat eu însumi. Din acest punct de vedere, nu am niciun merit, în afara faptului că scriu în cunoștință de cauză. Nici nu s-ar fi putut altfel. Singura mea grijă, când vine vorba de a nu scăpa vreo inexactitate, se referă la celelalte sfere ale cunoașterii umane. Iar pentru a evita căderea în greșeală, am procedat la fel ca toți ceilalți scriitori, apelând la ajutorul specialiștilor, al prietenilor și al editorilor.

Așadar, cu excepția anumitor adaptări ale realității impuse de cerințele creației literare, m-am străduit să arăt cum s-ar fi desfășurat în viața reală o activitate investigativă atât de complexă. Pornind cu rolul pe care îl are un

departament care adesea este menționat în romane, filme sau serialele de la televizor, dar despre care nu se cunosc prea multe lucruri: Serviciul Central Operativ al Poliției Naționale. Căruia în acest roman, din când în când, i-am oferit o interpretare negativă, dar care își păstrează locul cel mai important și valoros în cadrul Poliției Italiene.

Înființat în jurul anului 1990 de către marele Antonio Manganelli, după modelul FBI-ului american, SCO are drept sarcină principală coordonarea activității echipelor mobile din subordine în lupta cu criminalitatea organizată, traficul de substanțe narcotice, omuciderile și toate infracțiunile care fac parte din realitatea teritorială diversă sau când este necesară colaborarea diferitelor structuri investigative. SCO a desfășurat și desfășoară activități indispensabile în cazurile de sechestrare de persoană, în așa-numitele *cold cases* și în operațiunile sub acoperire. Investigatorii și analiștii săi ajung peste tot unde este nevoie. Este și a fost un exemplu de funcționare pentru jumătate din instituțiile de poliție de pe mapamond, cu care întreține raporturi de colaborare. Doar ca exemplu, polițiștii de la SCO îi însoțeau pe Falcone și Borsellino în investigațiile pe care le derulau.

Protagoniștii acestui roman, Valentina Medici și Fabio Costa, îi întruchipează, așadar, pe mulți dintre polițiștii din SCO, nu doar pentru metodele și profesionalismul lor, ci mai ales pentru devotamentul și spiritul de sacrificiu care îi însuflețesc. Și din acest punct de vedere, am încercat să ofer o perspectivă cât mai autentică. În realitate, nu este deloc ușor să lucrezi pentru SCO, iar viața privată a unui agent al Serviciului, inclusiv familia sa, ajung pe ultimul loc. *Iubire, scuză-mă, știi cum e, dar înainte de toate este Serviciul!* Este fraza pe care cei din SCO o spun adesea. Cu tot ce implică aceasta, din punct de vedere psihologic și comportamental. Și despre acest aspect am putut scrie în cunoștință de cauză, pentru că am avut norocul să lucrez în SCO timp de aproximativ șase ani și știu bine, tocmai pentru că am trăit-o pe propria-mi piele, că poate fi o experiență acaparatoare, totală, dură, dar, în esență, de neprețuit. Este de la sine înțeles că acest roman le este, în parte, dedicat și foștilor mei colegi din Serviciu.

În final, câteva cuvinte despre Caravaggio, probabil cel de-al doilea mare protagonist al acestei povești. Am moștenit dragostea pentru artă de la tatăl meu, un profesor de liceu de modă veche, pasionat de pictură, care ne umpluse casa cu cărți și tablouri, alături de culorile în ulei cu care picta, pe care și astăzi le am întipărite în minte. Însă eu nu sunt un expert; prin

urmare, pentru a putea descrie corespunzător operele lui Michelangelo Merisi și înrâurirea lor asupra sufletelor (chiar și cele ale răufăcătorilor), am studiat o bibliografie vastă, prima lucrare fiind splendida și completa *Caravaggio. Opera completă* de Sebastiano Schütze (Taschen). Pe măsură ce mă cufundam în capodoperele artistului și mai ales în poveștile lor (nici măcar unul dintre tablourile lui Caravaggio nu este lipsit de o poveste nemaipomenită și expresivă, care ar merita un întreg roman), am trăit o senzație de tulburare asemănătoare fricii, care mi-a pus la încercare imaginația. Am înțeles astfel cât este de adevărat când se spune că pictura, dintre toate manifestările umane, este cea mai apropiată de misterul specific hotarului dintre viață și moarte. În rândul artiștilor din trecut, niciun alt pictor nu a fost atât de preocupat de această chestiune. După cum spunea și Vittorio Sgarbi, Caravaggio „ne constrânge să deschidem ochii asupra unei umanități materiale cu miros de sânge și salivă. Tocmai de aceea, fascinează, răvășește, convertește”.

virtual-project.eu

violin

[1] Biblia, Societatea Biblică, 1990, p. 744

[2] Maremma - regiune din Toscana situată pe țărmul Mării Tireniene, cunoscută în trecut pentru zonele sale mlăștinoase.

[3] Echipă de intervenție (în limba engleză în original).

[4] „Vorbești germana?” (în limba germană în original).

[5] „Vrei… să te uiți?” (în limba germană în original).

Marco De Franchi

CONDAMNAREA CELOR VII

